

Ellen G. White

Faptele apostolilor

În lucrarea de vestire
a Evangheliei lui Iisus Hristos

*„Cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc
și propovăduiau Cuvântul.”*

Fapte 8,4

Casa de Editură
Viață și Sănătate

The Acts of the Apostles

Ellen G. White

Traducere: **Vasile Florescu**

Redactor: **L**

Corectură: **L**

Tehnoredactare: **George Toncu**

Coperta: **D**

© 1940, **Pacific Press Publishing Association** ?????????????

© 2004, **Editura „Viață și Sănătate”**, București, pentru ediția
în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

Ellen G. White

Faptele apostolilor / Ellen G. White

București, 2004

ISBN 973-

CUPRINS

Prefață	5
Planul lui Dumnezeu cu biserica sa	7
Instruirea celor doisprezece	13
Marea însărcinare	19
Ziua cincizecimii	26
Darul duhului	35
La poarta Templului	43
Avertizare împotriva fățarniciei	52
Înaintea Sinedriului	57
Cei șapte diaconi	64
Primul martir creștin	71
Evangelhia în Samaria	75
Din prigonitor, ucenic	81
Zile de pregătire	89
În căutarea adevărului	95
Eliberat din închisoare	103
Solia evangheliei în Antiohia	112
Soli ai evangheliei	120
Predicarea printre păgâni	128
Iudei și neamuri	136
Proslăvirea crucii	146
În ținuturile mai depărtate	153
Tesalonic	160
Berea și Atena	167
Corint	176
Epistolele către Tesaloniceni	184
Apolo la Corint	194

Efes	203
Zile de osteneală și încercări	210
Solie de avertizare și îndemn	215
Chemarea la un standard mai înalt	223
Ascultarea soliei	233
O biserică darnică	242
Lucrând în condiții dificile	250
O slujire consacrată	259
Mântuirea pentru iudei	269
Apostazia din Galatia	277
Ultima călătorie a lui Pavel la Ierusalim	282
Pavel ca întemnițat	290
Procesul de la Cezarea	304
Pavel cere să fie trimis înaintea cezarului	311
„Vrei să mă îndupleci”	315
Călătoria și naufragiul	320
În Roma	326
Casa cezarului	336
Scrisori din Roma	342
În libertate	354
Ultima arestare	357
Pavel înaintea lui Nero	359
Ultima epistolă a lui Pavel	364
Osândit la moarte	372
Un subpăstor credincios	376
Statornic până la moarte	387
Ioan, apostolul iubit	394
4 Un martor credincios	399
Schimbat prin har	407
Patmos	415
Descoperirea	422
Biserica biruitoare	433

PREFAȚĂ

A cincea carte a Noului Testament a fost cunoscută dintotdeauna sub numele de Faptele apostolilor; dar titlul acesta nu se găsește în paginile cărții. Unul dintre primele manuscrise, Codex Sinoiticus, dă ca titlu al acestei cărți a Noului Testament numai Faptele, fără să amintească ceva de apostoli. Există un motiv pentru acest lucru. Se intenționa ca Faptele să fie ceva mai mult decât o scurtă istorie a lucrării de slujire a celor doisprezece apostoli, cu mult mai mult decât prezentarea principalelor evenimente din viața și activitatea celor patru apostoli: Petru, Iacov, Ioan și Pavel.

Cartea Faptelor a fost scrisă de „preaiubitul doctor” Luca, un convertit dintre neamuri, pentru întreaga biserică, atât pentru iudei, cât și pentru neamuri. Deși acoperă o perioadă puțin mai mare de trei decenii, ea este plină de importante lecții și învățături pentru biserică din toate veacurile. În Cartea Faptelor, Dumnezeu arată în mod clar că și astăzi creștinii trebuie să trăiască experiența aceluiași Duh Sfânt care, în Ziua Cincizecimii, a venit cu putere asupra ucenicilor și a făcut ca solia Evangheliei să se răspândească, precum focul în arie, în lumea cunoscută pe atunci. Faptele Duhului Sfânt – prin Petru și Pavel, Ioan și Iacov, precum și prin ceilalți apostoli – pot și trebuie să se repete în viața și activitatea copiilor slujitorilor lui Dumnezeu de astăzi.

Modelul abrupt în care se încheie cartea Faptelor nu este incidental; el sugerează în mod deliberat faptul că această extraordinară relatare este neterminată și, de asemenea, că faptele lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, trebuie să continue în toată dispensațiunea creștină, fiecare generație adăugând un capitol plin de frumusețe și putere la cele precedente. Faptele prezentate în această valoroasă carte sunt, în cel mai real sens al Cuvântului, faptele Duhului Sfânt, pentru că, în vremea apostolilor, Duhul Sfânt a fost acela care era prezent ca sfătuitor și ajutor al conducătorilor creștini. În Ziua Cincizecimii, ucenicii care se rugau au fost umpluți de Duhul Sfânt și au predicat Evanghelia cu putere.

Cei șapte bărbați aleși ca diaconi au fost „plini de Duhul Sfânt și înțelepciune” (Fapte 6,3). Duhul Sfânt a fost acela care l-a consacrat pe Saul pentru lucrare (Fapte 9,17), care i-a pus deoparte pe Barnaba și Saul pentru lucrarea misionară (Fapte 13,2-4), care a fost prezent în adunarea Bisericii din Ierusalim (Fapte 15,28), precum și în călătoriile misionare ale lui Pavel (Fapte 16,6.7). Când biserica a suferit persecuții din partea romanilor și a iudeilor, Duhul Sfânt a fost acela care i-a susținut pe credincioși și i-a păstrat, ocrotindu-i de erezii.

Faptele apostolilor este una dintre ultimele cărți scrise de Ellen G. White. Ea a fost publicată cu câțiva ani înainte de moartea sa. Este una dintre cele mai deosebite lucrări ieșite de sub pana ei. Cititorul interesat va găsi în ea lumină și inspirație pentru o clasă și puternică viețuire și mărturie creștină. Solia cărții este actuală, așa cum a fost totdeauna, și acest lucru se reflectă în efortul autoarei de a arăta că secolul douăzeci va trebui să fie martor al unei revărsări a puterii Duhului Sfânt cu mult mai mare decât aceea din Ziua Cincizecimii. Lucrarea de vestire a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o mai mică manifestare a puterii Duhului Sfânt decât au marcat începuturile ei.

Cu acest volum se încheie publicarea în limba română a ciclului „Conflictul veacurilor”, alcătuit din cărțile: *Hristos, Lumina lumii, Tragedia veacurilor, Patriarhi și profeți, Profeți și regi* iar, acum, *Faptele apostolilor*.

O comoară inepuizabilă de adevăr dumnezeiesc, prin care cititorul poate cunoaște și retrăi evenimentele deosebit de strălucite din prima biserică creștină și, în același timp, poate fi ocrotit de subtilele înșelăciuni ale vrăjmașului sufletelor, fiind astfel inspirat și întărit ca, prin viața și activitatea sa, să completeze, în această generație, raportul ceresc al Faptelor Apostolilor, al glorioaselor experiențe în slujba lui Dumnezeu și a Evangheliei Sale.

CAPITOLUL 1

PLANUL LUI DUMNEZEU CU BISERICA SA

Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să descopere celorlalți mărirea Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos; și, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar domniile și „stăpânirile din locurile cerești”, ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu (Efeseni 3,10).

Multe și minunate sunt făgăduințele raportate în Scripturi cu privire la biserică. „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56,7). „Le voi face pe ele și împrejurimile dealului Meu o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme și aceasta va fi o ploaie binecuvântată!” „Le voi pune un răsad căruia i se va duce faima; nu vor mai fi mistuite de foame în țară și nu vor mai purta ocară neamurilor. Și vor ști astfel că Eu, Domnul Dumnezeu lor, sunt cu ele, și că ele sunt poporul Meu, ele, casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu. Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sunt Dumnezeu vostru, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 34,26.29-31).

„Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt; înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între voi; voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu.” „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și

Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric” (Isaia 43,10-12; 42,6.7).

„La vremea îndurării Te voi asculta, și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: 'Ieșiți!' și celor ce sunt în întuneric: 'Arătați-vă'. Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele. Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de apă. Voi prefăce toți munții Mei în drumuri și drumurile Mele vor fi bine croite...

Bucurați-vă, ceruri! Veselește-te pământule! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților! Căci Domnul mângâie pe poporul Său și are milă de nenorocirii Lui. Sionul zicea: 'M-a părăsit Domnul, și m-a uitat Domnul!' Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei” (Isaia 49,8-16).

Biserica este cetățuia lui Dumnezeu, cetatea Sa de scăpare, pe care o are într-o lume răzvrătită. Orice trădare a bisericii Sale înseamnă trădare față de El, care a răscumpărat omenirea cu sângele singurului Său Fiu. De la început, sufletele credincioase au alcătuit biserica de pe pământ. În fiecare veac, Domnul a avut veghetori, care au dat o mărturie credincioasă generației în care au trăit. Aceste santinele au dat solia de avertizare; și, atunci când au fost chemați să-și depună armura, alții le-au continuat lucrul. Dumnezeu i-a adus pe acești martori într-o legătură de legământ cu Sine, unind astfel biserica de pe pământ cu biserica din ceruri.

8 El i-a trimis pe îngerii Săi să slujească bisericii Sale și porțile iadului nu au fost în stare să biruie pe poporul Său.

În cursul secolelor de prigoană, de luptă și întuneric, Dumnezeu a susținut biserica Sa. Nici un nor nu s-a abătut asupra ei, fără ca El să n-o pregătească; nici o putere prigonitoare nu s-a ridicat

împotriva lucrării Sale, fără ca El să nu fi prevăzut acest lucru. Totul s-a întâmplat după cum a profetizat El. El nu Și-a lăsat biserica în părăsire, ci, prin declarații profetice, a arătat ce avea să se întâmple și ceea ce Duhul Său i-a inspirat pe profeți să profetizeze, aceea s-a și întâmplat. Toate planurile Sale vor fi împlinite. Legea Sa este legată de tronul Său și nici o putere a răului nu o poate nimici. Adevărul este inspirat și păzit de Dumnezeu și va triumfa împotriva oricărei împotriviri.

În timpul veacurilor de întuneric spiritual, biserica lui Dumnezeu a fost ca o cetate așezată pe un munte. Din veac în veac, în cursul generațiilor care au urmat unele după altele, învățăturile curate ale cerului au fost descoperite înăuntrul ei. Slabă și cu defecte, după cum ar părea, biserica este singurul obiect asupra căruia Dumnezeu Își îndreaptă atenția într-un chip deosebit. Ea este locul descoperirii harului Său, în care găsește plăcere să dezvăluie puterea Sa de a transforma inimi.

Domnul Hristos întreabă: „Cu ce vom asemana Împărăția lui Dumnezeu sau prin ce pildă o vom înfățișa?” (Marcu 4,30). El nu poate folosi împărățiile lumii ca model. În societatea omenească, El nu a găsit nimic cu care să o asemene. Împărățiile pământești stăpânesc datorită puterii fizice; dar din Împărăția lui Hristos este dată la o parte orice armă omenească, orice mijloc de constrângere. Împărăția aceasta urmărește să înalțe și să înnobileze omenirea. Biserica lui Dumnezeu este locul trăirii unei vieți sfinte, pline de diferite daruri și înzestrată cu Spiritul Sfânt. Membrii ei trebuie să-și găsească fericirea în fericirea acelor pe care îi ajută și îi binecuvântează.

Minunată este lucrarea pe care Domnul dorește să o aducă la îndeplinire prin biserica Sa, pentru ca Numele Său să fie proslăvit. Un tablou al acestei lucrări este dat în viziunea lui Ezechiel despre râul cu ape tămăduitoare: „Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se pogoară în câmpie, și se varsă în mare și vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul și vor fi o mulțime de pești; căci ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase, și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață...

Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va veșteji, și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca hrană și frunzele lor ca leac” (Ezechiel 47,8-12).

De la început, Dumnezeu a lucrat prin poporul Său ca să aducă binecuvântare lumii. Pentru străvechea națiune egipteană, Dumnezeu l-a făcut pe Iosif o fântână a vieții. Prin integritatea lui Iosif, a fost ocrotită viața întregului popor. Prin Daniel, Dumnezeu a salvat viața tuturor învățaților Babilonului. Și aceste izbăviri sunt pilde; ele ilustrează binecuvântările spirituale oferite lumii prin legătura cu Dumnezeu, pe care Iosif și Daniel Îl adora. Oricine, în a cărui inimă locuiește Hristos, oricine va reflecta iubirea Sa față de lume este un conlucrător cu Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii. În timp ce primește de la Mântuitorul harul spre a fi dat și altora, din întreaga sa ființă va curge un torent de viață spirituală.

Dumnezeu l-a ales pe Israel ca să descopere caracterul Său oamenilor. El dorea ca ei să fie în lume ca niște fântâni ale mântuirii. Lor le-au fost încredințate soliile cerului, descoperirile voinței lui Dumnezeu. La începutul istoriei poporului Israel, neamurile lumii, datorită obiceiurilor lor stricate, au pierdut cunoștința despre Dumnezeu. Cândva, ei Îl cunoscuseră; dar, pentru că „nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1,21). Totuși, în îndurarea Sa, Dumnezeu nu i-a nimicit. El Și-a propus să le mai dea o ocazie de a-L cunoaște prin poporul Său ales. Prin învățăturile sistemului jertfelor, Hristos avea să fie înălțat înaintea tuturor națiunilor, și toți care priveau la El aveau să trăiască. Hristos era temelia economiei iudaice. Întregul sistem al tipurilor și simbolurilor era o consistentă profecție a Evangheliei, o prezentare în care se găseau cuprinse făgăduințele mântuirii.

Însă poporul Israel a pierdut din vedere marile lui privilegii, ca reprezentanți ai lui Dumnezeu. Ei L-au uitat pe Dumnezeu și astfel au dat greș în împlinirea misiunii lor sfinte. Binecuvântările primite de ei nu au adus nici o fericire lumii. Toate avantajele le-au folosit pentru înălțarea lor. Ei s-au închis față de lume pentru a

scăpa de ispită. Restricțiile pe care Dumnezeu le-a pus cu privire la legăturile cu cei idolatri, pentru a-i feri să se conformeze obiceiurilor păgânești, le-au folosit ca să ridice un zid de despărțire între ei și toate celelalte națiuni. Ei L-au jefuit pe Dumnezeu de serviciul pe care li l-a cerut să I-l facă și au jefuit pe semenii lor de călăuzirea religioasă, precum și de un exemplu sfânt.

Preoți și conducători s-au limitat la o înșiruire de ceremonii. Ei erau mulțumiți cu o religie legalistă și le era cu neputință să dea și altora adevărurile vii ale cerului. Ei socoteau propria lor îndreptățire ca fiind în totul îndestulătoare și nu doreau ca un element nou să fie introdus în religia lor. Bunăvoința lui Dumnezeu față de oameni nu o socoteau ca ceva separat de ei, ci ca fiind legată de propriul lor merit, datorită faptelor lor bune. Credința care lucrează din iubire și curăță sufletul nu are nimic de a face cu religia fariseilor, alcătuită din ceremonii și porunci omenesti.

Despre Israel, Dumnezeu a spus: „Te sădisem ca o vie minunată și de cel mai bun soi: Cum te-ai schimbat și te-ai prefăcut într-o coardă de viță sălbatică?” (Ieremia 2,21). „Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade” (Osea 10,1). „Acum, dar – zice Domnul – locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via mea: Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu Mă așteptam să facă struguri buni?”

„Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: Îi voi smulge gardul ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi curățită, nici săpată; spini și mărăcini vor crește în ea; voi porunci și norilor să nu mai ploaie peste ea. Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea. El Se aștepta la judecată și când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate și când colo, iată strigăte de apăsare!” (Isaia 5,3-7). „Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime!” (Ezechiel 34,4).

Conducătorii iudei se socoteau prea înțelepți ca să mai aibă nevoie de învățătură, prea drepți ca să mai aibă nevoie de mântuire, prea

onorați ca să mai aibă nevoie de cinstea care vine de la Hristos. Mântuitorul S-a întors de la ei spre a încredința altora privilegiile de care abuzaseră și lucrarea pe care o neglijaseră. Slava lui Dumnezeu trebuia descoperită. Cuvântul Său, statornicit. Împărăția lui Dumnezeu trebuia stabilită în lume. Mântuirea lui Dumnezeu trebuia făcută cunoscută în cetățile pustiei; și ucenicii erau chemați să facă lucrarea pe care conducătorii iudei n-au făcut-o.

INSTRUIREA CELOR DOISPREZECE

Pentru a duce mai departe lucrarea Sa, Hristos nu i-a ales pe învățații și elocvenții membri ai Sinedriului iudaic și nici puterea romană. Trecând pe lângă învățătorii iudei, care aveau o mare doză de îndreptățire de sine, Maestrul a ales oameni umili și neînvățați, care să vestească adevărurile ce aveau să miște lumea. Pe acești oameni Și-a propus El să-i instruiască și să-i educe spre a fi conducătorii bisericii Sale. La rândul lor, ei aveau să-i învețe pe alții și să-i trimită cu solia Evangheliei. Pentru a avea succes în lucrarea lor, urma să le fie dată puterea Duhului Sfânt. Nu prin putere sau înțelepciune omenească avea să fie vestită Evanghelia, ci prin puterea lui Dumnezeu.

Timp de trei ani și jumătate, ucenicii au fost sub îndrumarea celui mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Printr-o legătură personală și trăire laolaltă, Hristos i-a instruit pentru lucrarea Sa. Zi de zi, au umblat și au vorbit cu El, ascultând cuvintele Lui de îmbărbătare, rostite către cei trudiți și împovărați, și văzând manifestarea puterii Lui asupra celor bolnavi și nenorociți. Câteodată, El îi învăța, stând între ei pe coasta muntelui; alteori, la marginea mării sau mergând pe cale. El le descoperea tainele Împărăției lui Dumnezeu. Pretutindeni, unde inimile se deschideau pentru a primi solia divină, El le dezvăluia adevărurile căii mântuirii. El nu porunceă ucenicilor să facă aceasta sau aceea, ci le spunea: „Urmați-Mă!” În călătoriile Sale prin diferite ținuturi și cetăți, îi lua cu Sine ca să vadă cum îi învață El pe oameni. Călătoreau cu El din loc în loc; se împărțășeau de traiul lor simplu și, asemenea Lui, erau adesea flămânzi și obosiți. În îmbulzeala străzilor, pe malul lacului, în singurătatea pustiului, ei erau cu El. L-au văzut în fiecare fază a vieții.

Cu ocazia binecuvântării celor doisprezece, s-a făcut primul pas pentru organizarea bisericii, care, după înălțarea lui Hristos,

avea să ducă mai departe lucrarea Sa pe pământ. Despre această întărire a lor prin binecuvântare, raportul spune: „În urmă, Iisus S-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3,13.14).

Priviți această scenă mișcătoare. Priviți maiestatea cerului înconjurată de cei doisprezece pe care i-a ales. Este gata să-i pună deoparte pentru lucrarea lor. Prin aceste unelte slabe, prin Cuvântul și Spiritul Său, El plănuia să așeze mântuirea la îndemâna tuturor.

Cu bucurie și fericire, Dumnezeu și îngerii priveau această scenă. Tatăl știa că de la acești oameni lumina cerului va străluci în lume, că acele cuvinte rostite de ei, în timp ce dădeau mărturie despre Fiul Său, aveau să răsună din generație în generație, până la încheierea timpului.

Ucenicii trebuiau să meargă ca martori ai lui Hristos, spre a vesti lumii ceea ce au văzut și au auzit de la El. Slujba lor era cea mai importantă slujbă ce a fost încredințată vreodată ființelor omenеști, după aceea a lui Hristos. Ei aveau să fie lucrători împreună cu Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. După cum în Vechiul Testament cei doisprezece patriarhi au stat ca reprezentanți ai lui Israel, tot astfel cei doisprezece apostoli stau ca reprezentanți ai bisericii Evangheliei.

În timpul lucrării Sale pe pământ, Domnul Hristos a început să dărâme zidul de despărțire dintre iudei și neamuri și să predice mântuirea omenirii întregi. Deși era iudeu, El Se amesteca fără reținere printre samariteni, făcând inutile obiceiurile fariseice ale iudeilor cu privire la acești oameni disprețuiți. El a dormit sub acoperișurile lor, a mâncat la mesele lor și a învățat pe străzile lor.

Mântuitorul dorea foarte mult să dezvăluie ucenicilor Săi adevărul cu privire la surparea „zidului de la mijloc de despărțire” dintre Israel și celelalte națiuni – adevărul că „neamurile sunt
14 împreună moștenitoare cu noi”, cu iudeii, și se împărtășesc... „de aceeași făgăduință în Hristos Iisus, prin Evanghelie” (Efeseni 2,14; 3,6). Adevărul acesta a fost descoperit în parte atunci când El a răsplătit credința sutașului din Capernaum și, de asemenea, când a predicat Evanghelia locuitorilor din Sihar. Mult mai lămurit a

fost descoperit cu ocazia vizitei Sale în Fenicia, când a vindecat-o pe fiica femeii canaanite. Experiențele acestea i-au ajutat pe ucenici să înțeleagă faptul că, printre aceia pe care mulți îi socoteau nedemni de mântuire, se găseau suflete care flămânzeau după lumina adevărului.

În felul acesta, Hristos căuta să-i învețe pe ucenici adevărul că, în Împărăția lui Dumnezeu, nu există granițe, nici caste și nici aristocrație; că ei trebuie să meargă la toate neamurile, ducându-le solia iubirii unui Mântuitor. Dar de-abia mai târziu ei au înțeles pe deplin că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi” (Fapte 17,26.27).

În acești primi ucenici era înfățișată o vădită diversitate. Ei aveau să fie învățătorii lumii și au reprezentat o foarte mare varietate de tipuri de caracter. Pentru a duce mai departe cu succes lucrarea la care fuseseră chemați, bărbații aceștia, deosebindu-se prin trăsăturile naturale ale caracterului, precum și prin obiceiurile vieții, aveau nevoie să ajungă la o unitate în simțire, gândire și faptă. Era ținta Domnului Hristos să înfăptuiască această unitate. În vederea acestui scop, El a căutat să-i aducă în unire cu El Însuși. Povara lucrării Lui pentru ei este exprimată în rugăciunea Sa către Tatăl Său, „ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu sunt în Tine; ca și ei să fie una în Noi; ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17,21-23). Continua Lui rugăciune era ca ei să poată fi sfințiți prin adevăr; și El Se ruga cu încredere, știind că un decret al Celui Atotputernic a fost dat mai înainte de aducerea la existență a lumii. El știa că Evanghelia Împărăției avea să fie predicată tuturor neamurilor ca mărturie; El știa că adevărul, întărit cu atotputernicia Duhului Sfânt, avea să biruie în lupta cu răul și că stindardul însângerat avea să fluture într-o zi deasupra urmașilor Săi.

Deoarece lucrarea Sa pământească se apropia de încheiere și El înțelegea că, în curând, trebuia să-i părăsească pe ucenici, lăsându-i să ducă mai departe lucrarea, fără prezența și

supravegherea Sa personală, Domnul Hristos a căutat să-i încurajeze și să-i pregătească pentru viitor. El nu i-a amăgit cu speranțe deșarte. Ca într-o carte deschisă, le-a citit ceea ce avea să se întâmple. El știa că era aproape timpul când avea să Se despartă de ei, lăsându-i ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Știa că ei aveau să sufere prigoană, că aveau să fie alungați din sinagogi și că aveau să fie aruncați în închisoare. Știa, de asemenea că, din pricină că aveau să mărturisească despre El ca fiind Mesia, unii dintre ei aveau să sufere moartea. Și le-a spus unele dintre aceste lucruri. Vorbind despre viitorul lor, El era deschis și precis, pentru ca, în încercările care aveau să vină peste ei, să-și poată aminti cuvintele Sale și să fie întăriți ca să creadă în El ca Mântuitor.

El le-a spus, de asemenea, cuvinte de nădejde și curaj. „Să nu vi se tulbure inima”, a zis El, „aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți și calea într-acolo” (Ioan 14,1-4). „Pentru voi am venit în lume; pentru voi am lucrat. Când voi pleca, Eu încă voi lucra cu toată râvna pentru voi. Am venit în lume pentru a Mă descoperi vouă, pentru ca să puteți crede. Eu merg la Tatăl Meu și la Tatăl vostru spre a conlucra cu El spre binele vostru.”

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl” (Ioan 14,12). Prin aceasta, Hristos nu dorea să spună că ucenicii aveau să facă fapte mult mai însemnate decât a făcut El, ci că lucrarea lor avea să fie de o întindere mai mare. El nu Se referea numai la săvârșirea de minuni, ci la tot ce avea să se întâmple sub lucrarea Duhului Sfânt. „Când va veni Mângâietorul”, a zis El, „pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început” (Ioan 15,26.27).

Cât de minunat s-au împlinit aceste cuvinte! După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii au fost așa de plini de iubire față de El și

față de aceia pentru care El a murit, încât inimile se înduioșau de cuvintele pe care ei le rosteau și de rugăciunile pe care le înălțau. Ei vorbeau în puterea Duhului Sfânt și, sub influența acestei puteri, mii au fost convertiți.

Ca reprezentanți ai lui Hristos, apostolii aveau să aibă o influență puternică asupra lumii. Faptul că erau bărbați simpli nu avea să scadă influența lor, ci mai degrabă să le-o crească; căci mintea ascultătorilor lor avea să fie îndreptată de la ei la Mântuitorul care, deși nevăzut, încă lucra cu ei. Învățăturile cele minunate ale apostolilor, cuvintele lor de curaj și încredere aveau să-i asigure pe toți că ei nu lucrau în virtutea propriei lor puteri, ci în puterea lui Hristos. Umilindu-se pe ei, apostolii aveau să declare că Acela pe care iudeii L-au răstignit era Prințul vieții, Fiul viului Dumnezeu, și că în Numele Lui săvârșeau lucrările pe care le făceau.

La întâlnirea de despărțire, avută cu ucenicii în noaptea dinaintea răstignirii, Mântuitorul nu a făcut nici o aluzie la suferința pe care o îndurase și pe care mai avea să o îndure. El nu a vorbit despre umilința ce-I stătea în față, ci a căutat să prezinte minții lor ceea ce putea să le întărească credința, făcându-i să privească înainte spre bucuriile care-l așteptau pe biruitor. El Se bucura știind că va putea să facă mult mai mult pentru urmașii Săi decât le făgăduise; că de la El va curge iubire și milă îndurătoare care să curețe templul sufletului, făcându-i pe oameni asemenea Lui în caracter; că adevărul Său, întărit prin puterea Duhului Sfânt, avea să înainteze biruind și ca să biruie.

„V-am spus aceste lucruri”, a zis El, „ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33). Hristos n-a dat greș în lucrarea Sa și nici nu a fost descurajat; iar ucenicii trebuiau să demonstreze o credință tot atât de puternică. Ei trebuiau să lucreze așa cum a lucrat El, depinzând de El în ce privește tăria. Deși calea lor avea să fie blocată cu piedici în aparență de neînvinși, totuși, prin harul Său, ei trebuiau să meargă înainte, fără să dispere vreodată și sperând oricând.

Hristos Și-a terminat lucrarea ce I-a fost dată să o facă. El îi strânsese pe aceia care aveau să continue lucrarea Sa printre oameni.

Și El a spus: „Eu sunt proslăvit în ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi”. „Mă rog ca toți să fie una... Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17,10.11.20-23).

MAREA ÎNSĂRCINARE

După moartea Domnului Hristos, ucenicii erau aproape biruiți de descurajare. Învățătorul lor fusese respins, osândit și răstignit. Preoții și conducătorii declaraseră în mod batjocoritor: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El” (Matei 27,42). Soarele nădejzii ucenicilor apusese și asupra inimilor lor se lăsase noaptea. Deseori, ei repetau cuvintele: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel” (Luca 24,21). Singuri și adânc mâhniți, ei își aminteau cuvintele Lui: „Dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?” (Luca 23,31).

Iisus a încercat în mai multe rânduri să dezvăluie ucenicilor Săi viitorul, însă ei au fost nepăsători și astfel n-au cugetat la ceea ce spusese El. Din pricina aceasta, moartea Lui a venit peste ei ca o surpriză; și, mai târziu, revizuindu-și trecutul și văzând rezultatul necredinței lor, s-au umplut de întristare. Când Hristos a fost răstignit, ei nu credeau că El va învia. El spusese lămurit că avea să învie a treia zi, însă ei erau nedumeriți, neștiind ce voia să spună. Această lipsă de înțelegere i-a făcut ca, la moartea Lui, ei să ajungă într-o totală deznădejde. Ei erau într-o stare de amară dezamăgire. Credința lor nu trecea dincolo de umbra pe care Satana o aruncase în fața privirii lor. Totul li se părea neclar și tainic. Dacă ar fi crezut cuvintele Mântuitorului, de câtă întristare n-ar fi fost ei cruțați!

Copleșiți de disperare, durere și deznădejde, ucenicii s-au întâlnit cu toții în camera de sus și au încuiat și zăvorât ușile, temându-se ca nu cumva soarta iubitului lor Învățător să fie și soarta lor. Aici li S-a arătat Mântuitorul după învierea Sa.

Timp de patruzeci de zile, Domnul Hristos a rămas pe pământ, pregătindu-i pe ucenici pentru lucrarea pe care o aveau de făcut și

lămurindu-le ceea ce până atunci nu fuseseră în stare să înțeleagă. El le-a vorbit despre profețiile cu privire la venirea Sa, lepădarea Lui de către iudei și moartea Sa, arătându-le că fiecare parte a acestor profeții se împlinise. Le-a spus că ei trebuiau să privească această împlinire a profeției ca o asigurare a puterii ce avea să-i însoțească în lucrările lor în viitor. „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: 'Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învie a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim'”. Și a mai adăugat: „Voi sunteți martori ai acestor lucruri” (Luca 24,45-48).

În timpul acestor zile, pe care Iisus le-a petrecut împreună cu ucenicii Săi, ei au câștigat o nouă experiență. Auzind pe iubitul lor Învățător explicând Scripturile în lumina tuturor celor împlinite, credința lor în El s-a fixat pe deplin. Ei au ajuns acolo, încât să poată spune: „Știu în cine am crezut” (2 Timotei 1,12). Ei au început să înțeleagă natura și întinderea lucrării lor, să vadă că aveau de vestit lumii adevărurile încredințate lor. Întâmplările din viața lui Hristos, moartea și învierea Sa, profețiile care arătau spre aceste evenimente, tainele Planului de Mântuire, puterea lui Iisus pentru iertarea păcatelor – la toate aceste lucruri ei fuseseră martori și trebuiau să le facă cunoscute lumii. Ei trebuiau să vestească Evanghelia păcii și mântuirii prin pocăință și puterea Mântuitorului.

Înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi o însărcinare, spunându-le că ei urmau să fie executorii testamentari prin care El lăsa lumii comorile vieții veșnice. „Voi ați fost martorii vieții Mele de sacrificiu în favoarea lumii”, le-a spus El. „Ați văzut strădaniile Mele pentru Israel. Și, cu toate că poporul Meu nu a voit să vină la Mine ca să poată avea viață, deși preoții și conducătorii au făcut cu Mine ce le-a plăcut, deși ei M-au lepădat, ei vor mai avea încă o ocazie de a primi pe Fiul lui Dumnezeu. Voi ați văzut că pe toți aceia care vin la Mine, mărturisindu-și păcatele,

— 20 —

Eu îi primesc bucuros. Pe cel care vine la Mine, cu nici un chip nu-l voi da afară. Vouă, ucenicilor Mei, vă încredințez această solie a îndurării. Ea trebuie să fie dusă atât la iudei, cât și la neamuri – mai întâi la Israel și apoi tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor. Toți care cred trebuie să fie strânși într-o biserică.”

Însărcinarea Evangheliei este marele hrisov misionar al Împărăției lui Hristos. Ucenicii urmau să lucreze cu sânguință pentru suflete, adresând invitația harului. Nu trebuia să aștepte ca oamenii să vină la ei, ci ei trebuiau să meargă la oameni cu solia lor.

Ucenicii aveau să ducă mai departe lucrarea lor în Numele lui Hristos. Fiecare cuvânt și fiecare faptă trebuiau să îndrepte atenția asupra Numelui Său, care are acea putere vitală prin care păcătoșii pot fi mântuiți. Credința lor trebuia să se concentreze în El, care este izvorul îndurării și al puterii. În Numele Său, ei trebuiau să prezinte cererile lor Tatălui și să primească răspuns. Ei trebuiau să boteze în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Numele lui Hristos trebuia să constituie parola, cuvântul lor de ordine, semnul prin care să fie deosebiți, legătura unirii lor, autoritatea activității lor, precum și izvorul succesului lor. Nimic nu avea să fie recunoscut în Împărăția Sa, dacă nu purta Numele Său și semnătura Sa.

Când le-a spus ucenicilor: Mergeți în Numele Meu spre a aduna în biserică pe toți aceia care cred, Domnul Hristos le-a pus în față, în mod lămurit, nevoia de a rămâne la cele simple. Cu cât avea să fie mai puțină paradă, mai puțin spectacol, cu atât influența lor spre bine avea să fie mai mare. Ucenicii trebuiau să vorbească în același mod simplu în care a vorbit Hristos. Ei trebuiau să întipărească în ascultătorii lor învățăturile pe care El îi învățase.

Hristos nu le-a spus ucenicilor Săi că lucrarea lor avea să fie ușoară. El le-a prezentat vasta alianță a răului, desfășurată împotriva lor. Ei aveau să lupte „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6,12). Însă ei nu aveau să fie lăsați să lupte singuri. El i-a asigurat că avea să fie cu ei și că, dacă vor merge înainte în credință, se vor mișca sub pavăza Celui Atotputernic. El i-a îndemnat să fie curajoși și tari, căci în rândurile lor avea să fie Cineva mai puternic decât îngerii – Comandantul oștirilor cerului. El a luat toate măsurile pentru aducerea la îndeplinire a lucrării lor și a luat asupra Sa răspunderea succesului. Atâta timp cât aveau să asculte de Cuvântul Său și să lucreze în legătură cu El, nu aveau să dea greș. Mergeți la toate

neamurile, le-a poruncit El. Mergeți până la cele mai îndepărtate regiuni locuite ale globului și fiți siguri că prezența Mea va fi cu voi chiar și acolo. Lucrați cu credință și încredere, căci niciodată nu va fi un timp când să vă uit. Voi fi totdeauna cu voi, ajutându-vă să vă aduceți la îndeplinire datoria, călăuzindu-vă, îmbărbătându-vă, sfințindu-vă, sprijinindu-vă și dându-vă succes în rostirea cuvintelor care să îndrepte atenția altora spre cer.

Sacrificiul lui Hristos în favoarea omului a fost deplin. Condiția ispășirii a fost împlinită. Lucrarea pentru care El a venit în lume a fost îndeplinită. El a câștigat împărăția. El a smuls-o de la Satana și a devenit moștenitor al tuturor lucrurilor. El era în drum spre tronul lui Dumnezeu, ca să fie onorat de oștile cerești. Investit cu autoritate nețărnută, El le-a dat ucenicilor Săi însărcinarea: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,19,20).

Chiar înainte de a-i părăsi pe ucenici, Hristos le-a arătat din nou, lămurit, natura Împărăției Sale. Le-a reamintit lucruri pe care mai înainte El le spusese cu privire la ea. El a declarat că nu era planul Său să stabilească în lumea aceasta o împărăție pământească. El nu era trimis ca să domnească pe tronul lui David ca un monarh pământesc. Când ucenicii L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Israel?”, El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Fapte 1,6,7). Nu era nevoie ca ei să vadă mai departe în viitor decât atât cât descoperirile făcute de El îi făceau în stare să vadă. Lucrarea lor era aceea de a vesti solia Evangheliei.

Prezența vizibilă a lui Hristos era pe cale să fie retrasă din mijlocul ucenicilor, dar ei aveau să aibă parte de o nouă înzestrare cu putere. Duhul Sfânt avea să le fie dat în toată plinătatea lui, sigilându-i pentru lucrarea lor. „Iată”, a zis Mântuitorul, „voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24,49). „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.”

„Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,5.8).

Mântuitorul știa că nici un argument, oricât de logic, nu ar fi înmuiat inimile învârtosate și nu ar fi putut străpunge crusta egoismului și a spiritului lumesc. El știa că ucenicii Săi trebuiau să fie înzestrați cu putere cerească; că Evanghelia își va împlini lucrarea numai atunci când va fi vestită din inimi încălzite și buze elocvente, printr-o cunoaștere vie a Aceluia care este Calea, Adevărul și Viața. Lucrarea încredințată ucenicilor cerea multă destoinicie, căci curentul adânc al răutății urma să se prăvălească cu putere asupra lor. La comanda forțelor întunericului era un conducător foarte ager și hotărât, iar urmașii lui Hristos puteau lupta pentru dreptate numai cu ajutorul pe care Dumnezeu avea să li-l dea prin Duhul Sfânt.

Hristos le-a spus ucenicilor Săi că trebuiau să-și înceapă lucrarea la Ierusalim. Cetatea aceasta fusese scena uimitorului Său sacrificiu pentru neamul omenesc. Acolo, îmbrăcat în haina naturii umane, El a umblat și a vorbit cu oamenii și puțini au văzut cât de aproape se coborâse cerul de pământ. Acolo fusese El osândit și răstignit. În Ierusalim, erau mulți care, în taină, credeau că Iisus din Nazaret este Mesia și care fuseseră amăgiți de preoți și conducători. Acestora trebuia să le fie vestită Evanghelia. Ei trebuiau să fie chemați la pocăință. Adevărul minunat, că numai prin Hristos putea fi dobândită iertarea păcatelor, trebuia lămurit. În timp ce întregul Ierusalim era frământat de zguduitoarele evenimente din ultimele săptămâni, predicarea ucenicilor avea să facă cea mai profundă impresie.

În timpul lucrării Sale, Iisus a prezentat continuu înaintea ucenicilor faptul că ei trebuiau să fie una cu El în lucrarea Sa de răscumpărare a lumii din sclavia păcatului. Când i-a trimis pe cei doisprezece și, mai târziu, pe cei șaptezeci să vestească Împărăția lui Dumnezeu, El i-a învățat datoria pe care o aveau – să le împărtășească și altora ceea ce El le făcuse cunoscut. În toată lucrarea Sa, El îi instruia pentru o lucrare individuală și aceasta urma să se întindă pe măsură ce numărul membrilor creștea, ajungând până

la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Ultima lecție pe care a dat-o urmașilor Săi a fost aceea că ei aveau în păstrare, spre a fi dusă lumii, vestea cea bună a mântuirii.

Când a sosit timpul ca Hristos să Se înalțe la Tatăl, El i-a condus pe ucenici afară din oraș, până în Betania. Aici, El S-a oprit, iar ei s-au adunat în jurul Său. Cu mâinile întinse spre binecuvântare, ca o asigurare a grijii Lui ocrotitoare, El S-a înălțat încet din mijlocul lor. „Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer” (Luca 24,51).

În timp ce ucenicii priveau înmărmuriți în sus, spre a prinde cea din urmă privire a Domnului lor care Se înălța, El era primit în rândurile îngerilor cerești care se bucurau. În timp ce îngerii aceștia Îl escortau spre curțile de sus, ei cântau triumfător: „Cântați lui Dumnezeu, împărățiile pământului, și lăudați pe Domnul! Cântați Celui ce călărește pe cerurile cerurilor. Dați slavă lui Dumnezeu, a cărui măreție este peste Israel și a cărui putere este în ceruri” (Psalmi 68,32-34).

Ucenicii încă mai priveau cu ardoare spre cer când, „iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: 'Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Iisus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer'" (Fapte 1,10.11).

Făgăduința celei de a doua venituri a lui Hristos trebuia să fie păstrată mereu proaspătă în mintea ucenicilor Săi. Același Iisus, pe care ei Îl văzuseră înălțându-Se la cer, urma să vină iarăși spre a-i lua la Sine pe aceia care pe acest pământ s-au consacrat servirii Lui. Același glas care le-a spus: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”, le va ura în curând bun-venit înaintea feței Sale, în Împărăția cerească.

După cum în serviciul preînchipuitor marele preot dezbrăca haina pontificală și slujea în veșmântul alb de in al preotului de rând, tot astfel Hristos Și-a dezbrăcat hainele împărătești, S-a îmbrăcat cu haina naturii omenești și a oferit sacrificiu, El Însuși fiind și preot, și victimă. Așa cum marele preot, după ce-și îndeplinea slujba în Sfânta Sfintelor, ieșea, în hainele sale pontificale, înaintea întregii adunări care îl aștepta, tot la fel Hristos va veni a doua

oară îmbrăcat în cele mai albe haine, „de o albeață pe care nici un nălbitor de pe pământ n-o poate da” (Marcu 9,3). El va veni în propria Sa slavă, precum și în slava Tatălui Său și în drumul Său va fi însoțit de toată oastea îngerilor.

În felul acesta, va fi împlinită făgăduința dată de Hristos ucenicilor Săi: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14,3). Pe cei care L-au iubit și L-au așteptat, El îi va încununa cu slavă, cinste și nemurire. Morții cei dreپți vor ieși din mormintele lor și aceia care vor fi în viață vor fi răpiți împreună cu ei spre a întâmpina pe Domnul în văzduh. Ei vor auzi glasul lui Iisus, mai dulce decât orice muzică ce a ajuns vreodată la vreo ureche muritoare, zicându-le: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25,34).

Pe bună dreptate, ucenicii se puteau bucura în nădejdea revelării Domnului lor.

ZIUA CINCIZECIMII

Când ucenicii s-au întors de pe Muntele Măslinilor la Ierusalim, oamenii au privit la ei, sperând să vadă pe fețele lor expresii de întristare, tulburare și înfrângere; însă, în loc de acestea, au văzut fericire și biruință. Ucenicii nu se tânguiau acum pentru dezamăgirea nădejdlor lor. Ei L-au văzut pe Mântuitorul lor înviat și cuvintele făgăduinței Sale date la despărțire răsunau continuu în urechile lor.

Ascultători de porunca lui Hristos, ei au zăbovit în Ierusalim în așteptarea făgăduinței Tatălui – revărsarea Duhului Sfânt. Dar nu au așteptat în trândăveală. Raportul biblic ne spune că „tot timpul stăteau în templu și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu” (Luca 24,53). De asemenea, ei s-au adunat laolaltă pentru a prezenta cererile lor Tatălui, în Numele lui Iisus. Ei știau că au un reprezentant în ceruri, un Apărător la tronul lui Dumnezeu. Cu un respect solemn, ei se plecau în rugăciune, repetând asigurarea: „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: Cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16,23.24). Mai sus și tot mai sus întindeau ei mâna credinței, cu argumentul cel mai puternic: „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi” (Romani 8,34).

În timp ce așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile în sinceră pocăință și-și mărturiseau necredința. În timp ce-și aminteau cuvintele pe care Hristos li le-a adresat înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înțelesul. Adevărurile care le dispăruseră din memorie le erau acum aduse din nou în minte și ei le repetau unul după altul. Ei își reproșau unii altora faptul că nu-L înțeleseseră pe Mântuitorul. Ca o procesiune, scenă după scenă din minunata Sa viață trecea pe dinaintea lor. Meditând

la viața Lui curată și sfântă, ei au simțit că nici o strădanie nu va fi prea grea, nici un sacrificiu prea mare, ca să poată da mărturie în viața lor despre caracterul plin de iubire al lui Hristos. O, gândeau ei, dacă le-ar fi fost cu puțință să mai trăiască din nou cei trei ani petrecuți cu Învățătorul, cu cât zel s-ar fi străduit să-I dovedească cât de mult Îl iubeau și cât de sinceri erau în mânia lor că L-au întristat cândva, printr-un cuvânt sau printr-o faptă de necredință! Dar se mângâiau la gândul că fuseseră iertați. Și s-au hotărât ca, pe cât le era cu puțință, să-și ispășească necredința printr-o curajoasă mărturie despre El înaintea lumii.

Ucenicii se rugau cu un zel nepotolit ca să fie făcuți destoinici să-i întâmpine pe oameni și ca, în convorbirile lor zilnice, să fie în stare să rostească cuvinte care să-i conducă pe păcătoși la Hristos. Înlăturând orice neînțelegeri, orice dorință de întâietate, ei s-au adunat într-o strânsă comuniune creștină. Se apropiau mai mult și tot mai mult de Dumnezeu și, făcând acest lucru, au înțeles ce privilegiu avuseseră de a li se fi îngăduit să aibă o atât de strânsă legătură cu Iisus. Dar, când se gândeau de câte ori L-au întristat prin lipsa lor de înțelegere cu privire la ceea ce El Se străduia să-i învețe spre binele lor, inimile le erau pline de întristare.

Aceste zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul după ungerea sfântă care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le servească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înțeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii și, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care Domnul Hristos le-a făgăduit-o.

În timpul perioadei patriarhale, influența Duhului Sfânt fusese deseori descoperită în chip vădit, însă niciodată în plinătatea ei. Acum, ascultând de cuvântul Mântuitorului, ucenicii au înălțat rugăciuni fierbinți pentru acest dar și, în cer, Domnul Hristos a adăugat și mijlocirea Sa. El a cerut darul Duhului, ca să-l poată revărsa asupra poporului Său.

„În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei.”

Duhul Sfânt a venit cu o așa plinătate asupra ucenicilor care așteptau și se rugau, încât a cuprins fiecare inimă. Cel Infinit S-a manifestat cu putere în biserica Sa. Era ca și cum de veacuri această putere fusese zăvorâtă și acum cerul se bucura, putând să reverse asupra bisericii bogățiile harului Duhului Sfânt. Și, sub influența Duhului Sfânt, cuvintele de căință și mărturisire se amestecau cu imnuri de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulțumire și se profetiza. Cerul întreg s-a coborât să privească și să adore înțelepciunea fără egal și de necuprins a iubirii. Cuprinși de uimire, apostolii au exclamat: „Iată, aceasta este iubire”. Ei au devenit conștienți de darul ce le-a fost dat. Care a fost urmarea? Sabia Duhului, proaspăt ascuțită cu putere și scăldată în fulgerele cerului, și-a croit drum prin necredință. Mii au fost convertiți într-o zi.

„Vă este de folos să Mă duc”, le spusese Hristos ucenicilor Săi; „căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 16,7.13).

Înălțarea lui Iisus la cer a fost semnalul că urmașii Lui urmau să primească binecuvântata făgăduință. Pentru aceasta, ei trebuiau să mai aștepte înainte de a-și începe lucrarea. Când a trecut prin porțile cerului, Hristos a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate, iar Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său.

„Niște limbi de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da

Duhul să vorbească.” Duhul Sfânt, luând forma limbilor de foc, a venit asupra celor adunați. Acesta era un simbol al darului revărsat atunci asupra ucenicilor, care i-a făcut în stare să vorbească cu ușurință în limbi care mai înainte le fuseseră necunoscute. În-fățișarea de foc preînchipuia ardoarea zelului cu care aveau să lucreze apostolii, precum și puterea ce avea să însoțească lucrarea lor.

„Se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer.” După împărștierea lor printre neamuri, iudeii s-au răspândit în toate părțile locuite ale lumii și, în exilul lor, au învățat să vorbească diferite limbi. Mulți dintre acești iudei se găseau cu ocazia aceasta la Ierusalim, luând parte la sărbătorile religioase ce aveau loc atunci. Printre cei adunați era reprezentată fiecare limbă cunoscută. Această deosebire de limbi ar fi constituit o mare piedică în calea vestirii Evangheliei; de aceea Dumnezeu, într-un mod minunat, a împlinit lipsa apostolilor. Duhul Sfânt a făcut pentru ei ceea ce ei nu ar fi fost în stare să realizeze într-o viață. Ei au putut acum să vestească adevărurile Evangheliei departe de patria lor, vorbind corect și pe înțeles limba aceloră pentru care lucrau. Acest dar uimitor era o puternică dovadă pentru lume că însărcinarea lor purta pecetea cerului. De aici înainte, vorbirea ucenicilor era curată, simplă și corectă, fie că vorbeau în limba lor maternă, fie într-o limbă străină.

„Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: ”Toți aceștia care vorbesc, nu sunt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?”

Preoții și mai-marii s-au mâniat foarte tare văzând această minunată manifestare, însă nu au îndrăznit să-și dea pe față răutatea, de teamă să nu cadă pradă furiei poporului. Ei Îl duseseră la moarte pe Nazarinean; însă aici erau slujitorii Lui, oameni neînvățați din Galilea, care vesteau, în toate limbile cunoscute pe atunci, istoria vieții și lucrării Lui. Preoții, hotărâți să explice pe o cale naturală puterea uimitoare a ucenicilor, au declarat că ei erau beți de vinul cel nou pregătit pentru sărbătoare și din care băuseră

prea mult. Unii dintre cei mai ignoranți oameni prezenți acolo, cu acea ocazie, au luat ca fiind adevărată această presupunere, însă cei mai inteligenți știau că ea nu este adevărată, iar cei care înțelegeau diferitele limbi ce se vorbeau dădeau mărturie despre exactitatea cu care ucenicii vorbeau aceste limbi.

Ca răspuns la învinuirea preoților, Petru a arătat că această demonstrație era o directă împlinire a profeției lui Ioel, prin care el profetiza că asupra oamenilor avea să vină o asemenea putere spre a-i pregăti pentru o lucrare deosebită. „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel: 'În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci.'”

Cu claritate și putere, Petru dădea mărturie despre moartea și învierea lui Hristos: „Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: Pe Iisus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta... voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.”

Petru nu s-a referit la învățăturile lui Hristos ca să-și susțină poziția, pentru că știa că prejudecățile ascultătorilor lui erau așa de mari, încât cuvintele lui cu privire la acest subiect nu ar fi avut nici un efect. În loc de aceasta, el le-a vorbi despre David, care era socotit de iudei ca unul dintre patriarhii neamului lor. „David zice despre El”, spunea Petru: „Eu am totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde; căci nu-mi vei lăsa sufletul în locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea...”

„Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi.” „Despre învierea lui Hristos a proorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul Lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Iisus, și noi toți suntem martori ai Lui.”

Scena aceasta era de un mare interes. Iată-i pe oameni venind din toate părțile să-i audă pe ucenici dând mărturie despre adevăr, așa cum este el în Iisus. Ei se înghesuie, se îmbulzesc în templu. Preoții și mai-marii sunt acolo, având încă pe fețele lor încruntarea neagră a răutății, cu inimile încă pline de neîmpuținată ură împotriva lui Hristos, cu mâinile lor mânjite încă de sângele vărsat când L-au răstignit pe Mântuitorul lumii. Ei gândiseră că îi vor găsi pe apostoli copleșiți de teamă sub mâna cea tare a prigoanei și uciderii, însă i-au găsit mai presus de orice teamă și plini de Duh Sfânt, vestind cu putere dumnezeirea lui Iisus din Nazaret. Ei i-au auzit declarând cu mult curaj că Acela care nu de mult fusese umilit, batjocorit, lovit de mâini nemiloase și răstignit este Prințul vieții, înălțat acum la dreapta lui Dumnezeu.

Unii dintre aceia care îi ascultau pe apostoli luaseră parte în mod activ la osândirea și moartea lui Hristos. Glasurile lor se amestecaseră cu acelea ale gloatei, cerând răstignirea Lui. Când Iisus și Baraba au stat în fața lor în sala de judecată, iar Pilat i-a întrebat: „Pe care să vi-l slobozesc?”, ei strigaseră: „Nu pe El, ci pe Baraba!” (Matei 27,17; Ioan 18,40). Când Pilat le-a dat în mâini pe Hristos, zicând: „Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu găsesc nici o vină în El”; „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia”, ei au strigat: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” (Ioan 19,16; Matei 27,24.25).

Acum, ei îi auzeau pe ucenici declarând că Cel care fusese răstignit era Fiul lui Dumnezeu. Preoții și mai-marii tremurau. Poporul era cuprins de convingere, dar și de un chin sufletesc. „Ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: 'Fraților, ce să facem?'" Printre aceia care ascultau cuvintele ucenicilor erau iudei devotați, sinceri în credința lor. Puterea care însoțea cuvintele vorbitorului i-a convins că Iisus era într-adevăr Mesia.

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru”.

Petru i-a făcut pe oameni să înțeleagă că erau vinovați de lepădarea lui Hristos, pentru că fuseseră înșelați de preoți și conducători; și că, dacă vor continua să caute sfat de la acești oameni și vor aștepta ca ei să-L recunoască pe Hristos, mai înainte ca ei să aibă curajul să facă aceasta, atunci nu-L vor primi niciodată pe Hristos. Acești oameni puternici, deși făceau paradă de evlavie, alergau după bogății și glorie pământească. Ei nu erau dispuși să vină la Hristos pentru a primi lumină.

Sub influența acestei iluminări cerești, Scripturile pe care Hristos le-a lămurit ucenicilor se înfățișau acum înaintea lor cu strălucirea adevărului desăvârșit. Vălul care îi împiedicase să vadă până la capăt ceea ce fusese desființat era acum îndepărtat și ei înțelegeau cu deplină claritate scopul misiunii lui Hristos și natura Împărăției Sale. Ei puteau vorbi cu putere despre Mântuitorul; și, pe când desfășurau înaintea ascultătorilor lor planul mântuirii, mulți își recunoșteau vinovăția și se convingeau. Tradițiile și superstițiile băgate în capul lor de preoți erau îndepărtate din mintea lor și erau acceptate învățăturile Mântuitorului.

„Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.”

Mai-marii iudeilor își închipuiseră că lucrarea lui Hristos va lua sfârșit o dată cu moartea Lui; dar, în loc de aceasta, ei au fost martori la uimitoarele scene ale Zilei Cincizecimii. Ei îi auzeau pe ucenici, care erau înzestrați cu o putere și o vigoare necunoscute până atunci, predicând pe Hristos, cuvintele lor fiind întărite prin semne și minuni. În Ierusalim, citadela iudaismului, mii de oameni

Ucenicii erau uimiți și nespuse de fericiți, văzând numărul mare al secerișului de suflete. Ei nu socoteau această minunată recoltă ca fiind rezultatul eforturilor lor; ei își dădeau seama că sunt continuatorii lucrării altor oameni. Chiar de la căderea lui Adam, Hristos

a încredințat slujitorilor Săi aleși sămânța Cuvântului Său spre a fi semănată în inimile oamenilor. În cursul vieții Sale pe pământ, El a semănat sămânța adevărului și a udat-o cu sângele Său. Convertirile care au avut loc în Ziua Cincizecimii erau rezultatul acestei semănări, secerișul lucrării lui Hristos, dând pe față puterea învățaturii lor.

Numai argumentele apostolilor, deși clare și convingătoare, nu ar fi înlăturat prejudecățile care se împotriviseră unor dovezi așa de mari. Însă Duhul Sfânt a lucrat astfel, încât argumentele să ajungă la inimă, însoțite de putere divină. Cuvintele apostolilor erau ca săgețile ascuțite ale Celui Atotputernic, convingându-i pe oameni de teribila lor vină, aceea că L-au lepădat și răstignit pe Domnul slavei.

Sub instruirea lui Hristos, ucenicii fuseseră aduși să simtă nevoia lor după Duhul Sfânt. Instruiți fiind de Duhul Sfânt, ei au primit deplina și finala lor calificare și au pornit la lucrarea vieții lor. Ei nu mai erau neștiutori și neînvățați. Ei nu mai erau o grupă de elemente independente sau dezbinat, potrivnice. Nădejdea lor nu mai era investită în măreția lumească. Ei erau toți „o inimă și un suflet” (Fapte 2,46; 4,32). Hristos le umplea cugetele; ținta lor era înaintarea Împărăției Sale. În minte și în caracter, ei au devenit asemenea Învățătorului lor, și oamenii „au priceput că fuseseră cu Iisus” (Fapte 4,13).

Ziua Cincizecimii le-a adus iluminarea cerului. Adevărurile pe care nu le-au putut înțelege în timpul când Iisus fusese cu ei le erau dezvăluite acum. Cu o credință și o siguranță cum nu cunoscuseră niciodată mai înainte, ei au primit învățăturile Cuvântului Sfânt. Pentru ei nu mai era o problemă de credință faptul că Hristos era Fiul lui Dumnezeu. Ei știau că, deși îmbrăcat în trup omenesc, El era în adevăr Mesia și de aceea ei spuneau lumii experiența lor, cu o încredere care aducea cu ea convingerea că Dumnezeu era cu ei.

Ei puteau vorbi cu certitudine despre Numele lui Iisus. Nu era El Prietenul și Fratele lor mai mare? Aduși în strânsă comuniune cu Hristos, ei stăteau cu El în locurile cerești. În ce cuvinte arzătoare își îmbrăcau ei ideile când dădeau mărturie despre El!

Inimile lor erau copleșite de o bunăvoință deplină, atât de profundă, atât de mult cuprinzătoare, încât îi determina să meargă până la marginile pământului ca să dea mărturie despre puterea lui Hristos. Ei erau plini de o dorință imensă să ducă mai departe lucrarea pe care El a început-o. Își dădeau seama de datoria lor cea mare pe care o aveau față de cer și de răspunderea lucrării lor. Întăriți prin înzestrarea cu Duhul Sfânt, ei au pășit înainte plini de zel, pentru a duce mai departe biruința crucii. Duhul Sfânt îi însuflețea și vorbea prin ei. Pacea lui Hristos strălucea pe fețele lor. Ei și-au consacrat viața în slujba Lui și trăsăturile feței lor mărturiseau despre consacrarea lor.

DARUL DUHULUI

Când Hristos le-a dat ucenicilor Săi făgăduința Duhului Sfânt, El Se apropia de încheierea lucrării Sale de pe pământ. El stătea în umbra crucii, dându-Și seama pe deplin de povara vinovăției ce avea să apese asupra Sa, ca Purtător al păcatului. Mai înainte de a Se oferi pe Sine ca jertfă, El le-a dat ucenicilor îndrumări cu privire la darul esențial și desăvârșit pe care avea să-l reverse asupra urmașilor Săi, dar care avea să-i pună în legătură cu resursele nelimitate ale harului Său. „Eu voi ruga pe Tatăl”, a zis El, „și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi” (Ioan 14,16.17). Mântuitorul arăta înainte spre timpul când Duhul Sfânt trebuia să vină pentru a săvârși o puternică lucrare în calitate de Reprezentant al Său. Răul care se adunase timp de veacuri avea să fie înfrânt de puterea divină a Duhului Sfânt.

Care a fost rezultatul revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii? Vestea cea bună a unui Mântuitor înviat a fost dusă până la cele mai îndepărtate locuri ale lumii. În timp ce ucenicii vesteau solia harului mântuitor, inimi se predau puterii acestei solii. Biserica a văzut cum convertirii veneau la ea în număr nespus de mare, din toate direcțiile. Cei care apostaziaseră erau reconvertiți. Păcătoșii se uneau cu cei credincioși în căutarea mărgăritarului de mare preț. Unii dintre cei care fuseseră cei mai aprigi împotriviți ai Evangheliei au devenit campionii ei. Profeția se împlinise: „Cel mai slab dintre ei va fi... ca David; și casa lui David va fi ca... îngerul Domnului” (Zah. 12,8). Fiecare creștin vedea în fratele său o descoperire a iubirii și bunăvoinței divine. Un singur interes îi stăpânea pe toți; un singur subiect însuflător le absorbise pe toate celelalte. Năzuința credincioșilor era aceea de a da pe față

asemănarea cu caracterul lui Hristos și să lucreze pentru întinderea Împărăției Sale.

„Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Iisus. Și un mare har era peste toți” (Fapte 4,33). Prin munca lor au fost adăugați bisericii bărbați aleși, care, primind cuvântul adevărului, și-au consacrat viața lucrării de a duce și altora nădejdea ce umplea inimile lor cu pace și bucurie. Ei nu puteau fi împiedicați sau intimidați prin amenințări. Domnul vorbea prin ei și, mergând din loc în loc, săracilor li se vestea Evanghelia și se săvârșeau minuni ale harului divin.

Atât de puternic poate lucra Dumnezeu atunci când oamenii se predau pe ei înșiși controlului Duhului Său.

Făgăduința Duhului Sfânt nu este mărginită la vreun anume veac sau la vreo rasă de oameni. Hristos a declarat că influența divină a Duhului Său avea să fie cu urmașii Săi până la sfârșit. Din Ziua Cincizecimii până acum, Mângâietorul a fost trimis la toți aceia care s-au predat pe ei înșiși în totul lui Hristos și slujirii Lui. La toți aceia care L-au primit pe Hristos ca Mântuitor personal, Duhul Sfânt a venit ca un sfătuitor, ca unul care-i sfințește, îi călăuzește și mărturisește. Cu cât credincioșii au umblat mai strâns cu Dumnezeu, cu atât mai clar și mai puternic au dat ei mărturie despre iubirea Mântuitorului lor și despre harul Său mântuitor. Bărbații și femeile care, în decursul lungilor secole de prigoană și încercări, s-au bucurat de o mare măsură a prezenței Duhului Sfânt în viața lor au fost ca niște semne și minuni în lume. Înaintea îngerilor și a oamenilor, ei au prezentat puterea transformatoare a iubirii mântuitoare.

Aceia care, la Ziua Cincizecimii, au fost înzestrați cu putere de sus n-au fost scutiți mai departe de ispite și încercări. În timp ce dădeau mărturie despre adevăr și neprihănire, în repetate rânduri ei au fost asaltați de vrăjmașul a tot adevărul, care căuta să-i jefuiască de experiența lor creștină. Ei erau nevoiți să se lupte cu toate puterile date lor de Dumnezeu pentru a ajunge la măsura de bărbați și femei în Hristos Iisus. Ei se rugau zilnic pentru noi și proaspete ajutoare ale harului, pentru a putea ajunge mai sus și tot mai sus spre desăvârșire. Sub lucrarea Duhului Sfânt, chiar și

cei mai slabi, experimentând credința în Dumnezeu, învățau să-și dezvolte puterile ce le-au fost încredințate și să devină sfințiți, curați și înnobilați. În umilință, ei se supuneau influenței modelatoare a Duhului Sfânt, primeau plinătatea Dumnezeirii și erau modelați, făcuți asemenea dumnezeirii.

Trecerea vremii nu a adus nici o schimbare în ce privește făgăduința dată de Hristos la despărțire, de a trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său. Nu din pricina vreunei restricții din partea lui Dumnezeu bogățiile harului Său nu se revarsă pe pământ asupra oamenilor. Dacă împlinirea făgăduinței nu se vede așa cum ar putea fi văzută, aceasta se datorează faptului că făgăduința nu este apreciată așa cum ar trebui să fie. Dacă ar voi, ar fi cu toții umpluți cu Duhul Sfânt. Oriunde nevoia după Duhul Sfânt este o problemă de mai mică importanță și preocupare, acolo se vede secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere și moarte spirituală. Ori de câte ori probleme minore ocupă atenția, puterea divină, care este necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii și care ar aduce cu ea toate celelalte binecuvântări, lipsește, deși ea este oferită în toată infinita ei plinătate.

Deoarece acesta este mijlocul prin care noi trebuie să primim putere, de ce nu flămânzim și nu însetăm după darul Duhului? De ce nu vorbim despre el, de ce nu ne rugăm pentru el și nu predicăm despre el? Domnul este mult mai binevoitor să dea Duhul Sfânt celor care Îl slujesc decât sunt părinții să dea daruri bune copiilor lor. Pentru botezul zilnic cu Duhul Sfânt, fiecare lucrător ar trebui să înalțe rugăciunile lui către Dumnezeu. Grupuri de lucrători creștini ar trebui să se adune pentru a cere un ajutor deosebit, înțelepciune cerească, pentru a ști cum să plănuiască și cum să aducă la îndeplinire, cu înțelepciune, aceste planuri. În mod deosebit, ei ar trebui să se roage ca Dumnezeu să-i boteze pe aleșii Săi, trimiși în câmpurile misionare, cu o bogată măsură a Duhului Său. Prezența Duhului Sfânt în lucrătorii lui Dumnezeu va da vestirii adevărului o putere pe care nici toată puterea sau slava lumii n-o poate da.

În orice loc ar fi lucrătorul consacrat lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va fi acolo cu el. Cuvintele spuse ucenicilor ne sunt adresate și nouă. Mângâietorul este al nostru așa cum a fost și al lor. Duhul

dă tăria care susține sufletele ce trudesce și se luptă în orice situație critică, în mijlocul urii acestei lumi, și-i face să-și vadă propriile lipsuri și greșeli. În întristare și durere, când totul apare întunecos și viitorul tulbure, iar noi ne simțim fără ajutor și singuri, acesta este timpul când, drept răspuns la rugăciunea credinței, Duhul Sfânt aduce mângâiere inimii.

Faptul că cineva, în anumite împrejurări deosebite, dă pe față extaz spiritual nu este o dovadă convingătoare că el este creștin. Sfințenia nu este extaz, răpire sufletească; ea este o deplină predare a voinței lui Dumnezeu; ea înseamnă a trăi prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu; înseamnă a face voia Tatălui nostru ceresc; înseamnă încredere în Dumnezeu atât în vreme de încercare, în timp de întuneric, cât și în vreme luminoasă; înseamnă a umbla prin credință și prin vedere; înseamnă sprijinire pe Dumnezeu cu o încredere neclătinată și rămânere în iubirea Sa.

Pentru noi, nu este absolut esențial să fim în stare să definim exact ce este Duhul Sfânt. Hristos ne spune că Duhul Sfânt este Mângâietorul, „Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl”. Cu privire la Duhul Sfânt, este arătat în mod lămurit că în lucrarea Sa de călăuzire a oamenilor în tot adevărul „El nu va vorbi de la El” (Ioan 15,26; 16,13).

Natura Duhului Sfânt este o taină. Oamenii nu pot s-o explice, fiindcă Domnul nu le-a descoperit-o. Oamenii care au păreri fantaziste pot grupa anumite pasaje din Scriptură și din ele să clădească o susținere omenească; dar primirea acestor vederi nu va întări biserica. Cu privire la asemenea taine, care sunt prea adânci pentru priceperea omenească, tăcerea este de aur.

Lucrarea Duhului Sfânt este în mod clar arătată în cuvintele Domnului Hristos: „Când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16,8). Duhul Sfânt este Acela care convinge de păcat. Dacă răspunde influenței

reînviătoare a Duhului Sfânt, păcătosul va fi adus atunci la pocăință și trezit, făcut să înțeleagă importanța ascultării de cerințele divine.

Păcătosului pocăit, flămânzind și însetând după neprihănire, Duhul Sfânt îi descoperă pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păca-

tul lumii. „Va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”, spunea Hristos. „Vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 16,14; 14,26).

Duhul Sfânt este dat ca un mijloc de regenerare, spre a face ca mântuirea săvârșită prin moartea Răscumpărătorului nostru să fie reală și eficientă. Duhul caută mereu să atragă atenția oamenilor la marea jertfă ce a fost făcută pe crucea de pe Golgota, să descopere lumii iubirea lui Dumnezeu și să înfățișeze sufletului convins de vinovăția lui lucrurile prețioase ale Scripturilor.

Aducând convingere de păcat și prezentând înaintea minții standardul neprihănirii, Duhul Sfânt îl face pe cel în cauză să renunțe la interesul și plăcerea față de lucrurile acestei lumi și umple sufletul cu o dorință după sfințenie. „Are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16,13), a spus Mântuitorul. Dacă oamenii sunt dispuși să fie modelați, El va lucra o sfințire a întregii ființe. Duhul va lua lucrurile lui Dumnezeu și le va întipări în suflet. Prin puterea Sa, calea vieții va fi făcută atât de clară, încât nimeni nu va avea cum să rătăcească mergând pe ea.

Prin Duhul Său cel Sfânt, Dumnezeu a lucrat de la început prin unelte omenesti, în vederea împlinirii planului Său în favoarea neamului omenesc căzut. Lucrul acesta s-a manifestat în viața patriarhilor. De asemenea, în biserica din pustie, în vremea lui Moise, Dumnezeu le-a dat Duhul Său cel bun ca să-i învețe (Neemia 9,20). În zilele apostolilor, El a lucrat cu putere pentru biserica Sa, prin mijlocirea Duhului Sfânt. Aceeași putere, care i-a susținut pe patriarhi, care le-a dat lui Caleb și lui Iosua credință și curaj și care a făcut rodnică lucrarea bisericii apostolice, i-a susținut pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu din toate veacurile următoare. Prin puterea Duhului Sfânt, în evul mediu, creștinii valdenzi au fost ajutați să pregătească drumul spre Reformă. A fost aceeași putere care a făcut să aibă succes eforturile bărbaților și femeilor nobile care au făcut lucrare de pionierat pe calea înființării de misiuni moderne, precum și pentru traducerea Bibliei în limbile și dialectele tuturor neamurilor și popoarelor.

Și astăzi Dumnezeu folosește încă biserica Sa spre a face cunoscută voința Sa pe pământ. Astăzi, vestitorii crucii merg din oraș în oraș

și din țară în țară, pregătind calea pentru a doua venire a Domnului Hristos. Stindardul Legii lui Dumnezeu este înălțat. Spiritul Celui Atotputernic mișcă inimile oamenilor și aceia care răspund influenței Sale devin martori pentru Dumnezeu și adevărul Său. În multe locuri, pot fi văzuți oameni consacrați, bărbați și femei vestind și altora lumina care le-a făcut clară calea spre mântuire prin Hristos. Și continuând să lase să strălucească lumina lor, așa cum au făcut cei ce au fost botezați cu Duhul Sfânt în Ziua Cincizecimii, ei au primit mai mult și tot mai mult din puterea Duhului Sfânt. În felul acesta, pământul trebuie să fie luminat de slava lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, sunt unii dintre cei care, în loc să desăvârșească în mod înțelept ocaziile prezente, așteaptă în lenevie vreun timp special de înviore spirituală, în care capacitatea lor de a lumina pe alții să crească mult mai mult. Ei neglijează astfel datoriile și privilegiile prezente și îngăduie ca lumina lor să ardă slab, în timp ce privesc înainte spre un timp când, fără nici un efort din partea lor, vor ajunge să primească o binecuvântare deosebită, prin care vor fi transformați și făcuți destoinici pentru lucrare.

Este adevărat că, în vremea sfârșitului, când lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ va merge spre încheiere, eforturile sânguincioase depuse de credincioși consacrați, sub călăuzirea Duhului Sfânt, vor fi însoțite de deosebite semne ale aprobării divine. Sub simbolul ploii timpurii și târzii, care cade în țările Orientului, la vremea semănatului și secerișului, proorocii evrei au profetizat despre revărsarea darului Duhului Sfânt asupra bisericii lui Dumnezeu într-o măsură extraordinară. Revărsarea Duhului Sfânt în zilele apostolilor a fost începutul ploii timpurii și rezultatele ei au fost minunate. La sfârșitul timpului, Duhul Sfânt trebuie să fie prezent în adevărata biserică.

Dar în preajma încheierii secerișului pământului, este făgăduită o revărsare deosebită a Duhului Sfânt, care va pregăti biserica pentru venirea Fiului omului. Această revărsare a Duhului este asemenea revărsării ploii târzii; și, în vederea acestei înnoite puteri, creștinii trebuie să înalte cererile lor la Domnul secerișului „în timpul ploii târzii”. Drept răspuns, „Domnul urnește norii plini de fulgere și vă trimite o ploaie îmbelșugată”. „El vă va da ploaie..., vă va trimite ploaie timpurie și târzie” (Zah. 10,1; Ioel 2,23).

Dar, atâta timp cât membrii bisericii lui Dumnezeu de astăzi nu au o vie legătură cu Izvorul oricărei creșteri spirituale, ei nu vor fi gata pentru vremea secerișului. Dacă ei nu mențin lămpile lor pregătite și arzând, nu vor putea primi o înnoită măsură a harului în vreme de deosebită nevoie.

Numai aceia care primesc mereu noi și proaspete măsuri de har vor avea putere potrivită cu nevoile lor zilnice și capacitatea de a folosi această putere. În loc să privească spre un timp în viitor, când, printr-o înzestrare deosebită cu putere spirituală, să primească o destoinicie miraculoasă pentru câștigarea de suflete, ei se predau zilnic lui Dumnezeu ca să-i facă vase potrivite pentru a fi folosite de El. Ei trebuie să desăvârșească zilnic ocaziile de slujire ce stau la îndemâna lor. Zilnic, ei trebuie să dea mărturie pentru Domnul oriunde ar fi, fie în preocupările mărunte ale vieții de cămin, fie într-un domeniu de folosință publică.

Lucrătorul consacrat are o minunată mângâiere, știind că până și Domnul Hristos, în timpul vieții Sale pe pământ, a căutat zilnic pe Tatăl Său pentru a primi noi și proaspete măsuri de har, de care avea nevoie; și, de la aceste comuniuni cu Dumnezeu, El mergea să întărească și să binecuvânteze pe alții. Iată pe Fiul lui Dumnezeu plecat în rugăciune înaintea Tatălui Său! Deși este Fiul lui Dumnezeu, El Își întărește credința prin rugăciune și prin comuniune cu cerul. El Își adună putere spre a rezista celui rău și a sluji nevoilor oamenilor. Ca Frate mai mare al neamului omenesc, El cunoaște nevoile acelor care, deși plini de defecte și trăind într-o lume a păcatului, doresc totuși să-I slujească. El știe că solii pe care El îi vede destoinici să fie trimiși sunt oameni slabi, supuși greșelii; dar tuturor acelor care se predau în totul slujirii Lui, El le făgăduiește ajutor divin. Exemplul Său este o asigurare că arzătoarele și stăruitoarele cereri înălțate către Dumnezeu în credință – credință care duce la o deplină dependență de Dumnezeu și o consacrare fără rezerve în lucrarea Sa – vor fi de folos să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta contra păcatului.

Orice lucrător care urmează exemplul Domnului Hristos va fi pregătît să primească și să folosească puterea pe care Dumnezeu

a făgăduit-o bisericii Sale pentru strângerea secerișului pământului. Dimineață după dimineață, când vestitorii Evangheliei îngenunchează înaintea Domnului și-și reînnoiesc legământul de consacrare, El le va da prezența Duhului Său, însoțită de puterea Lui reînviătoare și sfințitoare. Pornind la lucrările lor zilnice, ei au asigurarea că ființa cea nevăzută a Duhului Sfânt îi face în stare să fie „împreună lucrători cu Dumnezeu”.

LA POARTA TEMPLULUI

Ucenicii Domnului Hristos aveau un profund simțământ al neputinței lor și, cu umilință și rugăciune, au alăturat slăbiciunea lor puterii Lui, neștiința lor înțelepciunii Lui, nevrednicia lor neprihănirii Lui, sărăcia lor inepuizabilei Sale bogății. Astfel întăriți și înzestrați, ei n-au ezitat să se avânte în slujba Învățătorului.

La scurtă vreme după coborârea Duhului Sfânt și îndată după un timp de rugăciune stăruitoare, Petru și Ioan, suindu-se la templu să se închine, au văzut la poarta numită „Frumoasă” un olog de patruzeci de ani, a cărui viață, de la nașterea sa, fusese numai o viață de durere și chin. Acest om nefericit dorise de multă vreme să vadă pe Iisus spre a putea fi vindecat; dar era aproape neputincios și prea departe de locurile unde lucra marele Medic. În cele din urmă, el a înduplecat câțiva prieteni să-l ducă la poarta templului, dar, când a ajuns acolo, a aflat că Acela în care își pusese toată nădejdea fusese dat unei morți crude.

Dezamăgirea sa a trezit simpatia acelor care știau câtă vreme sperase el cu înfocare să fie vindecat de Iisus și zilnic îl aduceau la templu pentru ca trecătorilor să li se facă milă de el și să-l ajute cu vreun ban, spre a-și ușura lipsurile. Petru și Ioan trecând pe acolo, acesta le-a cerut și lor de pomană. Ucenicii au privit la el cu compătimire și Petru a spus: „’Uită-te la noi!’ Și el se uita la ei cu luare aminte, și aștepta să capete ceva de la ei. Atunci, Petru i-a zis: ’Argint și aur n-am’”. Când Petru vorbi despre sărăcia lor, fața slăbănogului s-a întristat; dar ea a strălucit de nădejde atunci când apostolul a continuat: „Dar ce am îți dau: În Numele lui Iisus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”

„L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele; dintr-o săritură a fost în picioare și a

început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și lăudând pe Dumnezeu. Tot norodul l-a văzut umblând și lăudând pe Dumnezeu. Îl cunoșteau că era cel ce ședea la poarta 'Frumoasă' a Templului, ca să ceară de pomană, și s-au umplut de uimire și de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră."

„Fiindcă ologul care fusese vindecat se ținea de Petru și Ioan, tot norodul, mirat, a alergat la ei în pridvorul zis al lui Solomon.” Ei erau uimiți văzând că ucenicii puteau săvârși minuni asemănătoare celor săvârșite de Iisus. Totuși, aici era bărbatul acesta care, timp de patruzeci de ani, fusese un olog neputincios, dar care acum se bucura, putându-și folosi pe deplin picioarele, fără dureri și fericit, crezând în Iisus.

Când ucenicii au văzut uimirea oamenilor, Petru a întrebat: „Pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țință la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?” El îi asigură că vindecarea fusese săvârșită în Numele și prin meritele lui Iisus din Nazaret, pe care Dumnezeu Îl înviase din morți. „Prin credința în Numele lui Iisus”, declară apostolul, „a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții.”

Apostolii au vorbit lămurit despre marele păcat al iudeilor, acela că au lepădat și au dat morții pe Prințul vieții; dar ei au fost atenți să nu-i ducă pe ascultători la disperare. „Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș”, a zis Petru. „Ați omorât pe Domnul Vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui.” „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai-marii voștri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Lui; că, adică, Hristosul Său va pătimi.” El a spus că Duhul Sfânt îi cheamă să se pocăiască, să se convertească și-i asigură că nu există altă nădejde de mântuire decât prin îndurarea Celui pe care ei L-au răstignit. Numai prin credința în El păcatele lor puteau fi iertate.

„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu”, le-a spus el cu tărie, „pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviore.”

„Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: 'Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta'. Dumnezeu, după ce a ridicat pe robul Său Iisus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.”

În felul acesta, ucenicii au predicat despre învierea lui Hristos. Mulți dintre cei care ascultau așteptau această mărturie și, când au auzit-o, au crezut. El le-a amintit cuvintele rostite de Domnul Hristos, și ei au intrat în rândurile celor care primiseră Evanghelia. Sămânța semănată de Mântuitorul a răsărit și a adus roade.

Pe când ucenicii le vorbeau oamenilor, „au venit la ei pe neașteptate preoții, căpitanul Templului și saducheii, foarte necăjiți că învățau pe norod și vesteau în Iisus învierea din morți”.

După învierea lui Iisus, preoții au răspândit pretutindeni știrea mincinoasă că trupul Lui fusese furat de ucenici în timp ce garda romană adormise. Nu este deci de mirare că nu le-a plăcut atunci când au auzit pe Petru și pe Ioan predicând despre învierea Aceluia pe care ei Îl omorâseră. În mod deosebit, Saducheii erau foarte mânioși. Ei simțeau că însăși învățătura la care țineau foarte mult era în primejdie și că era în joc însăși reputația lor.

Numărul celor care se convertiseră la noua credință creștea cu repeziciune și atât fariseii, cât și saducheii erau de acord că, dacă acești noi învățători nu vor fi opriți, atunci influența lor va fi o mai mare primejdie decât atunci când Iisus a fost pe pământ. De aceea, căpitanul templului, cu ajutorul mai multor saducheii, i-au arestat pe Petru și pe Ioan și i-au băgat la închisoare, deoarece în ziua aceea era prea târziu să mai fie cercetați.

Vrăjmașii ucenicilor nu puteau decât să fie convinși că Hristos înviase din morți. Dovada era prea clară spre a mai fi pusă la îndoială. Cu toate acestea, ei și-au împietrit inimile și au refuzat să se căiască de fapta lor îngrozitoare pe care o săvârșiseră dând la moarte pe Iisus. Mai-marilor iudeilor li se dăduse o dovadă categorică a faptului că apostolii vorbeau și lucrau sub inspirație divină, însă s-au împotrivit categoric soliei adevărului. Hristos nu a venit în felul în care ei se așteptaseră. Cu toate că uneori fuseseră convinși că El era Fiul lui Dumnezeu, au înăbușit totuși această

convingere și L-au răstignit. În îndurarea Sa, Dumnezeu le-a dat și alte dovezi și acum le era oferită o nouă ocazie de a se întoarce la El. El i-a trimis pe ucenici să le spună că ei L-au omorât pe Prințul vieții și, chiar prin această groaznică învinuire, El le-a făcut o nouă chemare la pocăință. Dar, simțindu-se în siguranță în propria îndreptățire, învățătorii iudei au refuzat să admită că bărbații care îi învinuiau de răstignirea lui Hristos vorbeau prin îndrumarea Duhului Sfânt.

Angajându-se pe calea de împotriviri față de Hristos, orice act de rezistență devenea pentru preoți un nou imbold de a urma pe aceeași cale. Împotrivirea lor devenea din ce în ce mai hotărâtă. Aceasta nu însemna că ei nu ar fi putut ceda; puteau, dar n-au cedat. Ei erau îndepărtați de la mântuire nu numai pentru că erau vinovați și meritau moartea, nu numai fiindcă omorâseră pe Fiul lui Dumnezeu, ci și fiindcă se ridicaseră cu îndârjire împotriva lui Dumnezeu. Ei au lepădat în mod persistent lumina și au înăbușit convingerile Duhului. Influența care conduce pe copiii neascultării lucra în ei, îndemnându-i să se poarte cu asprime față de oamenii prin care lucra Dumnezeu. Răutatea răzvrătirii lor se intensifica mereu cu fiecă act de împotrivire față de Dumnezeu și de solia pe care El a dat-o servilor Săi ca s-o vestească. Zilnic, în refuzul lor de a se pocăi, conducătorii iudeilor reînnoiau răzvrătirea lor, pregătindu-se să culeagă ceea ce semănau.

Mânia lui Dumnezeu împotriva păcătoșilor nepocăiți nu este rostită numai din pricina păcatelor pe care le-au săvârșit, ci pentru că, atunci când sunt chemați la pocăință, ei aleg să continue să se împotrivească, repetând păcatele trecutului în ciuda luminii ce le-a fost dată. Dacă s-ar fi supus puterii convingătoare a Duhului Sfânt, mai-marii iudeilor ar fi fost iertați; însă ei erau hotărâți să nu se supună. În același fel, păcătosul, printr-o continuă împotrivire, se

— 46 —
așază într-o situație în care Duhul Sfânt nu-l mai poate influența.

În ziua următoare vindecării ologului, Ana și Caiafa împreună cu alți demnitari ai templului s-au strâns pentru judecată și arestații au fost aduși înaintea lor. Chiar în aceeași încăpere și aproape înaintea acelorași oameni, Petru tăgăduise rușinos pe Domnul său.

Lucrul acesta i-a venit în mod clar în minte atunci când a apărut spre a fi judecat. Acum avea ocazia să spele lașitatea sa de atunci.

Cei de față, care își aminteau de atitudinea pe care Petru o avusese la judecata Învățătorului său, se mângâiau cu gândul că și acum el va putea fi intimidat prin amenințarea cu închisoarea și moartea. Dar Petru cel impulsiv și încrezut în sine, care tăgăduise pe Hristos în cel mai greu moment al Lui, se deosebea nespus de mult de Petru care era adus acum înaintea Sinedriului pentru cercetare. De la căderea sa, el fusese convertit. El nu mai era mândru și încrezut, ci modest și neîncrezător în sine. El era plin cu Duhul Sfânt și, prin puterea aceasta, era hotărât să înlătore pata apostaziei sale, cinstind Numele pe care odată Îl tăgăduise.

Până aci, preoții au evitat să amintească ceva despre răstignirea sau învierea lui Iisus. Însă acum, pentru realizarea scopului lor, au fost nevoiți să întrebe pe cei învinuiți cum s-a săvârșit tămăduirea celui neputincios. „Cu ce putere sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?” au întrebat ei.

Plini de curaj sfânt și în puterea Duhului Sfânt, Petru a declarat fără teamă: „Să știți toți, și s-o știe tot norodul lui Israel: Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Iisus Hristos din Nazaret pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este 'piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului'. În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”

Această curajoasă apărare a înspăimântat pe mai-marii iudeilor. Ei își închipuiseră că ucenicii vor fi copleșiți de teamă și neliniște atunci când vor fi aduși înaintea Sinedriului. Dar, în loc de aceasta, martorii au vorbit așa cum ar fi vorbit Hristos, cu o putere convingătoare, ce a adus la tăcere pe potrivnicii lor. În glasul lui Petru nu era nici o urmă de teamă atunci când a declarat despre Hristos: „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului”.

Petru a folosit aici o figură de stil obișnuită preoților. Profetii vorbiseră despre piatra lepădată; și chiar Domnul Hristos, vorbind cu o ocazie preoților și mai-marilor, a spus: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: 'Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie

pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri”? De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea îl va spulbera.” (Mat. 21,42-44).

Când preoții au auzit cuvintele de apărare, rostite fără teamă de apostoli, „au priceput că fuseseră cu Iisus”.

După schimbarea la față a lui Iisus, este scris despre ucenici că, la sfârșitul acestei scene minunate, „n-au văzut pe nimeni decât pe Iisus singur” (Matei 17,8). „Iisus singur” – în aceste cuvinte este cuprinsă taina vieții și puterii ce au caracterizat istoria primei biserici. Când au auzit pentru prima dată cuvintele lui Hristos, ucenicii au simțit nevoia lor de El. Ei L-au căutat, L-au găsit și L-au urmat. Ei au fost cu El în templu, la masă, pe coasta muntelui, pe câmp. Ei erau ca elevii cu un învățător, primind zilnic de la El lecții despre adevărul cel veșnic.

După înălțarea Mântuitorului, simțământul prezenței divine, pline de iubire și lumină, încă era cu ei. Era o prezență personală. Iisus, Mântuitorul, care a umblat, a vorbit și S-a rugat cu ei, care rostise cuvinte de nădejde și mângâiere inimilor lor și care, în timp ce solia de pace era încă pe buzele Sale, fusese luat la cer dintre ei. Pe când alaiul de îngeri Îl primea, ei au auzit cuvintele Lui: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,20). El S-a înălțat la cer în trup omenesc. Ei știau că El era încă înaintea tronului lui Dumnezeu, El, Prietenul și Mântuitorul lor; că simpatia Lui era neschimbată; că pentru totdeauna El va simți împreună cu omenirea suferindă. Ei știau că El prezenta înaintea lui Dumnezeu meritele sângelui Său, arătând rănilor din mâinile și picioarele Sale ca o amintire a prețului pe care El l-a plătit pentru cei răscumparați; și gândul acesta îi întărea să sufere batjocura pentru Numele Său. Unirea lor cu El era acum mai puternică decât atunci când fusese personal cu ei. Lumina, iubirea și puterea unui Hristos lăuntric strălucea prin ei, așa că oamenii, privind-o, se minunau.

Hristos a pus aprobarea Lui pe cuvintele rostite de Petru în apărarea Sa. Stând strâns alături de ucenic, ca un martor convingător, se afla bărbatul care fusese vindecat într-un mod atât de minunat.

Prezența acestui bărbat, cu câteva ore mai înainte un olog neputincios, dar acum cu o sănătate complet restabilă, adăuga greutate la mărturia cuvintelor lui Petru. Preoții și mai-marii au tăcut. Nu erau în stare să respingă afirmațiile lui Petru, însă nu erau mai puțin hotărâți să pună stavilă învățaturii ucenicilor.

Coroana minunilor Domnului Hristos – învierea lui Lazăr – a pecetluit hotărârea preoților de a scăpa lumea de Iisus și de lucrările Lui minunate, care le distrugea foarte repede influența asupra oamenilor. Ei L-au răstignit, dar aici era o dovadă convingătoare că nu au pus capăt minunilor făcute în Numele Său și nici vestirii adevărului pe care El l-a învățat. Vindecarea ologului și predica apostolilor stârniseră deja o mare mișcare în Ierusalim.

Pentru a-și ascunde tulburarea, preoții și conducătorii au poruncit ca apostolii să fie scoși afară, ca ei să se poată sfătui împreună. Cu toții au recunoscut că n-ar folosi la nimic să tăgăduiască faptul că omul fusese vindecat. Bucuroși ar fi ascuns minunea prin minciuni; dar lucrul acesta era cu neputință, pentru că ea fusese săvârșită în plină lumină a zilei, înaintea unei mari mulțimi de oameni, și ajunsesse deja la cunoștința a mii de persoane. Ei socoteau că lucrarea ucenicilor trebuie oprită sau, de nu, Iisus va câștiga mulți urmași. Urmarea ar fi apoi desconsiderarea lor; căci ar fi fost făcuți vinovați de omorârea Fiului lui Dumnezeu.

Dar, cu toată dorința lor de a-i nimici pe ucenici, preoții n-au îndrăznit să facă mai mult decât să-i amenințe cu cea mai aspră pedeapsă, dacă mai continuau să vorbească sau să lucreze în Numele lui Iisus. Chemându-i din nou înaintea Sinedriului, le-au poruncit să nu vorbească sau să învețe în Numele lui Iisus. Dar Petru și Ioan au răspuns: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit”.

Preoții i-ar fi pedepsit cu bucurie pe oamenii aceștia pentru neclintita lor credință față de chemarea lor sfântă, însă se temeau de popor; „fiindcă toți slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplate”. Astfel, cu repetate amenințări și muștrări, apostolii au fost puși în libertate.

În timp ce Petru și Ioan erau arestați, ceilalți, cunoscând răutatea iudeilor, s-au rugat neîncetat pentru frații lor, temându-se ca nu

cumva cruzimea manifestată față de Iisus să se repete. De îndată ce apostolii au fost eliberați, ei i-au căutat pe ceilalți ucenici și le-au făcut cunoscut rezultatul cercetării. Mare a fost bucuria credincioșilor. „Și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: 'Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: «Pentru ce se întărește neamurile, și pentru ce cugetă noroadelor lucruri deșarte? Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva unsului Său.» În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Iisus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadelor lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău'.”

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui Sfânt, Iisus”.

Ucenicii s-au rugat ca să le fie dată o mai mare putere în lucrarea de predicare; căci ei au văzut că vor avea de întâmpinat aceeași hotărâtă împotrivire pe care Domnul Hristos a întâmpinat-o cât a fost pe pământ. În timp ce rugăciunile lor unite se înălțau în credință spre cer, a venit și răspunsul. Locul unde erau adunați s-a cutremurat și din nou au fost înzestrați cu Duhul Sfânt. Cu inimile pline de curaj, ei au pornit din nou să vestească Cuvântul lui Dumnezeu în Ierusalim. „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Iisus”, iar Dumnezeu binecuvânta în chip minunat eforturile lor.

„Principiul pentru care ucenicii au stat atât de neînfricați când, ca răspuns la porunca de a nu mai vorbi nicidecum în Numele lui Iisus, au declarat: 'Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu' este același pentru care cei ce au răspuns chemării Evangheliei s-au luptat să-l susțină în zilele Reformei. Când, în 1529, principii germani s-au adunat în Dieta din Spire, li s-a prezentat decretul împăratului, prin care se restrângea libertatea religioasă și prin care se interzicea orice răspândire a învățăturilor reformei. Se părea că

nădejdea lumii era aproape să fie spulberată. Oare aveau să accepte principii decretul? Oare lumina Evangheliei avea să fie oprită de la mulțimile care erau încă în întuneric? Erau în joc mari și importante probleme ale lumii. Cei care primiseră credința reformată s-au întâlnit și hotărârea lor unanimă a fost: 'Respingem acest decret. În materie de conștiință, majoritatea nu are nici o putere'." (Merle D'Aubigné, *Istoria Reformei*, cartea 13, cap. 5)

Principiul acesta trebuie să-l ținem și noi cu tărie în zilele noastre. Stindardul adevărului și al libertății religioase, ținut sus de întemeietorii bisericii Evangheliei și de către martorii lui Dumnezeu în decursul secolelor care s-au scurs de atunci încoace, în această ultimă bătălie, a fost așezat în mâinile noastre. Răspunderea pentru acest mare dar stă asupra acelor pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu o cunoaștere a Cuvântului Său. Noi trebuie să primim acest cuvânt ca pe o autoritate supremă. Noi trebuie să recunoaștem autoritatea omenească drept o orânduire stabilită de Dumnezeu și să învățăm ascultarea de ea ca fiind o datorie sacră, în cadrul sferei ei legale. Dar, când cerințele ei vin în conflict cu cerințele lui Dumnezeu, atunci trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie recunoscut mai presus de toate legiurile omenești. Un „așa zice Domnul” nu trebuie dat la o parte pentru un „așa zice biserica” sau un „așa zice statul”. Cununa lui Hristos trebuie să fie înălțată mai presus de diademele potențailor pământului.

Nu ni se cere să sfidăm autoritățile. Cuvintele noastre, vorbite sau scrise, ar trebui să fie cumpănite cu grijă, ca nu cumva să se spună despre noi că am fi rostit ceva ce ne-ar înfățișa ca unii care am fi împotriva legii și ordinii. Noi nu trebuie să spunem sau să facem ceva care ne-ar închide în mod necesar calea. Noi trebuie să mergem înainte în Numele lui Hristos, apărând adevărurile ce ne-au fost încredințate. Dacă oamenii ne opresc să facem această lucrare, atunci le putem spune așa cum au spus și apostolii: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit”.

AVERTIZARE ÎMPOTRIVA FĂȚĂRNICIEI

În timp ce ucenicii vesteau adevărurile Evangheliei în Ierusalim, Dumnezeu adevărea prin minuni cuvântul lor și o mare mulțime a crezut. Mulți dintre acești primi credincioși erau despărțiți de familie și de prieteni din pricina bigotismului zelos al iudeilor și era nevoie ca ei să fie ajutați cu hrană și adăpost.

Raportul biblic spune: „Nu era nici unul dintre ei care să ducă lipsă”; și, totodată, ne arată cum erau împlinite aceste nevoi. Aceia dintre credincioși care aveau bani și averi le sacrificau cu bucurie pentru a face față nevoilor urgente. Vânzându-și casele sau pământurile, ei aduceau banii și-i puneau la picioarele apostolilor și „apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie”.

Această dărnicie din partea credincioșilor era rezultatul revărsării Duhului Sfânt. Cei întorși la Evanghelie erau „o inimă și un suflet”. Un interes comun îi stăpânea pe toți, și anume succesul misiunii ce le fusese încredințată; iar lăcomia nu avea loc în viața lor. Iubirea pentru frații lor și pentru lucrarea căreia ei s-au consacrat era mai mare decât iubirea lor de bani și de averi. Faptele lor mărturiseau că ei prețuiau sufletele oamenilor ca având o valoare mai mare decât bogățiile pământești.

Așa va fi totdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viață. Cei ale căror inimi sunt pline cu iubirea lui Hristos vor urma exemplul Lui, care pentru noi S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Sa noi să ne îmbogățim. Bani, timp, influență – toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor prețui numai ca mijloace de înaintare a lucrării Evangheliei. Așa era în prima biserică; și când în biserica de azi se vede că, prin puterea Duhului Sfânt, membrii și-au dezlipit inima de lucrurile pământești și sunt gata să facă sacrificii pentru ca semenii lor să

audă Evanghelia, adevărurile vestite vor avea o puternică influență asupra ascultătorilor.

Într-un contrast izbitor cu exemplul de bunăvoință manifestat de credincioși a fost comportarea lui Anania și a Safirei, a căror experiență, redată prin pana inspirației, a lăsat o pată neagră asupra istoriei primei biserici. Împreună cu alții, acești preținși ucenici se împărtășiseră de privilegiile auzirii Evangheliei propovăduite de apostoli. Ei au fost de față împreună cu alți credincioși când, după ce apostolii s-au rugat, „s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt” (Fapte 4,31). Asupra tuturor celor de față odihnea o deplină convingere și, sub influența Duhului lui Dumnezeu, Anania și Safira au făcut un vot să dea Domnului venitul din vânzarea unei moșioare.

După aceea însă, Anania și Safira au măhnit pe Duhul Sfânt, lăsându-se stăpâniți de simțăminte de lăcomie. Ei au început să regrete făgăduința făcută și, în curând, au pierdut plăcuta influență a binecuvântării care le încălzise inimile cu dorința de a face lucruri mari pentru cauza lui Hristos. Ei au gândit că s-au cam pripit și că ar trebui să reconsidere hotărârea lor. Ei au discutat pe toate fețele această problemă și au hotărât să nu-și mai împlinească angajamentul. Totuși ei au văzut că aceia care se despărțeau de averile lor pentru a satisface nevoile fraților lor mai săraci se bucurau de o mai mare cinste între credincioși; și, fiindu-le rușine ca nu cumva frații lor să afle că inimile lor egoiste se împotriveau făgăduinței făcute în mod solemn în fața lui Dumnezeu, ei, în mod conștient, au hotărât să vândă moșioara și să spună că au pus în fondul de obște tot ce au dobândit din vânzarea ei, dar, în realitate, să păstreze pentru ei o mare parte din bani. În felul acesta, aveau să se asigure de cele necesare vieții din fondurile de obște și, în același timp, să câștige și stima fraților.

Însă Dumnezeu urăște fățărnicia și falsitatea. Anania și Safira s-au folosit de hoție în purtarea lor cu Dumnezeu; ei au mințit pe Duhul Sfânt, iar pentru păcatul lor au primit o osândă imediată și groaznică. Când Anania a venit cu darul său, Petru a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămâ-

nea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.”

„Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos și și-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri.”

„Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta?” a întrebat Petru. Nici o influență nu venise asupra lui Anania ca să-l silească să-și sacrifice moșioara pentru binele obștesc. El acționase din proprie inițiativă. Dar, încercând să-i înșele pe ucenici, el mințise pe Cel Atotputernic.

„Cam după trei ceasuri, a intrat și nevastă-sa, fără să știe ce se întâmplase. Petru i-a zis: ‘Spune-mi, cu atât ai vândut moșioara?’ ‘Da’, a răspuns ea, ‘cu atât’. Atunci Petru i-a zis: ‘Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului? Iată, picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor lua și pe tine’. Ea a căzut îndată la picioarele lui și și-a dat sufletul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară și au îngropat-o lângă bărbatul ei. O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri.”

Înțelepciunea infinită a văzut că această manifestare însemnată a mâniei lui Dumnezeu era necesară pentru a păzi tânăra biserică să nu ajungă să slăbească efectul principiilor morale. Numărul membrilor ei creștea foarte repede. Biserica ar fi fost în primejdie dacă, prin creșterea rapidă a numărului celor convertiți, ar fi fost adăugați bisericii bărbați și femei care, în timp ce mărturiseau că Îi slujesc lui Dumnezeu, se închinau lui mamona. Pedepsa aceasta dă mărturie despre faptul că oamenii nu-L pot înșela pe Dumnezeu, că El dă la iveală păcatul ascuns al inimii și că nu Se lasă batjocorit. Ea urmărea să avertizeze biserica, să-i conducă pe credincioși astfel încât să se ferească de înșelăciune și fățarnicie și să ia seama să nu-L jefuiască pe Dumnezeu.

Nu numai primei biserici, ci și tuturor generațiilor viitoare i-a fost dat acest exemplu, ca un semnal de primejdie al urii pe care Dumnezeu o are față de tot ce este lăcomie, înșelătorie și fățarnicie. Lăcomia a fost aceea pe care Anania și Safira au nutrit-o mai întâi. Dorința de a reține pentru ei o parte din ceea ce au făgăduit Domnului i-a dus la înșelătorie și fățarnicie.

Dumnezeu a rânduit ca vestirea Evangheliei să depindă de strădaniile și darurile poporului Său. Darurile de bunăvoie, la fel ca zecimile, alcătuiau veniturile lucrării Domnului. Din mijloacele încredințate omului, Dumnezeu pretinde o anumită parte – zecimea. El lasă tuturor libertatea alegerii, să dea sau să nu dea mai mult decât aceasta. Dar, când inima este mișcată de influența Duhului Sfânt și este făcut un legământ de a da o anumită sumă, cel care a făcut juruița nu mai are nici un drept față de partea aceea pe care a consacrat-o. Făgăduințe de felul acesta, făcute oamenilor, sunt privite ca o obligație; oare cele făcute lui Dumnezeu nu ne obligă cu mult mai mult? Făgăduințele făcute în forul conștiinței sunt oare mai puțin obligatorii decât învoielile scrise dintre oameni?

Când lumina divină strălucește în inimă cu o claritate și o putere neobișnuite, atunci egoismul obișnuit slăbește din strânsoarea sa și se vede o dispoziție de a da pentru cauza lui Dumnezeu. Însă nimeni să nu creadă că își va putea împlini făgăduințele făcute atunci, fără nici o împotrivire din partea lui Satana. El nu vede cu plăcere clădirea Împărăției Mântuitorului pe pământ. El pune în minte gândul că legământul făcut este prea mare, că acesta le-ar dăuna în străduințele lor de a strânge avere sau de a satisface dorințele familiei lor.

Dumnezeu este Cel care îi binecuvântează pe oameni cu diferite bunuri și face lucrul acesta pentru ca ei să poată fi în stare, la rândul lor, să dea mai departe pentru înaintarea cauzei Sale. El trimite soarele și ploaia. El face să crească vegetația. El dă sănătate și capacitatea de a obține bunuri materiale. Toate binecuvântările noastre vin din mâna cea darnică a Lui. În schimb, El dorește ca bărbații și femeile să-și dovedească recunoștința prin a da înapoi lui Dumnezeu o parte în zecimi și daruri – în daruri de mulțumire, daruri de bunăvoie și daruri pentru păcat. Dacă mijloacele ar curge în teaur, potrivit cu acest plan dumnezeiesc stabilit – o zecime din orice venit, precum și daruri de bunăvoie – va fi un belșug de mijloace pentru înaintarea lucrării Domnului.

Însă inimile oamenilor se împietresc prin egoism și, asemenea lui Anania și Safirei, ei sunt ispitiți să rețină o parte din preț, pretinzând în același timp că împlinesc cerințele lui Dumnezeu. Mulți

risipesc banii pentru satisfacții egoiste. Bărbați și femei țin seama de plăcerile lor și-și satisfac gusturile, în timp ce lui Dumnezeu Îi aduc, aproape de silă, un dar împuținat. Ei uită că, într-o zi, Dumnezeu va cere o strictă socoteală despre felul în care au fost folosite bunurile Sale și că El nu va mai accepta puținul pe care ei îl aduc în vistierie, cum n-a primit nici darul lui Anania și a Safirei.

Prin pedepsirea aspră a acestor oameni care au jurat fals, Dumnezeu dorește, de asemenea, să învățăm cât de profund urăște și disprețuiește El orice fățarnicie și înșelătorie. Pretinzând că au dat tot, Anania și Safira au mințit pe Duhul Sfânt și, ca urmare, au pierdut atât viața aceasta, cât și viața viitoare. Același Dumnezeu care i-a pedepsit osândește astăzi orice falsitate. Buzele mincinoase sunt o urâciune înaintea Lui. El spune că în cetatea sfântă „nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună” (Apoc. 21,27). Rostirea adevărului să nu fie condusă cu o mână slabă sau cu o cunoaștere nesigură. Fie ca ea să devină o parte a vieții. Jucându-te pripit și ușuratic cu adevărul și ascunzând faptul că-ți urmărești propriile planuri egoiste, aceasta înseamnă naufragiul credinței. „Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul” (Ef. 6,14). Cel care rostește neadevăruri își vinde ieftin sufletul. Falsitatea lui s-ar putea să-i slujească în vreo împrejurare critică; s-ar putea să-i pară că, în felul acesta, poate să aibă succes în afaceri, ceea ce nu ar fi putut dobândi pe cale cinstită; însă, în cele din urmă, ajunge în situația de a nu se mai putea încrede în nimeni. El însuși un mincinos, nu mai are încredere în cuvântul altora.

În cazul lui Anania și al Safirei, păcatul înșelătoriei față de Dumnezeu a fost pedepsit imediat. Același păcat a fost deseori repetat în istoria de mai târziu a bisericii și este săvârșit de mulți în vremea noastră. Dar, deși înșelătoria poate că nu este însoțită de o manifestare vădită a dizgrației lui Dumnezeu, ea nu este mai puțin odioasă în ochii Lui acum decât a fost în vremea apostolilor. Avertizarea a fost dată; Dumnezeu Și-a manifestat în mod clar ura neîmpăcată față de acest păcat; și toți aceia care se dedau la fățarnicie și lăcomie să fie siguri că își nimicesc astfel sufletul.

ÎNAINTEA SINEDRIULUI

Crucea, acest instrument al rușinii și torturii, a adus nădejde și mântuire lumii. Ucenicii nu erau decât niște oameni umili, fără bogăție și fără nici o altă armă decât Cuvântul lui Dumnezeu; totuși, în puterea lui Hristos, ei au mers înainte, să spună minunata istorie a ieslei și a crucii și să triumfe asupra oricărei împotriviri. Fără nici o onoare sau recunoaștere pământească, ei erau eroi ai credinței. De pe buzele lor au ieșit cuvinte de înțelepciune care au zguduit lumea.

În Ierusalim, unde existau cele mai mari prejudecăți și unde predominau cele mai confuze idei cu privire la Cel care fusese răstignit ca un răufăcător, ucenicii au continuat să rostească, plini de curaj, cuvintele vieții, prezentând înaintea iudeilor lucrarea și misiunea lui Hristos, răstignirea, învierea și înălțarea Sa. Preoții și mai-marii au ascultat cu uimire mărturia clară și îndrăzneată a apostolilor. Puterea Mântuitorului înviat venise într-adevăr asupra ucenicilor și lucrarea lor era însoțită de semne și minuni care făceau ca zilnic numărul credincioșilor să crească. De-a lungul străzilor pe unde aveau să treacă ucenicii, oamenii îi așezau pe bolnavii lor „pe paturi și pe așternuturi, pentru ca, atunci când va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei”. Erau aduși acolo și cei tulburați de spirite necurate. Mulțimile se adunau în jurul lor și cei tămăduiți scoteau strigăte de laudă la adresa lui Dumnezeu și slăveau Numele Mântuitorului.

Preoții și conducătorii au văzut că Hristos era înălțat mai presus decât ei. Când saducheii, care nu credeau în înviere, i-au auzit pe apostoli declarând că Hristos înviase din morți, s-au mâniat, înțelegând că, dacă apostolilor li se îngăduie să predice un Mântuitor înălțat și să săvârșească minuni în Numele Său, atunci învățătura

că nu va fi nici o înviere avea să fie respinsă de toți și, în curând, secta saducheilor avea să dispară. Fariseii erau mândri, deoarece observau că tendința învățaturii ucenicilor era aceea de a submina ceremoniile iudaice și a face fără valoare aducerea jertfelor.

Până aici, toate strădaniile depuse pentru a înăbuși noua învățatură fuseseră în zadar; însă acum, atât fariseii, cât și saducheii au hotărât că lucrarea ucenicilor trebuie oprită, deoarece îi dovedea vinovați de moartea lui Iisus. Plini de mânie, preoții au pus cu violență mâna pe Petru și pe Ioan și i-au băgat în temnița de obște.

În mod vădit, conducătorii națiunii iudaice au dat greș în a împlini planul lui Dumnezeu cu poporul Său ales. Aceia pe care Domnul îi făcuse depozitarii adevărului s-au dovedit a fi necredincioși în ceea ce li se încredințase și Dumnezeu i-a ales pe alții să facă lucrarea Sa. În vorbirea lor, acești conducători au dat un mare avânt lucrării pe care ei o numeau o îndreptățită mânie împotriva celor care înlăturau învățăturile plăcute lor. Ei nu admiteau nici chiar posibilitatea ca ei înșiși să nu fi înțeles bine Cuvântul sau să fi interpretat sau aplicat greșit Scripturile. Ei lucrau asemenea oamenilor care și-au pierdut mintea. Ce drept aveau acești învățători, spuneau ei, unii dintre ei fiind simpli pescari, să prezinte idei potrivnice învățăturilor pe care noi le-am dat oamenilor? Fiind hotărâți a înăbuși răspândirea acestor idei, ei au aruncat în temniță pe cei care le propovăduiau.

Ucenicii nu au fost intimidăți și nici nu s-au descurajat în urma acestui tratament. Duhul Sfânt le reamintea cuvintele rostite de Hristos: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.” „Au să vă dea afară din sinagogi; ba încă, va veni vremea când oricine vă va uide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu.” „V-am spus aceste lucruri pentru ca, atunci când va veni ceasul să se îplinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus” (Ioan 15,20.21; 16,2.4).

Dumnezeul cerului, puternicul Stăpânitor al Universului, a luat în mâna Sa problema întemnițării ucenicilor; căci oamenii se luptau

împotriva lucrării Sale. În timpul nopții, îngerul Domnului a deschis porțile închisorii și le-a spus ucenicilor: „Duceți-vă, stați în templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia”. Porunca aceasta era într-o directă opoziție cu ordinul dat de către conducătorii iudei; dar oare au spus apostolii: „Noi nu putem face aceasta până nu ne vom consfătui cu judecătorii și nu vom primi îngăduință de la ei”? Nu; Dumnezeu a spus: „Duceți-vă” și ei au ascultat. „Au intrat dis-de-dimineată în templu și au început să învețe.”

Când Petru și Ioan au apărut în mijlocul credincioșilor și au povestit cum îngerul i-a condus direct prin mijlocul grupei de ostași ce păzeau închisoarea, poruncindu-le să reînceapă lucrarea ce fusese întreruptă, frații au fost cuprinși de uimire și bucurie.

În timpul acesta, marele preot împreună cu ceilalți care erau cu el „au adunat Soborul și pe toată bătrânimea fiilor lui Israel”. Preoții și conducătorii au hotărât să arunce asupra ucenicilor vina răzvrătirii, să-i învinuiască de omorârea lui Anania și a Safirei și de uneltirea de a-i depozeda pe preoți de autoritatea lor. Ei nădăduiau ca, în felul acesta, să ațâțe mulțimea ca ea să le facă ucenicilor așa cum I-au făcut lui Iisus. Ei erau conștienți de faptul că mulți dintre cei care nu primiseră învățăturile lui Hristos erau obosiți de conducerea arbitrară a autorităților iudaice și că erau foarte doritori de o schimbare. Preoții se temeau că, dacă acești nemulțumiți aveau să primească adevărurile propovăduite de apostoli și să-L recunoască pe Iisus ca Mesia, mânia întregului popor s-ar fi ridicat împotriva conducătorilor religioși, care ar fi fost făcuți să dea socoteală de omorârea lui Hristos. Ei s-au hotărât să ia măsuri puternice pentru a preveni aceasta.

Când au trimis după întemnițați, ca aceștia să fie aduși înaintea lor, mare le-a fost uimirea când li s-a adus vestea că ușile închisorii fuseseră găsite bine zăvorâte și străjerii stând înaintea lor, dar că întemnițații nu puteau fi găsiți nicăieri.

În curând, le-a fost adus un raport uluitor: „Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță stau în templu și învață pe norod. Atunci, căpitanul templului a plecat cu aprozii și i-au adus; dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de norod.”

Deși apostolii au fost eliberați în mod minunat din închisoare, cu toate acestea, ei nu scăpaseră de anchetă și pedeapsă. Când a

fost cu ei, Hristos le-a spus: „Luați seama la voi înșivă. Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătorești” (Marcu 13,9). Trimițând un înger ca să-i scape, Dumnezeu le-a dat o dovadă a iubirii Sale și o asigurare a prezenței Sale. Acum, partea lor era să sufere pentru Acela a cărui Evanghelie o predicau.

În istoria profeților și a apostolilor, sunt multe exemple nobile de sinceră credințioasă față de Dumnezeu. Martorii lui Hristos au suferit mai bine închisoarea, tortura și moartea decât să calce poruncile lui Dumnezeu. Raportul ce ne este lăsat despre Petru și Ioan este tot atât de eroic ca oricare altul din dispensațiunea evanghelică. Când s-au găsit pentru a doua oară înaintea oamenilor acelora care păreau hotărâți în ce privește nimicirea lor, în cuvintele și în atitudinea ucenicilor nu se putea întrezări nici o teamă și nici o șovăire. Când marele preot a spus: „Nu v-am poruncit cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele acelui om”, Petru a răspuns: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. Un înger din cer a fost cel care i-a scăpat din temniță și le-a poruncit să învețe în templu. Urmând îndrumările lui, ei au ascultat porunca divină și lucrul acesta trebuia să continue să-l facă oricât i-ar fi costat aceasta.

Atunci, Duhul inspirației a venit asupra ucenicilor; învinuiri au devenit învinuitori, aruncând asupra celor care alcătuiau soborul vina de a fi omorât pe Hristos. „Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Iisus”, a spus Petru, „pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Iisus Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”

Atât de înrăiți și înfuriați erau iudeii când au auzit aceste cuvinte, încât au hotărât ca, fără să mai continue judecata sau fără vreo

împuternicire din partea autorităților romane, să-i omoare pe întemnițați. Deja vinovați de sângele lui Hristos, ei erau nerăbdători să-și mănjească mâinile cu sângele ucenicilor Săi.

Dar în soborul acela era un bărbat care a recunoscut glasul lui Dumnezeu în cuvintele rostite de ucenici. Acesta era Gamaliel,

un fariseu cu un nume bun, un bărbat învățat și cu o poziție înaltă. Mintea sa limpede a văzut că pasul spre violență pe care gândeau preoții să-l facă avea să atragă după el urmări grozave. Înainte de a vorbi celor de față, el ceru ca întemnițării să fie scoși din sală. El cunoștea destul de bine elementele cu care avea de-a face; el știa că ucigașii lui Hristos nu s-ar fi dat înapoi de la nimic în privința aducerii la îndeplinire a planului lor.

El a început să vorbească foarte cugetat și liniștit, zicând: „Bărbați israeliți, luați seama bine ce aveți de gând să faceți oamenilor acestora. Căci nu de mult s-a ivit Teuda, care zicea că el este ceva, și la care s-au alipit aproape patru sute de bărbați. El a fost omorât și toți cei ce îl urmaseră au fost risipiți și nimiciți. După el s-a ivit Iuda Galileanul, pe vremea înscrierii, și a tras mult norod de partea lui: a pierit și el, și toți cei ce îl urmaseră au fost risipiți. Și acum, eu vă spun: 'Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia, și lăsați-i în pace. Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu.'”

Preoții au văzut că fiind bună poziția și părerea aceasta și au fost nevoiți să fie de acord cu Gamaliel. Totuși cu greu puteau fi înfrânate prejudecata și ura lor. Fără tragere de inimă, după ce au bătut pe ucenici și i-au amenințat cu pierderea vieții, dacă mai aveau să predice în Numele lui Iisus, ei le-au dat drumul. „Ei au plecat dinaintea soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui. Și, în fiecare zi, în templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Iisus Hristos.”

Cu puțin înainte de răstignirea Sa, Hristos le-a lăsat ucenicilor Săi un testament de pace. „Vă las pacea”, a zis El, „vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14,27). Pacea aceasta nu este pacea care vine printr-o conformare față de cele lumești. Hristos nu a cumpărat niciodată pacea, făcând compromis cu păcatul. Pacea pe care Hristos a lăsat-o ucenicilor Săi este mai mult lăuntrică decât exterioară și avea să rămână totdeauna cu martorii Săi în decursul luptelor și al împotrivirii.

Hristos a spus despre Sine: „Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit s-aduc pacea, ci sabia” (Matei 10,34). Deși Prințul Păcii, El era totuși pricina dezbinării. El, care a venit să proclame vestea cea bună și să dea naștere la nădejde și bucurie în inimile fiilor oamenilor, a dat loc la o împotrivire ce arde adânc și stârnește aprigă patimă în inima omenească. Și El i-a avertizat pe urmașii Săi: „În lume veți avea necazuri”. „Vor pune mâinile pe voi și vă vor prigionii: vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în temnițe, vă vor târî înaintea împăraților și înaintea dregătorilor, din pricina Numelui Meu.” „Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi” (Ioan 16,33; Luca 21,12.16).

Profeția aceasta a fost împlinită într-un mod deosebit. Orice oară, orice batjocură și cruzime pe care Satana a putut îndemna inima omenească să o nascocască a fost adusă asupra urmașilor lui Iisus. Și ea se va mai împlini în mod cu totul deosebit; căci inima de carne este încă și acum potrivnică Legii lui Dumnezeu și nu vrea să se supună poruncilor ei. Lumea nu este astăzi în mai multă armonie cu principiile lui Hristos decât a fost în zilele apostolilor. Aceeași ură care a făcut să izbucnească strigătul: „Răstignește-L! Răstignește-L!”, aceeași ură care a dus la prigonirea ucenicilor lucrează și astăzi în fiii neascultării. Același spirit, care în evul mediu a aruncat bărbați și femei în închisoare, în exil și la moarte, care a nascocit tortura cea rafinată a Inchiziției, care a plănuțit și a executat masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu și care a aprins focurile din Smithfield, este încă la lucru în inimile nerenăscute, cu o energie plină de răutate. Istoria adevărului a fost totdeauna o cronică a luptei dintre bine și rău. Vestirea Evangheliei a fost totdeauna dusă înainte în lumea aceasta, înfruntând împotrivire, primejdie, pierdere și suferință.

În ce a constat puterea acelora care au suferit în trecut prigoana pentru Hristos? În unirea cu Dumnezeu, unirea cu Duhul Sfânt, unirea cu Hristos. Ocară și prigoana i-au despărțit pe mulți de prieteni pământești, dar niciodată de iubirea lui Hristos. Niciodată sufletul încercat de furtună nu este mai iubit de Mântuitorul decât atunci când suferă ocară pentru adevăr. „Eu îl voi iubi”, spunea

Hristos, „și Mă voi arăta lui” (Ioan 14,21). Când din pricina adevărului credinciosul stă la bara tribunalului pământesc, Hristos stă alături de el. Când este închis între zidurile temniței, Hristos i Se arată și îi mângâie inima cu iubirea Sa. Când el suferă moartea pentru Hristos, Mântuitorul îi spune: Ei pot ucide trupul, dar nu pot vătăma sufletul. „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare” (Ioan 16,33; Is. 41,10).

„Cei ce se încred în Domnul sunt ca Muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie. Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său, de-acum și până în veac.” „Îi va izbăvi de apăsare și de silă, și sângele lor va fi scump înaintea lui” (Ps. 125,1-3; 72,14).

„Domnul oștirilor îi va ocroti... Domnul, Dumnezeuul lor, îi va scăpa în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci ei sunt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa” (Zah. 9,15.16).

CEI ȘAPTE DIACONI

În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, „evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că vădulele lor erau trecute cu vederea la împărțeala ajutoarelor de toate zilele”.

Prima biserică era alcătuită din mai multe clase de oameni, de diferite naționalități. La vremea revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, „se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer” (Fapte 2,5). Printre cei de credință ebraică, adunați la Ierusalim, erau unii care, de obicei, erau cunoscuți ca greci; între aceștia și iudeii din Palestina exista de multă vreme neîncredere și chiar rivalitate.

Inimile celor care fuseseră convertiți în urma activității apostolilor erau blânde și unite datorită iubirii creștine. În ciuda prejudecăților de mai înainte, toți erau în armonie unii cu alții. Satana știa că, atâta vreme cât această unire continua să existe, îi va fi cu neputință să împiedice înaintarea adevărului Evangheliei; și el căuta să se folosească de felul de gândire de mai înainte, în nădejdea ca, în felul acesta, să poată introduce elemente de discordie.

Așa s-a întâmplat că, înmulțindu-se ucenicii, vrăjmașul a izbutit să facă să se nască bănuiala din partea unora care mai înainte avuseseră obiceiul de a privi cu gelozie la frații lor în credință și de a găsi vină conducătorilor lor spirituali și astfel „evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor”. Pricina cârtirii era o pretinsă neglijare a văduvelor grecoaice la împărțirea ajutoarelor de toate zilele. Orice inegalitate ar fi fost contrară spiritului Evan-

de nemulțumire, ca nu cumva vrăjmașul să triumfe în efortul lui de a pricinui o discordie printre credincioși.

Ucenicii lui Iisus au ajuns la un moment critic în experiența lor. Sub înțeleapta conducere a apostolilor, care lucrau uniți în puterea Duhului Sfânt, lucrarea încredințată solilor Evangheliei creștea foarte repede. Biserica se mărea mereu și această creștere a membrilor ei a adus poveri cu mult mai grele asupra celor care aveau grija ei. Nici un om și nici chiar o grupă de oameni n-ar fi putut să poarte singuri aceste sarcini fără să primejduiască prosperitatea viitoare a bisericii. Era necesară o redistribuire a responsabilităților care fuseseră îndeplinite cu credincioșie doar de câțiva, în primele zile ale bisericii. Acum, apostolii trebuiau să facă un pas important în ce privește desăvârșirea rânduiei în biserică, prin punerea asupra altora a unor sarcini pe care ei le purtasera atâta vreme.

Convocând o adunare a credincioșilor, apostolii au fost îndrumați de Duhul Sfânt să facă un plan pentru o mai bună organizare a tuturor celor din biserică, ce puteau să slujească. A sosit timpul, au spus apostolii, când conducătorii spirituali ce aveau în grijă supravegherea bisericii să fie eliberați de sarcina de a distribui ajutoare la săraci, precum și alte poveri asemănătoare, pentru ca astfel să poată să ducă mai departe lucrarea de predicare a Evangheliei. „De aceea, fraților”, au zis ei, „alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.” Sfatul acesta a fost ascultat și, prin rugăciune și punerea mâinilor, șapte bărbați aleși au fost puși în mod solemn deoparte pentru slujba de diaconi.

Alegerea celor șapte pentru a se îngriji de o anumită lucrare s-a dovedit a fi o mare binecuvântare pentru biserică. Slujbașii aceștia au dat o atenție deosebită atât nevoilor personale, cât și intereselor financiare ale bisericii și, prin purtarea lor atentă și exemplul lor evlavios, ei au fost de un important ajutor celor împreună slujitori cu ei în strângerea diferitelor interese ale bisericii într-un tot unit.

Că pasul acesta era după planul lui Dumnezeu reiese din rezultatele spre bine, care s-au văzut imediat. „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în

Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință.” Acest seceriș de suflete se datora atât libertății mai mari ce fusese dată apostolilor, cât și zelului și puterii arătate de cei șapte diaconi. Faptul că acești frați fuseseră rânduiți pentru lucrarea specială de a se îngriji de nevoile săracilor nu-i excludea de la propovăduirea adevărului. Dimpotrivă, ei erau întru totul în măsură să-i învețe pe alții în cele ale adevărului și, ca atare, s-au angajat în lucrare cu multă râvnă și succes.

Primei biserici i se încredințase o lucrare de continuă creștere – aceea de stabilire de centre de lumină și binecuvântare oriunde erau suflete sincere, ce doreau să se predea slujirii lui Hristos. Vestirea Evangheliei trebuia să se întindă în lumea întreagă și solii crucii nu puteau nădăjdui a-și împlini importanta lor lucrare decât dacă rămâneau strânși în legătura unității creștine, în felul acesta descoperind lumii faptul că ei erau una cu Hristos în Dumnezeu. Oare nu Se rugase divinul lor Conducător Tatălui: „Păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi”? Și oare nu spusese El despre ucenicii Săi: „Lumea i-a urât pentru că ei nu sunt din lume”? Oare nu Se rugase stăruitor Tatălui „pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una”, „pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,11.14.23.21)? Viața și puterea lor spirituală depindeau de o strânsă legătură cu Acela care îi însărcinase să predice Evanghelia.

Numai dacă erau uniți cu Hristos ucenicii puteau nădăjdui să fie însoțiți de puterea Duhului Sfânt și de conlucrarea îngerilor cerului. Cu ajutorul acestor unelte divine, ei aveau să prezinte lumii un front comun și aveau să fie biruitori în lupta pe care trebuiau să o ducă neîncetat împotriva puterilor întunericului. Continuând să lucreze uniți, solii cerești aveau să meargă înaintea lor, deschizându-le calea, inimi aveau să fie pregătite pentru primirea adevărului și mulți aveau să fie câștigați la Hristos. Atâta

Organizația bisericii din Ierusalim trebuia să slujească drept model pentru organizarea bisericilor în oricare alt loc unde solii adevărului aveau să câștige convertiți ai Evangheliei. Cei cărora le era dată răspunderea generală a bisericii nu trebuiau să stăpânească asupra moștenirii bisericii, ci, ca păstori înțelepți, trebuia ca ei să păstorească „turma lui Dumnezeu”, făcându-se „pilde turmei” (1 Petru 5,2.3); și trebuia ca diaconii să fie „vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune”. Trebuia ca bărbații aceștia să ia o poziție unită de partea dreptății și să stăruie în ea cu tărie și hotărâre. În felul acesta, urma ca ei să aibă o influență unită asupra întregii turme.

Mai târziu, în istoria primei biserici, când în diferitele părți ale lumii multe grupe de credincioși au alcătuit biserici, organizația bisericii s-a mai desăvârșit, pentru ca ordinea și lucrarea armonioasă să poată fi menținute. Fiecare membru era sfătuit să-și îndeplinească bine partea. Fiecare trebuia să folosească în chip înțelept talentele încredințate lui. Unii fuseseră înzestrați de Duhul Sfânt cu daruri speciale – „întâi apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi” (1 Cor. 12,28). Însă toate aceste categorii de lucrători trebuia să lucreze în armonie.

„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiasi Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tâlmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește. Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos” (1 Cor. 12,4-12).

Solemne sunt răspunderile puse asupra acelor care sunt chemați a fi conducători în biserica lui Dumnezeu pe pământ. În zilele

teocrației, când Moise se străduia să poarte singur poveri atât de grele, încât în curând ar fi fost copleșit sub greutatea lor, el a fost sfătuit de Ietro să facă planuri pentru o înțeleaptă împărțire a răspunderilor. „Fii tâlmaciul poporul înaintea lui Dumnezeu”, îl sfătui Ietro, „și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învață-i poruncile și legile; și arată-le calea pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă.” Mai departe, Ietro a dat sfatul ca să fie aleși bărbați „drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece”. Aceștia trebuia să fie „oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei”. Ei aveau să „judece poporul în tot timpul”, în felul acesta ușurând pe Moise de răspunderea copleșitoare de a se ocupa de multe probleme mărunte pe care ajutoarele lui consacrate le puteau rezolva cu înțelepciune.

Timpul și puterea celor care, prin providența lui Dumnezeu, au fost puși în poziții de conducere și răspundere în biserică ar trebui să fie folosite cu probleme mult mai grele și care cer o înțelepciune deosebită și o inimă largă. Nu este în planul lui Dumnezeu ca asemenea bărbați să fie chemați să rezolve probleme mărunte, pentru care alții sunt destul de destoinici: „Să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate”, i-a propus Ietro lui Moise, „iar pricinile cele mai mici să le judece ei înșiși. În felul acesta, îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine. Dacă vei face lucrul acesta și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor, și tot poporul acesta va ajunge fericit la locul lui”.

Potrivit acestui plan, „Moise a ales oameni destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii ale poporului, căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei judecau poporul în tot timpul; aduceau înaintea lui Moise pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înșiși” (Exod 18,19,26).

Mai târziu, când a ales șaptezeci de bătrâni care să împartă cu el răspunderea conducerii, Moise a dovedit multă grijă ca ajutoarele sale să fie oameni demni, cu judecată sănătoasă și cu experiență. Când acești bătrâni au primit însărcinarea, cu ocazia întăririi lor prin binecuvântare, el a schițat câteva dintre însușirile care

fac pe un om să fie un înțelept conducător în biserică. „Să ascultați de frații voștri”, a zis Moise, „și să judecați după dreptate neînțelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul. Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e Cel care face dreptate” (Deut. 1,16.17).

Împăratul David, către încheierea domniei lui, a dat o solemnă avertizare celor care, în vremea lui, purtau sarcina lucrării lui Dumnezeu. Adunând la Ierusalim „toate căpeteniile lui Israel, căpeteniile semințiilor, căpeteniile cetelor din slujba împăratului, căpeteniile peste mii și căpeteniile peste sute, pe cei mai mari peste toate averile și turmele împăratului și ale fiilor săi, pe dregători, pe viteji și pe toți voinicii”, bătrânul împărat i-a avertizat în mod solemn „înaintea întregului Israel, înaintea adunării Domnului, și în fața Dumnezeului nostru care vă aude”, zicându-le: „Păziți și puneți-vă la inimă toate poruncile Domnului, Dumnezeului vostru” (1 Cron. 28,1.8).

Lui Solomon, ca unuia chemat să ocupe o poziție plină de răspundere – aceea de conducător –, David i-a dat o avertizare deosebită: „Tu, fiule Solomoane, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău și slujește-I cu toată inima și cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine; dar dacă-L vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie. Vezi acum că Domnul te-a ales... Întărește-te”.

Aceleași principii de evlavie și dreptate care trebuiau să-i călăuzească pe mai-marii poporului lui Dumnezeu în vremea lui Moise și a lui David trebuiau să fie urmate și de aceia cărora li se încredințase supravegherea nou-organizatei biserici a lui Dumnezeu în dispensațiunea Evangheliei. În lucrarea de a pune lucrurile în rânduială în toate bisericile și de a-i întări pe oamenii destoinici, care să acționeze ca slujbași, apostolii s-au ținut de înaltele standarde ale conducerii arătate în Scripturile Vechiului Testament. Ei au susținut mai departe că cel chemat să ocupe o poziție de răspundere în biserică „trebuie să fie fără prihană; nu încăpățânat, nici mândros, nici dedat la vin, nici bătaș, nici lacom de câștig

mârșav; ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici.” (Tit 1,7-9).

Ordinea care a fost menținută în prima biserică creștină a făcut posibil ca ei să înainteze puternic, ca o oștire bine disciplinată, îmbrăcată cu armura lui Dumnezeu. Grupele de credincioși, deși risipite pe un ținut întins, erau toate membre ale aceluiași trup; toți se mișcau în unire, în armonie unul cu altul. Când dezbinarea se ivea într-o biserică locală din vreun loc, așa cum s-a ivit mai târziu în Antiohia și în oricare alt loc, și credincioșii nu puteau să ajungă la o înțelegere între ei, nu se îngăduia ca asemenea probleme să provoace o dezbinare în biserică. De aceea, cazurile erau trimise spre a fi judecate de un consiliu general al întregului corp al credincioșilor, alcătuit din delegați aleși din diferite biserici locale, împreună cu apostolii și bătrânii care aveau slujbe de răspundere, în calitate de conducători. În felul acesta, strădaniile lui Satana de a ataca biserica în locuri izolate erau preîntâmpinate prin acțiunea unită din partea tuturor, iar planurile vrăjmașului de a rupe și a nimici erau zădărnice.

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților” (1 Cor. 14,33). El cere ca ordinea și sistemul să fie respectate în conducerea treburilor bisericii de azi ca în zilele din vechime. El dorește ca lucrarea Sa să înainteze în mod desăvârșit și cu exactitate, pentru ca astfel El să poată pune asupra ei pecetea aprobării Sale. Creștin să fie unit cu creștin, biserică cu biserică, uneltele omenești conlucrând cu cele divine, fiecare instrument supunându-se Duhului Sfânt și toate împreună pentru a duce lumii vestea cea bună a harului lui Dumnezeu.

PRIMUL MARTIR CREȘTIN

Ștefan, cel dintâi dintre cei șapte diaconi, era un bărbat cu o profundă pioșenie și o mare credință. Deși iudeu prin naștere, el vorbea grecește și cunoștea obiceiurile grecilor și felul lor de purtare. De aceea, el a avut ocazia să predice Evanghelia în sinagogile iudeilor greci. El era foarte activ pentru cauza lui Hristos și vestea cu mult curaj credința sa. Rabini învățați și doctori în cele ale legilor purtau discuții publice cu el, sperând cu multă siguranță că vor putea dobândi o biruință ușoară. „Dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el.” Nu numai că el vorbea în puterea Duhului Sfânt, însă se vedea lămurit că era un cercetător al profețiilor și învățat în toate cele ale legii. Cu iscusință, apăra adevărurile pe care le susținea și înfrângea cu totul pe potrivnicii lui. Cu el s-a împlinit făgăduința: „Țineți bine minte să nu gândiți mai dinainte ce veți răspunde; căci vă voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri” (Luca 21,14.15).

Când au văzut puterea care însoțea predicarea lui Ștefan, preoții și mai-marii s-au umplut de o ură amară. În loc să cedeze dovezi pe care el le-o înfățișa, ei s-au hotărât să aducă la tăcere vocea sa, omorându-l. În diferite ocazii, ei au mituit autoritățile romane să nu intervină când iudeii își făcuseră singuri dreptate, judecând, condamnând și executând pe întemnițați, potrivit cu obiceiul lor național. Vrăjmașii lui Ștefan nu se îndoiu că puteau să folosească din nou aceeași cale, fără nici o primejdie pentru ei. Astfel, ei s-au hotărât să-și asume riscul consecințelor și astfel l-au prins pe Ștefan și l-au dus înaintea Sinedriului, pentru a fi judecat.

Iudei învățați din localități apropiate au fost convocați să combată argumentele întemnițatului. Saul din Tars era de față și a avut un

rol important în combaterea lui Ștefan. El a folosit greutatea elocvenței și logica rabinilor, în cazul acesta, spre a-i convinge pe oameni că Ștefan predica învățături înșelătoare și primejdioase; dar, în Ștefan, el a întâlnit pe unul care avea o deplină înțelegere a planului lui Dumnezeu în răspândirea Evangheliei la alte neamuri.

Fiindcă preoții și mai-marii nu puteau înfrânge înțelepciunea clară și liniștită a lui Ștefan, s-au hotărât ca, prin el, să dea un exemplu; și, în timp ce-și satisfăceau ura lor răzbunătoare, voiau ca prin înfricare să oprească pe alții de a primi credința lui. Au fost tocmiți martori care să dea mărturie mincinoasă că l-ar fi auzit rostind cuvinte hulitoare împotriva templului și a Legii. „L-am auzit zicând”, declarau ei, „că acest Iisus din Nazaret va dărâma locașul acesta și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise.”

Pe când Ștefan stătea față în față cu judecătorii săi, pentru a răspunde acuzației de hulă, o lumină cerească a strălucit asupra chipului său și „toți cei ce ședea în Sobor s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger”. Mulți dintre cei care au privit această lumină au tremurat și și-au acoperit fețele, însă necredința și prejudecata încăpățânată a mai-marilor nu s-au clătinat.

Când a fost întrebat cu privire la adevărul vinei ce i se aducea, Ștefan și-a început apărarea cu o voce clară și pătrunzătoare, ce răsună în întreaga sală a soborului. În cuvinte care au ținut sala ca vrăjită, el a început să reamintească istoria poporului ales al lui Dumnezeu. El a dovedit o cunoaștere deplină a economiei iudaice și a interpretării ei spirituale, manifestate acum prin Hristos. El a repetat cuvintele lui Moise, care profetizau pe Mesia: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; de el să ascultați”. El a arătat în mod lămurit credințioșia sa față de Dumnezeu și față de credința iudaică, în timp ce arăta că legea în care se încredeau iudeii pentru mântuire nu a fost în stare să scape pe Israel de idolatrie. El a legat pe Iisus de întreaga istorie a iudeilor. El s-a referit la clădirea templului lui Solomon, precum și la cuvintele atât ale lui Solomon, cât și ale lui Isaia: „Dar Cel Preaînalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești, cum zice proorocul: ‘Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi

Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?”

Când Ștefan a ajuns la acest punct, între oameni s-a produs un tumult. Când el a făcut legătura între Hristos și profeții și când a vorbit despre templu, preotul, pretinzând a fi copleșit de oroare, și-a sfâșiat veșmintele. Pentru Ștefan, lucrul acesta era un semnal că în curând glasul lui va fi adus la tăcere pentru totdeauna. El a văzut împotrivirea cu care erau întâmpinate cuvintele lui și și-a dat seama că își rostea ultima mărturie. Deși era în mijlocul predicării, el a încheiat-o brusc.

Deodată, curmând firul istoriei pe care o desfășurase și întorcându-se spre judecătorii lui înfuriați, el a strigat: „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care din prooroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât, voi, care ați primit Legea dată prin îngeri și n-ați păzit-o!”

La aceste cuvinte, preoții și mai-marii și-au ieșit din fire de mânie. Acționând mai mult ca niște fiare de pradă decât ca niște ființe omenești, ei s-au năpustit asupra lui Ștefan, scrâșnind din dinți. Pe fața lor plină de cruzime, întemnițatul și-a citit soarta, însă nu s-a clătinat. Pentru el, teama de moarte dispăruse. Asupra lui, furia preoților și mulțimea agitată nu exercitau nici un fel de groază. Scena dinaintea lui a dispărut. Lui i se deschiseseră porțile cerului și, privind înăuntru, a văzut slava curților cerești ale lui Dumnezeu și pe Hristos, ca și cum atunci S-ar fi ridicat de pe tron, stând gata să-l sprijine pe servul Său. În cuvinte triumfale, Ștefan a exclamat: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”.

În timp ce el a descris scena plină de slavă asupra căreia îi erau ațintiți ochii, faptul acesta era mai mult decât puteau suporta prigonitorii lui. Astupându-și urechile, ca să nu mai audă cuvintele sale, și răcnind, aceștia s-au năpustit furioși asupra lui și „l-au târât afară din cetate”. „Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: 'Doamne Iisuse, primește duhul meu!' Apoi, a îngenuncheat

și a strigat cu glas tare: 'Doamne, nu le Ține în seamă păcatul acesta!' Și, după aceste vorbe, a adormit."

Nici o sentință legală nu fusese pronunțată în cazul lui Ștefan, însă autoritățile romane au fost mituite cu mari sume de bani pentru a nu mai face cercetări în această privință.

Martiriul lui Ștefan a făcut o adâncă impresie asupra tuturor celor care au fost martori ai acestei scene. Amintirea sigiliului lui Dumnezeu pe fața sa și cuvintele lui, care au mișcat inimile celor care le-au auzit, reveneau în mintea celor care fuseseră de față și mărturiseau despre adevărul pe care el îl vestise. Moartea lui a fost o dureroasă încercare pentru biserică, dar ea a avut ca urmare conștientizarea lui Saul, care nu putea să șteargă din mintea sa credința și neclintirea martirului, precum și slava care se odihnea pe fața sa.

Cu ocazia judecății și morții lui Ștefan, Saul fusese plin de un zel nebun. După aceea însă, convingerea sa tainică, și anume că Ștefan fusese onorat de Dumnezeu în timp ce oamenii îl batjocoreau, l-a făcut pe Saul să fie plin de mânie. Saul a continuat să-i prigonească pe credincioșii din biserica lui Dumnezeu, urmărindu-i cu înverșunare, prinzându-i prin casele lor și dându-i pe mâna preoților și mai-marilor spre a fi închiși și omorâți. Zelul lui de a prizoni a adus groază în mijlocul creștinilor din Ierusalim. Autoritățile romane nu au depus nici un efort deosebit pentru a opri lucrarea crudă, ci, în ascuns, i-au ajutat pe iudei, pentru ca astfel să-i înduplece și să le câștige simpatia.

După moartea lui Ștefan, Saul a fost ales ca membru al Sinedriului, avându-se în vedere contribuția lui cu acea ocazie. Pentru o vreme, el a fost un puternic instrument în mâinile lui Satana, spre a-și împlini răzvrătirea împotriva Fiului lui Dumnezeu. Dar, în curând, acest neobosit prigonitor avea să fie folosit la clădirea bisericii pe care acum o dăruia. Cineva mai puternic decât Satana îl alesese pe Saul să ia locul lui Ștefan, ca să predice și să sufere pentru Numele Său și să răspândească în lung și în lat vestea cea bună a mântuirii prin sângele Său.

EVANGHELIA ÎN SAMARIA

După moartea lui Ștefan, împotriva credincioșilor din Ierusalim s-a stârnit o prigoană atât de cumplită, încât ei „s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei”. Saul „făcea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei, și-i arunca în temniță”. Despre râvna lui în această lucrare nemiloasă el vorbește astfel mai târziu: „Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Iisus din Nazaret, și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți... I-am pedepsit adesea în toate sinagogle și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine”. Că nu numai Ștefan a suferit moartea se poate vedea din înseși cuvintele lui Saul: „Și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor” (Fapte 26,9-11).

În acest moment de primejdie, Nicodim a pășit înainte, mărturisindu-și fără teamă credința în Mântuitorul răstignit. Nicodim era un membru al Sinedriului și împreună cu alții fusese mișcat de învățătura lui Iisus. Fiind martor al lucrărilor minunate ale lui Hristos, în mintea lui s-a întipărit convingerea că acesta era Trimisul lui Dumnezeu. Prea mândru spre a recunoaște pe față că era atras de Învățătorul Galilean, el a căutat să aibă cu Acesta o convorbire în ascuns. În această convorbire, Iisus îi descoperise Planul Mântuirii și misiunea Sa în lume; cu toate acestea, Nicodim ezitase. El a ascuns adevărul în inima sa și, timp de trei ani, nu s-au văzut decât puține roade. Chiar dacă nu L-a recunoscut pe Hristos în mod deschis, în sfatul Sinedriului, Nicodim a nimicit deseori planurile preoților de a-L distruge. Când, în cele din urmă, Hristos a fost înălțat pe cruce, Nicodim și-a amintit de cuvintele pe care El i le spusese în timpul convorbirii din noaptea aceea, pe Muntele

Măslinilor: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului” (Ioan 3,14); și el a văzut în Iisus pe Mântuitorul lumii.

Împreună cu Iosif din Arimatea, Nicodim a suportat cheltuielile de îngropare a lui Iisus. Ucenicilor le fusese teamă să se declare pe față ca urmași ai lui Hristos, însă Nicodim și Iosif le-au venit în ajutor plini de curaj. Ajutorul acestor bărbați bogați și cu multă vază era foarte necesar în acel ceas întunecos. Ei au putut face pentru Învățătorul lor mort ce ar fi fost imposibil să facă ucenicii cei săraci; iar bogăția și influența lor i-au ocrotit, într-o mare măsură, de răutatea preoților și a conducătorilor.

Acum, când iudeii căutau să nimicească tânăra biserică, Nicodim s-a ridicat în apărarea ei. Fără a mai da pe față precauție și șovăială, el a încurajat credința ucenicilor și a folosit averea sa spre a sprijini biserica din Ierusalim și înaintarea lucrării Evanghe-liei. Aceia care altădată i-au dat cinste, acum, își băteau joc de el și-l prigo-neau; el a devenit sărac în bunurile lumii acesteia; totuși nu a șovăit în apărarea credinței sale.

Prigoana care a venit asupra bisericii din Ierusalim a avut ca urmare un mare avânt al lucrării Evangheliei. Vestirea Cuvântului în locul acesta fusese însoțită de succes și exista primejdia ca ucenicii să rămână aici prea mult timp, neglijând însărcinarea dată lor de Mântuitorul, de a merge în toată lumea. Uitând că puterea de a rezista răului este mai bine dobândită printr-o lucrare energică, ei au început să considere că nu au o lucrare mai importantă de făcut decât aceea de a ocroti biserica din Ierusalim de atacurile vrăjmașului. În loc să-i formeze pe noii convertiți spre a duce Evanghelia la cei care nu o auziseră încă, ei erau în primejdie de a lua o atitudine care ar fi făcut ca toți să fie mulțumiți cu ceea ce fusese realizat până aici. Pentru a-i împrăstia pe reprezentanții Săi în lung și în lat, în locuri unde ei puteau lucra pentru alții, Dumnezeu a îngăduit ca
76 asupra lor să vină prigoana. Alungați din Ierusalim, ucenicii „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul”.

Printre cei cărora Mântuitorul le-a dat însărcinarea: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile” (Matei 28,19), erau mulți cu poziții sociale umile – bărbați și femei care au învățat să-L iubească

pe Domnul lor și care erau hotărâți să urmeze exemplul Lui de slujire neegoistă. Atât acestor oameni simpli, cât și ucenicilor care fuseseră cu Mântuitorul în timpul lucrării Sale pământești, le fusese încredințat un lucru prețios. Ei trebuiau să ducă lumii vestea cea bună a mântuirii prin Hristos.

Când au fost împrăștiati de prigoană, ei au pornit plini de zel misionar. Erau conștienți de răspunderea misiunii lor. Știau că țin în mâinile lor pâinea vieții pentru o lume flămândă; și iubirea lui Hristos îi constrângea să împartă această pâine la toți cei care aveau nevoie. Domnul a lucrat prin ei. Oriunde mergeau, mulți bolnavi erau vindecați, iar săracilor li se predica Evanghelia.

Filip, unul dintre cei șapte diaconi, era printre cei împrăștiati din Ierusalim. El „s-a coborât în cetatea Samariei, și le-a propovăduit pe Hristos. Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip, când au auzit și au văzut semnele pe care le făcea. Căci din mulți... ieșeau duhuri necurate, și scoteau mari țipete; mulți slăbănogi și șchiopi erau tămăduiți. Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta”.

Solia lui Hristos adresată femeii samaritence, cu care El vorbise la fântâna lui Iacov, a adus roade. După ce a ascultat cuvintele Lui, femeia s-a dus la oamenii din cetate și le-a spus: „Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?” Ei au mers cu ea, L-au ascultat pe Iisus și au crezut în El. Doritori să audă mai mult, L-au rugat să mai rămână. Timp de două zile, El a rămas cu ei și „mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui” (Ioan 4,29.41).

Și când ucenicii Lui au fost împrăștiati din Ierusalim, mulți au găsit în Samaria un loc sigur. Samaritenii i-au primit cu bucurie pe acești soli ai Evangheliei și credincioșii dintre iudei au strâns un bogat seceriș dintre aceia care fuseseră cândva cei mai înverșunați dușmani ai lor.

Lucrarea lui Filip în Samaria a fost caracterizată printr-un mare succes și, fiind încurajat în felul acesta, el a cerut ajutor la Ierusalim. Apostolii au înțeles acum mult mai pe deplin însemnătatea cuvintelor lui Hristos: „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8).

Pe când Filip se afla încă în Samaria, el a fost îndrumat de un sol ceresc să se ducă „spre miazăzi, pe drumul care coboară spre Ierusalim la Gaza... Filip s-a sculat și a plecat”. El nu a pus la îndoială chemarea și nici nu a ezitat să asculte; căci el învățase lecția supunerii față de voința lui Dumnezeu.

„Și iată că un etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor și îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo și ședea în carul lui și citea pe proorocul Isaia.” Etiopianul acesta era un bărbat cu o bună poziție socială și cu o mare influență. Dumnezeu a văzut că, atunci când va fi convertit, el va da și altora lumina pe care a primit-o și va exercita o puternică influență în favoarea Evangheliei. Îngerii lui Dumnezeu îl însoțeau pe acest căutător al luminii și el a fost atras spre Mântuitorul. Prin lucrarea Duhului Sfânt, Domnul l-a pus în legătură cu cineva care putea să-l conducă la lumină.

Filip a fost îndemnat să se ducă spre etiopian și să-i lămurească profeția pe care el o citea. „Du-te”, a spus Duhul, „și ajunge carul acesta!” Când Filip s-a apropiat de car, el l-a întrebat pe famen: „Înțelegi tu ce citești?” Și famenul a răspuns: ’Cum aş putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?’ Și l-a rugat pe Filip să se suie în car și să șadă împreună cu el”. Textul biblic pe care îl citea era profeția lui Isaia cu privire la Hristos: „El a fost dus ca o oaie la tăiere; și ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tund, așa nu Și-a deschis gura; în smerenia Lui, judecata I-a fost luată. Și cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Căci viața I-a fost luată de pe pământ.”

„Despre cine vorbește proorocul astfel?” a întrebat famenul. „Despre sine sau despre vreun altul?” Atunci, Filip i-a prezentat marele adevăr al mântuirii. Începând de la acel loc din Scriptură, „i-a propovăduit pe Iisus”.

Inima acestui bărbat a fost umplută de interes în timp ce i se explicau Scripturile și, când ucenicul a terminat, el a fost gata să primească lumina ce i se arătase. El nu a făcut din înalta sa poziție socială o scuză de a nu primi Evanghelia. „Pe când își urmau drumul, au dat peste o apă. Și famenul a zis: ’Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?’ Filip a zis: ’Dacă crezi din toată inima, se poate’. Famenul a răspuns: ’Cred că Iisus Hristos este Fiul lui

Dumnezeu.’ A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă și Filip l-a botezat pe famen.”

„Când au ieșit afară din apă, Duhul Domnului l-a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul își vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot, de unde s-a dus până la Cezarea. Și propovăduia Evanghelia în toate cetățile prin care trecea.”

Etiopianul acesta reprezintă o mare clasă de oameni care au nevoie să fie învățați de misionari ca Filip – oameni care vor asculta de glasul lui Dumnezeu și vor merge acolo unde El îi trimite. Sunt mulți aceia care, citind Scripturile, nu pot înțelege adevărata lor însemnătate. Pretutindeni în lume, bărbați și femei privesc cu încordare spre cer. Rugăciuni, lacrimi și cereri se ridică din sufletele doritoare după lumină, har și Duhul Sfânt. Mulți se găsesc pe pragul împărăției, așteptând doar să fie luați înăuntru.

Un înger l-a călăuzit pe Filip la acela care căuta lumina și care era gata să primească Evanghelia; și astăzi îngeri vor conduce pașii acelor lucrători care vor îngădui Duhului Sfânt să le sfințească limba, să le curețe și să le înobileze inima. Îngerul trimis la Filip ar fi putut face singur lucrarea pentru etiopian, dar nu acesta este modul lui Dumnezeu de a lucra. Planul Său este acela ca oamenii să lucreze pentru semenii lor.

De însărcinarea dată primilor ucenici s-au împărtășit credincioșii din toate veacurile. Oricine a primit Evanghelia i s-a încredințat și adevărul sacru spre a-l răspândi în lume. Cei ce formează poporul credincios al lui Dumnezeu au fost totdeauna misionari plini de râvnă, consacrându-și forțele pentru onoarea Numelui Său și folosindu-și înțelepțește talentele în slujba Lui.

Lucrarea neegoistă a creștinilor din trecut trebuie să ne fie nouă pildă și inspirație. Membrii bisericii lui Dumnezeu trebuie să fie plini de râvnă pentru lucruri bune, lipsiți de ambiții lumești și să calce pe urmele Aceluia care mergea din loc în loc, făcând bine. Cu inimi pline de simpatie și împreună simțire, ei trebuie să lucreze pentru cei care au nevoie de ajutor, făcând cunoscută păcătoșilor iubirea Mântuitorului. O asemenea lucrare cere eforturi neobosite, dar aduce o răsplată bogată. Cei care se angajează în această lucrare cu inimi sincere vor vedea suflete câștigate la

Mântuitorul; căci influenței care însoțește practica aducerii la îndeplinire a însărcinării divine nu-i poate rezista nimeni.

Nu numai asupra predicatorilor consacrați stă răspunderea de a merge și a împlini această însărcinare. Oricine a primit pe Hristos este chemat să lucreze pentru mântuirea semenilor săi. „Și Duhul și Mireasa zic: 'Vino!' Și cine aude să zică: 'Vino!'" (Apoc. 22,17). Însărcinarea de a da glas acestei invitații cuprinde întreaga biserică. Fiecare ins care a primit invitația trebuie să facă să răsunec ecoul soliei prin dealuri și văi, zicând: „Vino!”

Este o greșeală fatală să-și închipuie cineva că lucrarea de salvare a sufletelor depinde numai de predicatori. Credinciosul umil și consacrat, asupra căruia Stăpânul viei a pus o sarcină pentru suflete, trebuie să fie încurajat de aceia asupra cărora Domnul a așezat răspunderi mai mari. Cei care sunt conducători în biserica lui Dumnezeu trebuie să-și dea seama că însărcinarea Mântuitorului este dată tuturor celor care cred în Numele Său. Dumnezeu va trimite în via Sa pe mulți care nu au fost consacrați în lucrare prin punerea mâinilor.

Sute de oameni, ba chiar mii, care au auzit solia mântuirii lenevesc încă fără lucru în piață, în loc să fie angajați în vreo ramură a lucrării active. Acestora, Hristos le spune: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” Și El adaugă: „Duceți-vă și voi în via Mea” (Mat. 20,6.7). Oare de ce mulți încă nu răspund chemării? Fiindcă se socotesc scuzați din moment ce nu stau la amvon? Unii ca aceștia ar trebui să înțeleagă faptul că este o mare lucrare de făcut în afara amvonului de către miile de membri laici consacrați.

Multă vreme a așteptat Dumnezeu ca spiritul de slujire să pună stăpânire pe întreaga biserică, astfel încât fiecare ins să lucreze pentru El potrivit destoiniciei sale. Când membrii bisericii lui Dumnezeu își vor face lucrarea hotărâtă lor în câmpurile ce au atâta nevoie, atât în preajma lor, cât și mai departe, împlinind

80 — însărcinarea Evangheliei, atunci lumea întreagă va fi în curând avertizată și Domnul Iisus va reveni pe acest pământ cu putere și slavă mare. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24,14).

DIN PRIGONITOR, UCENIC

Proeminent printre conducătorii iudei și cel care a fost pe deplin trezit, ca urmare a succesului ce însoțea vestirea Evangheliei, a fost Saul din Tars. Cetățean roman prin naștere, Saul era totuși iudeu, ca obârșie; el fusese educat la Ierusalim de cel mai înțelept dintre rabini. „Din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin”, Saul era „evreu din evrei; în ce privește Legea, fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană” (Filip. 3,5.6). El era socotit de rabini ca un tânăr foarte promițător și mari speranțe se puneau în el, ca un destoinic și zelos apărător al vechii credințe. Numirea lui ca membru al Sinedriului l-a așezat într-o poziție ce-i conferea putere.

Saul avusese o parte importantă în judecarea și osândirea lui Ștefan, iar izbitoarele dovezi ale prezenței lui Dumnezeu lângă martir l-au făcut pe Saul să se îndoiască de dreptatea cauzei pe care o susținuse împotriva urmașilor lui Iisus. Minte îi era profund frământată. În nedumerirea sa, el a cerut sfat de la aceia în a căror înțelepciune și judecată avea deplină încredere. Argumentele preoților și ale mai-marilor l-au convins, în cele din urmă, că Ștefan era un hulitor de Dumnezeu și că Hristos, pe care ucenicul martir Îl predicase, era un înșelător, iar că aceia care se găseau în slujbele sfinte trebuiau să aibă dreptate.

Nu fără lupte sufletești grele a ajuns Saul la această concluzie. Dar, în cele din urmă, educația și prejudecățile sale, respectul pe care-l avea față de foștii lui învățători, precum și mândria și dorința de popularitate l-au determinat să se răzvrătească împotriva glasului conștiinței și a harului lui Dumnezeu. Hotărând în mod categoric că preoții și cărturarii aveau dreptate, Saul a devenit foarte crunt în împotrivirea sa față de învățăturile răspândite de ucenicii

lui Iisus. Activitatea lui de a face ca bărbați și femei sfinte să fie târați înaintea tribunalelor, unde unii erau osândiți la închisoare, iar alții chiar la moarte numai din cauza credinței lor în Iisus, a adus tristețe și întunerice asupra bisericii de-abia organizate, ceea ce a făcut ca mulți să caute scăparea fugind.

Cei care fugiseră din Ierusalim din pricina prigoanei „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Fapte 8,4). Printre cetățile în care aceștia au mers era și Damasc, unde noua credință a câștigat mulți adepți.

Preoții și mai-marii speraseră că, prin eforturi stăruitoare și prigoană aspră, erezia putea fi înăbușită. Acum ei și-au dat seama că și în alte locuri trebuiau să ia aceleași măsuri hotărâte pe care le luaseră în Ierusalim împotriva noii învățături. Pentru lucrarea deosebită pe care ei doreau să o facă în Damasc, Saul și-a oferit serviciile. Suflând „amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului”, Saul „s-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe calea credinței, atât bărbați, cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim”. Astfel, „cu putere și învoire de la preoții cei mai de seamă” (Fapte 26,12), Saul din Tars, în tăria și puterea omenească și arzând de un zel nesfânt, a pornit în acea memorabilă călătorie ale cărei întâmplări neobișnuite aveau să schimbe tot cursul vieții lui.

În ultima zi a călătoriei, „pe la amiază”, în timp ce călătorii obosiți se apropiau de Damasc, deodată li s-au înfățișat înaintea ochilor întinse ogoare fertile, grădini frumoase și livezi roditoare, udate de ape răcoroase ce veneau din munții înconjurători. După o călătorie lungă prin pustiuri singuraticе, asemenea scene erau cu adevărat înviorătoare. În timp ce Saul și însoțitorii lui priveau cu admirație asupra câmpiei roditoare și a frumoasei cetăți din vale, „deodată”, așa cum avea să declare el mai târziu, a strălucit „împrejurul meu și împrejurul tovarășilor mei o lumină din cer, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui” (Fapte 26,13), prea glorioasă spre a putea fi suportată de ochii muritori. Orbit și zăpăcit, Saul a căzut în genunchi la pământ.

În timp ce lumina continua să strălucească în jurul lor, Saul a auzit „un glas, care-i zicea în limba evreiască” (Fapte 26,14): „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? 'Cine ești Tu, Doamne?’

a răspuns el. Și Domnul a zis: 'Eu sunt Iisus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș'."

Plini de teamă și aproape orbiți de intensitatea luminii, tovarășii lui Saul au auzit un glas, dar n-au văzut nici un om. Dar Saul a înțeles cuvintele ce fuseseră rostite; și lui i s-a descoperit lămurit Acela care vorbise – chiar Fiul lui Dumnezeu. În Ființa strălucitoare care stătea înaintea lui, el a văzut pe Cel răstignit. Asupra sufletului acestui iudeu înspăimântat, imaginea feței Mântuitorului s-a întipărit pentru totdeauna. Cuvintele rostite i-au răscolit inima cu o putere înspăimântătoare. În cămarile întunecate ale minții sale, s-a revărsat un potop de lumină, dezvăluind neștiința și greșeala vieții sale de mai înainte, precum și nevoia pe care o avea acum de iluminarea Duhului Sfânt.

Saul a văzut acum că, prigonind pe urmașii lui Iisus, el săvârșea, de fapt, lucrarea lui Satana. El și-a dat seama că, în mare măsură, convingerile sale despre dreptate și despre obligațiile sale se întemeiau pe încrederea pe care o acordase preoților și mai-marilor. El îi crezuse atunci când ei i-au spus că povestea învierii nu era decât o născocire iscusită a ucenicilor. Acum, când Iisus Însuși i Se descoperise, Saul era convins de adevărurile susținerilor ucenicilor.

În acel ceas de iluminare cerească, mintea lui Saul a lucrat cu o uimitoare rapiditate. Scrierile profetice ale Sfintelor Scripturi au fost deschise înțelegerii sale. El a văzut că lepădarea lui Iisus de către iudei, răstignirea, învierea și înălțarea Sa fuseseră profetizate de către profeți și dovedeau că El este Mesia Cel făgăduit. Predica lui Ștefan, rostită de el în timpul martiriului său, a revenit cu putere în mintea lui Saul și el a înțeles că martirul văzuse într-adevăr „slava lui Dumnezeu” atunci când a zis: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7,55.56). Preoții declaraseră aceste cuvinte ca fiind o hulire la adresa lui Dumnezeu, însă acum Saul știa că ele erau adevărate.

Ce descoperire erau toate acestea pentru prigonitor! Acum Saul știa cu siguranță că Mesia Cel făgăduit venise pe acest pământ ca Iisus din Nazaret și că El fusese lepădat și răstignit de aceia pe care venise să-i mântuiască. El știa, de asemenea, că Mântuitorul înviase biruitor din mormânt și că Se înălțase la cer. În clipa aceea,

de descoperire dumnezeiască, Saul și-a reamintit cu groază că Ștefan, care mărturisise despre un Mângâietor răstignit și înviat, fusese sacrificat cu consimțământul său și că, mai târziu, prin mijlocirea lui, mulți alți demni urmași ai lui Iisus fuseseră dați morții printr-o prigoană plină de cruzime.

Mântuitorul îi vorbise lui Saul prin Ștefan, a cărui judecată împede nu a putut fi răsturnată. Învățatul iudeu văzuse pe fața martirului reflectându-se lumina slavei lui Hristos; fața lui era „ca o față de înger” (Fapte 6,15). El fusese martor al spiritului îndurător pe care Ștefan îl dovedise față de vrăjmașii lui, pe care îi iertase. El văzuse, de asemenea, puterea morală și resemnarea bucuroasă a multora pe care el îi făcuse să sufere chinuri și dureri. El îi văzuse pe unii dându-și cu bucurie viața pentru credința lor.

Toate aceste lucruri au vorbit cu putere lui Saul și deseori au dat minții lui o convingere aproape covârșitoare că Iisus era Mesia cel făgăduit. În asemenea situații, el se luptase noapți întregi împotriva acestei convingeri și totdeauna terminase lupta mărturisindu-și credința că Iisus nu era Mesia și că urmașii Lui erau niște fanatici amăgiți.

De data aceasta, Hristos îi vorbise lui Saul direct cu glasul Său, zicând: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” Și la întrebarea: „Cine ești Tu, Doamne?” a răspuns aceeași voce: „Eu sunt Iisus, pe care-L prigonești”. Aici, Hristos Se identifică pe Sine cu credincioșii Săi. Prigonindu-i pe urmașii lui Iisus, Saul lovise direct în Domnul cerului. Învinuindu-i pe nedrept și mărturisind împotriva lor, el învinuise pe nedrept și mărturisise împotriva Mântuitorului lumii.

În mintea lui Saul, nu mai era nici o îndoială că Acela care îi vorbea era Iisus din Nazaret, Mesia cel mult așteptat, Mângâietorul și Răscumpărătorul lui Israel. „Tremurând și plin de frică”, el a întrebat: „Doamne, ce vrei să fac?” „Scoală-te”, i-a zis Domnul, „intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci.”

Când slava strălucitoare s-a retras și Saul s-a ridicat de la pământ, el a constatat că era cu totul lipsit de vedere. Strălucirea slavei lui Hristos fusese prea puternică pentru ochii lui muritori; și atunci când ea a dispărut, asupra ochilor lui s-a așezat întunericul nopții. El a crezut că această orbire era o pedeapsă de la Dumnezeu pentru

cruda lui prigonire a urmașilor lui Iisus. Într-un întuneric grozav, el a bâjbâit în jurul său și tovarășii lui, încremeniți și plini de teamă, „l-au luat de mâini și l-au dus în Damasc”.

În dimineța acelei zile pline de întâmplări, Saul se apropiase de Damasc, având simțământul mulțumirii de sine din pricina încrederii pe care mai-marii preoților o aveau în el. Lui i se încredințaseră răspunderi grele. El fusese însărcinat să susțină interesele religiei iudaice prin stăvilirea, dacă era cu putință, a răspândirii noii credințe în Damasc. El era hotărât ca misiunea sa să fie încununată de succes și privea cu ardoare înainte spre experiențele pe care le aștepta și care îi stăteau în față.

Dar cât de deosebită, față de așteptările sale, era intrarea lui în cetate! Lovit cu orbire, neputincios, frământat de remușcări, neștiind ce altă pedeapsă îl mai aștepta, el a căutat casa ucenicului Iuda, unde, în singurătate, a avut ocazie să cugete destul și să se roage.

Timp de trei zile, Saul „n-a văzut și n-a mâncat, nici n-a băut nimic”. Aceste zile de agonie sufletească au fost pentru el ca niște ani. Din nou și din nou, el și-a amintit cu durere sufletească de partea pe care o avusese în martiriul lui Ștefan. Cu groază, el a cugetat la vina de a fi îngăduit să fie stăpânit de răutatea și prejudecata preoților și a mai-marilor, chiar și atunci când fața lui Ștefan fusese luminată de strălucirea cerului. Cu sufletul întristat și zdrobit, el și-a amintit de multele ocazii în care își închisese ochii și urechile față de cele mai izbitoare dovezi și că, neînduplecat, a continuat prigonirea credincioșilor lui Iisus din Nazaret.

Aceste zile de profundă cercetare de sine și umilire a inimii au fost petrecute într-o deplină singurătate. Credincioșii, fiind avertizați despre planul cu care venise Saul în Damasc, se temeau ca nu cumva el să se prefacă pentru a-i putea înșela cu mai multă îndemânare; și de aceea se țineau deoparte de el, refuzând să-i arate simpatie. El nu dorea să apeleze la iudeii neconvertiți, cu care plănuise să se unească în prigonirea credincioșilor; căci el știa că ei nici n-ar fi vrut să audă istorisirea lui. În felul acesta, el părea să fie lipsit de orice simpatie omenească. Singura lui nădejde după un ajutor era numai într-un Dumnezeu îndurător și către El striga Saul cu inima zdrobită.

În timpul lungilor ore cât Saul rămăsese singur cu Dumnezeu, el și-a amintit multe din pasajele Bibliei cu privire la prima venire a lui Hristos. A extras profețiile cu multă grijă și cu o memorie ascuțită de convingerea care pusese stăpânire pe mintea sa. Cugetând asupra înțelesului acestor profeții, Saul era uimit de orbirea și înțelegerea sa de mai înainte, precum și de orbirea iudeilor în general, care dusesese la lepădarea lui Iisus, ca Mesia cel făgăduit. Acum, toate i se păreau clare minții sale iluminate. El știa că prejudecata și necredința sa de mai înainte i-au întunecat priceperea spirituală și l-au împiedicat să vadă în Iisus din Nazaret pe Mesia Cel profetizat.

Predându-se cu totul puterii convingătoare a Duhului Sfânt, Saul a văzut greșelile vieții sale și a recunoscut cât de cuprinzătoare erau cerințele Legii lui Dumnezeu. El, care fusese un fariseu mândru, încrezător că era îndreptățit prin propriile fapte bune, acum se pleacă înaintea lui Dumnezeu în umilința și simplitatea unui copilaș, mărturisindu-și propria nevrednicie, rugându-se pentru meritele unui Mântuitor răstignit și înălțat. Saul dorea să ajungă în deplină armonie și comuniune cu Tatăl și cu Fiul; și, în dorința lui fierbinte după iertare și primire, el a înălțat rugăciuni arzătoare la tronul milei.

Rugăciunile fariseului pocăit nu au fost în zadar. Gândurile și simțămintele cele mai profunde ale inimii sale au fost transformate prin harul dumnezeiesc și însușirile lui nobile au fost aduse în armonie cu planurile veșnice ale lui Dumnezeu. Hristos și neprihănirea Lui au devenit pentru Saul de mai mare preț decât lumea întreagă.

Convertirea lui Saul este o dovadă izbitoare despre puterea minunată a Duhului Sfânt de a-i convinge pe oameni de păcat. El crezuse într-adevăr că Iisus din Nazaret nesocotise Legea lui Dumnezeu și că învățase pe ucenicii Lui să o socotească fără valoare. Dar, după convertirea sa, Saul a recunoscut în Iisus pe Acela care
86 a venit în lume tocmai pentru apărarea Legii Tatălui Său. El era convins că Iisus Se afla la temelia întregului sistem iudaic al jertfelor. El a văzut că la cruce tipul s-a întâlnit cu antitipul și că Iisus împlinise profețiile Vechiului Testament cu privire la Răscumpărătorul lui Israel.

În raportul cu privire la convertirea lui Saul, ne sunt date principii importante pe care trebuie să le avem mereu în minte. Saul a fost adus direct în prezența lui Hristos. El era acela pe care Hristos dorea să-l folosească pentru o lucrare foarte însemnată, acela care avea să fie pentru El „un vas ales”; totuși Domnul nu i-a spus dintr-o dată despre lucrarea ce-i fusese hotărâtă. El l-a oprit din umblarea lui și l-a convins de păcat; dar, când Saul a întrebat: „Doamne, ce vrei să fac?”, Mântuitorul l-a pus pe nedumeritul iudeu în legătură cu biserica Sa, pentru ca acolo să afle despre voința lui Dumnezeu față de el.

Lumina cea minunată, care a luminat întunecimea lui Saul, era lucrarea Domnului; dar mai era, de asemenea, o lucrare ce urma să fie făcută pentru el de către ucenici. Hristos săvârșise lucrarea de descoperire și convingere; și acum cel pocăit se găsea în situația de a învăța de la aceia pe care Dumnezeu îi rânduisese a învăța adevărul Său.

Pe când Saul stătea singur în casa lui Iuda, continuând să înalțe rugăciuni și cereri, Domnul S-a arătat în viziune unui ucenic din Damasc, „numit Anania”, și i-a spus că Saul din Tars se ruga și avea nevoie de ajutor. „Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă Dreaptă”, a spus solul ceresc, „și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci, iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iarăși vederea.”

Lui Anania cu greu i-a venit să pună temei pe cuvintele îngerului; căci rapoartele despre cruda prigonire a sfinților din Ierusalim dusă de Saul se răspândise în lung și în lat. El a îndrăznit să protesteze: „Doamne, am auzit de la mulți despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim, ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău”. Însă porunca era hotărâtă: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel”.

Ascultând îndrumarea îngerului, Anania l-a căutat pe bărbatul care până de curând suflase amenințare împotriva tuturor celor care credeau în Numele lui Iisus; și, punându-și mâinile pe capul

suferindului pocăit, el a zis: „Frate Saule, Domnul Iisus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt”.

„Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat și a fost botezat.”

În felul acesta, Iisus a consfințit autoritatea bisericii Sale organizate și l-a pus pe Saul în legătură cu instrumentul numit de El pe pământ. Hristos are acum o biserică, drept reprezentant al Său pe pământ, și ei îi revine lucrarea de a îndruma pe păcătosul pocăit pe calea vieții.

Mulți nutresc ideea că Îi datorează numai lui Hristos lumina și experiența pe care le au, independent de urmașii Săi recunoscuți de pe pământ. Iisus este Prietenul păcătoșilor și inima Lui este mișcată de durerile lor. El are toată puterea atât în cer, cât și pe pământ; însă El îi îndrumă pe păcătoși la biserică, pe care El a făcut-o un canal de lumină pentru lume.

Când, în mijlocul oarbei lui rătăciri și prejudecăți, Saul a primit o descoperire a lui Hristos, pe care Îl prigonea, el a fost adus în legătură directă cu biserica, ce este lumina lumii. În cazul acesta, Anania reprezenta atât pe Hristos, cât și pe slujitorii Săi de pe pământ, care sunt aleși să lucreze pentru El. În locul lui Hristos, Anania a atins ochii lui Saul pentru ca el să primească vederea. În locul lui Hristos, el și-a așezat mâinile asupra lui și, rugându-se în Numele lui Hristos, Saul a primit Duhul Sfânt. Toate acestea sunt făcute în Numele și prin autoritatea lui Hristos. Hristos este Izvorul, iar biserica este canalul de comunicare.

ZILE DE PREGĂTIRE

După botezul său, Pavel a încetat postul și „a rămas câteva zile cu ucenicii, care erau în Damasc. Și, îndată, el a început să propovăduiască în sinagogi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu”. Cu multă îndrăzneală, el vestea pe Iisus din Nazaret ca fiind îndelung așteptatul Mesia, care „a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; ... a fost îngropat și a înviat a treia zi”, după cum a fost văzut de cei doisprezece și de alții. „După ei toți”, a adăugat Pavel, „ca unei stărpituri, mi S-a arătat și mie” (1 Cor. 15,3.4.8). Argumentele lui din profeție erau așa de convingătoare și străduințele lui erau așa de vădit însoțite de puterea lui Dumnezeu, încât iudeii erau dați de rușine și făcuți neînstare să-i răspundă.

Veștile despre convertirea lui Pavel au ajuns la urechile iudeilor ca o mare surpriză. El, care plecase la Damasc „cu putere și învoire de la preoții cei mai de seamă” (Fapte 26,12), spre a găsi și a urmări pe credincioși, predica acum Evanghelia unui Mântuitor răstignit și înălțat, întărind mâinile acelor care erau deja ucenicii ei și aducând neîncetat noi convertiți la credința căreia i se împotrivise atât de crunt.

Mai înainte, Pavel fusese cunoscut ca un zelos apărător al religiei iudaice și un neobosit prigonitor al urmașilor lui Iisus. Curajos, independent și stăruitor, talentele și educația lui l-ar fi făcut destoinic să slujească aproape în orice ramură de activitate. El putea judeca cu o extraordinară limpezime și, prin sarcasmul său usturător, putea să așeze pe potrivnicul său într-o lumină de neînvidiat. Iar acum, iudeii vedeau pe acest tânăr neobișnuit de promițător, unit cu aceia pe care mai înainte el îi prigonea, 89 predicând fără teamă în Numele lui Iisus.

Uciderea unui general în luptă înseamnă o pierdere pentru armata lui, însă moartea sa nu dă puteri noi dușmanului. Dar,

Acest capitol este bazat pe textul din Fapte 9,19-30.

când un bărbat de vază se alătură forțelor potrivnice, nu numai că se pierd serviciile lui, dar cei cărora se alătură dobândesc un avantaj categoric. Saul din Tars, în drumul său spre Damasc, ar fi putut să fie foarte ușor lovit de moarte de Domnul și astfel puterea prigonitoare ar fi fost foarte mult slăbită. Dar, în providența Sa, Dumnezeu nu numai că a cruțat viața lui Saul, ci l-a și convertit, în felul acesta transferând un luptător de frunte din tabăra vrăjmașului în aceea a lui Hristos. Vorbitor elocvent și critic aspru, Pavel, cu o fire hotărâtă și un curaj cutezător, avea tocmai acele însușiri de care era nevoie în prima biserică.

Când Pavel predica pe Hristos în Damasc, toți aceia care îl auzeau rămâneau încremeniți și ziceau: „Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim, printre cei ce chemau Numele acesta? Și n-a venit el aici ca să-i aducă legați înaintea preoților celor mai de seamă?” Pavel declara că schimbarea credinței sale nu fusese determinată de un impuls sau de fanatism, ci el ajunsese la aceasta printr-o dovadă covârșitoare. În felul lui de prezentare a Evangheliei, el a căutat să lămurească profețiile cu privire la prima venire a lui Hristos. El a arătat în mod convingător că aceste profeții se împliniseră întocmai în Iisus din Nazaret. Temelia credinței lui era cuvântul cel sigur al profeției.

În timp ce Pavel continua să-i îndemne pe înmărmuriții săi ascultători „să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu” (Fapte 26,20), el „se întărea din ce în ce mai mult și făcea de rușine pe iudeii care locuiau în Damasc, dovedind că Iisus este Hristosul”. Însă mulți și-au împietrit inimile, refuzând să răspundă soliei sale, și în curând uimirea lor cu privire la convertirea lui s-a schimbat într-o ură neîmpăcată, asemenea celei pe care o arătasera față de Iisus.

Împotrivirea a devenit atât de înverșunată, încât nu i s-a mai îngăduit lui Pavel să-și continue lucrarea în Damasc. Un sol ceresc
— 90 — îl îndemnă să plece pentru o vreme; și el s-a dus „în Arabia” (Gal. 1,17), unde a găsit un loc retras și în siguranță.

Aici, în singurătatea deșertului, Pavel a avut din belșug ocazia să studieze și să mediteze în liniște. În tihnă, el și-a revizuit experiențele din trecut și a făcut o temeinică lucrare de pocăință. El

L-a căutat pe Dumnezeu cu toată inima sa, neodihnindu-se până ce n-a știut cu certitudine că pocăința lui a fost primită și păcatul său, iertat. El tânjea după asigurarea că Iisus avea să fie cu el în lucrarea sa viitoare. Și-a golit sufletul de prejudecățile și tradițiile care până aici îi modelaseră viața și a primit învățătură de la Izvorul adevărului. Iisus i-a vorbit și l-a întărit în credință, revărsând asupra lui o bogată măsură de înțelepciune și har.

Când mintea omului este adusă în comuniune cu mintea lui Dumnezeu, cel mărginit cu Cel Nemărginit, efectul asupra corpului, minții și sufletului este mai presus de orice posibilitate de prețuire. Într-o asemenea comuniune se găsește cea mai înaltă educație. Aceasta este metoda lui Dumnezeu de dezvoltare. „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu” (Iov 22,21) este solia Sa către omenire.

Solemna însărcinare ce i-a fost dată lui Pavel cu ocazia convorbirii lui cu Anania apăsă cu greutate crescândă asupra inimii sale, când, ca răspuns la cuvintele: „Frate Saule, capătă-ți din nou vederea!”, Pavel a privit pentru prima dată fața acestui cucernic bărbat, Anania. Sub inspirația Duhului Sfânt, el i-a zis: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe cel neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui; căci Îi vei fi martor față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut și auzit. Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului” (Fapte 22,13-16).

Cuvintele acestea erau în armonie cu declarația lui Iisus, care, atunci când l-a oprit pe Saul în drumul său spre Damasc, a spus: „M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Fapte 26,16-18).

Meditând tot mai mult asupra acestor lucruri în inima sa, Pavel a înțeles din ce în ce mai clar însemnătatea chemării sale „să fie apostol al lui Iisus Hristos, prin voia lui Dumnezeu” (1 Cor. 1,1).

Chemarea sa venise „nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Iisus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl” (Gal. 1,1). Măreția lucrării ce-i stătea înaintea l-a făcut să studieze mai mult Sfintele Scripturi, spre a putea predica Evanghelia „nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică”, „ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința tuturor acelor care aud să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1,17; 2,4.5).

Cercetând Scripturile, Pavel a aflat că, în cursul veacurilor, dintre cei „care au fost chemați... nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari, și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să mântuiască pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1,26-29). Astfel, privind înțelepciunea lumii în lumina crucii, Pavel s-a hotărât să nu cunoască „altceva decât pe Iisus Hristos și pe El răstignit” (1 Cor. 2,2).

În tot timpul lucrării sale de mai târziu, Pavel nu a pierdut niciodată din vedere Izvorul înțelepciunii și puterii sale. Ascultați-l ce spune el cu ani mai târziu: „Pentru mine a trăi este Hristos” (Filip. 1,21). Și iarăși: „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Iisus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate... ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui” (Filip. 3, 8-10).

Din Arabia, Pavel s-a întors „din nou la Damasc” „și propovăduia cu îndrăzneală în Numele Domnului”. Neînstare să înfrunte înțelepciunea argumentelor lui, „ei căutau să-l omoare”. Porțile cetății erau păzite zi și noapte cu strășnicie ca să nu îl scape. Această vreme de strâmtorare i-a făcut pe ucenici să-L caute pe Dumnezeu cu toată seriozitatea; și, în cele din urmă, „într-o noapte, ucenicii l-au luat și l-au coborât prin zid, dându-l jos într-o coșniță” (Fapte 9,25).

După ce a scăpat din Damasc, Pavel s-a dus la Ierusalim, cam după trei ani de la convertirea sa. Scopul principal al acestei vizite, după cum el însuși declară mai târziu, a fost „ca să vadă pe Petru” (Gal. 1,18). Ajungând în cetatea unde odinioară fusese bine cunoscut ca „Saul prigonitorul”, el „a căutat să se lipească de ucenic; dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic”. Le venea foarte greu să creadă că un fariseu atât de bigot, care făcuse atât de mult spre a nimici biserica, ar fi putut ajunge un urmaș sincer al lui Iisus. „Atunci Barnaba l-a luat cu el, l-a dus la apostoli și le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care i-a vorbit și cum în Damasc propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Iisus”.

Auzind acestea, ucenicii l-au primit ca pe unul dintre ai lor. La scurt timp, ei au avut dovada sincerității experienței sale creștine. Viitorul apostol al neamurilor era acum în cetatea unde trăiau mulți dintre prietenii lui de odinioară; și acestor conducători iudei el dorea să le lămurească profețiile cu privire la Mesia, care se împliniseră prin venirea Mântuitorului. Pavel era încredințat că acești învățători ai lui Israel, cu care fusese odată în relații așa bune, erau tot așa de sinceri și curați la inimă cum fusese el. Însă el socotise greșit spiritul fraților săi iudei și de aceea a avut de suferit o amară dezamăgire în privința rapidei lor convertiri. Deși „propovăduia cu îndrăzneală în Numele Domnului” și avea discuții puternice „cu evreii care vorbeau grecește”, aceia care stăteau în capul bisericii iudaice nu au vrut să creadă, „ci căutau să-l omoare”. Inima i s-a umplut de întristare. Bucuros, el și-ar fi dat chiar și viața, dacă în felul acesta ar fi putut câștiga pe unii la adevăr. Cu rușine, el și-a amintit că luase parte în mod activ la martiriul lui Ștefan; și, acum, în strădania sa de a șterge pata ce stătea asupra unuia învinuit pe nedrept, el căuta să apere adevărul pentru care Ștefan își dăduse viața.

Simțind povara pentru aceia care refuzau să creadă, Pavel se ruga în templu, după cum însuși mărturisește mai târziu, când a avut o viziune; i s-a arătat un sol ceresc care i-a zis: „Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine” (Fapte 22,18).

Pavel era înclinat să rămână la Ierusalim, unde putea da piept cu împotrivirea. I se părea o faptă de lașitate să fugă, dacă, rămânând, ar fi fost în stare să convingă pe vreunul dintre îndârjiții iudei despre adevărul soliei Evangheliei, chiar dacă această rămânere l-ar fi costat viața. De aceea, el a răspuns: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine; și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față. Îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau”. Dar nu era în planul lui Dumnezeu ca servul Său să-și primejduiască viața, fără să fie necesar; și solul ceresc a răspuns: „Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri” (Fapte 22,19-21).

Aflând de această viziune, frații au grăbit plecarea în secret a lui Pavel din Ierusalim, de teamă să nu fie omorât. „L-au dus la Cezarea, și l-au pornit la Tars.” Plecarea lui Pavel a oprit pentru o vreme prigoana înverșunată din partea iudeilor, iar biserica a avut un timp de liniște, în care mulți au fost adăugați la numărul credincioșilor.

ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

În timpul lucrării sale, apostolul Petru i-a vizitat pe credincioșii din Lidia. Aici l-a vindecat pe Enea, care timp de opt ani fusese ținut la pat din pricina paraliziei. „Enea, Iisus Hristos te vindecă”, a spus apostolul; „scoală-te și fă-ți patul.” „Enea s-a sculat îndată. Toți locuitorii din Lidia și din Saronă l-au văzut și s-au întors la Domnul.”

La Iope, care era lângă Lidia, trăia o femeie numită Dorca, ale cărei fapte bune o făcuseră să fie foarte mult iubită. Ea era o ucenică demnă a lui Iisus și viața ei fusese plină cu fapte de bunătate. Ea știa cine avea nevoie de haine călduroase și cine ducea lipsă de simpatie și cu dragă inimă slujea celor săraci și întristați. Degetele ei iscusite erau mult mai active decât limba ei.

„În vremea aceea, s-a îmbolnăvit și a murit.” Biserica din Iope i-a simțit lipsa și, auzind că Petru se găsea la Lidia, credincioșii au trimis soli la el ca să-l roage: „Nu pregeta să vii până la noi”. „Petru s-a sculat și a plecat împreună cu ei. Când a sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plângând și i-au arătat hainele și cămășile pe care le făcea Dorca, pe când era cu ele.” Ținând seama de viața de slujire pe care o trăise Dorca, nu este câtuși de puțin de mirare că ei plângeau și lacrimi fierbinți cădeau pe trupul ei neînsuflețit.

Pe când privea la tristețea lor, inima apostolului a fost cuprinsă de milă. Apoi, după ce a cerut ca prietenii care plângeau să fie scoși din cameră, el a îngenuncheat și s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu ca să readucă la viață și sănătate pe Dorca. Întorcându-se spre trupul ei, el a spus: „Tabita, scoală-te! Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor”. Dorca fusese de mare ajutor bisericii, iar Dumnezeu a socotit potrivit să o aducă

înapoi din țara vrăjmașului, pentru ca priceperea și puterea ei să poată fi mai departe o binecuvântare pentru alții și, de asemenea, pentru ca, prin această manifestare a puterii sale, lucrarea lui Hristos să fie întărită.

Pe când era încă la Iope, Petru a fost chemat de Dumnezeu să ducă Evanghelia lui Corneliu în Cezarea.

Corneliu era un sutaș roman. El era de neam bogat și nobil prin naștere și deținea o poziție de încredere și cinste. Deși prin naștere, creștere și educație era păgân, totuși, prin legătura lui cu iudeii, ajunsese să dobândească cunoștința despre Dumnezeu și I se închina cu o inimă credincioasă, dovedindu-și sinceritatea credinței prin mila pe care o avea față de cei săraci. Pentru binefacerile lui era cunoscut atât în împrejurimi, cât și în locurile depărtate și viața lui neprihănită îl făcuse să se bucure de un nume bun atât printre iudei, cât și printre neamuri. Influența lui era o binecuvântare pentru toți aceia cu care venea în contact. Raportul inspirat îl descrie ca fiind „cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului și se ruga totdeauna lui Dumnezeu”.

Crezând în Dumnezeu ca fiind Creatorul cerului și al pământului, Corneliu Îi aducea închinare, recunoștea autoritatea Lui și căuta sfatul Lui în toate problemele vieții. El era credincios lui Iehova atât în viața de familie, cât și în îndatoririle sale oficiale. În casa lui ridicase un altar lui Dumnezeu; căci el nu îndrăznea să încerce să-și aducă la îndeplinire planurile sau să-și poarte răspunderile fără ajutorul lui Dumnezeu.

Deși credea în profeții și aștepta venirea lui Mesia, Corneliu nu cunoștea Evanghelia așa cum a fost ea descoperită în viața și moartea lui Hristos. El nu era membru al bisericii iudaice și rabinii îl vor fi socotit ca un păgân și un necurat. Dar același Veghetor Sfânt, care a spus despre Avraam: „Îl cunosc”, îl cunoștea și pe

Îngerul i s-a arătat lui Corneliu în timp ce el se ruga. Când sutașul a auzit că este chemat pe nume, s-a înspăimântat, totuși a înțeles că solul venise de la Dumnezeu și a zis: „Ce este, Doamne?” Îngerul a răspuns: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui

Dumnezeu și El Și-a adus aminte de ele. Trimite acum niște oameni la Iope și cheamă pe Simon, zis și Petru. El găzduiește la un om numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare.”

Felul lămurit în care au fost date aceste îndrumări, prin care s-a amintit chiar și ocupația omului la care stătea Petru, dovedește faptul că Cerul cunoaște istoria și ocupația oamenilor în fiecare moment din viață. Dumnezeu cunoaște viața și ocupația lucrătorului umil, tot la fel cum cunoaște și viața împăratului pe tronul lui.

„Trimite acum niște oameni la Iope și cheamă pe Simon.” În felul acesta, Dumnezeu a scos în evidență modul în care privește El lucrarea Evangheliei și biserica Sa organizată. Îngerul nu a fost însărcinat să-i spună lui Corneliu istoria crucii. Un om, supus slăbiciunilor și ispitelor la fel ca sutașul, trebuia să fie acela care să-i spună despre Mântuitorul Cel răstignit și înălțat.

Ca reprezentanți ai Săi printre oameni, Dumnezeu nu alege îngeri care nu au căzut niciodată, ci ființe omenești, oameni având aceleași patimi ca aceia pe care doresc să-i salveze. Hristos a luat trup omenesc pentru a putea veni în contact cu oamenii. Era nevoie de un Mântuitor divin-omenesc pentru a aduce lumii mântuirea. Și bărbaților, și femeilor le-a fost încredințată însărcinarea sacră de a face cunoscute „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” (Ef. 3,8).

În înțelepciunea Sa, Domnul îi aduce pe aceia care caută adevărul și-i pune în legătură cu semenii de-ai lor care cunosc adevărul. Este planul cerului ca aceia care au primit lumina să o împărtășească celor ce se află în întuneric. Omul, trăgându-și destoinicia din marele Izvor al înțelepciunii, este făcut instrumentul, unealta lucrătoare, prin care Evanghelia își exercită puterea ei transformatoare asupra minții și inimii.

Corneliu a dat din toată inima ascultare viziunii. După plecarea îngerului, sutașul „a chemat două din slugile sale și un sutaș cucernic din aceia care-i slujeau în tot timpul; și, după ce le-a istorisit totul, i-a trimis la Iope”.

Îngerul, după ce a avut convorbirea cu Corneliu, s-a dus la Petru, la Iope. În vremea aceea, Petru se ruga pe acoperișul casei sale și citim că „l-a ajuns foamea și a vrut să mănânce. Pe când îi

pregăteau mâncarea, a căzut într-o răpire sufletească”. Petru flămânzise nu numai după hrana fizică. Fiind pe acoperișul casei, el putea vedea cetatea Iope și ținutul înconjurător, iar aceasta îl făcea să flămânzească după mântuirea semenilor lui. El avea o arzătoare dorință de a le prezenta din Scripturi profețiile cu privire la suferințele și moartea lui Hristos.

În viziune, Petru „a văzut cerul deschis și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborându-se și slobozindu-se în jos pe pământ. În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târătoare de pe pământ și păsările cerului. Și un glas i-a zis: 'Petre, scoală-te, taie și mănâncă'. 'Nicidecum, Doamne', a răspuns Petru. 'Căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat'. Lucrul acesta s-a făcut de trei ori și îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăși la cer.”

Viziunea aceasta îi aducea lui Petru atât mustrare, cât și învățătură. Ea îi descoperea planul lui Dumnezeu – că, prin moartea lui Hristos, neamurile aveau să ajungă a fi împreună moștenitoare cu iudeii la binecuvântările mântuirii. Căci până la data aceea nici unul dintre ucenici nu predicase Evanghelia la neamuri. În mintea lor, zidul despărțitor de la mijloc, prăvălit prin moartea lui Hristos, încă mai dănuia și toate străduințele lor se mărginisera numai la iudei, fiindcă ei considerau că neamurile nu au parte de binecuvântările Evangheliei. Acum, Domnul căuta să-l învețe pe Petru că planul divin cuprindea întreaga lume.

Mulți dintre neamuri ascultaseră cu interes predicile lui Petru și ale celorlalți apostoli și mulți dintre iudeii care vorbeau grecește au crezut în Hristos, însă convertirea lui Corneliu avea să fie de o mai mare însemnătate printre neamuri.

Sosise vremea ca biserica lui Hristos să înceapă o fază de lucru cu totul nouă. Ușa pe care mulți dintre convertiții iudei o închisera în fața neamurilor trebuia să fie acum larg deschisă. Neamurile care primeau Evanghelia trebuiau să fie considerate egale cu creștinii dintre iudei, fără să mai fie necesar să li se mai ceară ritul circumciziei.

Cu câtă grijă a lucrat Domnul pentru a birui prejudecata împotriva neamurilor, ce fusese întipărită cu atâta putere în mintea lui

Petru de educația iudaică pe care o primise el. Prin viziunea feței de masă și a celor ce erau în ea, El a căutat să scoată din mintea apostolului această prejudecată și să-l învețe adevărul important că în ceruri nu se caută la fața omului; că atât iudeii, cât și neamurile sunt la fel de prețioși înaintea lui Dumnezeu; că prin Hristos păgânii pot ajunge părtași ai binecuvântărilor și ai privilegiilor Evangheliei.

În timp ce Petru medita asupra însemnătății viziunii, bărbații trimiși de Corneliu au sosit în Iope și s-au oprit înaintea porții locuinței lui. Atunci, Duhul i-a zis: „Iată că sunt trei oameni; scoală-te, pogoară-te și du-te cu ei, fără șovăire, căci Eu i-am trimis”.

Pentru Petru, aceasta era o poruncă ce-l pune la grea încercare și la fiecare pas pe care-l făcea era dezgustat de datoria ce i se dăduse de împlinit; însă el nu a cutezat să nu asculte. „Petru, deci, s-a pogorât și a zis oamenilor acelora: ’Eu sunt acela pe care-l căutați; ce pricină vă aduce?’” Ei i-au spus despre singura lor însărcinare, zicând: „Sutașul Corneliu, om drept și temător de Dumnezeu și vorbit de bine de tot neamul iudeilor, a fost înștiințat de Dumnezeu, printr-un înger sfânt, să te cheme în casa lui și să audă cuvintele pe care i le vei spune”.

Ascultând de îndrumările primite chiar atunci de la Dumnezeu, apostolul le-a făgăduit să meargă cu ei. În dimineața următoare, el a pornit spre Cezarea, însoțit de șase dintre frații lui. Aceștia urmau să fie martori la tot ce avea să spună sau să facă el în timpul vizitării neamurilor, căci Petru știa că avea să fie tras la răspundere pentru o încălcare așa de categorică a învățăturilor iudaice.

Când Petru a intrat în casa acestui bărbat dintre neamuri, Corneliu nu l-a salutat ca pe un oricare vizitator, ci ca pe unul onorat de cer și trimis la el de Dumnezeu. În Răsărit, este obiceiul ca înaintea unui prinț sau a unui înalt demnitar să te pleci, așa cum copiii se plecau înaintea părinților lor. Corneliu, copleșit de respect față de cineva trimis de Dumnezeu să-l învețe, a căzut la picioarele apostolului să i se închine. Petru s-a îngrozit și, ridicându-l pe sutasă, i-a zis: „Scoală-te, și eu sunt om”.

În timp ce solii lui Corneliu au plecat să-și îndeplinească misiunea, sutășul „chemase acasă la el rudeniile sale și prietenii cei

mai de aproape”, ca și ei, împreună cu el, să audă predicarea Evangheliei. Când a ajuns, Petru a găsit o mare mulțime așteptând doritoare să asculte cuvintele lui.

Celor adunați, Petru le-a vorbit în primul rând despre obiceiul iudeilor, spunând că era socotit ca o călcare a legii ca iudeii să se amestece în societatea neamurilor și că săvârșirea acestui lucru aducea după sine o pângărire ceremonială. „Știți”, le-a zis el, „că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat. De aceea am venit fără cârtire când m-ați chemat; vă întreb dar, cu ce gând ați trimis după mine?”

Atunci, Corneliu a povestit experiența lui și cuvintele îngerului, spunând în încheiere: „Am trimis îndată la tine, și bine ai făcut că ai venit. Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui.”

Petru a zis: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează în neprihănire este primit de El”.

După aceea, mulțimii aceleia de ascultători atenți, apostolul le-a predicat pe Hristos – viața Sa, minunile Sale, trădarea și răstignirea Sa, învierea și înălțarea Sa, precum și lucrarea Sa din ceruri, ca Reprezentant și Apărător al omului. Când L-a prezentat celor prezenți pe Iisus, ca fiind singura nădejde a păcătosului, Petru însuși a înțeles mult mai bine însemnătatea viziunii pe care o avusese și inima lui ardea de spiritul adevărului pe care-l prezenta.

Deodată, vorbirea a fost întreruptă de coborârea Duhului Sfânt. „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul.” Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt S-a revărsat și peste neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărinind pe Dumnezeu.

„Atunci Petru a zis: 'Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?' Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Iisus Hristos.”

În felul acesta a fost dusă Evanghelia la aceia care fuseseră străini și venetici, făcându-i împreună părtași cu sfinții și membri

ai casei lui Dumnezeu. Convertirea lui Corneliu și a casei lui alcătuia primele roade ale unui seceriș ce urma să fie adunat. Din această casă, mult cuprinzătoarea lucrare a harului s-a răspândit în această cetate păgână.

Astăzi, Dumnezeu caută suflete atât printre cei de sus, cât și printre cei de jos. Sunt mulți asemenea lui Corneliu, oameni pe care Domnul dorește să-i alăture lucrării Sale din lume. Simpatiile lor sunt legate de poporul lui Dumnezeu, însă legăturile care îi țin de lume îi țin cu tărie. Pentru a lua poziție pentru Hristos se cere curaj moral din partea lor. Trebuie să se depună străduințe deosebite pentru aceste suflete care sunt într-o așa de mare primejdie din pricina răspunderilor și legăturilor lor de societate.

Dumnezeu cheamă lucrători umili și zeloși, care să ducă Evanghelia la clasele cele mai de sus. Minuni vor fi săvârșite în convertiri sincere – minuni care nu se zăresc acum. Oamenii cei mai mari ai acestui pământ nu sunt mai presus de puterea unui Dumnezeu ce lucrează prin minuni. Dacă aceia care lucrează împreună cu El vor fi oameni care să știe să folosească ocaziile, făcându-și datoria plini de curaj și credincioșie, Dumnezeu va converti oameni care ocupă poziții de răspundere, oameni învățați și cu influență. Prin puterea Duhului Sfânt, mulți vor primi principiile divine. Convertiți la adevăr, ei vor deveni unelte în mâna lui Dumnezeu pentru a transmite și altora lumina. Ei vor avea o povară deosebită pentru alte suflete din această clasă neglijată. Timp și bani vor fi consacrați lucrării Domnului și noi destoinicii și puteri se vor adăuga bisericii.

Deoarece Corneliu trăise în ascultare deplină de toată învățătura primită, Dumnezeu a rânduit în așa fel lucrurile, încât i s-a făcut cunoscut mai mult adevăr. Un sol din curțile cerești a fost trimis atât la ofițerul roman, cât și la Petru, pentru ca sutașul Corneliu să poată ajunge în legătură cu cineva care putea să-l conducă la o lumină mai mare.

În lumea noastră sunt mulți aceia care se găsesc mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu decât ne închipuim noi. În această întunecată lume a păcatului, Domnul are multe pietre prețioase, la care îi va călăuzi pe solii Săi. Pretutindeni se găsesc dintre aceia

care vor lua poziție pentru Hristos. Mulți vor prețui înțelepciunea de la Dumnezeu mai presus decât orice câștig pământesc și vor ajunge credincioși purtători de lumină. Constrânși de iubirea lui Hristos, ei vor determina pe alții să vină la El.

Când au auzit că Petru intrase în casa unuia dintre neamuri și le-a predicat celor adunați acolo, frații din Iudea au fost surprinși și s-au simțit jigniți. Ei se temeau ca nu cumva un asemenea curs al lucrurilor, care lor li se părea îndrăzneț, să aibă drept urmare zădărnicierea învățaturii lor. Cu prima ocazie când l-au întâlnit pe Petru, l-au întâmpinat cu o mustrare aspră, zicând: „Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei”.

Petru le-a pus în față întreaga situație. Le-a istorisit experiența sa în legătură cu viziunea și a susținut că, prin aceasta, el a fost îndrumat să nu mai facă deosebirea ceremonială dintre circumcis și necircumcis și nici să nu mai socotească pe cei dintre neamuri ca fiind necurați. El le-a vorbit despre porunca ce-i fusese dată de a merge la neamuri, despre venirea solilor, despre călătoria sa la Cezarea și despre întâlnirea cu Corneliu. El le-a relatat esența convorbirii sale cu sutașul, în timpul căreia acesta din urmă îi vorbise despre vedenia prin care fusese îndrumat să trimită după Petru.

„Cum am început să vorbesc”, a zis el, povestindu-și experiența, „Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: 'Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt'. Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?”

Auzind acest raport, frații n-au mai zis nimic. Convinși că umblarea lui Petru era întru totul împlinirea planului lui Dumnezeu și că prejudecățile și exclusivismul lor erau cu totul potrivnice spiritului Evangheliei, ei au preamărit pe Dumnezeu, zicând: „Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viață”.

În felul acesta, fără să fie discuții între ei, prejudecata a fost înfrântă, exclusivismul statornicit prin obișnuința de veacuri a fost părăsit și s-a deschis calea ca Evanghelia să fie vestită la neamuri.

ELIBERAT DIN ÎNCHISOARE

„Cam pe aceeași vreme, împăratul Irod a pus mâna pe unii din biserică, pentru ca să-i chinuiască”. Conducerea Iudeii se afla atunci în mâinile lui Irod Agripa, supus lui Claudius, împăratul roman. De asemenea, Irod deținea și poziția de tetrarh al Galileii. După propria mărturisire, el era un prozelit al credinței iudaice și părea foarte zelos în aducerea la îndeplinire a ceremoniilor legii iudaice. Dorind să se facă plăcut iudeilor, nădăjduia ca în felul acesta să-și asigure slujba și onorurile și a început să le îndeplinească dorințele, prigonind biserica lui Hristos, prădând casele credincioșilor și bunurile lor și întemnițându-i pe membrii de vază ai bisericii. El a aruncat în temniță pe Iacov, fratele lui Ioan, și a trimis un călău să-l ucidă cu sabia, așa cum și celălalt Irod rânduise ca profetul Ioan să fie decapitat. Văzând că iudeilor le plăceau aceste strădanii ale sale, el l-a întemnițat și pe Petru.

Aceste cruzimi aveau loc în vremea Paștelor. În timp ce iudeii sărbătoreau eliberarea lor din Egipt, făcând mare caz de zelul lor pentru Legea lui Dumnezeu, ei călcau în același timp în picioare fiecare principiu al acestei Legi, prin prigonirea și omorârea celor ce credeau în Hristos.

Moartea lui Iacov a pricinuit mare durere și panică printre credincioși. Când a fost întemnițat și Petru, întreaga biserică a fost chemată la post și rugăciune.

Fapta lui Irod de a-l omorî pe Iacov a fost lăudată de iudei, deși unii s-au plâns de felul în care ea a fost săvârșită, susținând că o execuție publică ar fi intimidat mai puternic atât pe credincioși, cât și pe cei care simpatizau cu ei. De aceea, Irod l-a băgat pe Petru la închisoare, urmărind să facă mai departe pe placul iudeilor, printr-un spectacol public al morții lui. Dar i s-a spus că nu ar fi

bine să-l scoată pe acest bătrân apostol ca să fie executat înaintea întregului popor, adunat atunci la Ierusalim. Exista temerea ca nu cumva scoaterea lui pentru a fi dus la moarte să trezească mila mulțimii.

Preoții și mai-marii se temeau, de asemenea, ca nu cumva Petru să adreseze unul din acele puternice apeluri care, în multe ocazii, i-au trezit pe oameni să studieze viața și caracterul lui Iisus – apeluri pe care ei, cu toate argumentele lor, nu fuseseră în stare să le respingă. Zelul lui Petru în apărarea cauzei lui Hristos i-a călăuzit pe mulți să ia poziție pentru Evanghelie, iar conducătorii se temeau că, dacă i se va îngădui lui Petru să-și apere credința înaintea mulțimii care venise în cetate să se închine, această mulțime va cere regelui eliberarea lui.

În timp ce, din diferite motive, execuția lui Petru a fost amânată până după Paște, membrii bisericii au avut timp pentru o adâncă cercetare a inimii și pentru rugăciuni stăruitoare. Ei s-au rugat fără încetare pentru Petru; căci simțeau că lucrarea nu s-ar putea lipsi de el. Ei și-au dat seama că au ajuns la un punct unde, fără ajutorul deosebit al lui Dumnezeu, biserica lui Dumnezeu ar fi fost nimicită.

În timpul acesta, închinătorii din toate neamurile căutau templul care fusese dedicat închinării lui Dumnezeu. Strălucind de aur și pietre prețioase, acesta avea o înfățișare plină de frumusețe și măreție. Însă Iehova nu mai putea fi găsit în acest palat atrăgător. Israel, ca națiune, se despărțise de Dumnezeu. Către încheierea lucrării Sale pământești, când a privit pentru ultima dată asupra interiorului templului, Domnul Hristos a zis: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Mat. 23,38). Până aici, El numise templul casa Tatălui Său; dar când Fiul lui Dumnezeu a trecut dincolo de aceste ziduri, prezența lui Dumnezeu a fost retrasă pentru totdeauna din templul zidit pentru slava Lui.

Ziua executării lui Petru a fost în cele din urmă hotărâtă, dar rugăciunile credincioșilor continuau să se înalțe la ceruri; și, în timp ce toate puterile și dragostea inimii lor se înălțau în rugăciuni pentru ajutor, îngeri ai lui Dumnezeu vegheau asupra apostolului întemnițat.

Amintindu-și de eliberarea de mai înainte a apostolilor din temniță, de data aceasta, Irod a dublat măsurile de precauție. Pentru a împiedica orice posibilitate de eliberare, Petru fusese dat în seama a șaisprezece ostași, care, în schimburi diferite, îl păzeau zi și noapte. În celula sa, el era așezat între doi ostași și era legat cu două lanțuri, fiecare lanț fiind prins bine de încheietura mâinii unuia dintre ostași. Nu-i era cu puțință să se miște fără ca ei să știe. Cu ușile temniței bine zăvorâte și o strajă puternică înaintea lor, orice posibilitate de eliberare sau scăpare, prin puteri omenești, era înlăturată. Însă situația disperată pentru om este ocazia lui Dumnezeu.

Petru era întemnițat într-o celulă tăiată în stâncă, ale cărei uși erau zăvorâte și ferecate; și ostașii de strajă erau răspunzători de păzirea în siguranță a celui închis. Însă zăvoarele, legăturile de fier și straja romană, care de fapt înlăturau orice puțință de ajutor omenesc, nu aveau decât să facă deplină biruința lui Dumnezeu în eliberarea lui Petru. Irod își ridicase mâna împotriva Celui Atotputernic și el avea să fie cu totul înfrânt. Prin folosirea puterii Sale, Dumnezeu avea să scape viața prețioasă a aceluia pe care iudeii unelteau să-l nimicească.

Era ultima noapte dinaintea execuției. Din ceruri, un înger puternic este trimis să-l elibereze pe Petru. Porțile puternice care-l închideau pe sfântul lui Dumnezeu s-au deschis fără ajutorul mâinilor omenești. Îngerul Celui Preaînalt a trecut prin ele și înapoia lui porțile s-au închis fără zgomot. El a intrat în celulă și acolo se afla Petru, dormind somnul liniștit al încrederii depline.

Lumina care-l înconjură pe înger a umplut celula, dar ea nu l-a trezit pe apostol. Numai când a simțit atingerea mâinii îngerului și a auzit un glas spunând: „Scoală-te iute!”, numai atunci s-a trezit pe deplin pentru a vedea celula lui strălucind de lumina cerului și un înger plin de o slavă mare stând înaintea lui. El a ascultat mecanic de cuvintele ce i-au fost adresate și, sculându-se, și-a ridicat mâinile, dându-și prea puțin seama că lanțurile căzuseră de la încheieturile mâinilor sale.

Din nou glasul îngerului îl îndeamnă: „Încinge-te și leagă-ți încălțămintele!” și iarăși Petru ascultă în mod mecanic, ațintindu-și

privirea înmărmurită asupra oaspetelui său și crezând despre sine că visează sau are o viziune. Încă o dată îngerul poruncește: „Îmbracă-te în haină și vino după mine!” El se mișcă spre ușă, urmat de Petru care, deși de obicei era vorbăreț, acum era mut de uimire. Ei au trecut de strajă și au ajuns la poarta cea grea și zăvo-râtă, care s-a deschis singură și apoi s-a închis de îndată, în timp ce străjerii dinăuntru și de afară stăteau nemișcați la posturile lor.

Au ajuns la a doua ușă, la fel de păzită și pe dinăuntru, și pe dinafară. Ea s-a deschis la fel ca prima, fără nici un scârțâit de balamale sau zgomot de zăvoare de fier. Ei au ieșit și ușa s-a închis tot așa, fără zgomot. În același fel au trecut ei și prin a treia poartă și au ajuns în plină stradă. Nu este rostit nici un cuvânt; nu se aude nici un sunet al pașilor. Îngerul se strecoară înainte, înconjurat de o lumină strălucitoare, iar Petru, uimit și crezându-se încă în vis, îl urmează pe eliberatorul său. În felul acesta, trec pe o stradă și apoi îngerul dispare dintr-o dată, misiunea lui fiind îndeplinită

Lumina cerească s-a risipit și Petru s-a trezit într-un întuneric adânc; însă, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, încet, încet, acesta părea că se micșorează, și el s-a pomenit singur pe strada liniștită, bătut în față de aerul rece al nopții. Acum și-a dat seama că era liber, într-o parte bine cunoscută a cetății; a recunoscut locul ca fiind unul pe unde umblase deseori și pe care aștepta să treacă în ziua următoare pentru ultima dată.

S-a străduit să-și reamintească evenimentele petrecute cu câteva minute înainte. Și-a amintit cum adormise legat între cei doi ostași, având încălțăminte și hainele scoase. S-a cercetat bine și a constatat că era încălțat și îmbrăcat complet. Încheieturile mâinilor, umflate din pricina lanțurilor nemiloase, erau acum fără cătușe. Și-a dat seama că eliberarea lui nu era o amăgire, nici un vis și nici o viziune, ci o fericită realitate. A doua zi, el trebuia să fie dus la moarte; dar, iată, un înger l-a eliberat din închisoare și de la moarte.

106 „Când și-a venit Petru în fire, a zis: 'Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul iudeu'.”

Îndată, apostolul s-a îndreptat către casa unde erau adunați frații săi și unde în clipa aceea ei se rugau stăruitor pentru el. „A

bătut la ușa care dădea în pridvor; și o slujnică, numită Roda, a venit să vadă cine e. A cunoscut glasul lui Petru și, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții. 'Ești nebună!' i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: 'Este îngerul lui'."

„Petru însă bătea mereu. Au deschis și au rămas încremeniți când l-au văzut. Petru le-a făcut semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum îl scosese Domnul din temniță”. Și apoi Petru „a ieșit și s-a dus într-alt loc”. Inimile credincioșilor s-au umplut de bucurie și laudă, fiindcă Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile, scăpându-l pe Petru din mâinile lui Irod.

Dimineța, o mare mulțime s-a strâns ca să asiste la executarea apostolului. Irod a trimis niște slujbași la închisoare după Petru, care avea să fie adus cu un mare fast, cu desfășurare de arme și gărzi, nu numai să se asigure că nu scapă, ci și să-i intimideze pe toți simpatizanții și să arate puterea regelui.

Când păzitorii de dinaintea ușii au văzut că Petru scăpase, au fost cuprinși de groază. Li se spusese în mod categoric că aveau să răspundă cu viața lor pentru viața celui dat în grija lor; și din pricina aceasta fuseseră foarte atenți. Când ofițerii au venit după Petru, ostașii erau încă la ușa închisorii, zăvoarele și drugii de fier strânși tare, lanțurile erau încă bine prinse de încheieturile mâinilor celor doi soldați, însă întemnițatul nu mai era.

Când raportul despre scăparea lui Petru a ajuns la Irod, acesta s-a mâniat la culme și s-a înfuriat. Învinuindu-i pe soldații din garda de la închisoare că nu au fost loiali, a poruncit să fie omorâți. Irod știa că nu o putere omenească l-a scăpat pe Petru, dar era hotărât să nu recunoască faptul că o putere divină îi stricase planurile și astfel s-a așezat într-o poziție de disprețuire cutezătoare a lui Dumnezeu.

Nu mult timp după eliberarea lui Petru din închisoare, Irod s-a dus la Cezarea. În timp ce se afla acolo, el a dat un ospăț mare, cu scopul de a stârni admirația și de a culege aplauzele oamenilor. La ospăț luau parte iubitori de plăceri din toate locurile și era belșug de mâncare și băutură. Cu mare pompă și fast, Irod a apărut înaintea poporului și s-a adresat într-o cuvântare măiastră. Era îmbrăcat într-o mantie presărată cu argint și cu aur, care prindea razele

soarelui în cutele ei strălucitoare. Această scenă măreață uimea ochii privitorilor. Măreția înfățișării sale și puterea limbajului său bine ales îi influențau puternic pe cei adunați acolo. Cu simțurile lor deja pervertite prin mâncăruri și băuturi, ei erau uimiți de podoabele lui Irod și vrăjiți de purtarea și cuvântare sa; înnebuniți de entuziasm, ei au început să-l lingusească, afirmând că nici un muritor nu putea să se înfățișeze ca el sau să posede o elocvență atât de sclipitoare. Mai departe, ei au spus că, deoarece mereu îl cinstiseră ca pe un conducător, de aici înainte i se vor închina ca unui dumnezeu.

Unii dintre aceia ale căror voci se auzeau acum proslăvind un păcătos josnic înălțaseră numai cu câțiva ani mai înainte strigăte furioase: „La o parte cu Iisus! Răstignește-L, răstignește-L!” Iudeii au refuzat să-L primească pe Hristos, ale cărui veșminte, nearătoase și adesea prăfuite de drum, acopereau o inimă a iubirii divine. Ochii lor nu-L puteau întrezări, sub un exterior umil, pe Domnul vieții și al slavei, deși puterea lui Hristos se descoperise înaintea lor în fapte pe care un simplu om nu le putea face. Însă ei erau gata să adore, ca pe un dumnezeu, pe regele cel mândru, ale cărui veșminte minunate, lucrate în argint și aur, acopereau o inimă decăzută și nemiloasă.

Deși știa că nu merită nici una dintre laudele și preamăririle ce i se aduceau, Irod a primit idolatrizarea din partea poporului ca pe ceva ce i se cuvenea. Inima îi tresări de bucuria triumfului și o strălucire a unei mândrii satisfăcute se răspândi pe fața lui când a auzit înălțându-se strigătul: „Glas de Dumnezeu, nu de om!”

Dar, deodată, o teribilă schimbare a venit asupra lui. Fața i s-a îngălbenit ca de moarte și s-a desfigurat în agonie. Din pori i-au ieșit picături de sudoare. Pentru o clipă, a rămas ca străpuns de durere și groază; apoi, întorcându-și fața albă și lividă către prietenii săi încremeniți de groază, el a strigat cu glas răgușit și disperat: „Acela pe care l-ați proslăvit ca pe un dumnezeu este lovit de moarte”.

Suferind durerile cele mai chinuitoare, el a fost luat de la locul petrecerii și fastului. Cu o clipă mai înainte, fusese obiectul îngâmfat al laudei și al adorării acelei mulțimi; acum și-a dat seama că se afla în mâinile unui Stăpânitor mai puternic decât el. L-a cuprins

remuşcarea; şi-a amintit de neobosita prigonire a urmaşilor lui Hristos; şi-a amintit de nemiloasa poruncă de a-l omori pe nevino-vatul Iacov, precum şi de planul său de a-l omori pe apostolul Petru; el şi-a amintit cum, din pricina umilirii sale şi în furia lui, dăduse curs unei răzbunări nechibzuite asupra gărzii închisorii. El simţea că acum Dumnezeu Se ocupa de el, de neînfrânatul prigonitor. El nu a găsit nici o uşurare de durerile trupului sau tortura minţii şi nici nu se aştepta la vreuna.

Irod era cunoscător al Legii lui Dumnezeu, care spune: „Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine” (Ex. 20,3); şi ştia că, primind adorarea mulţimii, el umpluse măsura nelegiurii sale şi atrăsese asupra-şi dreapta mânie a lui Iehova.

Acelaşi înger care coborâse din curţile împărăteşti spre a-l elibera pe Petru fusese solul mâniei şi judecăţii lui Irod. Îngerul l-a lovit pe Petru spre a-l trezi din somn; dar o cu totul altă lovitură i-a dat acelui rege nelegiuit, dezgolindu-l de mândria sa şi aducând asupra-i pedeapsa Celui Atotputernic. Irod a murit în chinurile groaznice ale minţii şi trupului, sub judecata răsplătitoare a lui Dumnezeu.

Această demonstrare a dreptăţii divine a avut o puternică influenţă asupra poporului. Vestea că apostolul lui Hristos fusese în chip miraculos eliberat din temniţă şi de la moarte, în timp ce prigonitorul lui fusese lovit de blestemul lui Dumnezeu, a fost dusă pretutindeni şi a devenit mijlocul de călăuzire al multora la credinţa în Hristos.

Experienţa lui Filip, îndrumat de un înger din cer să se ducă la locul unde a întâlnit pe cineva care căuta adevărul; a lui Corneliu, vizitat de un înger cu o solie de la Dumnezeu; a lui Petru, în închisoare şi osândit la moarte, condus de înger afară în siguranţă – toate acestea arată legătura strânsă dintre cer şi pământ.

Pentru lucrătorul lui Dumnezeu, raportul acestor vizite îngeresti ar trebui să aducă tărie şi curaj. Astăzi, ca şi în zilele apostolilor, soli cereşti trec în lungul şi-n latul pământului, căutând să mângâie pe cel îndurerat, să apere pe cel nepocăit, să câştige inimile oamenilor la Hristos. Noi nu-i putem vedea personal şi totuşi ei sunt cu noi, călăuzindu-ne, îndrumându-ne şi ocrotindu-ne.

Cerul este apropiat de pământ prin acea tainică scară al cărei picior este bine înfipt în pământ, în timp ce capătul de sus atinge tronul Celui Infinit. Îngerii urcă și coboară continuu această scară sclipitor de strălucitoare, ducând sus, la Tatăl, rugăciunile celor în nevoie și ale celor întristați și aducând fiilor oamenilor binecuvântare, nădejde, curaj și ajutor. Acești îngeri de lumină produc o atmosferă cerească în jurul sufletului, ridicându-ne către ceea ce este nevăzut și veșnic. Cu ochii noștri firești nu le putem privi înfățișarea; numai cu o viziune spirituală putem înțelege lucrurile cerești. Numai urechea spirituală poate auzi armonia glasurilor cerești.

„Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie” (Ps. 34,7). Dumnezeu însărcinează pe îngerii Săi să scape pe aleșii Lui din nenorocire, să-i păzească „de ciume, care umblă în întuneric” și „de molime, care bântuie ziua-n amiaza mare” (Ps. 91,6). Mereu și mereu, îngerii au vorbit cu oamenii așa cum vorbește cineva cu un prieten al său și i-a condus la locuri sigure. Iarăși și iarăși, cuvintele încurajatoare ale îngerilor au reînsuflețit sufletele doborâte ale credincioșilor, înălțându-le gândurile mai presus de lucrurile pământești, făcându-i să vadă prin credință veșmintele albe, cununile și ramurile biruitoare de finic, pe care le vor primi biruatorii când vor sta în jurul marelui tron alb.

Lucrarea îngerilor este aceea de a se apropia de cel încercat, suferind și ispitit. Ei lucrează neobosit în favoarea acelora pentru care a murit Hristos. Când păcătoșii sunt aduși acolo încât să se predea Mântuitorului, îngerii duc veștile la cer și printre oștile cerești este o mare bucurie. „Va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzeci și nouă de oameni care n-au nevoie de pocăință” (Luca 15,7). În ceruri, se duce un raport despre fiecare străduință încununată cu succes, depusă de noi spre a risipi întunericul și răspândi cunoștința despre Hristos. Când fapta este raportată înaintea Tatălui, bucuria se răspândește prin toată oștirea cerului.

Stăpânirile și puterile cerului veghează asupra luptei pe care, în împrejurări ce par descurajatoare, o au de dus slujitorii lui

Dumnezeu. Noi biruințe sunt dobândite, noi onoruri câștigate atunci când creștinii, grupându-se în jurul steagului Mântuitorului lor, pornesc să dea lupta cea bună a credinței. Toți îngerii cerului sunt în slujba poporului lui Dumnezeu, umil și credincios; și, în timp ce oștirea de lucrători a Domnului, de aici, de jos, înalță cântecele lor de laudă, corul de sus se unește cu ei, proslăvind pe Dumnezeu și pe Fiul Său.

Avem nevoie să înțelegem misiunea îngerilor mai bine decât o facem acum. Ar fi bine să ne amintim că fiecare copil credincios al lui Dumnezeu trebuie să conlucreze cu ființele cerești. Nevăzutele oștiri ale luminii și puterii însoțesc pe cei blânzi și umili care cred și se prind de făgăduințele lui Dumnezeu. Heruvimi, serafimi și îngeri neîntrecuți în putere stau la dreapta lui Dumnezeu, „toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea” (Evr. 1,14).

SOLIA EVANGHELIEI ÎN ANTIOHIA

După ce ucenicii au fost alungați din Ierusalim în urma prigoanei, solia Evangheliei s-a răspândit cu iuțeală prin ținuturile care se găseau dincolo de hotarele Palestinei; și multe grupe mici de credincioși s-au format în centrele mai importante. Unii dintre ucenici „au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia, și propovăduiau Cuvântul”. De obicei, lucrarea lor se mărginea la iudei sau la iudeii dintre greci, care în vremea aceea puteau fi găsiți în colonii mari în aproape toate orașele lumii.

Printre locurile amintite, unde Evanghelia a fost primită cu bucurie, este și Antiohia – în vremea aceea, capitala Siriei. Comerțul foarte întins care se făcea din acest centru populat aducea în oraș mulți oameni, de diferite naționalități. Pe lângă aceasta, Antiohia era bine cunoscută ca un loc de întâlnire a iubitorilor de odihnă și distracție, din pricina așezării ei sănătoase, a împrejurimilor ei frumoase, precum și a bogăției, a culturii și a rafinamentului care se puteau găsi acolo. În zilele apostolilor, ea ajunsese un oraș al luxului și al viciului.

Evanghelia a fost propovăduită public în Antiohia de către niște ucenici din Cipru și Cirene, care au venit aici și „au propovăduit Evanghelia Domnului Iisus”. „Mâna Domnului era cu ei” și străduințele lor sârguincioase au fost răsplătite cu rod. „Un mare număr de oameni au crezut și s-au întors la Domnul.”

„Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și au trimis pe Barnaba până la Antiohia”. Ajungând în acest nou câmp de lucru, Barnaba a văzut lucrarea ce fusese săvârșită deja prin harul lui Dumnezeu și „s-a bucurat și i-a îndemnat pe toți să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul”.

Lucrarea lui Barnaba în Antiohia a fost bogat răsplătită și mulți de acolo s-au adăugat la numărul credincioșilor. Deoarece lucrarea

se dezvolta, Barnaba a simțit nevoia de ajutor potrivit, pentru a intra pe ușile deschise de providența lui Dumnezeu; deci, s-a dus la Tars să-l caute pe Pavel, care, după ce cu câțva timp mai înainte plecase din Ierusalim, lucrase în „ținuturile Siriei și Ciliciei”, vestind „credința pe care căuta s-o nimicească odinioară” (Gal. 1,21.23). Barnaba a izbutit să-l găsească pe Pavel și să-l convingă să se întoarcă cu el spre a-i fi tovarăș în lucrare.

În populatul oraș al Antiohiei, Pavel a găsit un minunat câmp de lucru. Învățătura, înțelepciunea și râvna lui au exercitat o puternică influență asupra locuitorilor și vizitatorilor acestui oraș de cultură; și el s-a dovedit a fi ajutorul potrivit de care avea nevoie Barnaba. Timp de un an, cei doi ucenici au lucrat laolaltă în slujire credincioasă, aducând multora cunoștința mântuitoare despre Iisus din Nazaret, Răscumpărătorul lumii.

În Antiohia, ucenicii au fost numiți pentru prima dată creștini. Numele li s-a dat din pricină că subiectul principal al propovăduirii, al învățăturii și al discuțiilor lor era Hristos. Ei istoriseau mereu întâmplările care avuseseră loc în timpul lucrării Sale pământești, când ucenicii Săi au fost binecuvântați cu prezența Sa personală. Ei stăruiau neobosit asupra învățăturilor și minunilor Sale de vindecare. Cu buze tremurânde și cu ochii scăldați în lacrimi, ei vorbeau despre chinul Său sufletesc din grădină, despre trădarea, judecata și executarea Lui, precum și despre răbdarea și umilința cu care El îndurase disprețul și chinul la care a fost supus de către vrăjmașii Săi, dar și despre mila dumnezeiască cu care S-a rugat pentru cei care Îl prigoniseră. Învierea și înălțarea Sa, precum și lucrarea Lui din ceruri, ca Mijlocitor pentru omul căzut, erau subiecte asupra cărora simțeau bucuria să se oprească. Pe drept cuvânt păgânii îi puteau numi creștini, deoarece ei predica pe Hristos și rugăciunile lor către Dumnezeu le adresau în Numele Lui.

Dumnezeu le dăduse numele de creștini. Acesta este un nume regal, dat tuturor acelor care se alătură lui Hristos. Despre acest nume scria Iacov mai târziu: „Oare nu bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătorilor? Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați?” (Iacov 2,6.7). Și Petru a declarat: „Dacă suferă

pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta”. „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi: Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi” (1 Petru 4,16.14).

Credincioșii din Antiohia au înțeles că Dumnezeu era gata să lucreze în viața lor „după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filip. 2,13). Trăind, așa cum era situația lor, în mijlocul unor oameni care părea că se îngrijesc mai puțin de lucrurile de interes veșnic, ei au căutat să capteze atenția celor cu inima sinceră și să dea o mărturie pozitivă despre Acela pe care Îl iubeau și căruia Îi slujeau. În lucrarea lor în umilință, ei au învățat să depindă de puterea Spiritului Sfânt, care să facă rodnic cuvântul vieții. Și astfel, în diferitele căi ale vieții, ei dădeau zilnic mărturie despre credința lor în Hristos.

Exemplul urmașilor lui Hristos din Antiohia ar trebui să fie o inspirație pentru fiecare credincios ce trăiește astăzi în marile orașe ale lumii. În timp ce este după rânduiala lui Dumnezeu ca lucrători aleși, consacrați și cu talente să fie stabiliți în mari centre populate, spre a conduce eforturi evanghelistice, tot la fel este scopul Său ca membrii comunității care trăiesc în aceste orașe să folosească talentele date lor de Dumnezeu în lucrarea pentru suflete. Bogate binecuvântări sunt puse deoparte pentru aceia care se predau cu totul chemării lui Dumnezeu. Când asemenea lucrători se străduiesc să câștige suflete pentru Iisus, vor vedea că mulți, la care niciodată mai înainte nu se putea ajunge în nici un alt chip, sunt gata să răspundă unei înțelepte străduințe personale.

Lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ are azi nevoie de reprezentanți vii ai adevărului biblic. Singuri, predicatorii consacrați nu pot face față însărcinării de a avertiza marile orașe. Dumnezeu cheamă nu numai pe predicatori, ci și pe medici, infirmiere, colportori, lucrători biblici și alți membri laici consacrați, având diferite talente, care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu și puterea harului Său, să gândească la nevoile orașelor neavertizate. Timpul trece repede și este mult de făcut. Orice unealtă trebuie pusă la lucru, pentru ca ocaziile prezente să fie cât mai înțelept folosite.

Activitatea lui Pavel în Antiohia, în tovărășie cu Barnaba, l-a întărit în convingerea că Dumnezeu l-a chemat să facă o lucrare deosebită pentru neamuri. Cu ocazia convertirii lui Pavel, Domnul spusese că el avea să ajungă un slujitor al neamurilor, spre a le „deschide ochii să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Fapte 28,16). Îngerul care s-a arătat lui Anania spusese despre Pavel: „El este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel” (Fapte 9,15). Și Pavel însuși, mai târziu în experiența sa creștină, pe când se ruga în templul din Ierusalim, a fost vizitat de un înger din cer, care l-a îndemnat: „Du-te, căci te voi trimite departe la neamuri” (Fapte 22,21).

Astfel, Domnul îi dăduse lui Pavel însărcinarea de a intra în marele câmp misionar al lumii neamurilor. Spre a-l pregăti pentru această întinsă și grea lucrare, Dumnezeu îl adusese în strânsă legătură cu Sine și desfășurase înaintea sa fermecătoarea viziune a frumuseții și slavei cerului. Lui i-a fost dată lucrarea de a face cunoscută „taine” care fusesse „ținută ascunsă timp de veacuri” (Rom. 16,25), „taine voii Sale” (Ef. 1,9), „care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Iisus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor”, spune Pavel, „am fost făcut eu... Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile, pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Iisus, Domnul nostru” (Ef. 3,5-11).

Dumnezeu a binecuvântat din belșug lucrarea lui Pavel și a lui Barnaba în răstimp de un an, cât au rămas ei cu credincioșii din

Antiohia. Dar nici unul dintre ei nu fusese încă în mod oficial consacrat lucrării de slujire a Evangheliei. Acum, ei au ajuns la un punct în experiența lor creștină, când Dumnezeu avea să le încredințeze ducerea mai departe a unei grele lucrări misionare, în săvârșirea căreia ei aveau să aibă nevoie de fiece folos care putea fi dobândit prin mijlocirea bisericii.

„În biserica din Antiohia erau niște prooroci și învățători: Barnaba, Simon numit Niger, Luciu din Cirene, Manaen... și Saul. Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: 'Puneți-Mi deoparte pa Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat'." Înainte de a fi trimiși ca misionari în lumea păgână, acești apostoli au fost în mod solemn consacrați lui Dumnezeu prin post și rugăciune, cum și prin punerea mâinilor. În felul acesta, erau împuterniciți de biserică nu numai să învețe adevărul, ci să îndeplinească și actul botezului și să organizeze biserici, fiind investiți cu deplină autoritate ecleziastică.

În momentul acesta, biserica creștină intra într-o eră importantă. Lucrarea de vestire a soliei Evangheliei printre neamuri avea să fie acum urmărită cu putere; și, ca urmare, biserica avea să fie întărită printr-un mare seceriș de suflete. Apostolii care fuseseră aleși să conducă această lucrare aveau să fie supuși bănuielii, prejudecății și geloziei. Învățăturile lor cu privire la surparea „zidului de la mijloc care-i despărțea” (Ef. 2,14), care despărțise atât de mult lumea iudaică de neamuri, în mod firesc avea să atragă asupra-le învinuirea de erezie; și autoritatea lor ca slujitori avea să fie pusă la îndoială de mulți iudei zeloși și credincioși; Dumnezeu prevăzuse greutățile pe care aveau să le întâmpine servii Săi; și, pentru ca lucrarea lor să fie mai presus de orice învinuire, El a îndrumat biserica prin descoperire ca ei să fie în mod public puși deoparte pentru lucrarea de predicare. Consacrarea lor era o recunoaștere publică a alegerii lor divine, spre a duce neamurilor vestea cea bună a Evangheliei.

Atât Pavel, cât și Barnaba primiseră deja însărcinarea, personal, de la Dumnezeu Însuși, iar ceremonia punerii mâinilor nu adăugase nici un har în plus sau vreo însușire reală. Aceasta nu era decât o formă de recunoaștere a alegerii pentru o slujbă anumită

și o recunoaștere a autorității cuiva în acea slujbă. Prin aceasta, se punea sigiliul bisericii asupra lucrării lui Dumnezeu.

Pentru iudei, această formă avea o mare însemnătate. Când un tată iudeu își binecuvânta copiii, cu mult respect își punea mâinile peste capetele lor. Când un animal era închinat să fie adus ca jertfă, mâna celui investit cu autoritate preotească era pusă asupra capului victimei. Și când slujitorii bisericii credincioșilor din Antiohia și-au pus mâinile asupra lui Pavel și Barnaba, prin lucrarea aceasta ei Îi cereau lui Dumnezeu să-Și reverse binecuvântarea asupra apostolilor aleși și a consacrării lor pentru lucrarea deosebită pentru care fuseseră puși deoparte.

Mai târziu, s-a abuzat foarte mult de ceremonia punerii mâinilor – o importanță neîndreptățită a fost legată de acest act, ca și cum o putere se cobora deodată asupra acelor care primeau o asemenea consacrare, făcându-i de îndată demni pentru oricare din lucrările pastorale. Dar, în punerea deoparte a acestor doi apostoli, nu avem nici un raport că ei ar fi primit vreo putere deosebită prin simpla faptă a punerii mâinilor. Nu găsim decât simplul raport despre întărirea lor prin binecuvântare și despre rezultatul pe care aceasta l-a avut asupra lucrării lor viitoare.

Împrejurările în legătură cu punerea deoparte a lui Pavel și a lui Barnaba, prin Duhul Sfânt, pentru o anumită ramură de lucrare, arată clar că Domnul lucrează în biserica Sa prin instrumente alese de El. Cu ani înainte, când planul lui Dumnezeu cu privire la Pavel i-a fost pentru prima dată descoperit prin Însuși Mântuitorul, Pavel a fost după aceea pus imediat în legătură cu membrii noii biserici organizate în Damasc. Mai mult încă, biserica din locul acela nu a fost lăsată multă vreme în întuneric cu privire la experiența personală a fariseului convertit. Și acum, când însărcinarea divină dată în vremea aceea avea să fie dusă mai bine la îndeplinire, Duhul Sfânt, dând din nou mărturie despre Pavel, ca fiind un vas ales spre a duce Evanghelia la neamuri, a pus asupra bisericii lucrarea de a-i consacra pe el și pe conlucrătorul său. Pe când conducătorii bisericii din Antiohia „slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: 'Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat'".

Dumnezeu a făcut biserica Sa de pe pământ un canal de lumină și, prin ea, El aduce la cunoștință planurile și voința Sa. El nu dă unuia dintre servii Săi o experiență independentă și potrivnică de experiența bisericii însăși. Nici nu dă cuiva o cunoaștere a voinței Sale aparte de întreaga biserică, în timp ce biserica – trupul lui Hristos – este lăsată în întuneric. În providența Sa, El pune pe slujitorii Săi în strânsă legătură cu biserica Sa, pentru ca ei să se încreadă mai puțin în ei înșiși și să aibă o încredere mai mare în alții pe care El îi călăuzește spre a face să înainteze lucrarea Sa.

Totdeauna au fost în biserică dintre aceia care sunt mereu înclinați către independență. Se pare că ei nu pot înțelege că independența spiritului face ca instrumentul omenesc să aibă prea multă încredere în sine și să se încreadă în propria judecată mai degrabă decât să respecte sfatul și să prețuiască mai mult judecata fraților săi, mai ales a celor aleși de Dumnezeu în slujba de conducere a poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu autoritate și putere deosebită, pe care nimeni nu este îndreptățit să le nesocotească sau să le disprețuiască; căci acela care face aceasta disprețuiește glasul lui Dumnezeu.

Cei care sunt înclinați să socotească judecata proprie ca fiind desăvârșită sunt în mare primejdie. Străduința bine chibzuită a lui Satana este aceea de a despărți pe unii ca aceștia de cei care sunt canale de lumină prin care Dumnezeu a lucrat la ridicarea și întinderea lucrării Sale pe pământ. A neglija sau a disprețui pe aceia pe care Dumnezeu i-a ales să poarte răspunderi de conducere în legătură cu înaintarea adevărului înseamnă a lepăda mijloacele rânduite de El pentru ajutarea, încurajarea și întărirea poporului Său. Ca un lucrător din via Domnului să desconsidere aceasta și să considere că lumina sa trebuie să nu vină prin nici un alt canal, ci direct de la Dumnezeu, înseamnă să se așeze într-o poziție care îl pune în primejdie de a fi înșelat de vrăjmaș și răsturnat la pământ.

Domnul, în înțelepciunea Sa, a rânduit ca, prin mijlocirea strânsei legături care trebuie să fie întreținută de toți credincioșii, creștin să fie unit cu creștin și comunitate cu comunitate. În felul acesta, uneltele omenești vor fi făcute în stare să conlucreze cu Dumnezeirea. Fiecare unealtă va fi supusă Duhului Sfânt și toți credincioșii vor

fi uniți într-un efort organizat și bine îndrumat spre a vesti lumii fericita nădejde a harului lui Dumnezeu.

Pavel a privit prilejul ceremoniei întăririi sale prin binecuvântare ca marcând începutul unei noi și importante epoci din viața sa. De aici încolo, a fost socotit începutul apostolatului său în biserica creștină.

În timp ce lumina Evangheliei strălucea cu putere în Antiohia, o importantă lucrare era continuată de către apostolii care rămăseseră la Ierusalim. În fiecare an, cu ocazia sărbătorilor, mulți iudei din toate țările veneau la Ierusalim ca să se închine la templu. Unii dintre acești peregrini erau oameni pătrunși de o mare evlavie și sânguincioși cercetători ai profețiilor. Ei nădăjduiau și doreau după venirea lui Mesia cel făgăduit, nădejdea lui Israel. În timp ce Ierusalimul era plin cu acești străini, apostolii predica pe Hristos cu un curaj neșovăitor, cu toate că-și dădeau seama că făcând aceasta își puneau mereu viața în primejdie. Duhul lui Dumnezeu a pus sigiliul său asupra lucrării apostolilor și mulți s-au convertit la credință; și acești convertiți, întorcându-se în căminele lor din diferite părți ale lumii, au răspândit sămânța adevărului printre toate neamurile și printre toate clasele sociale.

Dintre apostolii care au pornit să facă această lucrare s-au evidențiat în mod deosebit Petru, Iacov și Ioan, care aveau încredere că Dumnezeu îi alesese să predice pe Hristos printre conaționali lor. Ei au lucrat cu credincioșie și înțelepciune, folosindu-se de „cuvântul proorociei făcut și mai tare” (2 Petru 1,19), în străduința lor de a convinge „casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Iisus, pe care” iudeii Îl răstigniseră (Fapte 2,36).

SOLI AI EVANGHELIEI

„Trimși de Duhul Sfânt”, Pavel și Barnaba, după ce au fost înțăriți prin binecuvântare de către frații din Antiohia, „s-au coborât în Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru”. În felul acesta și-au început apostolii prima lor călătorie misionară.

Cipru era unul dintre locurile în care au fugit credincioșii din Ierusalim din pricina prigonirii care a urmat după moartea lui Ștefan. Din Cipru veniseră unii la Antiohia și „au propovăduit Evanghelia” (Fapte 11,20). Chiar Barnaba era „de neam din Cipru” (Fapte 4,36), iar acum, el împreună cu Pavel și însoțiți și de Ioan Marcu, o rudă a lui Barnaba, au vizitat această insulă.

Mama lui Marcu era o convertită la religia creștină și casa ei din Ierusalim era un loc de adăpost pentru ucenici. Acolo, ei erau totdeauna siguri că găsesc o primire bună și odihnă potrivită. Cu ocazia unei vizite făcute în casa mamei sale, Marcu le-a propus lui Pavel și lui Barnaba să-i însoțească în călătoria lor misionară. El simțea binecuvântarea lui Dumnezeu în inima sa și dorea mult să se consacre pe deplin lucrării slujirii Evangheliei.

Ajungând la Salamina, apostolii „au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile iudeilor... După ce au străbătut toată insula până la Pafos, au întâlnit pe un vrăjitor, prooroc mincinos, un iudeu, cu numele Bar-Iisus, care era cu dregătorul Sergius Paulus, un om înțelept. Acesta din urmă a chemat pe Barnaba și pe Saul și și-a arătat dorința să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Elima, vrăjitorul – căci așa se tâlcuiește numele lui – le stătea împotriva și căuta să abată pe dregător de la credință”.

Nu fără luptă cedează Satana în fața lucrării de întemeiere a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Puterile răului sunt mereu la lucru într-o luptă neîncetată împotriva instrumentelor alese pentru

Acest capitol este bazat pe textul din Fapte 13,4-52.

răspândirea Evangheliei, iar aceste puteri ale întunericului sunt în mod deosebit la lucru atunci când adevărul este vestit înaintea oamenilor cu vază și de o integritate deplină. Așa a fost cazul atunci când Sergius Paulus, guvernatorul Ciprului, asculta solia Evangheliei. Guvernatorul trimisese după apostoli, pentru a fi învățat cu privire la solia pe care ei veniseră să o aducă; atunci, puterile răului au căutat ca, prin îndemnurile vrăjitorului Elima, să-l abată de la credință și astfel să zădărnicească planul lui Dumnezeu.

În felul acesta, vrăjmașul înfrânt lucrează spre a păstra în rândurile sale oameni cu influență care, dacă s-ar converti, ar putea aduce un serviciu valoros lucrării lui Dumnezeu. Însă credinciosul lucrător al Evangheliei nu trebuie să se teamă că ar fi înfrânt de mâna vrăjmașului; căci este privilegiul lui să fie înzestrat cu putere de sus spre a se împotrivi oricărei influențe diavolești.

Deși atacat cu înverșunare de Satana, Pavel a avut curajul să mustre pe acela prin care lucra vrăjmașul. „Fiind plin de Duhul Sfânt”, apostolul „s-a uitat țintă la el, și a zis: 'Om plin de toată violența și de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaș al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului? Acum, iată că mâna Domnului este împotriva ta; vei fi orb, și nu vei vedea soarele până la o vreme'. Îndată a căzut peste el ceață și întuneric, și căuta bâjbâind niște oameni, care să-l ducă de mână. Atunci, dregătorul, când a văzut ce se întâmplase, a crezut și a rămas uimit de învățătura Domnului.”

Vrăjitorul își închisese ochii față de dovezile adevărului Evangheliei și Domnul, într-o îndreptățită mânie, a făcut ca ochii lui să nu mai vadă, oprindu-l de a mai primi lumina zilei. Această orbire nu avea să fie pentru totdeauna, ci doar pentru un timp, ca el să poată fi avertizat să se pocăiască și să caute iertare la Dumnezeu, pe care Îl jignise atât de mult. Tulburarea în care ajunsese a făcut fără efect meșteșugurile lui uneltiri împotriva învățăturii lui Hristos. Faptul că fusese obligat să bâjbâie în întuneric a dovedit tuturor că minunile săvârșite de apostoli, și pe care Elima le denunțase ca fiind scamatorii, fuseseră săvârșite prin puterea lui Dumnezeu. Dregătorul, convins de adevărul învățăturii propovăduite de apostoli, a primit Evanghelia.

Elima nu era un om învățat, totuși era deosebit de potrivit pentru a împlini lucrarea lui Satana. Cei care predică adevărul lui Dumnezeu vor întâlni pe șiretul vrăjmaș în multe și felurile înfățișări. Uneori, va fi în persoana unui învățat, dar, de cele mai multe ori, în aceea a unui om neștiutor, oameni pe care Satana i-a format spre a fi unelte pline de succes în amăgirea sufletelor. Datoria slujitorului lui Hristos este aceea de a sta credincios la postul său, în temere de Dumnezeu și în puterea tăriei lui. În felul acesta, el poate aduce derută în rândurile oștirilor lui Satana și poate fi biruitor în Numele Domnului.

Pavel și cei ce erau împreună cu el și-au continuat călătoria, mergând la Perga, în Pamfilia. Drumul le-a fost greu; ei au întâmpinat greutăți și lipsuri și au avut de înfruntat primejdii din toate părțile. În orașele și cetățile prin care au trecut și în tot lungul singuraticului drum, au fost înconjurați de primejdii văzute și nevăzute. Dar Pavel și Barnaba învățaseră să se încreadă în puterea lui Dumnezeu care să-i apere. Inimile lor erau pline de o iubire fierbinte pentru sufletele pieritoare. Ca păstori credincioși în căutarea oii pierdute, ei nu s-au gândit la liniștea sau comoditatea lor. Uitând de ei, nu s-au dat înapoi de la oboseală, foame sau frig. Ei nu aveau în minte decât o singură țință – salvarea acelor care rătăceau departe de staul.

Aici, Marcu, copleșit de teamă și descurajare, a șovăit pentru o vreme în hotărârea sa de a se preda cu totul pentru lucrarea Domnului. Neobișnuit cu greutățile, el s-a descurajat din pricina primejdiilor și lipsurilor drumului. Ei lucraseră cu succes în împrejurări bune; dar acum, din mijlocul împotrivirilor și primejdiilor, care atât de adesea lovesc pe lucrătorul ce face pionierat, Marcu nu a izbutit să rabde greul ca un bun ostaș al crucii. El mai avea încă de învățat să facă față cu o inimă curajoasă primejdiei, prigoanei și împotrivirii. Pe măsură ce apostolii mergeau tot înainte, temându-se de greutăți și mai mari, Marcu s-a intimidat și, pierzându-și curajul, a refuzat să meargă mai departe și s-a întors la Ierusalim.

Acest lucru l-a făcut pe Pavel ca, pentru un timp, să-l judece pe Marcu foarte nefavorabil, ba chiar cu asprime. Barnaba, pe de

altă parte, era înclinat să-l scuze din cauza lipsei lui de experiență. El se temea ca nu cumva Marcu să părăsească lucrarea, pentru că vedea în el calități care aveau să-l facă potrivit a fi un lucrător folositor pentru Hristos. În anii de mai târziu, susținerea de către el a lui Marcu a fost bogat răsplătită, căci tânărul bărbat s-a predat fără rezerve Domnului și lucrării de vestire a soliei Evangheliei în câmpuri grele. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu și sub înțeleapta instruire a lui Barnaba, el s-a dezvoltat astfel încât a ajuns un lucrător valoros.

Mai târziu, Pavel s-a împăcat cu Marcu și l-a primit ca tovarăș de lucru. De asemenea, el l-a recomandat colosenilor ca pe unul care era un împreună lucrător „pentru Împărăția lui Dumnezeu” și care-i fusese „de mângâiere” (Col. 4,11). Și iarăși, nu cu mult timp înainte de moartea sa, el vorbea despre Marcu „ca fiindu-i de folos pentru slujbă” (2 Tim. 4,11).

După plecarea lui Marcu, Pavel și Barnaba au vizitat Antiohia Pisidiei și în ziua de Sabat au mers în sinagogile iudeilor și au stat jos. „După citirea Legii și Proorocilor, fruntașii sinagogii au trimis să le zică: 'Fraților, dacă aveți un cuvânt de îndemn pentru norod, vorbiți'.” Fiind astfel invitat să vorbească, „Pavel s-a sculat, a făcut semn cu mâna și a zis: 'Bărbați israeliți și voi care vă temeți de Dumnezeu, ascultați'”. Apoi a urmat o minunată cuvântare. El a început prin a face un istoric al felului în care Se purtase Domnul cu iudeii din vremea eliberării lor din robia egipteană și cum fusese făgăduit un Mântuitor din seminția lui David; și a declarat plin de curaj că „din sămânța lui David, Dumnezeu, după făgăduința Sa, a ridicat lui Israel un Mântuitor, care este Iisus. Înainte de venirea Lui, Ioan propovăduise botezul credinței la tot norodul lui Israel. Și Ioan, când era la sfârșitul însărcinării lui, a zis: 'Cine credeți că sunt eu? Nu sunt Acela; ci iată după mine vine Unul, căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg încălțămintea picioarelor'”. Astfel, cu putere, el a predicat pe Iisus ca Mântuitor al oamenilor, Mesia Cel profetizat.

După ce a spus aceste cuvinte, Pavel a mai adăugat: „Fraților, fii ai neamurilor lui Avraam, și cei ce vă temeți de Dumnezeu, vouă v-a fost trimis Cuvântul acestei mântuiri. Căci locuitorii din

Ierusalim și mai-marii lor n-au cunoscut pe Iisus; și prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele proorocilor, care se citesc în fiecare Sabat”.

Pavel nu s-a dat în lături de a spune adevărul lămurit cu privire la lepădarea Mântuitorului de către mai-marii iudeilor. „Măcar că n-au găsit în El nici o vină de moarte”, a spus apostolul, „totuși ei au cerut lui Pilat să-L omoare. Și, după ce au împlinit tot ce este scris despre El, L-au dat jos de pe lemn, și L-au pus într-un mormânt. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți. El S-a arătat, timp de mai multe zile, celor ce se suiseră cu El din Galilea la Ierusalim, și care acum sunt martorii Lui înaintea norodului.”

„Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Iisus; după cum este scris în psalmul al doilea: 'Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut'. Că L-a înviat din morți, așa că nu se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: 'Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte, pe care le-am făcut lui David'. De aceea mai zice și în alt psalm: 'Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea'. Și David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit, a fost îngropat lângă părinții săi și a văzut putrezirea. Dar Acela, pe care L-a înviat Dumnezeu, n-a văzut putrezirea.”

Apoi, după ce vorbise lămurit despre împlinirea cunoscutei profetii cu privire la Mesia, Pavel le-a predicat despre pocăință și iertarea păcatelor prin meritele lui Iisus, Mântuitorul lor. „Să știți dar, fraților”, a zis el, „că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise.”

Duhul lui Dumnezeu a însoțit cuvintele vorbite și inimi au fost mișcate. Referirea apostolului la profețiile Vechiului Testament și declarația sa că acestea se împliniseră în lucrarea lui Iisus din Nazaret a adus convingere în multe suflete care tânjeau după venirea lui Mesia Cel făgăduit. Și cuvintele pline de asigurare ale vorbitorului, că „vestea aceasta bună” a mântuirii era atât pentru iudei, cât și pentru neamuri, a adus nădejde și bucurie aceluia care nu fuseseră numărați printre copiii lui Avraam după trup.

După ce iudeii au ieșit din sinagogă, „neamurile i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor despre aceleași lucruri”. După terminarea adunării, „mulți din iudei și din prozeliții evlavioși”, care primiseră în inimile lor vestea aceea bună, adusă lor în ziua aceea, „au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei și-i îndemneau să stăruie în harul lui Dumnezeu”.

Interesul ivit în Antiohia Pisidiei în urma cuvântării lui Pavel a strâns „în Sabatul viitor aproape toată cetatea... ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Iudeii, când au văzut noroadele, s-au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel și-l batjocoreau.”

„Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: 'Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viață veșnică, iată că ne întoarcem spre neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul: Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului'.”

„Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut.” Ei s-au bucurat nespun de mult de faptul că Hristos îi recunoștea și pe ei drept copii ai lui Dumnezeu și, cu inimi recunoscătoare, au ascultat cuvântul predicat. Cei care au crezut au dovedit râvnă în a vesti și altora solia Evangheliei și astfel „Cuvântul Domnului se răspândea în toată țara”.

Cu secole înainte, pana inspirației vorbise despre această strângere a neamurilor; însă aceste rostiri profetice fuseseră slab înțelese. Osea spusese: „Totuși numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării, care nu se poate nici măsura, nici număra; și de unde li se zicea: 'Nu sunteți poporul Meu', li se va zice: 'Copiii Dumnezeului Celui viu!'” Și iarăși: „Îmi voi sădi pe Lo-Ruhama în țară, și-i voi da îndurare; voi zice Lui Lo-Ami: 'Tu ești poporul Meu!' Și el va răspunde: 'Dumnezeul meu!'” (Osea 1,10; 2,23).

Însuși Mântuitorul, în timpul lucrării Sale pământești, a profetizat despre răspândirea Evangheliei printre neamuri. În pilda despre vie, El le-a spus iudeilor nepocăiți: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite” (Mat. 21,43). După învierea Sa, El i-a însărcinat pe ucenicii

Lui să meargă „în toată lumea” și „faceți ucenici din toate neamurile”. Nu trebuia să lase pe nimeni neavertizat, ci aveau să predice „Evangelhia la orice făptură” (Mat. 28,19; Marcu 16,15).

Îndreptându-se către neamurile din Antiohia Pisidiei, Pavel și Barnaba nu au încetat să lucreze pentru iudeii de pretutindeni, oriunde găseau o ocazie potrivită ca să câștige un ascultător. Mai târziu, în Tesalonic, în Corint, în Efes, precum și în alte centre importante, Pavel și conlucrătorii lui au predicat Evangelhia atât iudeilor, cât și neamurilor. Însă, de aici înainte, străduințele lor cele mai mari au fost îndreptate spre zidirea Împărăției lui Dumnezeu în ținuturile păgâne, printre oamenii care aveau puțină sau nu aveau chiar deloc cunoștință despre adevăratul Dumnezeu și despre Fiul Său.

Inima lui Pavel și a celor care lucrau împreună cu el era atrasă către aceia care erau „fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”. Prin neobosita lucrare a apostolilor față de neamuri, „străinii și oaspeții”, care odinioară „fuseseră depărtați”, au aflat că au „fost apropiați prin sângele lui Hristos” și că, prin credința în jertfa Lui ispășitoare, ei puteau deveni „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Ef. 2,12.13.19).

Înaintând în credință, Pavel a lucrat fără răgaz în vederea clădirii Împărăției lui Dumnezeu printre aceia care fuseseră neglijați de învățătorii din Israel. El preamărea continuu pe Hristos Iisus ca „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (1 Tim. 6,15) și îi îndemna pe credincioși să fie „în rădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință” (Col. 2,7).

Pentru cei care cred, Hristos este o temelie sigură. Pe această Stâncă vie pot clădi atât iudeii, cât și neamurile. Este destul de cuprinzătoare pentru toți și destul de tare pentru a susține greutatea și povara lumii întregi. Acesta este un fapt recunoscut în mod clar chiar de Pavel. În ultimele zile ale lucrării sale, când, adresându-se unui grup de credincioși dintre neamuri, care rămăseseră satornici în iubirea lor față de adevărul Evangheliei, apostolul a scris: Voi sunteți „zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Iisus Hristos” (Ef. 2,19.20).

Când solia Evangheliei s-a răspândit în Pisidia, iudeii necredincioși din Antiohia, în oarba lor prejudecată, „au întăritat pe femeile

cucernice cu vază și pe fruntașii cetății, au stârnit o prigonire împotriva lui Pavel și Barnaba și i-au izgonit” din ținutul lor.

Ucenicii nu s-au descurajat din pricina acestei purtări; și-au amintit de cuvintele Învățătorului lor: „Ferice va fi de voi când din pricina Mea oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe proorocii care au fost înainte de voi” (Mat. 5,11.12).

Solia Evangheliei înainta și apostolii aveau toate motivele să se simtă încurajați. Munca lor fusese binecuvântată din belșug printre locuitorii din Antiohia Pisidiei, iar credincioșii pe care ei îi lăsaseră să ducă singuri, pentru o vreme, lucrarea mai departe „erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt”.

PREDICAREA PRINTRE PĂGÂNI

Din Antiohia Pisidiei, Pavel și Barnaba s-au dus la Iconia. În acest loc, ca și în Antiohia, ei și-au început lucrarea în sinagoga celor de neam cu ei. Rezultatul a fost o mare biruință; „o mare mulțime de iudei și de greci au crezut”. Dar în Iconia, ca și în alte părți unde au lucrat apostolii, „iudeii care n-au crezut au întăritat și au răzvrătit sufletele neamurilor împotriva fraților”.

Totuși, apostolii nu au fost abătuți de la însărcinarea lor; căci mulți au primit Evanghelia lui Hristos. Cu toată împotrivirea, invidia și prejudecata, ei și-au continuat lucrarea „și vorbeau cu îndrăzneală în Domnul”; și Dumnezeu „adeverea Cuvântul privitor la harul Său și îngăduia să se facă semne și minuni prin mâinile lor”. Aceste dovezi ale aprobării divine au avut o puternică influență asupra acelorale ale căror minți au fost deschise convingerii, iar convertirii la Evanghelie se înmulțeau.

Popularitatea crescândă a soliei duse de apostoli i-a umplut pe necredincioșii iudei de invidie și ură și ei s-au hotărât să oprească de îndată lucrarea lui Pavel și a lui Barnaba. Folosindu-se de rapoarte false și exagerate, ei au făcut ca autoritățile să se teamă că întreaga cetate era în primejdie de a fi întăritată la răscoală. Ei au declarat că mulți se alăturau apostolilor și au sugerat gândul că prin aceasta se urmăreau planuri ascunse și primejdioase.

Ca urmare a acestor învinuiri, ucenicii au fost în repetate rânduri aduși înaintea autorităților; însă apărarea lor a fost atât de lămurită și mișcătoare și prezentarea învățăturii lor, atât de liniștită și pe înțeles, încât a exercitat o puternică influență în favoarea lor. Deși aveau prejudecăți împotriva lor, din cauza declarațiilor false pe care le auziseră, judecătorii nu au îndrăznit să-i osândească. Ei nu puteau decât să recunoască faptul că învățăturile

lui Pavel și ale lui Barnaba ținteau să-i facă pe oameni virtuoși, cetățeni supuși legilor, și că morala și ordinea cetății ar fi sporit dacă ar fi fost primite adevărurile propovăduite de apostoli.

Din pricina împotrivirii pe care au întâmpinat-o ucenicii, s-a făcut o mare publicitate soliei adevărului; iudeii au văzut că străduințele lor de a spulbera lucrarea noilor învățători au avut ca rod tocmai o adăugare a multora la noua credință. „Mulțimea din cetate s-a dezbinat: unii erau cu iudeii, alții cu apostolii.”

Mai-marii iudeilor erau atât de înfuriați din pricina întorsăturii pe care o luaseră lucrurile, încât s-au hotărât să-și atingă scopul prin violență. Întărâtând pornirile cele mai josnice ale unei mulțimi neștiutoare și gălăgioase, ei au reușit să dea loc la o tulburare pe care au atribuit-o învățaturii date de ucenici. Prin această falsă învinuire, ei nădăjduiau să câștige ajutorul judecătorilor în scopul împlinirii planurilor lor. Ei au hotărât să nu le dea apostolilor nici o ocazie de a se apăra, făcând ca mulțimea să intervină împroșcându-i cu pietre pe Pavel și pe Barnaba, punând în felul acesta capăt lucrării lor.

Prietenii apostolilor, deși necredincioși, i-au avertizat cu privire la planurile răutăcioase ale iudeilor și au stăruit de ei să nu se expună, fără să fie nevoie, furiei gloatei, ci mai bine să-și scape viața. Prin urmare, Pavel și Barnaba au plecat în taină din Iconia, lăsându-i pe credincioși să ducă mai departe ei singuri, pentru o vreme, lucrarea de acolo. Însă niciodată ei nu au părăsit acest loc pentru totdeauna, ci și-au propus să se întoarcă, după potolirea tulburării, și să-și desăvârșească lucrarea începută.

În fiecare veac și în orice loc, solii lui Dumnezeu au fost chemați să întâmpine o cruntă împotrivire din partea acelor care, cu bună știință, aleg să lepede lumina cerului. Deseori, prin prezentări greșite și prin minciuni, vrăjmașii Evangheliei în aparență au biruit, închizând ușile prin care solii lui Dumnezeu ar fi putut ajunge la oameni. Însă aceste uși nu pot rămâne pentru totdeauna închise; și, adesea, când slujitorii lui Dumnezeu s-au întors după o vreme spre a-și relua lucrul, Domnul a lucrat cu putere pentru ei, făcându-i în stare să realizeze momente de amintiri spre slava Numelui Său.

Alungați de persecuție din Iconia, apostolii au mers la Listra și Derbe, în Licaonia. În mare măsură, aceste orașe erau locuite de niște oameni păgâni și superstițioși, însă printre ei erau și unii gata să asculte și să primească solia Evangheliei. În locurile acestea și în ținutul înconjurător s-au hotărât apostolii să lucreze, sperând să evite prejudecata și prigoana iudeilor.

La Listra, nu era nici o sinagogă a iudeilor, deși locuiau câțiva iudei în oraș. Mulți dintre locuitorii din Listra se închinau într-un templu dedicat lui Jupiter. Când Pavel și Barnaba s-au arătat în oraș și, strângându-i pe locuitorii orașului în jurul lor, le-au explicat adevărurile simple ale Evangheliei, mulți au căutat să pună în legătură aceste învățături cu credința lor superstițioasă și închinarea la Jupiter.

Apostolii s-au străduit să le împărtășească acestor idolatri cunoștința despre Dumnezeu Creator și despre Fiul Său, Mântuitorul neamului omenesc. Mai întâi, ei le-au îndreptat atenția către lucrurile minunate ale lui Dumnezeu – soarele, luna și stelele, frumoasa rânduială în care se succed anotimpurile, munții cu crestele înzăpezite, pomii cei mândri și înalți, precum și alte felurite minuni ale naturii – care arată o înțelepciune ce nu poate fi înțeleasă de mintea omenească. Prin aceste lucrări ale Atotputernicului, apostolii au condus mintea păgânilor la meditare asupra marelui Conducător al universului.

Lămurindu-le aceste adevăruri fundamentale cu privire la Creator, apostolii le-au vorbit celor din Listra despre Fiul lui Dumnezeu, care a venit din ceruri în lumea noastră fiindcă i-a iubit pe fiii oamenilor. Ei le-au vorbit despre viața și lucrarea Sa, despre lepădarea Lui de către aceia pe care venise să-i salveze, despre judecata și răstignirea Sa și despre învierea și înălțarea Sa la ceruri, unde slujește ca Mijlocitor pentru om. Astfel, în spiritul și puterea lui Dumnezeu, Pavel și Barnaba au predicat Evanghelia în Listra.

Odată, pe când le vorbea oamenilor despre lucrarea lui Hristos ca vindecător al celor bolnavi și suferinzi, Pavel a văzut printre ascultătorii săi pe un olog, ai cărui ochi erau ațintiți asupra lui și care a primit și a crezut cuvintele sale. Inima lui Pavel a simțit iubire pentru omul acesta suferind, la care „a văzut că are credință

ca să fie tămăduit”. În fața mulțimii idolatre, Pavel i-a poruncit ologului să se ridice în picioare. Până aici, suferindul nu fusese în stare să se ridice; dar acum a ascultat de îndată porunca lui Pavel și, pentru prima dată în viața sa, a stat pe picioarele lui. Împreună cu acest efort al credinței a venit și putere și el, care fusese olog, a sărit „și a început să umble”.

„La vederea celor făcute de Pavel, noroadele și-au ridicat glasul și au zis în limba liconiană: 'Zei s-au pogorât la noi în chip omenesc'.” Aceste cuvinte erau în legătură cu o tradiție a lor, că zeii vizitau câteodată pământul. Pe Barnaba l-au numit Jupiter, tatăl zeilor, din pricina înfățișării sale ce insufla respect, a purtării lui demne, precum și din pricina blândeții și a bunăvoinței exprimate pe fața lui. Pe Pavel l-au crezut a fi Mercur, „pentru că mânuia cuvântul”, plin de râvnă, activ și elocvent în cuvinte de avertizare și îndemnare.

Cei din Listra, grabnici să-și arate recunoștința, au stăruit pe lângă preotul lui Jupiter ca să dea cinste apostolilor; și el „a adus tauri și cununi înaintea porților, și voia să le aducă jertfă, împreună cu noroadele”. Pavel și Barnaba, care căutaseră un loc retras unde să se odihnească, nu știau nimic de aceste pregătiri. Dar, în curând, atenția le-a fost atrasă de sunete de instrumente muzicale și de strigătele pline de înflăcărare ale unei mari mulțimi, care venise la casa unde stăteau ei.

Când apostolii au înțeles cauza acestei vizite și a agitației ce o însoțea, „și-au rupt hainele” și „au sărit în mijlocul norodului”, în speranța de a opri faptele lor. Cu un glas puternic și răsunător, care se ridica deasupra strigătelor norodului, Pavel a cerut să fie ascultat și, de îndată ce tumultul a încetat, el a spus: „Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă întoarceți de la aceste lucruri deșarte la Dumnezeu cel viu, care a făcut cerul, pământul și marea și tot ce este în ele. El, în veacurile trecute, a lăsat pe toate neamurile să umble pe căile lor, măcar că, drept vorbind, nu s-au lăsat fără mărturie, întrucât v-a făcut bine, v-a trimis ploi din cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug și v-a umplut inimile de bucurie.”

Cu toată hotărâta tăgăduire a apostolilor, că ei ar fi divini, și cu toată străduința lui Pavel de a îndrepta mințile oamenilor către adevăratul Dumnezeu, ca fiind Singurul care este vrednic de închinare, a fost aproape cu neputință să-i abată pe păgâni de la gândul lor de a le aduce sacrificii. Atât de puternică fusese credința acestor oameni – că ei erau în adevăr zei – și atât de puternică înflăcărarea lor, încât erau îndărătnici în a-și recunoaște greșeala. Raportul ne spune că de-abia au putut fi împiedicați de la acțiunea lor..

Locuitorii din Listra susțineau că ei văzuseră cu ochii lor puterea miraculoasă a apostolilor. Ei văzuseră un olog, care niciodată mai înainte nu fusese în stare să meargă, ajuns să se bucure de o deplină sănătate și putere. Numai după o puternică lucrare de convingere din partea lui Pavel și o amănunțită lămurire cu privire la însărcinarea sa și a lui Barnaba, ca reprezentanți ai Dumnezeului cerului și ai Fiului Său, marele Tămăduitor, oamenii s-au înduplecat să renunțe la planurile lor.

Lucrarea lui Pavel și a lui Barnaba la Listra a fost dintr-o dată împiedicată de răutatea unor „iudei veniți din Antiohia și Iconia”, care, aflând despre succesul lucrării apostolilor printre iconieni, s-au hotărât să-i urmărească și să-i prigonească. Ajungând la Listra, iudeii aceștia au izbutit repede să le insufle oamenilor aceeași amărăciune de spirit la care îi mâna mintea lor. Prin relatări neadevărate și calomniere, cei care până nu de mult îi socotiseră pe Pavel și Barnaba ca ființe divine au ajuns să creadă că, de fapt, apostolii erau mai răi decât ucigașii și că meritau moartea.

Dezamăgirea pe care au suferit-o cei din Listra, neîngăduindu-li-se privilegiul de a aduce sacrificii apostolilor, i-a pregătit să se întoarcă împotriva lui Pavel și Barnaba cu o înflăcărare aproape la fel cu aceea cu care îi proslăvisе ca zei. Întărâtați de iudei, ei au făcut planul de a-i ataca pe apostoli. Iudeii îi îndemnau să nu-i îngăduie lui Pavel nici o ocazie de a vorbi, afirmând că, dacă ei aveau să-i ofere acest privilegiu, el va vrăji norodul.

În curând, planurile ucigașe ale vrăjmașilor Evangheliei au fost aduse la îndeplinire. Supunându-se influenței răului, cei din Listra au ajuns stăpâniți de o furie satanică și, prinzându-l pe Pavel, l-au

împroșcat cu pietre fără nici o milă. Apostolul a crezut că-i sosise sfârșitul. Martiriul lui Ștefan, precum și partea crudă pe care el însuși o avusese cu acea ocazie i-au revenit viu în minte. Plin de vânătași și zdrobit de durere, el a căzut la pământ, iar gloata înfuriată l-a „târât afară din cetate, crezând că a murit”.

În acest ceas întunecos al încercării, grupa de credincioși din Listra, care prin lucrarea lui Pavel și a lui Barnaba au fost convertiți la credința lui Iisus, au rămas sinceri și statornici. Împotrivirea lipsită de rațiune și crunta prigoană din partea vrăjmașilor lor n-au făcut decât să întărească credința acestor frați devotați; acum, în fața primejdiei și a batjocurii, ei și-au dovedit sinceritatea, adunându-se întristați în jurul trupului aceluia pe care îl socoteau mort.

Nu mică le-a fost însă surpriza când, în mijlocul bocetelor lor, apostolul și-a ridicat deodată capul și a sărit în picioare, rostind cuvinte de laudă la adresa lui Dumnezeu. Pentru credincioși, această neașteptată revenire a servului lui Dumnezeu a fost privită ca o minune a puterii divine și a părut că pune sigiliul cerului asupra schimbării credinței lor. Ei s-au bucurat cu o fericire de nedescris și l-au lăudat pe Dumnezeu cu o credință reînnoită.

Printre cei convertiți din Listra și care au fost martori oculari ai suferințelor lui Pavel, era și unul care după aceea avea să ajungă un însemnat lucrător pentru Hristos și care avea să împartă cu apostolul greutatea și bucuriile lucrării de pionier în câmpuri grele. Acesta era un tânăr cu numele Timotei. Când Pavel a fost târât afară din cetate, acest tânăr ucenic era printre aceia care au stat lângă trupul lui ce părea fără viață și care l-a văzut ridicându-se plin de vânătași și acoperit cu sânge, dar rostind cuvinte de laudă, fiindcă i se îngăduise să sufere pentru Hristos.

În ziua următoare împroșcării lui Pavel cu pietre, ucenicii au plecat spre Derbe, unde lucrarea lor a fost binecuvântată și multe suflete au fost conduse să-L primească pe Hristos ca Mântuitor. Dar, „după ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta și au făcut mulți ucenici”, nici Pavel și nici Barnaba nu s-au mulțumit să înceapă lucrarea în vreun loc fără a întări credința convertiților pe care fuseseră nevoiți ca, pentru o vreme, să-i lase singuri în locurile unde lucraseră de curând. Și astfel, fără teamă de primejdie,

„s-au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință”. Mulți primiseră vestea cea bună a Evangheliei și s-au expus astfel batjocurii și împotrivirii. Pe aceștia apostolii au căutat să-i întărească în credință, pentru ca lucrarea făcută să dăinuiască.

Ca un important factor în creșterea spirituală a noilor convertiți, apostolii i-au înconjurat cu multă grijă, ocrotindu-i la adăpostul rânduielilor Evangheliei. În mod convenit, au fost organizate biserici pretutindeni, în Iconia și Pisidia, unde erau credincioși. În fiecare biserică, au fost aleși slujbași și au fost stabilite rânduieli și ordine de comportare în vederea împlinirii tuturor lucrărilor de care depindea bunăstarea spirituală a credincioșilor.

Aceasta era potrivit planului Evangheliei de a uni într-un corp pe toți credincioșii în Hristos, și Pavel avea grijă să aducă acest plan totdeauna la îndeplinire în lucrarea sa. Cei care în vreun loc erau conduși, prin lucrarea sa, să primească pe Hristos ca Mântuitor, erau la timpul convenit organizați într-o biserică. Chiar și atunci când credincioșii erau puțini la număr, el făcea acest lucru. În felul acesta, creștinii erau învățați să se ajute unul pe altul, amintindu-și făgăduința: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Mat. 18,20).

Și Pavel nu uita bisericile astfel întemeiate. Grija de aceste biserici dăinuia în mintea lui ca o povară mereu crescândă. Oricât de mică ar fi fost grupa, ea era totuși obiectul continuei lui purtări de grijă. Cu multă gingășie, el veghea asupra bisericilor mai mici, dându-și seama că ele aveau nevoie de o grijă deosebită, pentru ca membrii lor să poată fi pe deplin întemeiați în adevăr și învățați să depună eforturi stăruitoare și neegoiste pentru cei din jurul lor.

În toate străduințele lor misionare, Pavel și Barnaba au căutat să urmeze exemplul lui Hristos, de sacrificiu de bunăvoie și de lucrare credincioasă și plină de râvnă pentru suflete. Cu o vedere limpede, zeloși și neobosiți, ei nu luau în seamă obiceiurile lor sau confortul personal, ci, cu o grijă plină de rugăciune și cu neîncetată activitate, ei semănau sămânța adevărului. Și o dată cu semănarea seminței, apostolii se îngrijeau să dea tuturor acelor care luau poziție pentru Evanghelie îndrumarea practică ce era de o nespusă

valoare. Acest spirit zelos și plin de temere sfântă lăsa în mințile noilor ucenici o impresie dănuitoare cu privire la importanța soliei Evangheliei.

Când bărbați promițători și capabili erau convertiți, ca în cazul lui Timotei, Pavel și Barnaba își dădeau toată stăruința ca să le arate nevoia de a lucra în via Domnului. Și, când apostolii plecau spre a merge în alt loc, credința acestor oameni nu scădea, ci, dimpotrivă, creștea mai mult. Ei fuseseră învățați în mod credincios cu privire la calea Domnului și li se arătase cum să lucreze neegoist, zelos și stăruitor pentru salvarea semenilor lor. Această atentă instruire a noilor convertiți era un important factor în remarcabilul succes care îi însoțea pe Pavel și Barnaba în lucrarea lor de propovăduire a Evangheliei în țările păgâne.

Prima călătorie misionară se apropia cu grăbire de încheiere. Încredințând Domnului noile biserici organizate, apostolii au mers în Pamfilia, „au vestit Cuvântul în Perga și s-au pogorât la Atalia. De acolo, au mers cu corabia la Antiohia”.

IUDEI ȘI NEAMURI

Ajungând la Antiohia din Siria, de unde fuseseră trimiși în lucrarea lor, Pavel și Barnaba au profitat de prima ocazie pentru a-i strânge pe credincioși „și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei, și cum deschisese neamurilor ușa credinței” (Fapte 14,27). Biserica din Antiohia era mare și creștea mereu. Centru al activității misionare, ea era una dintre cele mai importante grupe de credincioși creștini. Membrii ei erau alcătuiți din diferite clase de oameni, atât dintre iudei, cât și dintre neamuri.

În timp ce apostolii împreună cu evangheliștii și membrii laici din Antiohia erau uniți într-un efort stăruitor de a câștiga multe suflete la Hristos, niște credincioși iudei din Iudea, „din partida fariseilor”, au izbutit să pună în discuție o problemă care în curând a dat loc la o deosebire de păreri în biserică, fapt ce a produs consternare printre cei dintre neamuri veniți la credință. Cu multă convingere, acești învățători iudaizanți susțineau că, spre a fi mântuit, cineva trebuie să fie circumcis și să păzească întreaga lege ceremonială.

Pavel și Barnaba au întâmpinat această falsă învățătură cu promptitudine, opunându-se introducerii ei printre creștinii veniți dintre neamuri. Pe de altă parte, mulți dintre credincioșii iudei din Antiohia au susținut poziția fraților de curând veniți din Iudea.

În general, convertirii iudei nu erau dispuși să se miște tot atât de repede după cum providența lui Dumnezeu le deschidea calea. Ca urmare a lucrării apostolilor printre neamuri, era clar că aceștia care se convertiseră la urmă vor întrece cu mult la număr pe convertirii dintre iudei. Iudeii se temeau că, dacă restricțiile și ceremoniile legii lor nu aveau să fie obligatorii pentru neamuri, drept condiție pentru părtășia în biserică, particularitățile naționale ale iudeilor,

care până atunci îi deosebiseră de toți ceilalți oameni, în cele din urmă vor ajunge să dispară printre aceia care primeau solia Evangheliei.

Iudeii totdeauna se mândreau cu rânduielile date lor de Dumnezeu; și mulți dintre aceia care fuseseră convertiți la credința lui Hristos încă mai considerau că, din moment ce Dumnezeu a fixat o dată, în mod lămurit, felul de închinare iudaică, era foarte puțin probabil că El ar îngădui vreodată vreo schimbare în vreuna dintre îndrumările date. Ei stăruiau că legile și ceremoniile iudaice trebuie să facă parte din rânduielile religiei creștine. Ei erau înceteți în a înțelege că toate jertfele aduse nu au fost altceva decât o preînchipuire a morții Fiului lui Dumnezeu, în care tipul întâlnea antitipul și după care riturile și ceremoniile dispensațiunii mozaice nu mai erau obligatorii.

Înainte de convertirea sa, Pavel se socotise ca fiind fără vină „cu privire la neprihănirea care o dă Legea” (Filip. 3, 6). Dar, o dată cu schimbarea inimii, el a câștigat o mai clară înțelegere a misiunii Mântuitorului ca Răscumpărător al întregului neam omenesc – atât neamuri, cât și iudei – și a învățat deosebirea dintre o credință vie și un formalism mort. În lumina Evangheliei, vechile ritualuri și ceremonii încredințate lui Israel au dobândit o nouă și mai profundă însemnătate. Lucrurile cărora ele le erau o umbră s-au înfăptuit și cei care trăiau sub dispensațiunea Evangheliei au fost scutiți de păzirea lor. Totuși Pavel ținea Legea de neschimbat a Celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu atât în spiritul, cât și în litera ei.

În biserica din Antiohia, dezbaterea problemei circumciziunii a dat loc la multă discuție și frământare. În cele din urmă, membrii bisericii, temându-se ca nu cumva consecința acestei continue discuții să fie vreo dezbinare între ei, au hotărât să-i trimită pe Pavel și pe Barnaba, împreună cu câțiva bărbați de seamă din biserică, la Ierusalim spre a prezenta problema înaintea apostolilor și bătrânilor. Acolo, ei aveau să întâlnească delegați din diferite biserici și pe cei care veniseră la Ierusalim să ia parte la sărbătorile care se apropiau. Între timp, orice discuție trebuia să înceteze până când avea să fie luată o hotărâre definitivă în consiliul general.

Această hotărâre avea să fie apoi acceptată de toți din diferitele biserici din întreaga țară.

În drum spre Ierusalim, apostolii i-au vizitat pe credincioșii din cetățile prin care treceau și i-au încurajat, istorisindu-le experiențele lor în lucrarea lui Dumnezeu și relatându-le despre convertirea neamurilor.

La Ierusalim, delegații din Antiohia i-au întâlnit pe frații din diferite biserici, care se adunaseră pentru o adunare generală, și le-au istorisit despre succesul ce însoțise lucrarea lor printre neamuri. După aceea, ei au schițat în mod clar tulburarea care se ivise din pricină că anumiți farisei convertiți veniseră la Antiohia, spunând că, spre a fi mântuiți, convertiții dintre neamuri trebuie să fie circumciși și să păzească legea lui Moise.

Problema a fost discutată cu însuflețire de către cei adunați. Strâns legate de problema circumciziunii, erau multe altele care cereau un studiu atent. Una dintre acestea era care să fie atitudinea față de folosirea cărnurilor oferite idolilor. Mulți dintre convertiții dintre neamuri trăiau în mijlocul oamenilor neștiutori și superstițioși, care aduceau idolilor multe sacrificii și jertfe. Preoții acestor închinători păgâni făceau un negoț întins cu aceste jertfe, și iudeii se temeau ca nu cumva cei convertiți dintre neamuri să aducă discreditare creștinismului prin cumpărarea cărnii ce fusese oferită idolilor, prin aceasta acceptând, într-o oarecare măsură, obiceiurile idolatre.

De asemenea, neamurile obișnuiau să mănânce carnea animalelor care fuseseră sugrumate, în timp ce iudeii fuseseră îndrumați de Dumnezeu ca, atunci când animalele erau sacrificate pentru hrană, să aibă mare grijă ca sângele să se scurgă din trup; altfel, carnea nu avea să fie socotită sănătoasă. Dumnezeu dăduse aceste porunci iudeilor cu scopul de a le ocroti sănătatea. Iudeii socoteau ca păcat folosirea în alimentație a sângelui. Ei susțineau că sângele era viața și că vărsarea sângelui era o consecință a păcatului.

Neamurile, dimpotrivă, strângeau sângele care curgea de la animalele sacrificate și-l foloseau la pregătirea hranei. Iudeii nu puteau crede că ei trebuiau să schimbe obiceiurile pe care le primiseră în urma îndrumării deosebite a lui Dumnezeu. Prin urmare, după cum

stăteau lucrurile atunci, dacă iudeii și neamurile ar fi încercat să mănânce la aceeași masă, cei dintâi ar fi fost jigniți și grav insultați de ceilalți.

Neamurile, și în mod deosebit grecii, erau cât se poate de liberi în deprinderi și exista primejdia ca unii, neconvertiți în inima lor, să facă numai o mărturisire a credinței, fără să renunțe la practicile lor rele. Iudeii creștini nu puteau suferi imoralitatea, care nu era socotită de păgâni ca o crimă așa de mare. Iudeii susțineau deci că este un lucru deosebit de important ca circumciziunea și păzirea legii ceremoniale să fie impuse și convertiților dintre neamuri, ca o dovadă a sincerității și devoțiunii lor. Ei credeau că prin aceasta vor preveni intrarea în biserică a acelor care, primind credința fără convertirea inimii, ar putea după aceea să facă de răs lucrarea prin imoralitate și excese.

Diferitele puncte incluse în lămurirea principalei probleme în discuție păreau să aducă consiliului greutate de neînving. Dar, în realitate, Duhul Sfânt lămurise deja această problemă prin hotărârea de care părea să depindă dezvoltarea, dacă nu chiar existența bisericii creștine.

„După ce s-a făcut multă vorbă, Petru s-a sculat și le-a zis: 'Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, neamurile să audă Cuvântul Evangheliei și să creadă'." El considera că Duhul Sfânt hotărâse în privința problemei în discuție, coborându-Se cu aceeași putere atât asupra neamurilor necircumcise, cât și asupra iudeilor circumciși. El a istorisit viziunea pe care o avusese, în care Dumnezeu i-a pus înaintea o față de masă plină cu tot felul de animale cu patru picioare și-l îndemnase să taie și să mănânce. Refuzând să facă aceasta, susținând că el niciodată nu mâncase ceva spurcat sau necurat, răspunsul a fost: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat” (Fapte 10,15).

Petru a istorisit tâlcuirea lămurită a acestor cuvinte care îi fuseseră date aproape imediat prin porunca de a merge la sutaș și a-l învăța în credința lui Hristos. Solia aceasta arată că Dumnezeu nu caută la față, ci îi primește și îi recunoaște pe toți aceia care se tem de El. Petru le-a vorbit despre uimirea lui atunci când, în timp

ce rostea cuvintele adevărului celor adunați în casa lui Corneliu, a fost martor cum Duhul Sfânt a pus stăpânire pe ascultătorii săi, atât dintre neamuri, cât și dintre iudei. Aceeași lumină și slavă care se reflecta asupra iudeilor circumciși strălucea acum și pe fețele celor necircumciși dintre neamuri. Aceasta era avertizarea din partea lui Dumnezeu ca Petru să nu socotească pe unul mai prejos decât pe altul; căci sângele lui Hristos poate curăți de orice mînjitură.

Altă dată, Petru discutasese cu frații săi despre convertirea lui Corneliu și a prietenilor săi și despre părtășia sa cu ei. Când, cu acea ocazie, Petru a arătat cum Duhul Sfânt Se revărsase asupra Neamurilor, el a spus: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” (Fapte 11,17). Acum, cu aceeași căldură și putere, el a zis: „Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință. Acum dar, de ce ispițiți pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?” Jugul acesta nu era Legea Celor Zece Porunci, după cum pretind unii care socotesc că nu mai sunt obligatorii cerințele Legii; Petru se referea aici la legea ceremonială, care fusese desființată și înlăturată prin răstignirea lui Hristos.

Cuvântarea lui Petru i-a adus pe cei adunați până acolo că au putut asculta cu răbdare pe Pavel și Barnaba, care le-au istorisit experiența făcută de ei în lucrarea pentru neamuri. „Toată adunarea a tăcut și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile, pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul neamurilor.”

Iacov, de asemenea, și-a dat și el mărturia sa hotărâtă, declarând că era în planul lui Dumnezeu să reverse asupra neamurilor aceleași privilegii și binecuvântări care fuseseră acordate iudeilor.

Duhul Sfânt a socotit de bine să nu impună legea ceremonială asupra convertiților dintre neamuri și gândirea apostolilor în această privință era în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Iacov a prezidat acest consiliu și ultima lui hotărâre a fost: „De aceea, eu

sunt de părere să nu se pună greutatea acelora dintre neamuri care se întorc la Dumnezeu”.

Aceasta a pus capăt discuției. În cazul acesta, avem o respingere a învățaturii susținute de Biserica Romano-Catolică, și anume că Petru era capul bisericii. Aceia care, în calitate de papi, au pretins că sunt urmașii lui, nu au nici un temei biblic ca bază pentru susținerea lor. Nimic din viața lui Petru nu confirmă pretenția că el ar fi fost ridicat mai presus de frații săi, ca vicarul Celui Preaînalt. Dacă cei care declară că sunt urmașii lui Petru ar fi urmat exemplul lui, atunci ei ar fi fost totdeauna mulțumiți să rămână deopotrivă cu frații lor.

Cu ocazia aceasta, Iacov pare să fi fost ales acela prin care să fie făcută cunoscută hotărârea la care ajunsese consiliul – legea ceremonială, îndeosebi rânduiala circumciziunii, să nu fie impusă neamurilor și nici chiar recomandată. Iacov a căutat să întipărească în mintea fraților lui faptul că, întorcându-se la Dumnezeu, cei dintre neamuri au făcut o mare schimbare în viața lor și că ar trebui să se aibă multă grijă ca aceștia să nu fie tulburați cu probleme încurcate și îndoielnice de puțină însemnătate, ca nu cumva să se descurajeze în a-L urma pe Hristos.

Totuși convertiții dintre neamuri trebuiau să părăsească obiceiurile care erau în contradicție cu principiile creștinismului. Prin urmare, apostolii și bătrânii au fost de acord să-i îndrume pe cei dintre neamuri printr-o scrisoare, ca să se ferească de carnea jertfită idolilor, de curvie, de dobitoacele sugrumate și de sânge. Erau stăruitor îndemnați să păzească poruncile și să ducă o viață sfântă. De asemenea, erau asigurați că aceia care spusese că circumciziunea era obligatorie nu fuseseră autorizați de apostoli să facă acest lucru.

Pavel și Barnaba le erau recomandați ca bărbați care își puseseră viața în primejdie pentru Domnul. Iuda și Sila au fost trimiși împreună cu acești apostoli să le spună personal neamurilor, prin viu grai, hotărârea consiliului: „S-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie, lucruri de care, dacă vă veți

păzi, va fi bine de voi”. Cei patru slujitori ai lui Dumnezeu au fost trimiși la Antiohia cu epistola și solia ce avea să pună capăt oricărei discuții, căci acesta era glasul celei mai mari autorități de pe pământ.

Consiliul care hotărâse asupra acestei probleme era compus din apostoli și învățători, care se evidențiaseră în întemeierea de biserici creștine printre iudei și printre neamuri, și din delegați aleși din diferite locuri. Bătrânii din Ierusalim și trimișii din Antiohia erau de față și mai erau reprezentate și bisericile cele mai influente. Cei din consiliu au hotărât potrivit cu ceea ce le dictase judecata luminată și potrivit cu demnitatea bisericii întemeiate pe voința divină. Ca urmare a dezbaterilor, ei au văzut cu toții că Însuși Dumnezeu răspunsese de la început la această problemă în discuție prin faptul că revărsase Duhul Sfânt asupra neamurilor; și ei au înțeles că partea lor era aceea de a urma călăuzirea Duhului.

Nu întreg corpul creștinilor a fost chemat să se pronunțe asupra acestei probleme. „Apostolii și prezbiterii”, oameni cu influență și cu judecată, au fost aceia care au chibzuit și alcătuit hotărârea care, după aceea, a fost acceptată de toate bisericile creștine. Totuși nu toți au fost mulțumiți de această hotărâre; a fost o mică grupă de frați, ambițioși și încrezuți în ei înșiși, care au desconsiderat-o. Oamenii aceștia și-au luat sarcina să lucreze pe propria lor răspundere. Ei s-au dat la tot felul de murmurări și căutări de greșeli, propunând noi planuri și căutând să năruie lucrarea bărbaților pe care Dumnezeu îi rânduisese să învețe solia Evangheliei. Chiar de la început, biserica a avut de întâmpinat asemenea piedici și va avea mereu până la încheierea vremii.

Ierusalimul era metropola iudeilor și acolo se găsea cel mai mare exclusivism și bigotism. Iudeii creștinați, trăind cu viziunea templului, firește că îngăduiau minții lor să se întoarcă la privilegiile deosebite ale iudeilor ca națiune. Când au văzut biserica creștină depărtându-se de ceremoniile și tradițiile iudaismului și și-au dat seama că sfințenia aceea deosebită, cu care fuseseră îmbrăcate obiceiurile iudaice, va dispărea în lumina noii credințe, mulți s-au mâniat pe Pavel, ca fiind el acela care, în mare măsură, a pricinuit această schimbare. Nici chiar ucenicii nu erau cu toții pregătiți să

primească din inimă hotărârea consiliului. Unii erau plini de râvnă pentru legea ceremonială; și ei l-au privit cu neplăcere pe Pavel, fiindcă socoteau că principiile sale cu privire la obligațiile legii iudaice nu erau așa stricte.

Hotărârile largi și mult cuprinzătoare ale consiliului general au adus încredere în rândurile credincioșilor dintre neamuri și lucrarea lui Dumnezeu se dezvolta tot mai mult. În Antiohia, biserica s-a bucurat de prezența lui Iuda și a lui Sila, care, fiind și ei prooroci, „au îndemnat pe frați, și i-au întărit cu multe cuvinte”. Acești bărbați evlavioși au zăbovit o vreme în Antiohia. „Pavel și Barnaba au rămas în Antiohia și învățau pe norod și propovăduiau, cu mulți alții, Cuvântul Domnului”.

Când cu o ocazie mai târziu Petru a vizitat Antiohia, el a câștigat încrederea multora prin purtarea sa prudentă față de convertiții dintre neamuri. Pentru o vreme, el s-a purtat potrivit luminii date din cer. El a învins atât de mult prejudecata firească, încât a stat chiar la masă cu convertiții dintre neamuri. Însă, când unii dintre iudeii care țineau cu strășnicie la legea ceremonială au venit de la Ierusalim, în mod neînțelept Petru și-a schimbat atitudinea față de convertiții dintre păgâni. Unii dintre iudei s-au prefăcut și ei cu el, „așa că până și Barnaba a fost prins în lanțul fățarniciei lor”. Descoperirea acestor slăbiciuni din partea acelor care fuseseră respectați și iubiți ca niște conducători a lăsat o foarte dureroasă impresie în mințile credincioșilor dintre neamuri. Biserica era amenințată de dezbinare. Însă Pavel, care a văzut influența nimicitoare pentru biserică, prin purtarea cu două fețe a lui Petru, l-a mutat pe față pentru ascunderea adevăratelor sale sentimente. În fața bisericii, Pavel l-a întrebat pe Petru: „Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca neamurile, și nu ca iudeii, cum silești pe neamuri să trăiască în felul iudeilor?” (Gal. 2,13.14).

Petru a văzut greșeala în care căzuse și a căutat de îndată să îndrepte răul pe care-l săvârșise, atât cât îi stătea în putere. Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, i-a îngăduit lui Petru să-și dea pe față slăbiciunea caracterului său, pentru ca încercatul apostol să vadă că în sine însuși nu era nimic cu care să se mândrească. Chiar cel mai bun dintre oameni, dacă este lăsat

singur, va greși în judecata sa. Dumnezeu a văzut, de asemenea, că în vremurile viitoare unii vor fi amăgiți să pretindă, pentru Petru și pentru pretenșii lui urmași, prerogativele înalte care îi aparțin numai lui Dumnezeu. Acest raport al comportării apostolului avea să rămână ca o dovadă a slăbiciunii sale și a faptului că el în nici un chip nu era mai presus de nivelul celorlalți apostoli.

Istoria acestei abateri de la dreptele principii stă ca o solemnă avertizare pentru bărbații care ocupă locuri de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu, ca nu cumva să aibă o cădere de la integritatea lor, ci, dimpotrivă, să stea tari la principiu. Cu cât sunt mai mari răspunderile puse asupra uneltei omenești și cu cât sunt mai mari ocaziile lui de a porunci și a supraveghea, cu atât mai mult va produce vătămare, și aceasta în mod sigur, dacă nu urmează cu mare grijă calea Domnului și nu lucrează în armonie cu hotărârile la care a ajuns trupul întreg al credincioșilor, printr-un consiliu unit.

După toate scăderile lui Petru, după căderea și restabilirea lui, după îndelungații lui ani de slujire, cunoașterea atât de aproape a lui Hristos, cunoștința lui despre umblarea Mântuitorului în totul, potrivit principiilor drepte; după toate îndrumările primite, după toate darurile, cunoștința și influența dobândite prin predicarea și învățarea Cuvântului, nu este ciudat ca el să se poarte în mod fățarnic și să ocolească principiile Evangheliei de teama oamenilor sau pentru a primi cinste? Nu este ciudat ca el să șovăie în a proceda după dreptate? Fie ca Dumnezeu să facă pe fiecare om să-și dea seama de neputința sa în a-și îndruma propriul vas drept și sigur în port.

În lucrarea sa, Pavel a fost deseori silit să stea singur. El era în mod deosebit învățat de Dumnezeu și nu cuteza să facă vreo concesie care ar fi implicat principiul. Uneori, sarcina era grea, dar Pavel a stat tare pentru adevăr. El a înțeles că biserica nu trebuie niciodată să ajungă sub controlul puterii omenești. Tradițiile și cugetările oamenilor nu trebuie să ia locul adevărului descoperit. Înaintarea soliei Evangheliei nu trebuie împiedicată de prejudecățile și preferințele oamenilor, oricare ar fi poziția lor în biserică.

Pavel se consacrase pe sine și toate puterile sale slujirii lui Dumnezeu. El primise adevărurile Evangheliei direct din ceruri și, în tot timpul lucrării sale, a menținut o vie legătură cu ființele cerești. El fusese învățat de Dumnezeu cu privire la punerea unor poveri netrebuincioase asupra creștinilor dintre neamuri, astfel încât, atunci când credincioșii iudaizanți au ridicat în biserica din Antiohia problema circumciziei, Pavel cunoștea felul de gândire al Duhului lui Dumnezeu cu privire la o asemenea învățătură și a luat o poziție hotărâtă și de nezdruccinat, care a adus bisericilor eliberarea de ritualurile și ceremoniile iudaice.

Deși Pavel era, personal, învățat de Dumnezeu, totuși el nu a avut idei exagerate cu privire la răspunderile individuale. În timp ce aștepta îndrumare direct de la Dumnezeu, el a fost totdeauna gata să recunoască autoritatea dată corpului credincioșilor uniți în obștea bisericii. El simțea nevoia sfatului; și, când se iveau probleme importante, el le prezenta bucuros înaintea bisericii și se unea cu frații săi în a cere de la Dumnezeu înțelepciune pentru a lua hotărâri drepte. Chiar „duhurile proorocilor”, spunea el, „sunt supuse proorocilor; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților” (1 Cor. 14,32). Cât despre Petru, el învăța ca toți, uniți în obștea bisericii, să fie „supuși unii altora” (1 Petru 5,5).

PROSLĂVIREA CRUCII

După ce au lucrat un timp în Antiohia, Pavel i-a propus conlucrătorului său să pornească într-o nouă călătorie misionară. „Să ne întoarcem”, i-a zis el lui Barnaba, „și să mergem pe la frații din toate cetățile, în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac.”

Atât Pavel, cât și Barnaba erau plini de iubire față de aceia care primiseră de curând solia Evangheliei prin lucrarea lor și doreau să-i mai vadă o dată. Pavel n-a părăsit niciodată această grijă iubitoare. Chiar și când se găsea în îndepărtate câmpuri misionare, departe de locul unde lucrase mai înainte, el continua să poarte pe inimă povara de a-i îndemna pe acești convertiți să rămână credincioși, ducându-și „sfîntirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7,1). Continuă, el căuta să-i ajute să devină creștini de sine stătători, care se dezvoltă, tari în credință, plini de zel și cu inima întreagă în consacrarea lor lui Dumnezeu și a lucrării de înaintare a Împărăției Sale.

Barnaba era gata să meargă cu Pavel, însă dorea să-l ia cu ei și pe Marcu, care se hotărâse din nou să se consacre lucrării. Pavel însă n-a fost de acord cu aceasta. El „socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela” care, în timpul primei lor călătorii misionare, îi părăsise într-o vreme de nevoie. El nu era dispus să scuze slăbiciunea lui Marcu de a fi părăsit lucrarea în schimbul siguranței și odihnei căminului. El a susținut că cineva cu atât de puțină statornicie nu era potrivit pentru o lucrare care cerea răbdare, sacrificiu de sine, curaj, devotament, credință, un spirit gata de sacrificiu și, dacă ar fi fost nevoie, chiar viața. Atât de aprinsă a fost neînțelegerea, încât Pavel și Barnaba s-au despărțit, ultimul rămânând la părerile sale și luând cu sine pe Marcu. Astfel,

„Barnaba a luat cu el pe Marcu și a plecat cu corabia la Cipru. Pavel și-a ales pe Sila, și a plecat, după ce a fost încredințat de frați în grija harului Domnului”.

Călătorind prin Siria și Cilicia, unde au întărit bisericile, în cele din urmă, Pavel și Sila au ajuns la Derbe și Listra, în provincia Licaonia. La Listra, Pavel fusese împroșcat cu pietre; cu toate acestea, îl găsim din nou la locul primei sale primejdii. El era nerăbdător să vadă cum răbdau proba cercării aceia care primiseră Evanghelia prin lucrarea sa. El nu a fost dezamăgit, căci credincioșii din Listra rămăseseră tari în fața violentei împotriviri.

Aici, Pavel l-a întâlnit din nou pe Timotei, care fusese martor al suferințelor lui, la sfârșitul primei sale vizite la Listra, și în mintea căruia impresia făcută atunci s-a adâncit cu trecerea vremii, până când s-a convins că era de datoria lui să se dedice lucrării de slujire. Inima lui era strâns legată de aceea a lui Pavel și el dorea mult să se împărtășească de lucrarea apostolului, ajutând la deschiderea de noi drumuri.

Sila, tovarășul de lucru al lui Pavel, era un lucrător încercat, dotat cu darul profeției; dar lucrarea ce trebuia făcută era așa de mare, încât se cerea să fie formați mai mulți lucrători pentru o slujire activă. În Timotei, Pavel a văzut pe unul care aprecia sfințenia lucrării unui slujitor al Evangheliei care nu se speria de perspectiva suferinței și a prigoanei și care era dispus să se lase învățat. Totuși apostolul nu s-a avântat să-și ia răspunderea de a-l instrui pe Timotei, un tânăr neîncercat în ce privește lucrarea Evangheliei, fără ca mai întâi el însuși să fi fost mulțumit în ce privește caracterul și trecutul vieții lui Timotei.

Tatăl lui Timotei era grec, iar mama sa, iudeică. Încă de copil, Timotei cunoscuse Scripturile. Evlavia pe care a văzut-o în viața căminului său era sănătoasă și înțeleaptă. Credința mamei și a bunicii sale în profețiile divine era pentru el o continuă amintire a binecuvântărilor ce decurg din împlinirea voii lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu era regula după care aceste două femei cucernice îl călăuziseră pe Timotei. Puterea spirituală a învățăturilor pe care le primise de la ele l-au păzit curat în vorbire și nemânjit de influențele rele care îl înconjurau. În felul acesta,

îndrumătorii lui din familie au conlucrat cu Dumnezeu în pregătirea lui de a purta sarcini.

Pavel a văzut că Timotei era credincios, statornic și sincer și l-a ales ca tovarăș de lucru și călătorie. Acelea care l-au învățat pe Timotei în copilăria lui erau acum răsplătite prin aceea că vedeau pe fiul grijii lor într-o strânsă părtășie cu marele apostol. Timotei era un simplu tânăr atunci când Dumnezeu l-a ales să fie învățator, însă principiile lui fuseseră atât de bine întemeiate prin educația primită din fragedă copilărie, încât era pregătit să-și ocupe locul de ajutor al lui Pavel. Deși tânăr, el și-a purtat răspunderile ca un creștin smerit.

Ca o măsură de prevedere, în mod înțelept, Pavel l-a sfătuit pe Timotei să se circumcidă – nu pentru că Dumnezeu cerea aceasta, ci pentru a înlătura din mintea iudeilor orice ar fi putut alcătui o obiecțiune față de lucrarea lui Timotei. În lucrarea sa, Pavel avea să călătorească din cetate în cetate, prin multe locuri și, deseori, avea ocazie să-L predice pe Hristos în sinagogile iudeilor, ca și în alte locuri de adunare. Dacă s-ar fi știut că unul dintre tovarășii lui de lucru era necircumcis, lucrarea lui ar fi putut fi mult împiedicată din cauza prejudecății și bigotismului iudeilor. Pretutindeni, apostolul a întâmpinat o dârză împotrivire și o aspră prigonire. El dorea să le ducă fraților săi iudei și neamurilor cunoștința Evangheliei și de aceea căută ca, în măsura în care era în armonie cu credința, să înlătore orice pricină de împotrivire. Cu toate că a îngăduit aceasta mai mult din cauza prejudecății iudaice, el credea și învăța că nici circumciziunea și nici necircumciziunea nu erau nimic, ci totul era Evanghelia lui Hristos.

Pavel îl iubea pe Timotei, „adevăratul meu copil în credință” (1 Tim. 1,2). Deseori, marele apostol îl lua deoparte pe tânărul ucenic și-i puneă întrebări în legătură cu istoria biblică, astfel că, în timp ce călătoreau din loc în loc, cu multă grijă el l-a învățat cum să lucreze cu succes. Atât Pavel, cât și Sila, în toate legăturile lor cu Timotei, au căutat să adâncească impresia care deja fusese făcută asupra minții lui cu privire la natura sfântă și serioasă a lucrării servului Evangheliei.

În lucrarea sa, Timotei a căutat mereu sfatul și îndrumarea lui Pavel. El nu făcea nimic din impuls, ci demonstra judecată și gândire

liniștită, întrebând la fiecare pas: Este aceasta calea Domnului? Duhul Sfânt a găsit în el pe unul care putea fi format și modelat ca templu în care să locuiască Prezența divină.

Când învățăturile Bibliei sunt aduse în viața zilnică, ele au o influență profundă asupra caracterului. Timotei și-a însușit învățăturile acestea și le-a pus în practică. El nu avea talente deosebit de strălucitoare, însă lucrarea lui era de preț pentru că însușirile date lui de Dumnezeu le folosea în slujba Învățătorului. Faptul că el cunoștea din practică evlavia îl deosebea de alți credincioși și-l făcea să aibă influență.

Cei care lucrează pentru suflete trebuie să atingă o mai adâncă, mai deplină și mai lămurită cunoaștere de Dumnezeu decât se poate dobândi printr-o preocupare obișnuită. Ei trebuie să folosească toate energiile lor în lucrarea Învățătorului. Ei sunt prinși într-o chemare înaltă și sfântă și, dacă drept plată câștigă suflete, ei trebuie să se prindă tare de Dumnezeu, primind zilnic har și putere de la Izvorul oricărei binecuvântări. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor – Iisus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2,11-14).

Înainte de a pătrunde într-un ținut nou, Pavel și tovarășii lui au vizitat bisericile care fuseseră întemeiate în Pisidia și în locurile din împrejurimi. „Pe când treceau prin cetăți, învăța pe frați să păzească hotărârile apostolilor și prezbiterilor din Ierusalim. Bisericile se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi.”

Apostolul Pavel simțea o adâncă răspundere pentru cei care au fost convertiți prin lucrarea sa. Mai presus de toate lucrurile, el dorea ca ei să fie credincioși, „ca în ziua lui Hristos”, spunea el, „să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar” (Filip. 2,16). El se cutremura gândindu-se la rezultatul lucrării sale. Simțea că însăși mântuirea sa ar fi putut fi primejduită, dacă nu ar fi reușit

să-și împlinească datoria și bisericile nu ar fi ajuns să conlucreze cu el în lucrarea de salvare a sufletelor. El știa că numai predicarea nu era îndestulătoare pentru formarea credincioșilor, pentru a ține sus cuvântul vieții. Știa, de asemenea, că, rând cu rând, învățătură după învățătură, puțin aici și puțin dincolo, ei trebuiau să fie învățați să ducă mai departe lucrarea lui Hristos.

Este un principiu universal acela ca oricând cineva refuză să folosească puterile date lui de Dumnezeu, aceste puteri slăbesc și dispar. Adevărul care nu este trăit, care nu este împărtășit și altora își pierde puterea dătătoare de viață și însușirea lui vindecătoare. De aici și temerea apostolului ca nu cumva el să nu izbutească să înfățișeze pe fiecare om desăvârșit în Hristos. La Pavel, nădejdea de a fi în cer scădea când se gândea că s-ar putea ca vreo lipsă din partea sa să aibă drept urmare modelarea bisericii după chip omenesc, în loc de a fi modelată după chipul dumnezeiesc. Cunoștința sa, elocvența sa, minunile sale, viziunea scenelor veșnice atunci când a fost răpit în al treilea cer – toate ar fi fost fără folos dacă, prin necredincioșie în lucrarea sa, aceia pentru care el a lucrat ar fi fost lipsiți de harul lui Dumnezeu. Astfel, prin viu grai și prin scris, el a stăruit pe lângă aceia care Îl primiseră pe Hristos să aibă o umblare care să-i facă în stare a fi „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, ... ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții” (Filip. 2,15.16).

Fiecare adevărat slujitor al Evangheliei simte o grea răspundere pentru creșterea spirituală a credincioșilor încredințați grijii lui, o dorință arzătoare ca ei să fie împreună lucrători cu Dumnezeu. El își dă seama că de credincioasa împlinire a lucrării date lui de Dumnezeu depinde în mare măsură bunăstarea bisericii. Sânguin-cios și neobosit, el caută să inspire credincioșilor dorința de a câștiga suflete pentru Hristos, amintindu-și că fiecare nou suflet adăugat bisericii va fi încă o unealtă pentru împlinirea Planului Mântuirii.

După ce au vizitat bisericile din Pisidia și din regiunile învecinate, Pavel și Sila împreună cu Timotei au trecut în „ținutul Frigiei și Galatiei”, unde au propovăduit cu mare putere vestea cea bună a mântuirii. Galatenii obișnuiau să se închine la idoli, dar, când apos-

tolii le-au predicat, ei s-au bucurat de solia care le făgăduia eliberare din robia păcatului. Pavel și conlucrătorii lui au proclamat învățătura neprihănirii prin credința în jertfa ispășitoare a lui Hristos. Ei L-au prezentat pe Hristos ca fiind Acela care, văzând starea lipsită de ajutor a neamului omenesc căzut, a venit să răscumpere pe bărbați și pe femei, trăind o viață de ascultare față de Legea lui Dumnezeu și plătind prețul vinovăției neascultării. În lumina crucii, mulți care înainte n-au cunoscut nimic despre adevăratul Dumnezeu au început să înțeleagă măreția iubirii Tatălui.

În felul acesta, galatenii au fost învățați adevărurile fundamentale cu privire la „Dumnezeu Tatăl” și „Domnul nostru Iisus Hristos”, care „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl”. „Prin auzirea credinței”, ei au primit Duhul lui Dumnezeu și au devenit „fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Iisus” (Gal. 1,3,4; 3,2,26).

Felul de viață al lui Pavel în mijlocul galatenilor a fost în așa fel, încât mai târziu a putut spune: „Vă rog să fiți ca mine” (Gal. 4,12). Buzele lui au fost atinse cu un cărbune aprins de pe altar și a fost făcut în stare să se ridice deasupra nedesăvârșirilor trupești și să-L prezinte pe Iisus ca singura nădejde a păcătosului. Cei care l-au auzit știau că el fusese cu Iisus. Înzestrat cu putere de sus, el era în stare să compare lucrurile spirituale cu cele spirituale și să doboare la pământ întăriturile lui Satana. Inimile erau zdrobite atunci când el prezenta iubirea lui Dumnezeu, descoperită în jertfirea singurului Său Fiu, unul născut, și mulți erau aduși să întrebe: Ce trebuie să fac spre a fi mântuit?

Acest fel de a prezenta Evanghelia a caracterizat activitatea apostolului în toată lucrarea lui printre Neamuri. Totdeauna el înălța înaintea lor crucea Golgotei. „Noi nu ne propovăduim pe noi înșine”, spunea el în anii de mai târziu ai experienței sale, „ci pe Domnul Hristos Iisus. Noi suntem robii voștri, pentru Iisus. Căci Dumnezeu, care a zis: 'Să lumineze lumina din întuneric', ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Iisus Hristos” (2 Cor. 4,5,6).

Solii cei consacrați, care în primele zile ale creștinismului au dus unei lumi pierdute vestea cea bună a mântuirii, nu au îngăduit ca vreun gând de înălțare de sine să mânjească lucrarea lor de prezentare a lui Hristos și El răstignit. Ei nu au râvnit nici autoritatea, nici întâietatea. Ascunzându-se în Mântuitorul, ei au proslăvit marele Plan al Mântuirii și viața lui Hristos, Autorul și Desăvârșitorul acestui plan. Hristos, care este același ieri, azi și pentru vecie, alcătuia miezul învățaturii lor.

Dacă aceia care astăzi propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu ar ridica crucea lui Hristos mai sus și tot mai sus, lucrarea lor ar fi mult mai plină de succes. Dacă păcătoșii ar putea fi aduși să privească la cruce cu o inimă deschisă, dacă ar putea dobândi o imagine deplină a Mântuitorului răstignit, atunci ei ar putea înțelege profunzimile îndurării lui Dumnezeu și păcătoșenia păcatului.

Moartea lui Hristos dovedește iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru om. Ea este garanția că ne este dată în privința mântuirii. A lua creștinului crucea este la fel cu a șterge soarele de pe cer. Crucea ne apropie de Dumnezeu, împacându-ne cu El. Cu o duioasă îndurare a iubirii de tată, Iehova privește asupra suferinței îndurate de Fiul Său pentru a salva omenirea de la moarte veșnică și ne primește în Cel Preaiubit.

Fără cruce, omul nu ar putea avea nici o legătură cu Tatăl. De ea depinde nădejdea noastră. De la ea strălucește lumina iubirii Mântuitorului și, când la piciorul crucii păcătosul privește în sus la Acela care a murit spre a-l salva, este plin de o bucurie nespusă, căci păcatele îi sunt iertate. Îngenunchind în credință la cruce, el ajunge în locul cel mai înalt la care poate ajunge omul.

Prin cruce, învățăm că Tatăl ceresc ne iubește cu o iubire nemărginită. Și atunci ne mai putem mira că Pavel a exclamat: „Depart de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Iisus Hristos” (Gal. 6,14)? De asemenea, este privilegiul nostru acela de a ne bucura prin cruce și la fel avem privilegiul de a ne consacra cu totul Celui care S-a dat pe Sine pentru noi. Apoi, cu lumina izvorând de la Golgota și strălucind pe fețele noastre, putem porni să descoperim această lumină a celor care sunt în întuneric.

ÎN ȚINUTURILE MAI DEPĂRTATE

Sosise vremea ca Evanghelia să fie vestită și dincolo de hotarele Asiei Mici. Calea era pregătită ca Pavel și conlucrătorii lui să treacă în Europa. La Troa, pe țărmurile Mării Mediterane, „noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: 'Treci în Macedonia, și ajută-l!'”

Chemarea era hotărâtă, neîngăduind nici o zăbavă. „După vedenia aceasta”, spune Luca, apostolul care i-a însoțit pe Pavel, Sila și Timotei în călătoria lor în Europa, „am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înțelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia. După ce am pornit din Troa, am mers cu corabia drept la Samotracia, și a doua zi ne-am oprit la Neapolis. De acolo ne-am dus la Filipi, care este cea dintâi cetate dintr-un ținut al Macedoniei, și o colonie romană”.

„În ziua Sabatului”, continuă Luca, „am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos și am vorbit femeilor, care erau adunate laolaltă. Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu și asculta. Domnul i-a deschis inima.” Lidia a primit cu bucurie adevărul. Ea și casa ei s-au convertit și au fost botezați și Lidia a stăruit de apostoli să facă din casa ei un cămin al lor.

Când solii crucii au pornit în lucrarea lor de învățare a oamenilor, o femeie stăpânită de un duh de ghicire s-a luat după ei și a început să strige: „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii. Așa a făcut ea timp de mai multe zile.”

Femeia aceasta era o unealtă deosebită a lui Satana și prin ghicire adusese mult câștig stăpânilor ei. Influența ei ajutase la întărirea

idolatriei. Satana știa că împărăția lui fusese invadată și a recurs la acest mijloc prin care să se împotrivescă lucrării lui Dumnezeu, sperând să amestece sofisticările ei cu adevărurile învățate de aceia care vesteau solia Evangheliei. Cuvintele de recomandare rostite de această femeie erau o insultă la adresa cauzei adevărului, abătând mințile oamenilor de la învățăturile apostolilor și aducând dispreț asupra Evangheliei; și prin ele mulți erau făcuți să creadă că aceia care vorbeau mânați de Duhul și prin puterea lui Dumnezeu erau mânați de același spirit ca acest emisar al lui Satana.

Pentru o vreme, apostolii au răbdad această împotrivire; dar, după aceea, sub inspirația Duhului Sfânt, Pavel a poruncit spiritului rău o să părăsească pe femeie. Tăcerea ei imediată a mărturisit că apostolii erau slujitorii lui Dumnezeu și că demonul i-a recunoscut ca atare și a ascultat de porunca lor.

Nemaifiind stăpânită de spiritul cel rău și revenită la normal, cu o judecată chibzuită, femeia a ales să devină o urmașă a lui Hristos. Stăpânii ei însă s-au alarmat din pricina pierderii câștigului adus de aceasta. Ei au văzut că se spulberase orice nădejde de a mai primi bani de pe urma prezicerilor și ghicirilor ei și că izvorul lor de venituri va seca definitiv în curând, dacă apostolilor li s-ar mai fi îngăduit să continue lucrarea Evangheliei.

Mulți alții din oraș erau interesați în câștigarea de bani, folosindu-se de amăgirile satanice; și aceștia, temându-se de influența unei puteri care ar putea face să înceteze cu totul lucrarea lor, au strigat cu putere împotriva slujitorilor lui Dumnezeu. Ei i-au dus pe apostoli înaintea dregătorilor cu învinuirea aceasta: „Oamenii aceștia ne tulbură cetatea; sunt niște iudei care vestesc niște obiceiuri pe care noi, romanii, nu trebuie nici să le primim, nici să le urmăm.”

Împinși de furia ațâțătorilor, mulțimea s-a ridicat împotriva ucenicilor. Un spirit ostil a pus stăpânire pe mulțime, o atitudine aprobată de autorități, care au rupt veșmintele apostolilor și au poruncit să fie biciuiți. „După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, și au dat în grija temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița dinăuntru și le-a băgat picioarele în butuci.”

Apostolii au avut de suferit chinuri groaznice din pricina poziției dureroase în care fuseseră lăsați, însă nu au murmurat. Dimpotrivă, în întunericul acela dens și în apăsarea izolării din închisoare, ei s-au încurajat unul pe altul prin rugăciuni și au cântat laude la adresa lui Dumnezeu, fiindcă au fost găsiți vrednici să sufere rușine pentru El. Inimile lor erau însuflețite de o adâncă și sinceră iubire pentru cauza Răscumpărătorului lor. Pavel cugeta la persecuția pe care el o adusese asupra ucenicilor lui Hristos și se bucura acum că ochii săi fuseseră deschiși să vadă și inima lui să simtă puterea glorioaselor adevăruri pe care altădată le disprețuisese.

Plini de uimire, ceilalți întemnițați au auzit sunetul rugăciunii și al cântecului venind din temnița de dinăuntru. Ei fuseseră obișnuiți să audă urlete și gemete, blesteme și înjurături spărgând liniștea nopții; dar niciodată mai înainte ei n-au auzit cuvinte de rugăciune și cântări de laudă înălțându-se din celula aceea întunecoasă. Gardienii și întemnițații se mirau și se întrebau cine ar putea fi oamenii aceștia care, înghețați, flămânzi și chinuiți, puteau totuși să se bucure.

În timpul acesta, dregătorii s-au întors spre casele lor, felicitându-se că, prin măsuri luate la timp și hotărâte, au stins o răzvrătire. Însă pe drum ei au mai aflat unele amănunte cu privire la caracterul și lucrarea oamenilor pe care hotărâseră să-i biciuiască și să-i întemnițeze. Ei au văzut femeia care fusese eliberată de sub influența satanică și au fost șocați de schimbarea înfățișării și purtării ei. În trecut, ea pricinuisese multe necazuri în cetate; acum era liniștită și tăcută. Când și-au dat seama că, mai mult ca sigur, aplicaseră la doi nevinovați pedeapsa cea aspră a legii romane, s-au mâniat pe ei înșiși și au hotărât să poruncească dimineața ca apostolii să fie eliberați pe ascuns și, însoțiți de străjeri, să fie conduși afară din cetate, dincolo de orice primejdie sau violență din partea gloatei.

Însă, în timp ce oamenii erau cruți și răzbunători sau vinovați de moarte, fiindcă-și neglijaseră răspunderile solemne puse asupra lor, Dumnezeu n-a uitat să fie îndurător față de slujitorii Săi. Întreg cerul se interesa de aceia care sufereau din pricina lui Hristos și îngeri au fost trimiși să viziteze închisoarea. La sosirea lor, pământul

s-a cutremurat. Ușile cele grele și ferecate ale închisorii s-au dat în lături; lanțurile și cătușele au căzut de la mâinile și picioarele întemnițaților; și închisoarea a fost inundată de o lumină strălucitoare.

Cu surprindere, temnicerul auzise rugăciunile și cântecele apostolilor întemnițați. Când ei au fost aduși acolo, el a văzut rănilor umflate și sângerânde și totuși chiar el a poruncit să le strângă picioarele în butuci. Se așteptase să audă din partea lor gemete și blesteme; dar, în loc de acestea, el a auzit cântece de bucurie și laudă. Temnicerul adormise cu aceste sunete în urechi, dar a fost trezit de cutremur și de zgâlțâirea zidurilor închisorii.

Sărind îngrozit în picioare, el a văzut cu spaimă că toate ușile închisorii erau deschise și deodată îl străfulgeră teama că întemnițatii au scăpat. El își aminti cu ce poruncă hotărâtă fuseseră încredințați Pavel și Sila în grija lui, seara trecută, și era sigur că moartea avea să fie pedeapsa pentru aparenta neîmplinire credincioasă a datoriei. În amărăciunea sufletului său, a crezut că era mai bine să moară chiar de mâna sa decât să fie supus unei osândiri rușinoase. Trăgând sabia, era pregătit să se omoare, când glasul lui Pavel s-a auzit în cuvinte pline de îmbărbătare: „Să nu-ți faci nici un rău, căci toți suntem aici”. Fiecare era la locul său, reținuți de puterea lui Dumnezeu, exercitată printr-unul dintre întemnițați.

Asprimea cu care temnicerul se purtase față de apostoli nu trezise nici un resentiment. Pavel și Sila aveau spiritul lui Hristos, și nu spiritul răzbunării. Inimile lor, pline de iubirea Mântuitorului, nu aveau nici un colțisor pentru răutate împotriva prigonitorilor lor.

Temnicerul a azvârlit sabia și, cerând o lumină, s-a grăbit să ajungă în închisoarea dinăuntru. El avea să vadă ce fel de oameni erau aceștia, care răsplăteau cu bunătate cruzimea cu care fuseseră tratați. Ajungând acolo unde erau apostolii și aruncându-se înaintea lor, el le-a cerut iertare. După aceea, scoțându-i afară, i-a întrebat: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

Temnicerul s-a cutremurat când a văzut mânia lui Dumnezeu manifestată prin cutremur; la gândul că cei închiși ar fi scăpat, el fusese gata să moară chiar de mâna sa; dar acum toate aceste lucruri

păreau de mică importanță în comparație cu temerea cea nouă și ciudată care îi frământa mintea și cu dorința de a avea liniștea și voioșia arătate de apostoli în suferință și ocară. Pe fețele lor, el a văzut lumina cerului; el a înțeles că Dumnezeu intervenise într-un chip minunat spre a le salva viața; și, cu o putere deosebită, cuvintele femeii posedate i-au venit în minte: „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii”.

Cu deplină umilință, el le-a cerut apostolilor să-i arate calea vieții. „Crede în Domnul Iisus și vei fi mântuit tu și casa ta”, au răspuns ei; „și i-au vestit Cuvântul Domnului atât lui, cât și tuturor celor din casa lui”. Apoi, temnicerul a spălat rănilor apostolilor, după care a fost botezat de ei, împreună cu toată casa lui. O influență sfințitoare s-a răspândit printre cei întemnițați și mințile tuturor au fost deschise să asculte adevărurile rostite de apostoli. Ei erau convinși că Dumnezeul cărora Îi slujeau acești oameni îi scăpase din robie.

Locuitorii din Filipi fuseseră foarte înspăimântați de cutremur și când, dimineata, slujbașii închisorii le-au spus dregătorilor ce se întâmplase peste noapte, aceștia s-au speriat și au trimis pe lictori să le dea drumul apostolilor. Dar Pavel a spus: „După ce ne-au bătut cu nuiiele în fața tuturor, fără să fim judecați, pe noi, care suntem romani, ne-au aruncat în temniță și acum ne scot afară pe ascuns! Nu merge așa! Să vină ei singuri să ne scoată afară!”

Apostolii erau cetățeni romani și era împotriva legii să bați pe un roman, afară de cazul unei vine mari, sau să-l lipsești de libertate fără o judecată dreaptă. Pavel și Sila fuseseră întemnițați în văzul lumii și acum ei refuzau să fie eliberați pe ascuns, fără ca dregătorii să le dea o explicație.

Când cuvintele acestea au fost aduse la cunoștința autorităților, acestea s-au îngrozit de teama ca nu cumva apostolii să se plângă împăratului și au mers de îndată la închisoare, s-au scuzat față de Pavel și Sila pentru nedreptatea și cruzimea cu care au fost tratați și dregătorii înșiși i-au scos din închisoare, stăruind de ei să plece din cetate. Aceștia se temeau de influența apostolilor asupra oamenilor și, de asemenea, de Puterea care intervenise în favoarea acestor oameni nevinovați.

Potrivit îndrumării date de Hristos, apostolii nu voiau să-și impună prezența acolo unde nu era dorită. „Ei au ieșit din temniță și au intrat în casa Lidiei; și, după ce au văzut și mângâiat pe frați, au plecat.”

Apostolii n-au considerat ca fiind zadarnică lucrarea lor în Filipi. Ei întâmpinaseră multă împotrivire și prigoană; dar intervenția Providenței în favoarea lor și convertirea temnicerului și a casei lui au răsplătit din belșug batjocura și suferința pe care le înduraseră. Vestea despre nedreapta întemnițare și minunata eliberare a ajuns să fie cunoscută în toată regiunea aceea, și aceasta a făcut ca lucrarea apostolilor să fie cunoscută de un mare număr de oameni, la care altfel nu s-ar fi putut ajunge.

Lucrarea lui Pavel la Filipi a avut ca urmare întemeierea unei biserici ai cărei membri se înmulțeau mereu. Zelul și devotamentul lui și, mai presus de toate, spiritul lui gata de a suferi pentru Hristos au exercitat o influență profundă și dăinuitoare asupra convertiților. Ei au prețuit adevărurile cele scumpe pentru care apostolii jertfiseră atât de mult și s-au predat într-o deplină consacrare lucrării Mântuitorului lor.

Că această biserică nu a scăpat de prigoniri este arătat de unele cuvinte din epistola lui Pavel către ei. El spune: „Cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El, și să și duceți, cum și faceți, aceeași luptă, pe care ați văzut-o la mine”. Totuși, atât de mare era statornicia lor în credință, încât el spunea: „Mulțumesc Dumnezeui meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez pentru voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie pentru partea pe care o luați la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum” (Filip. 1,29.30.3-5).

Grozavă este lupta ce are loc între puterile binelui și ale răului în centrele importante unde solii adevărului sunt chemați să lucreze. „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui”, spunea Pavel, „ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac” (Ef. 6,12). Până la încheierea vremii va dăinui conflictul dintre biserica lui Dumnezeu și aceia care se găsesc sub stăpânirea îngerilor răi.

Primii creștini erau deseori chemați să întâmpine puterile întunericului față către față. Prin amăgiri meșteșugite și prin prigoană, vrăjmașul s-a străduit să-i abată de la dreapta credință. În vremea de acum, când sfârșitul tuturor lucrurilor pământești se apropie cu pași iuți, Satana depune eforturi disperate să prindă lumea în cursă. El născocеște multe planuri pentru a ocupa mințile și a abate atenția de la adevărurile absolut necesare mântuirii. În fiecare loc, uneltele lui se grupează cu sânguință alături de aceia care sunt potrivnici Legii lui Dumnezeu. Arhiamăgitorul este la lucru pentru a introduce elemente de confuzie și răscoală și oamenii sunt plini de un zel care nu este în armonie cu cunoștința pe care o au.

Păcătoșenia atinge o culme nemaiaținsă vreodată mai înainte și totuși mulți slujitori ai Evangheliei strigă: „Pace și siguranță”. Dar solii cei credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte cu lucrarea lor. Îmbrăcați cu întreaga armură a cerului, ei trebuie să înainteze fără teamă și biruitori, neîncetând niciodată lupta până când solia adevărului pentru timpul acesta n-a ajuns până la ultimul suflet la care se putea ajunge.

TESALONIC

După ce au plecat din Filipi, Pavel și Sila s-au îndreptat spre Tesalonic. Aici nu au avut prilejul să se adreseze unor mari adunări de oameni în sinagoga iudaică. Înfațișarea lor mărturisea despre tratamentul rușinos pe care îl primiseră de curând și cerea deci o explicare cu privire la cele ce se întâmplaseră. Lucrul acesta l-au făcut fără a se înălța pe ei înșiși, ci preamărind pe Acela care săvârșise eliberarea lor.

Predicând tesalonicenilor, Pavel s-a referit la profețiile Vechiului Testament cu privire la Mesia. Hristos, în timpul lucrării Sale, luminase mintea ucenicilor cu privire la aceste profeții: „Și a început de la Moise și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24,27). Petru, predicând pe Hristos, a adus dovezi din Vechiul Testament. Ștefan procedase la fel. Și Pavel a folosit Scripturile care profetizau nașterea, suferințele, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos. Prin inspirata mărturie a lui Moise și a profeților, el a dovedit în mod lămurit că Iisus din Nazaret era una și aceeași persoană cu Mesia și a arătat că, din zilele lui Adam, glasul lui Hristos a fost acela care a vorbit prin patriarhi și profeți.

Profeții lămurite și speciale fuseseră date cu privire la venirea Celui Făgăduit. Lui Adam i s-a dat asigurarea despre venirea Răscumpărătorului. Sentința rostită asupra lui Satana: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3,15) a fost, pentru primii noștri părinți, o făgăduință a răscumpărării, adusă

la îndeplinire prin Hristos. Lui Avraam îi era dată făgăduința că dintre urmașii săi avea să iasă Mântuitorul lumii: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în

sămânța ta”. „Nu zice: 'Și semințelor' (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: 'Și seminței tale', adică Hristos” (Gen. 22,18; Gal. 3,16).

Moise, către încheierea lucrării sale de conducător și învățător al lui Israel, a profetizat în mod lămurit despre Mesia care avea să vină. „Domnul, Dumnezeuul tău”, spunea el adunării oștirii lui Israel, „îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el”. Și Moise i-a asigurat pe israeliți că Însuși Dumnezeu îi descoperise aceasta pe când se găsea pe Muntele Horeb, zicând: „Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura Lui, și El va spune tot ce-i voi porunci Eu” (Deut. 18,15.18).

Mesia avea să fie din linie împărătească, căci în profetia rostită prin Iacov Domnul a spus: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo. Și de El vor asculta toate popoarele” (Gen. 49,10).

Isaia profetiză: „O Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui”. „Luați aminte, și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările mele față de David. Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor. Într-adevăr, vei chema neamuri, pe care nu le cunoști, și popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul, Dumnezeuul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăvește” (Is. 11,1; 55,3-5).

Ieremia, de asemenea, a dat mărturie despre venirea Răscumpărătorului ca Prinț din casa lui David: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face dreptate și judecată în țară. În vremea lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată numele pe care I-l voi da: 'Domnul, Neprihănirea noastră!'” Și iarăși: „Așa vorbește Domnul: 'David nu va fi lipsit niciodată de un urmaș, care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel. Nici preoții și leviții nu vor fi lipsiți niciodată înaintea Mea de urmași care să aducă arderi de tot, să ardă tămâie împreună cu darurile de mâncare, și să aducă jertfe în toate zilele!’” (Ier. 23,5.6; 33,17.18).

Chiar și locul unde avea să Se nască Mesia fusese prezis: „Tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5,2).

Lucrarea pe care Mântuitorul avea să o facă pe pământ fusese întru totul arătată: „Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea lui va fi frica de Domnul”. „Căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeuului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh măhnit, ca să fie numiți 'terebinți ai neprihănirii', 'un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui'" (Is. 11,2,3; 61,1-3).

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. El nu va striga, nu-Și va ridica glasul, și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până va așeza dreptatea pe pământ; și ostroavele vor nădăjdui în legea Lui” (Is. 42,1-4).

Cu putere convingătoare, Pavel dovedea din Scripturile Vechiului Testament că „Hristosul trebuia să pătimească și să învie din morți”. Oare nu profetizase Mica: „Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua pe obraz” (Mica 5,1)? Și oare Cel promis nu profetizase despre Sine Însuși prin Isaia: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obraji înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări” (Is. 50,6). Prin psalmist, Hristos a profetizat felul în care avea să se poarte oamenii cu El: „Dar Eu... am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor. Toți cei ce Mă văd își bat joc de Mine, își deschid gura, dau din cap și zic: 'S-a încrezut în Domnul! Să-L mântuiască

Domnul, să-L izbăvească, fiindcă-L iubește”. „Toate oasele aş putea să Mi le număr. Ei, însă, pândesc şi Mă privesc; îşi împart hainele Mele între ei, şi trag la sort pentru cămaşa Mea.” „Am ajuns un străin pentru fraţii Mei, şi un necunoscut pentru fiii mamei Mele. Căci râvna casei Tale Mă mănâncă şi ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra Mea.” „Ocara Îmi rupe inima, şi sunt bolnav; aştept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aştept mângâietori, şi nu găsesc nici unul” (Ps. 22,6-8.17.18; 69,8.9.20).

Cât de clare şi de adevărate erau profeţiile lui Isaia despre suferinţele şi moartea lui Hristos! „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?” întreabă profetul. „Cine a cunoscut braţul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa de la El, şi noi nu L-am băgat în seamă.”

„Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănilor Lui suntem tămăduiţi.”

„Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare şi judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese şters de pe pământul celor vii şi lovit de moarte pentru păcatele poporului Meu?” (Is. 53,1-8).

Chiar şi felul morţii Sale fusese arătat mai dinainte. După cum sarpele de aramă fusese înălţat în pustie, tot la fel avea să fie înălţat Răscumpărătorul ce avea să vină, „pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică” (Ioan 3,16).

„Şi dacă-L va întreba cineva: 'De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?' El va răspunde: 'În casa celor ce Mă iubeau le-am primit'" (Zah. 13,6).

„Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisse nici un vicleșug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință” (Is. 53,9.10).

Dar Cel care avea să sufere moartea din mâna oamenilor răi avea să se ridice ca biruitor asupra păcatului și a mormântului. Sub inspirația celui Atotputernic, dulcele cântăreț al lui Israel mărturisea despre strălucirea dimineții învierii. „Trupul Mi se odihnește în liniște”, vestește el plin de bucurie, „căci nu vei lăsa sufletul Meu în locuința morților, nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea” (Ps. 16,9.10).

Pavel a arătat cât de strâns legase Dumnezeu serviciul jertfelor cu profețiile privitoare la Cel care avea să fie adus „ca un miel pe care-l duci la măcelărie”. Mesia avea să-Și dea viața „ca jertfă pentru păcat”. Privind prin veacuri înainte la scenele lucrării de ispășire săvârșite de Mântuitorul, profetul Isaia mărturisea că Mielul lui Dumnezeu „S-a dat pe Sine Însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați” (Is. 53,7.10.12).

Mântuitorul profeției avea să vină nu ca un împărat pământesc, ci ca om între oameni, spre a trăi o viață de sărăcie și umilință și ca în cele din urmă să fie disprețuit, lepădat și omorât. Mântuitorul a profetizat în Scripturile Vechiului Testament că avea să Se dea pe Sine ca o jertfă în favoarea omenirii căzute, împlinind în felul acesta toate cerințele Legii ce fusese călcată. În El, tipurile sistemului jertfelor aveau să se întâlnească direct cu antitipul, și moartea Sa pe cruce să împrumute însemnătate întregii economii iudaice.

Pavel le-a vorbit iudeilor tesaloniceni despre râvna pe care el o avusese înainte pentru legea ceremonială și despre minunata lui experiență de la poarta Damascului. Înainte de convertirea sa, el se încrezuse într-o evlavie moștenită, într-o nădejde falsă. Credința lui nu fusese ancorată în Hristos; dimpotrivă, el se încrezuse în forme și ceremonii. Râvna lui pentru lege fusese despărțită de credința în Hristos și deci nu avea nici un preț. În timp ce se mândrea că era fără prihană în ce privește împlinirea faptelor legii, el respinsese pe Acela care dăduse valoare legii.

Dar, din momentul convertirii sale, totul s-a schimbat. Iisus din Nazaret, pe care el Îl prigonise în persoana sfinților Săi, i Se arătase ca Mesia cel făgăduit. Prigonitorul L-a văzut ca Fiu al lui Dumnezeu, Cel care venise pe pământ ca împlinire a profețiilor și care în viața Sa împlinise orice amănunt amintit cu privire la El în scrierile sfinte.

Când cu o îndrăzneală sfântă Pavel a vestit Evanghelia în sinagoga din Tesalonic, un potop de lumină s-a răsfrânt asupra adevăratei însemnătăți a riturilor și ceremoniilor în legătură cu serviciul cortului. El a purtat mintea ascultătorilor săi dincolo de serviciul pământesc și de lucrarea lui Hristos în Sanctuarul ceresc, până la vremea când, terminându-și lucrarea de mijlocire, Hristos avea să vină iarăși cu putere și slavă mare și să-Și statornicească Împărăția pe pământ. Pavel credea în a doua venire a lui Hristos; atât de clar și cu putere a prezentat el adevărurile privitoare la acest eveniment, încât asupra minții multora care auzeau s-a făcut o impresie care nu avea să se șteargă niciodată.

Trei Sabate la rând Pavel le-a predicat tesalonicenilor, discutând cu ei din Scripturi cu privire la viața, moartea, învierea, lucrarea și slava viitoare a lui Hristos, „Mielului, care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apoc. 13,8). El L-a preamărit pe Hristos, a cărui lucrare înțeleasă cum se cuvine constituie cheia ce deschide Scripturile Vechiului Testament, făcând cu putință accesul la comorile lui bogate.

Deoarece adevărurile Evangheliei erau în felul acesta vestite în Tesalonic cu mare putere, a fost câștigată atenția unor mulțimi de oameni. „Unii din ei, și o mare mulțime de greci temători de Dumnezeu, și multe femei de frunte au crezut, și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila”.

La fel ca în locurile pe unde fuseseră înainte, apostolii au întâmpinat o împotrivire dârză. „Iudeii care nu crezuseră” erau „plini de invidie.” Acești iudei nu erau bine văzuți de puterea romană, deoarece, nu cu mult timp înainte, stârniseră o răscoală în Roma. Ei erau priviți bănuitor și, într-o oarecare măsură, libertatea le era îngădită. Acum ei au văzut o ocazie ca să profite de aceste împrejurări spre a se face iarăși bine văzuți și, în același timp, spre

a arunca ocară asupra apostolilor și asupra convertiților la creștinism.

Au pornit la lucru să facă aceasta, unindu-se cu „niște oameni fără căpătâi”, cu ajutorul cărora ei au izbutit să ajungă a „răscula întreaga cetate”. În nădejdea de a-i găsi pe apostoli, ei „s-au năpustit asupra casei lui Iason”; dar nu l-au găsit nici pe Pavel, nici pe Sila. Și „fiindcă nu i-au găsit”, gloata, în furioasă ei dezamăgire, „au târât pe Iason și pe vreo câțiva frați înaintea dregătorilor cetății, și strigau: 'Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici, și Iason i-a găzduit. Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului, și spun că este un alt împărat: Iisus'”.

Deoarece Pavel și Sila nu au fost găsiți, dregătorii i-au obligat pe credincioșii învinuiți să stea liniștiți. Temându-se de alte acte de violență, „frații au trimis îndată, noaptea, pe Pavel și pe Sila la Berea”.

Cei care azi învață adevăruri nepopulare nu trebuie să se descurajeze dacă vreodată întâmpină, chiar din partea acelor care se pretind a fi creștini, o atitudine la fel de ostilă ca aceea de care Pavel și tovarășii lui au avut parte în mijlocul oamenilor printre care lucrau. Solii crucii trebuie să se înarmeze cu veghere și rugăciune și să înainteze cu credință și curaj, lucrând totdeauna în Numele lui Iisus. Ei trebuie să înalțe pe Hristos ca Mijlocitorul omului în Sanctuarul ceresc, Cel în care s-au concentrat toate sacrificiile dispensațiunii Vechiului Testament și prin a cărui jertfă ispășitoare călătorii Legii lui Dumnezeu pot găsi pace și iertare.

BEREA ȘI ATENA

La Berea, Pavel a găsit iudei care erau doritori să cerceteze adevărurile pe care el le propovăduia. Raportul lui Luca spune despre ei: „Aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa. Mulți dintre ei și din femeile cu vază ale grecilor și mulți bărbați au crezut”.

Mintea celor din Berea nu era mărginită din cauza prejudecăților. Ei erau dispuși să cerceteze dacă învățăturile predicate lor de către apostoli erau adevărate. Ei au studiat Biblia nu din curiozitate, ci pentru a putea afla ce fusese scris cu privire la Mesia cel făgăduit. Ei cercetau zilnic rapoartele inspirate și, în timp ce comparau Scriptură cu Scriptură, îngerii cerului erau lângă ei, luminându-le mintea și influențându-le inima.

Oriunde sunt vestite adevărurile Evangheliei, cei care din sinceritate doresc să facă ce este bine sunt conduși la o sânguin-cioasă cercetare a Scripturilor. Dacă în timpul evenimentelor finale ale istoriei acestui pământ cei cărora le sunt vestite adevărurile probatoare vor urma exemplul celor din Berea, cercetând zilnic Scripturile și comparând Cuvântul lui Dumnezeu cu soliile aduse lor, astăzi ar fi un număr mult mai mare de ascultători ai preceptelor Legii lui Dumnezeu, acolo unde, comparativ, acum nu sunt decât puțini. Dar, atunci când sunt prezentate adevărurile nepopulare ale Bibliei, mulți refuză să facă această cercetare. Deși nu sunt în stare să răstoarne adevărurile lămurite ale Scripturii, ei dau pe față cea mai mare repulsie, cea mai mare împotrivire atunci când este vorba să studieze dovezile prezentate. Chiar dacă aceste învățături sunt realmente adevărate, susțin unii, nu contează prea mult dacă ei primesc sau nu lumina cea nouă și aceștia se agață de

basme plăcute, folosite de vrăjmaș pentru a le rătăci sufletele. În felul acesta, mințile lor sunt orbite de rătăcire și ajung să se despartă de cer.

Toți vor fi judecați potrivit luminii ce le-a fost dată. Domnul trimite pe slujitorii Săi cu o solie de mântuire și pe aceia care iau cunoștința de ea El îi va trage la răspundere pentru felul în care au tratat cuvintele servilor Săi. Cei care caută în sinceritate adevărul vor cerceta cu multă grijă, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, învățăturile prezentate lor.

Iudeii necredincioși din Tesalonic, plini de gelozie și ură față de apostoli și nemulțumiți că fuseseră doar izgoniți din cetatea lor, i-au urmărit și la Berea și au stârnit împotriva lor furia clasei celei mai de jos. Temându-se să nu-i facă vreun rău lui Pavel, dacă ar rămâne acolo, frații l-au trimis la Atena, însoțit de câțiva dintre bereenii care primiseră de curând credința.

Prigoana îi urmărea astfel pe învățătorii adevărului din cetate în cetate. Vrăjmașii lui Hristos nu puteau împiedica înaintarea Evangheliei, dar ei au izbutit să facă lucrarea apostolilor deosebit de grea. Totuși, cu toată împotrivirea și lupta, Pavel se avânta mereu înainte, hotărât să aducă la îndeplinire planul lui Dumnezeu, descoperit lui în viziune, la Ierusalim: „Te voi trimite departe la neamuri” (Fapte 22,21).

Plecarea în grabă a lui Pavel din Berea l-a lipsit de ocazia pe care el o aștepta, aceea de a-i vizita pe frații din Tesalonic.

Sosind la Atena, apostolul i-a trimis pe frații bereeni înapoi, să le spună lui Sila și lui Timotei să vină de îndată și să i se alăture. Timotei sosise în Berea mai înainte de plecarea lui Pavel și, împreună cu Sila, el a rămas pentru a duce mai departe lucrarea așa bine începută acolo și pentru a învăța pe noii convertiți principiile credinței.

Cetatea Atena era metropola păgânismului. Aici, Pavel nu s-a întâlnit cu o populație neștiutoare și credulă, ca la Listra, ci cu niște oameni renumiți pentru inteligența și cultura lor. Pretutindeni, ochiul era izbit de statuile zeilor și ale eroilor istoriei și poeziei, zeificați de ei, în timp ce mărețele lucrări arhitectonice și picturile reprezentau gloria națională și adorarea de către popor a zeităților

păgâne. Simțurile oamenilor erau încântate de frumusețea și splendoarea artei. La fiecare colț, sanctuare și temple nespuse de costisitoare își ridicau formele lor masive. Victorii de arme și fapte ale oamenilor celebri erau comemorate prin sculpturi, sanctuare și plăci. Toate acestea făceau din Atena o vastă galerie de artă.

Pe când Pavel privea la frumusețea și măreția ce-l înconjură și vedea cetatea dedată cu totul la idolatrie, spiritul său a fost întărit de gelozie pentru Dumnezeu, pe care el l-a văzut dezonorat în orice loc și inima i-a fost copleșită de milă față de oamenii din Atena, care, cu toată cultura lor intelectuală, erau necunoscători ai Dumnezeului Celui adevărat.

Apostolul nu a fost amăgit de ceea ce a văzut în acest centru al culturii. Natura sa spirituală era atât de obișnuită cu farmecul lucrurilor cerești, încât bucuria și strălucirea bogățiilor care nu vor pieri niciodată făceau fără valoare în ochii săi pompa și splendoarea de care era înconjurat. Când a văzut lucrurile cele mărețe din Atena, el și-a dat seama de puterea lor amăgitoare asupra iubitorilor de artă și știință, iar mintea lui a fost profund impresionată de importanța lucrării ce-i stătea înaintea.

În această mare cetate, unde nu se aducea închinare lui Dumnezeu, Pavel era apăsător de un simțământ de singurătate; și el tânjea după împreună simțire și ajutorul conlucrătorilor săi. În ceea ce privește prietenia omenească, el se simțea cu totul singur. În epistola sa către Tesaloniceni, el își exprimă simțămintele în cuvintele: „Lăsați singuri în Atena” (1 Tes. 3,1). Piedici ce păreau cu neputință de trecut i se arătau înaintea, părăd a face aproape cu neputință încercarea de a ajunge la inimile oamenilor.

În timp ce îi aștepta pe Sila și pe Timotei, Pavel nu a stat degeaba. „În sinagogă stătea... de vorbă cu iudeii și cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piață stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întâlnea.” Însă lucrarea sa principală în Atena era aceea de a duce vestea mântuirii la aceia care aveau o înțelegere luminată cu privire la Dumnezeu și la planul Său față de lumea căzută. În curând, apostolul avea să întâmpine păgânismul în forma cea mai subtilă și atrăgătoare.

Nu după multă vreme, bărbații de seamă din Atena au aflat despre prezența în cetatea lor a unui învățător singuratic, care le prezenta oamenilor învățături noi și neobișnuite. Unii dintre aceștia l-au căutat pe Pavel și au intrat în discuție cu el. În scurt timp, mulți ascultători s-au strâns în jurul lor. Unii erau gata să își bată joc de apostol, ca unul care era sub nivelul lor atât din punct de vedere social, cât și intelectual, și aceștia vorbeau batjocoritor între ei: „Ce vrea să spună palavragiul acesta?” Alții, când l-au auzit că vestește pe Iisus și învierea, ziceau: „Pare că vestește niște dumnezei străini”.

Printre cei care l-au înconjurat pe Pavel în piață erau „unii din filozofii epicurieni și stoici”; însă aceștia și toți ceilalți care au venit în legătură cu el au văzut curând că Pavel avea un bagaj de cunoștințe chiar mai mare decât al lor. Puterea lui intelectuală a impus respect învățaților, în timp ce argumentarea plină de căldură și logică și puterea lui oratorică țineau încordată atenția tuturor celor care ascultau. Ascultătorii săi au recunoscut că el nu era un necunosător, ci era în stare să prezinte tuturor claselor argumente convingătoare în sprijinul învățaturii pe care o dădea. Astfel, apostolul i-a întâmpinat foarte curajos pe potrivnicii săi chiar pe terenul lor, înfruntând logica tot cu logică, filozofia cu filozofie și elocvența cu elocvență.

Potrivnicii săi păgâni i-au atras atenția asupra soartei lui Socrate, care, din pricină că a prezentat dumnezei străini, fusese osândit la moarte; și ei îl sfătuiau pe Pavel să nu-și primejduiască viața în felul acesta. Însă discursurile lui Pavel au cucerit atenția oamenilor și înțelepciunea sa simplă a câștigat respectul și admirația lor. El nu a fost adus la tăcere de știința și ironia filozofilor; și, văzând că el era hotărât să-și desfășoare misiunea în mijlocul lor și să le spună cu orice preț povestea lui, ei s-au hotărât să-l asculte în liniște.

Prin urmare, ei l-au condus la Areopag (pe muntele lui Marte). Acesta era unul dintre cele mai sacre locuri din toată Atena, iar amintirile și gândurile în legătură cu el erau astfel, încât să fie privit cu o venerație superstițioasă, care, în mințile unora, se schimba chiar în teamă. În locul acesta, problemele legate de religie

erau deseori luate în atenție cu multă grijă de către oameni care lucrau ca judecători supremi în toate problemele morale și civile mai importante.

Aici, departe de zgomotul și îmbulzeala trecătorilor și de gălăgia discuțiilor obișnuite, apostolul putea fi auzit fără întrerupere. În jurul lui s-au adunat poeții, artiștii și filozofii, savanții și înțelepții Atenei, care i s-au adresat în felul acesta: „Putem să știm care este această învățătură nouă, pe care o vestești tu? Fiindcă tu ne aduci ceva ciudat la auz; am dori să știm ce înseamnă toate lucrurile acestea”.

În acel moment de solemnă răspundere, apostolul era liniștit și stăpân pe sine. Inima lui era împovărată cu o solie importantă și cuvintele care au căzut de pe buzele sale i-au convins pe ascultătorii săi că nu era un palavragiu. „Bărbați atenieni!” a spus el. „În toate privințele vă găsesc foarte religioși. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar, pe care este scris: 'Unui Dumnezeu necunoscut!' Ei bine, ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu.” Cu toată inteligența și cunoștința lor generală, ei nu cunoșteau nimic despre Dumnezeul care crease universul. Însă erau unii dintre ei care doreau mai multă lumină. Ei căutau Nemărginitul.

Cu mâna întinsă spre templul ticsit de idoli, Pavel și-a revărsat povara sufletului său și a arătat înșelăciunea religiei atenienilor. Ascultătorii cei mai înțelepți dintre ei au fost înmărmuriți la auzul raționamentului său. El s-a dovedit un bun cunoscător al lucrărilor lor de artă, al literaturii și al religiei lor. Îndreptându-le atenția spre statui și idoli, el a declarat că Dumnezeu nu poate fi asemenea formelor născocite de oameni. Aceste chipuri sculptate nu pot înfățișa câtuși de puțin slava lui Iehova. El le-a reamintit că aceste chipuri nu au viață, ci se găsesc sub controlul puterii omenești, mișcându-se numai atunci când le mișcă mâini omenești; și deci cei care se închinau lor erau, în toate privințele, superiori față de idolii la care se închinau.

Pavel a îndreptat mintea idolatrilor lui ascultători dincolo de limitele religiei lor false, la o viziune adevărată a Dumnezeirii pe

care ei o numiseră: „Dumnezeu necunoscut”. Ființa aceasta, despre care el le vorbea acum, era independentă de om, neavând nevoie ca mâinile omenești să mai adauge ceva la puterea și slava Sa.

Poporul era copleșit de admirație față de prezentarea plină de căldură și logică a lui Pavel, cu privire la însușirile adevăratului Dumnezeu – puterea Lui creatoare și existența providenței Sale atotconducătoare. Cu o elocvență zeloasă și fierbinte, apostolul a declarat: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile”. Cerurile nu erau îndeșulător de mari pentru a-L cuprinde pe Dumnezeu, cu atât mai puțin erau templele făcute de mâini omenești.

În acea epocă a castelor, când drepturile oamenilor erau deseori nebăgate în seamă, Pavel a reprezentat marele adevăr al frăției omenești, declarând că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului”. Înaintea lui Dumnezeu, toți sunt egali; și fiecare ființă omenească Îi datorează Creatorului o supunere totală. Apoi, apostolul a arătat cum, prin toată purtarea lui Dumnezeu cu omul, planul Său plin de har și îndurare trece ca un fir de aur. El „le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi”.

Îndreptându-se către persoanele nobile și la vârsta bărbăției, care erau în jurul său, împrumutând cuvinte de la un poet al lor, el L-a prezentat pe Dumnezeu ca pe un Tată, ai cărui copii erau ei. „În El avem viața, mișcarea și ființa”, a spus el; „după cum au zis și unii din poeții voștri: ‘Suntem din neamul lui...’ Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că
172 Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului.

Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască”. În veacurile de întuneric dinaintea venirii lui Hristos, conducătorul divin

trecuse ușor peste idolatria păgânilor; dar acum, prin Fiul Său, El trimisese oamenilor lumina adevărului; și El aștepta din partea tuturor pocăință spre mântuire nu numai din partea celor săraci și umili, ci și din partea mândrilor filozofi și a prinților pământului. „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat din morți.” Când Pavel a amintit despre învierea Lui din morți, „unii își băteau joc, iar alții au zis: 'Asupra acestor lucruri te vom asculta altă dată'”.

În felul acesta s-a terminat lucrarea apostolului la Atena, centrul păgân de cultură, căci atenienii, agățându-se stăruitor de idolatria lor, au întors spatele luminii adevăratei religii. Când un popor este pe deplin satisfăcut cu propriile realizări, puțin se mai poate nădăjdui de la el. Cu toate că se mândreau cu învățătura și noblețea lor de caracter, atenienii deveneau din ce în ce mai corupți și mai mulțumiți cu tainele de neînțeles ale idolatriei.

Printre aceia care au auzit cuvintele lui Pavel, erau unii a căror minte a fost convinsă de adevărurile prezentate; însă ei nu au fost dispuși să se umilească, să-L recunoască pe Dumnezeu și să primească Planul Mântuirii. Nici frumusețea vorbirii și nici tăria argumentelor nu-l pot converti pe păcătos. Numai puterea lui Dumnezeu poate aduce adevărul în inimă. La acela care întoarce continuu spatele acestei puteri, nu se poate ajunge. Grecii umblau după înțelepciune, iar solia crucii era pentru ei nebunie, din pricină că prețuiau propria înțelepciune mai mult decât înțelepciunea care vine de sus.

În faptul că ei se mândreau cu inteligența și înțelepciunea omenească poate fi găsit motivul pentru care solia Evangheliei a avut un succes așa de mic printre atenieni. Înțelepții lumii care vor veni la Hristos ca niște sărmani păcătoși pierduți vor ajunge înțelepți spre mântuire; însă aceia care vin ca niște personalități atotștiutoare, înălțând peste măsură înțelepciunea lor, nu vor izbuti să primească lumina și cunoștința pe care numai El le poate da.

În felul acesta a întâmpinat Pavel păgânismul din timpul său. Străduințele sale din Atena nu au fost cu totul în zadar. Dionisie,

unul dintre cei mai cu vază cetățeni, și alții au primit solia Evangheliei și s-au unit într-un tot cu credincioșii.

Inspirația ne-a dat această privire asupra vieții atenienilor care, cu toată știința, rafinamentul și arta lor, erau totuși prea afundați în viciu ca să mai poată vedea cum Dumnezeu, prin servul Său, a mustrat idolatria și păcatele unor oameni mândri și mulțumiți de ei înșiși. Cuvintele apostolului și descrierea atitudinii lui și a împrejurărilor în care s-a găsit, așa cum sunt amintite de pana inspirată, aveau să fie transmise tuturor generațiilor următoare, dând mărturie despre încrederea lui neclintită, despre curajul său în singurătate și împotrivire și despre biruința dobândită de el pentru creștinism chiar în inima păgânismului.

Cuvintele lui Pavel cuprind o comoară de cunoștințe pentru biserică. El era într-o poziție din care putea spune foarte ușor vreun lucru care să-i irite pe ascultătorii săi încrezuți și astfel să ajungă în situații dificile. Dacă vorbirea lui ar fi fost un atac direct împotriva zeităților lor și a oamenilor cu vază din cetate, ar fi fost în primejdie de a se împărtași de soarta lui Socrate. Dar, cu un tact izvorât din iubirea divină, cu multă băgare de seamă, el le-a îndepărtat mintea de la zeitățile lor păgâne, descoperindu-le pe adevăratul Dumnezeu, care le era necunoscut.

Astăzi, adevărurile Scripturii trebuie duse înaintea oamenilor mari ai lumii, pentru ca ei să poată alege ascultarea de Legea lui Dumnezeu sau supunerea față de prințul răului. Dumnezeu le pune în față adevărul cel veșnic – adevăr care îi va face înțelepți spre mântuire, dar El nu-i silește să-l primească. Dacă ei Îi întorc spatele, El îi lasă în cele ale lor, spre a fi umpluți cu rodul propriilor fapte.

„Propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: 'Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți'.”

„Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt” (1 Cor. 1,18.19.27.28). Mulți dintre

oamenii cei mai de seamă și oamenii de stat, bărbații cei mai cu vază din lume, vor respinge lumina din pricină că lumea, prin înțelepciunea ei, nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu. Totuși slujitorii lui Dumnezeu trebuie să folosească fiecare ocazie pentru a face cunoscut acestor oameni adevărul. Unii vor recunoaște neștiința lor în ce privește lucrurile lui Dumnezeu și-și vor lua locul ca umili ucenici la picioarele lui Iisus, Maestrul-Învățător.

În orice strădanie de a atinge clasele cele mai înalte, lucrătorul pentru Dumnezeu are nevoie de o credință tare. Aparențele par să fie potrivnice, dar în ceasul cel mai întunecos vine lumină de sus. Puterea celor care iubesc și slujesc lui Dumnezeu va fi reînnoită zi de zi. Înțelepciunea Celui infinit este pusă în slujba lor, pentru ca, în împlinirea planurilor Sale, ei să nu răătăască. Acești lucrători trebuie să țină cu tărie credința lor până la sfârșit, amintindu-și că lumina adevărului lui Dumnezeu trebuie să strălucească în mijlocul întunericului ce învăluie lumea noastră. Nu trebuie să existe nici descurajare în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Credința lucrătorului consacrat va birui orice încercare ce este adusă asupra lui. Dumnezeu este în stare și chiar dorește să reverse asupra servilor Săi toată puterea de care ei au nevoie, să le dea înțelepciunea necesară pentru diferitele lor nevoi. Ea va face mult mai mult decât să împlinească cele mai înalte așteptări ale acelor care își pun încrederea în El.

CORINT

În timpul primului secol al erei creștine, Corintul era una dintre cetățile de seamă nu numai ale Greciei, ci chiar ale lumii. Greci, iudei și romani la un loc și călători din orice țară se îmbulzeau pe străzile lui, umblând cu lăcomie după afaceri și plăceri. Un mare centru comercial, situat în așa fel încât se putea ajunge foarte ușor la el din toate părțile Imperiului Roman, el era și un important loc în care să fie stabilite monumente de aducere aminte despre Dumnezeu și adevărul Său.

Printre iudeii care se stabiliseră în Corint erau și Acuila și Priscila, care, mai târziu, s-au distins ca lucrători zeloși pentru Hristos. Cunoscând caracterul acestor oameni, Pavel „a venit la ei”.

Chiar de la începutul lucrării sale în această importantă arteră de comunicație, Pavel a întâlnit din toate părțile piedici serioase în calea înaintării lucrării sale. Cetatea era aproape cu totul dedată la idolatrie. Venus era zeița favorită; și de cultul lui Venus erau legate multe ritualuri și ceremonii imorale. Corintenii ajunseseră binecunoscuți chiar printre păgâni din pricina josnicei lor imoralități. Ei păreau să aibă puține preocupări și griji în afară de plăcerile și petrecerile momentului de față.

Predicând Evanghelia în Corint, apostolul a urmat o cale deosebită de aceea pe care o folosisese în lucrarea sa la Atena. Acolo, el a căutat să adapteze felul vorbirii sale potrivit culturii celor ce-l ascultau: a întâmpinat logica tot cu logică, știința cu știință, filozofia cu filozofie. Gândindu-se la timpul petrecut în felul acesta și văzând că propovăduirea sa în Atena nu adusese prea multe roade, s-a hotărât să urmeze un alt plan de lucru în Corint, în străduința sa de a atrage atenția celor nepăsători și indiferenți. El era hotărât să evite argumentările și discuțiile elaborate cu grijă și să nu știe între corinteni nimic „altceva decât pe Iisus Hristos și pe El răstignit”.

Acest capitol este bazat pe textul din Fapte 18,1-18.

El voia să le predice nu cu vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere” (1 Cor. 2,2,4).

Iisus, pe care Pavel voia să-L prezinte înaintea grecilor din Corint ca Hristos, era un iudeu având o origine umilă, crescut într-un oraș proverbial pentru răutatea lui. El fusese lepădat chiar de compatrioții Lui și, în cele din urmă, crucificat ca un făcător de rele. Grecii socoteau că este nevoie de ridicarea neamului omenesc; și socoteau că studiul filozofiei și al științei este singurul mijloc de atingere a adevăratului nivel elevat și al onoarei. Putea oare Pavel să-i facă să creadă că, având credință în puterea acestui iudeu obscur, aceasta ar înălța și înnobila fiecare putere a ființei omenesti?

Pentru mintea multora care trăiesc în timpurile noastre, crucea de la Golgota este înconjurată de amintiri sfinte. Gânduri pline de sfințenie sunt legate de scenele răstignirii. Dar, în zilele lui Pavel, crucea era privită cu simțăminte de dezgust și oroare. Să înalți ca Mântuitor al omenirii pe Unul care suferise moartea pe cruce, în mod firesc, ar fi atras batjocura și împotrivirea.

Pavel știa destul de bine cum avea să fie primită solia sa în Corint, atât de către iudei, cât și de greci. El a ales să-L predice „pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei era o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebulă” (1 Cor. 1,23). Printre ascultătorii săi dintre iudei, erau mulți care aveau să se mânie din pricina soliei pe care el avea să o vestească. În ce-i privește pe greci, cuvintele lui aveau să apară ca o deplină nebulă. El avea să fie privit ca un om slab la minte, pentru că încerca să arate cum putea crucea să aibă vreo legătură cu înălțarea sau mântuirea omenirii.

Dar, pentru Pavel, crucea era obiectul de cel mai mare interes. Încă din momentul în care el fusese oprit din lucrarea sa de prigonire a urmașilor Nazarineanului răstignit, el nu încetase niciodată să preamărească crucea. Atunci îi fusese dată o descoperire a iubirii infinite a lui Dumnezeu, așa cum era arătată în moartea lui Hristos; și o transformare minunată fusese săvârșită în viața sa, aducând toate planurile și năzuințele sale în armonie cu cerul. Din ceasul acela, el devenise un om nou în Hristos. El știa din proprie experiență că, atunci când un păcătos privește o dată iubirea Tatălui, după cum se poate vedea în sacrificiul Fiului

Său, și se supune influenței divine, are loc o schimbare a inimii și de atunci încolo Hristos este totul în tot.

Când s-a convertit, Pavel a fost inspirat de o dorință fierbinte de a-i ajuta pe semenii săi să-L privească pe Iisus din Nazaret ca pe Fiul viului Dumnezeu, având putere să transforme și să mântuiască. De atunci încolo, viața sa a fost cu totul devotată strădaniei de a zugrăvi iubirea și puterea Celui Răstignit. Iubirea cea mare a inimii sale îi cuprindea pe toți, din toate clasele. „Eu sunt dator”, declara el, „și grecilor, și barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați” (Rom. 1,14). Iubirea pentru Domnul slavei, pe care el Îl prigonise cu atâta înverșunare în persoana sfinților Săi, alcătuia principiul ce determina purtarea sa, puterea ce-l mișca. Dacă vreodată zelul lui pe calea datoriei începea să slăbească, o singură privire la cruce și la iubirea uimitoare descoperită acolo era de ajuns să-l facă să-și încingă coapsele minții și să se avânte înainte pe calea lepădării de sine.

Iată-l pe apostol predicând în sinagoga din Corint, discutând din scrierile lui Moise și ale profeților și aducându-i pe ascultătorii săi înapoi la vremea venirii lui Mesia cel făgăduit. Ascultați-l cum lămurește lucrarea Mântuitorului ca Mare Preot al omenirii – Cel care, prin sacrificiul propriei vieți, avea să facă, o dată pentru totdeauna, ispășire pentru păcat și apoi avea să-și înceapă lucrarea în Sanctuarul ceresc. Ascultătorii lui Pavel au fost făcuți să înțeleagă faptul că Mesia, după venirea căruia ei doriseră, venise deja; că moartea Lui era antitipul tuturor jertfelor aduse și că slujirea Sa în Sanctuarul din cer era punctul cel mai de seamă ce își arunca umbra înapoi și făcea clară lucrarea preoției iudaice.

Pavel le „dovedea iudeilor că Iisus este Hristosul”. Din Scripturile Vechiului Testament, el dovedea că, potrivit profețiilor și așteptării tuturor iudeilor, Mesia avea să fie din linia neamului lui Avraam și a lui David; apoi el a înșiruit descendența lui Iisus de la patriarhul Avraam prin împăratul-psalmist. El a citit mărturia profeților cu privire la caracterul și lucrarea lui Mesia cel făgăduit și la primirea și tratarea Lui pe pământ; apoi, el a arătat că toate aceste profeții fuseseră împlinite în viața, lucrarea și moartea lui Iisus din Nazaret.

Pavel a arătat că Hristos venise să ofere mântuire, mai întâi de toate, neamului care aștepta venirea lui Mesia ca împlinire și ca slavă a existenței lor naționale. Dar națiunea aceasta L-a lepădat pe Acela care putea să le dea viață și și-a ales un alt conducător, a cărui domnie avea să sfârșească în moarte. El s-a străduit să atragă atenția ascultătorilor săi asupra faptului că numai pocăința putea salva națiunea iudaică de la ruina ce se apropia. El le-a arătat necunoașterea lor cu privire la însemnătatea Scripturilor care alcătuiau principala lor mândrie și gloria lor, cum că ei le înțelegeau pe deplin. El a muștră aspru spiritul lor lumesc, iubirea lor după ranguri, titluri și fast și egoismul lor nemăsurat.

În puterea Duhului Sfânt, Pavel a relatat istoria minunatei sale convertiri și încrederea lui în Scripturile Vechiului Testament, care se împliniseră pe deplin în Iisus din Nazaret. Cuvintele sale erau rostite cu un zel solemn, iar ascultătorii săi nu puteau vedea altceva decât că el Îl iubea din toată inima pe Mântuitorul răstignit și înălțat. Ei au văzut că mintea lui era concentrată asupra lui Hristos și că toată viața lui era legată de aceea a Domnului său. Atât de convingătoare au fost cuvintele lui, încât numai aceia care erau plini de ura cea mai înverșunată împotriva religiei creștine puteau rămâne nemișcați de ele.

Însă iudeii din Corint și-au închis ochii față de dovezile atât de clar prezentate de apostol și au refuzat să ia aminte la apelurile sale. Același duh care-i condusese să-L lepede pe Hristos i-a umplut acum de mânie și furie împotriva servului Său; și, dacă nu l-ar fi ocrotit Dumnezeu în chip deosebit, pentru ca el să poată continua să ducă solia Evangheliei la neamuri, ei i-ar fi pus capăt vieții.

„Fiindcă iudeii i se împotriveau și-l batjocoreau, Pavel și-a scuturat hainele și le-a zis: 'Sângele vostru să cadă asupra capului vostru; eu sunt curat. De-acum încolo, mă voi duce la neamuri'. Și, după ce a ieșit de acolo, a intrat în casa unui om temător de Dumnezeu, numit Iust, a cărui casă era vecină cu sinagoga.”

Sila și Timotei au venit „din Macedonia” să-l ajute pe Pavel și au lucrat împreună pentru neamuri. Atât păgânilor, cât și iudeilor, Pavel și tovarășii lui li L-au predicat pe Hristos ca Mântuitor al neamului omenesc căzut. Dând la o parte orice argumentație încălcită și greu de priceput, solii crucii au stăruit asupra înșușirilor

Creatorului lumii, conducătorul Suprem al universului. Cu inimile lor aprinse de iubire față de Dumnezeu și față de Fiul Său, ei au stăruit de păgâni să privească sacrificiul infinit făcut în favoarea oamenilor. Ei știau că, dacă aceia care bâjbăiseră în întunericul păgânismului ar putea să vadă strălucind lumina de la crucea de pe Golgota, atunci ei ar putea fi atrași la Mântuitorul. „După ce voi fi înălțat de pe pământ”, spusese Mântuitorul, „voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,32).

Slujitorii Evangheliei din Corint și-au dat seama de primejdiile teribile ce amenințau sufletele aceloră pentru care ei lucrau; și, cu simțământul răspunderii care apăsa asupra lor, au prezentat adevărul așa cum este în Iisus. Solia lor era clară, limpede și hotărâtă – un miros de viață spre viață sau de moarte spre moarte. Dar Evanghelia era descoperită nu numai prin cuvintele, ci și prin faptele lor zilnice. Îngerii conlucrau cu ei, iar harul și puterea lui Dumnezeu erau arătate în convertirea multora. „Crisp, fruntașul sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui. Și mulți dintre corinteni, care-l auziseră pe Pavel, au crezut și ei, și au fost botezați.”

Ura cu care iudeii îi priviseră totdeauna pe apostoli se înăsprise acum. După convertirea și botezarea lui Crisp, acești împotri-vitori încăpățânați, în loc să se convingă, s-au înversunat și mai mult. Ei nu puteau aduce argumente care să dezaprobe predica lui Pavel; și, în lipsa dovezilor, ei au recurs la înșelăciune și la atacuri pline de răutate. Ei au batjocorit Evanghelia și Numele lui Iisus. În oarba lor mânie, nici un cuvânt nu era prea amar și nici o născocire prea josnică pentru a fi folosite. Ei nu puteau tăgădui faptul că Hristos săvârșise minuni; dar ei au declarat că le săvârșise prin puterea lui Satana; și, plini de cutezanță, afirmau că lucrările minunate săvârșite de Pavel erau făcute datorită aceluiași mijloc.

Deși Pavel a avut un oarecare succes în Corint, răutatea pe care el a văzut-o și a auzit-o în această cetate coruptă aproape că

Pe când își făcea planul să părăsească cetatea, spre a se duce într-un câmp mai promițător, și pe când se frământa să înțeleagă care îi era datoria, Domnul i S-a arătat în viziune și i-a zis: „Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți facă rău: vorbește, fiindcă ai mult norod în această cetate”. Pavel a înțeles că aceasta era o poruncă de a rămâne în Corint și o asigurare că Domnul va înmulți sămânța semănată. Întărit și îmbărbătat, el a continuat să lucreze acolo cu zel și stăruință.

Eforturile apostolului nu s-au mărginit numai la vorbirea în public; erau mulți la care nu s-ar fi putut ajunge în felul acesta. El a folosit mult timp pentru lucrarea din casă în casă, în felul acesta ajutându-se de legăturile de înrudire ale cercului familiei. El i-a vizitat pe bolnavi și pe cei necăjiți, i-a îmbărbătat pe cei îndurerați și i-a mângâiat pe cei obidiți. În tot ceea ce a spus și a făcut, el a preamărit Numele lui Iisus. Astfel, el a lucrat „în slăbiciune, în frică și cutremur” (1 Cor. 2,3). El se cutremura la gândul ca nu cumva învățătura lui să descopere mai mult chipul omenescului decât al Dumnezeuirii.

„Ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune”, spunea Pavel mai târziu; „dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduiise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o nici unul din frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei. Dar, după cum este scris: 'Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc'. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu. „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea

omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești” (1 Cor. 2,6-13).

Pavel și-a dat seama că destoinicia sa nu era în sine, ci era datorită prezenței Duhului Sfânt, a cărui influență plină de har îi umplea inima, aducând orice gând în supunere față de Hristos. El vorbea despre sine ca purtând „întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Iisus, pentru ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru” (2 Cor. 4,10). În învățăturile apostolului, Hristos era figura centrală. „Trăiesc”, spunea el, „dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2,20). Eul era ascuns; Hristos era descoperit și proslăvit.

Pavel era un orator iscusit. Înainte de convertirea sa, deseori căutase să impresioneze pe ascultătorii săi prin avânturi oratorice. Însă acum el a pus la o parte toate acestea. În loc să se lase prins în descrieri și reprezentări poetice, care poate ar fi fost plăcute simțurilor și ar fi hrănit imaginația, dar care nu ar fi avut nici o legătură cu experiența zilnică, Pavel a căutat ca, prin folosirea unei vorbiri simple, să facă simțite în inimă adevărurile care sunt de o importanță vitală. Prezentarea artistică a adevărului poate da loc la un extaz al simțurilor, dar, de cele mai multe ori, adevărurile prezentate în felul acesta nu aduc hrana necesară întăririi și fortificării credinciosului pentru luptele vieții. Nevoile imediate, încercările prezente ale sufletelor ce se luptă, acestea trebuie întâmpinate cu instruire trainice și practice, întemeiate pe principiile fundamentale ale creștinismului.

Străduințele lui Pavel în Corint nu au fost fără rod. Mulți s-au întors de la închinarea la idoli ca să servească viului Dumnezeu și o mare biserică a fost înrolată sub steagul lui Hristos. Mulți dintre cei mai decăzuți dintre neamuri au fost salvați și au devenit monumente ale îndurării lui Dumnezeu și ale puterii sângelui lui Hristos de a curăți de păcat.

Succesul crescând pe care Pavel îl avea în prezentarea lui Hristos a întărit pe iudeii necredincioși la o și mai hotărâtă împotrivire. S-au răzvrătit ca unul și „s-au ridicat cu un gând împotriva lui Pavel, l-au dus înaintea scaunului de judecată” al lui Galion, care atunci era proconsulul Ahaiei. Ei au sperat că autoritățile, ca și în

ocaziile de mai înainte, aveau să fie de partea lor și, cu voce tare și plină de mânie, și-au rostit plângerile împotriva apostolului, zicând: „Omul acesta ațâță pe oameni să se închine lui Dumnezeu într-un fel care este împotriva legii”.

Religia iudaică era sub ocrotirea puterii romane și învinuitorii lui Pavel gândeau că, dacă ei l-ar putea învinui că a violat legile religiei lor, s-ar putea să le fie încredințat lor pentru a fi judecat și osândit. În felul acesta, ei sperau să-l omoare. Însă Galion era un bărbat integru și nu voia să se lase înșelat de iudeii geloși și intriganți. Dezgustat de bigotismul și îndreptățirea lor de sine, el nu a vrut să ia în seamă învinuirea. Pe când Pavel se pregătea să vorbească în apărarea sa, Galion i-a spus că nu era nevoie. Apoi, întorcându-se către mânioșii învinuitori, el a zis: „Dacă ar fi fost vorba de vreo faptă rea sau vreo blestemăție, v-aș asculta după cuviință, iudeilor! Dar, dacă este vorba de neînțelegeri asupra unui cuvânt, asupra unor nume și asupra Legii voastre, treaba voastră: eu nu vreau să fiu judecător peste aceste lucruri”. Și i-a alungat de la scaunul de judecată”.

Atât iudeii, cât și grecii așteptaseră cu înfrigurare hotărârea lui Galion; și respingerea imediată a cazului, ca nefiind de interes public, a fost un semnal pentru iudei să se retragă dezamăgiți și mânioși. Purtarea hotărâtă a proconsulului a deschis ochii zgomoatoarei mulțimi care îi sprijinise pe iudei. Pentru prima dată în timpul lucrării sale în Europa, gloata a trecut de partea sa; chiar sub ochii proconsulului și fără nici o intervenție din partea sa, ei au agresat în mod violent pe cei mai de seamă învinuitori ai apostolului. Atunci, toți grecii au pus mâna „pe Sosten, fruntașul sinagogii, și-l băteau înaintea scaunului de judecată, fără ca lui Galion să-i pese”. În felul acesta, creștinismul a obținut o însemnată biruință.

„Pavel a mai rămas destul de multă vreme la Corint.” Dacă apostolul ar fi fost atunci nevoit să plece din Corint, cei întorși la credința lui Iisus s-ar fi găsit într-o poziție primejdioasă. Iudeii s-ar fi străduit să culeagă pe deplin avantajele câștigate, chiar până la stârpirea creștinismului din acea regiune.

EPISTOLELE CĂTRE TESALONICENI

Sosirea lui Sila și a lui Timotei din Macedonia, în timpul șederii lui Pavel în Corint, l-a bucurat foarte mult pe apostol. Ei i-au adus „vești bune despre credința și dragostea” acelor care primiseră adevărul în timpul primei vizite a solilor Evangheliei la Tesalonic. Inima lui Pavel îi dorea cu o iubire plină de duiosie pe acești credincioși care, în mijlocul încercărilor și împotririlor, rămăseseră lângă Dumnezeu. El dorea să-i viziteze personal, dar, fiindcă aceasta nu era cu putință, le-a scris.

În această epistolă către biserica din Tesalonic, apostolul își exprimă mulțumirea față de Dumnezeu pentru frumoasele vești cu privire la creșterea credinței lor. „Fraților”, scria el, „în toate strămtorările și necazurile noastre, am fost mângâiați cu privire la voi, prin credința voastră. Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul. Cum putem noi oare să mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din pricina voastră, înaintea Dumnezeului nostru? Zi și noapte Îl rugăm nespus să vă putem vedea fața, și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre.”

„Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre; căci ne aducem aminte, fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Iisus Hristos!”

Mulți dintre credincioșii din Tesalonic se întorseseră de la idoli spre a sluji „Dumnezeului celui viu și adevărat”. Ei primiseră „Cuvântul în multe necazuri”; și inimile lor erau pline „cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt”. Apostolul declară că, în ceea ce privește credincioasa lor urmare a Domnului, ei erau „o pildă

pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia”. Aceste cuvinte de laudă nu erau nemeritate; „de la voi”, scrie el, „Cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni”.

Credincioșii tesaloniceni erau adevărați misionari. Inimile lor ardeau de zel pentru Mântuitorul lor care îi eliberase de teama „mâniei viitoare”. Prin harul lui Hristos, în viețile lor avusese loc o minunată transformare; și cuvântul Domnului, așa cum era vorbit prin ei, era însoțit de putere. Inimile erau câștigate prin adevărurile prezentate și suflute se adăugau la numărul credincioșilor.

În prima sa epistolă, Pavel face referire la modul său de lucru în mijlocul tesalonicenilor. El afirmă că nu căutase să câștige convertiți prin amăgire sau înșelăciune. „Fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia, căutăm să vorbim așa ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inima. În adevăr, cum bine știți, niciodată n-am întrebuințat vorbe măgulitoare, nici haina lăcomiei: martor este Dumnezeu. N-am căutat slavă de la oameni, nici de la voi, nici de la alții, deși, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să cerem cinste. Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți.”

„Voi sunteți martori”, continuă apostolul, „și Dumnezeu de asemenea, că am avut o purtare sfântă, dreaptă și fără prihană față de voi, care credeți. Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam și vă adeveream, să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa.”

„De aceea, mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.” „Cine este în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi înaintea Domnului nostru Iisus Hristos la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și lumina noastră.”

În prima sa epistolă către credincioșii din Tesalonic, Pavel s-a străduit să-i învețe cu privire la adevărata stare a morților. El le-a vorbit despre cei morți, care sunt într-o stare de inconștiență, ca și cum ar dormi. „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Iisus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Iisus pe cei ce au adormit în El... Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unul arhangel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

Tesalonicenii se prinseseră cu multă căldură de gândul că Hristos avea să vină să-i transforme pe credincioșii care erau în viață și să-i ia la Sine. Cu multă grijă păziseră ei viețile prietenilor lor, ca nu cumva aceștia să moară și astfel să piardă binecuvântarea pe care ei așteptau să o primească la venirea Domnului lor. Dar, unul după altul, cei dragi lor le fuseseră luați; și cu multă sfâșiere de inimă priviseră tesalonicenii pentru ultima dată fețele morților lor, cu greu cutezând să nădăjduiască să-i mai întâlnească într-o viață viitoare.

Când au deschis și au citit epistola lui Pavel, o mare bucurie și mângâiere a fost adusă bisericii prin cuvintele lămuritoare cu privire la adevărata stare a morților. Pavel arăta că aceia care aveau să trăiască atunci când va fi să vină Hristos nu vor întâmpina pe Domnul mai înainte decât cei care adormiseră în Iisus. Glasul unui arhangel și trâmbița lui Dumnezeu vor ajunge chiar până la cei adormiți și întâi vor învia cei morți în Hristos, mai înainte ca cei vii să fi fost îmbrăcați în nemurire. „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.”

Nădejdea și bucuria pe care această adunare le-au adus tinerei biserici din Tesalonic cu greu pot fi înțelese de noi. Ei au crezut și au fost încurajați din epistola trimisă lor de părintele lor în Evanghelie și inimile lor s-au îndreptat cu iubire spre el. Despre lucrurile

acestea le vorbise mai înainte; dar atunci mintea lor se lupta să prindă învățăturile care li se păreau noi și ciudate; și nu este de mirare ca însemnătatea unor anumite probleme să fi impresionat destul de puternic mintea lor. Însă ei flămânzeau după adevăr și epistola lui Pavel le-a dat noi speranțe și puteri, o credință mai tare și o dragoste mai profundă față de Acela care, prin moartea Sa, adusese la lumină viața și nemurirea.

Acum, ei se bucurau de cunoașterea faptului că prietenii lor credincioși vor fi sculați din mormânt spre a trăi pentru veșnicie în Împărăția lui Dumnezeu. Întunericul care învăluisese locul de odihnă al morților s-a risipit. O nouă aureolă încununa credința creștină și ei au văzut o nouă slavă în viața, moartea și învierea lui Hristos.

„Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Iisus pe cei ce au adormit în El”, scria Pavel. Mulți interpretează acest pasaj ca însemnând că aceia care dorm vor fi aduși împreună cu Hristos din ceruri; dar Pavel a vrut să spună că, după cum Hristos a fost înviat dintre morți, tot la fel va chema Dumnezeu pe cei sfinți afară din mormintele lor și-i va lua cu Sine în ceruri. Ce prețioasă mângâiere! Ce glorioasă nădejde nu numai pentru biserica din Tesalonic, ci pentru toți creștinii, oriunde s-ar găsi ei!

În timp ce lucra în Tesalonic, Pavel s-a ocupat suficient de mult de subiectul privind semnele timpului, arătând ce evenimente aveau să aibă loc înainte de arătarea Fiului omului pe norii cerului, încât el a socotit că nu mai este nevoie să le scrie prea mult cu privire la acest subiect. Totuși, pe scurt, el s-a referit la învățăturile sale de mai înainte. „Cât despre vremi și soroace”, a spus el, „n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: 'Pace și liniște', atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei”.

Sunt mulți în lumea de azi care își închid ochii față de dovezile pe care Hristos le-a dat spre a-i avertiza pe oameni cu privire la venirea Sa. Ei caută să liniștească orice simțământ de teamă, în timp ce chiar atunci semnele sfârșitului se împlinesc cu repeziciune și lumea se grăbește spre timpul când Fiul omului Se va arăta pe norii cerului. Pavel învață că este păcat a fi nepăsător față de

semnele care au să preceadă a doua venire a lui Hristos. Pe cei vinovați de această neglijență el îi numește fii ai nopții și ai întunericului. El îndeamnă la vigilență și la veghere prin aceste cuvinte: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji”.

Deosebit de importante pentru biserica din vremea noastră sunt învățăturile apostolului despre acest subiect. Pentru cei ce trăiesc atât de aproape de împlinirea marelui eveniment final, cuvintele lui Pavel trebuie să aibă o putere grăitoare: „Noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii. Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Iisus Hristos, care a murit pentru noi, pentru că fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El”.

Creștinul care veghează este un creștin care lucrează, căutând sângele să facă tot ce poate pentru înaintarea Evangheliei. În măsura în care crește iubirea sa față de Răscumpărătorul său, în aceeași măsură crește și iubirea sa pentru semenii săi. El are încercări aspre, așa cum a avut și Învățătorul său; însă el nu îngăduie ca amărăciunea să-i asprească firea sau să-i distrugă pacea minții. El știe că încercarea, dacă este suportată cu bine, îl va spăla și îl va curăți, aducându-l într-o mai strânsă comuniune cu Hristos. Cei care sunt părtași ai suferințelor lui Hristos vor fi părtași ai mângâierii Sale și, în final, se vor împărtăși de slava Lui.

„Vă rugăm, fraților”, a continuat Pavel în Epistola sa către Tesaloniceni, „să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiți în pace între voi.”

Credincioșii tesaloniceni erau foarte mult tulburați de oameni care veneau printre ei cu idei și învățături fanatice. Unii trăiesc „în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri”. Biserica fusese organizată cum trebuie și slujbași fuseseră rânduiți ca să servească drept slujitori ai Evangheliei și diaconi. Însă erau unii încăpățânați și impulsivi, care refuzau să se supună celor ce

dețineau poziții de răspundere în biserică. Ei pretindeau nu numai dreptul de a avea o judecată aparte, ci și dreptul ca, în mod public, să impună bisericii părerile lor. Luând în seamă toate acestea, Pavel le-a atras atenția tesalonicenilor asupra respectului și considerației datorate acelor care fuseseră aleși să ocupe poziții de autoritate în biserică.

În dorința lui arzătoare ca toți cei credincioși din Tesalonic să umble în temere de Dumnezeu, apostolul a stăruit de ei ca, în viața de toate zilele, să manifeste o evlavie practică. „Încolo, fraților”, scria el, „fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm, și vă îndemnăm în Numele Domnului Iisus, să sporiiți tot mai mult în privința aceasta. Știți, în adevăr, ce învățături v-am dat prin Domnul Iisus. Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră: să vă feriți de curvie.” „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.”

Apostolul simțea că, într-o mare măsură, asupra lui cădea răspunderea în ce privește bunăstarea spirituală a celor întorși la credință prin lucrarea sa. Dorința lui față de ei era aceea ca ei să crească în cunoștința singurului Dumnezeu adevărat și a lui Iisus Hristos, pe care Îl trimisese El. Deseori, în lucrarea sa, când se întâlnea cu grupe mici de bărbați și femei care Îl iubeau pe Iisus, se pleca împreună cu ei la rugăciune, cerând lui Dumnezeu să-i învețe cum să mențină o vie legătură cu El. Deseori, el se sfătuia cu ei cu privire la cele mai bune metode de a duce și altora lumina adevărului Evangheliei. Adesea, când era despărțit de aceia pentru care lucrase în felul acesta, el cerea în mod stăruitor lui Dumnezeu să-i ferească de rău și să-i ajute să fie misionari plini de sânguință și activi.

Una dintre cele mai puternice dovezi ale adevăratei convertirii este iubirea față de Dumnezeu și față de oameni. Cei care Îl primesc pe Iisus ca Răscumpărător al lor au o iubire profundă și sinceră pentru alții care au o credință tot atât de prețioasă. Așa era cu credincioșii din Tesalonic. „Cât despre dragostea frățească”, scria apostolul, „n-aveți nevoie să vă scriem; căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții, și iubiți într-adevăr pe toți frații, care sunt în toată Macedonia. Dar vă îndemn, fraților,

să sporii tot mai mult în ea. Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburile și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și astfel să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni.”

„Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi, ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toți sfinții Săi.”

„Vă rugăm, de asemenea, fraților, să muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială; să îmbărbătați pe cei deznădăjduiți; să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toții. Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău; ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți. Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Iisus Hristos, cu privire la voi.”

Apostolul atrăgea atenția tesalonicenilor să nu disprețuiască darul profeției; și în cuvintele: „Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți proorocii. Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun”, el îndemna să se facă o atentă deosebire între rătăcire și adevăr. El îi ruga fierbinte: „Feriți-vă de orice se pare rău”; și își încheie epistola cu rugăciunea ca Dumnezeu să-i sfințească pe deplin, adică „duhul, sufletul și trupul”, pentru ca acestea să fie păzite „întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Iisus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios”, adăugă el, „și va face lucrul acesta”.

Învățătura pe care Pavel a trimis-o tesalonicenilor în prima sa epistolă cu privire la adoua venire a lui Hristos era în deplină armonie cu învățătura sa de mai înainte. Totuși cuvintele lui au fost înțelese greșit de unii frați tesaloniceni. Ei au înțeles că vrea să-și exprime nădejdea că el, Pavel, avea să trăiască spre a fi martor al venirii Mântuitorului. Această credință a făcut să se mărească entuziasmul și exaltarea lor. Cei care până atunci își neglijaseră răspunderile și îndatoririle au devenit acum și mai stăruitori în a-și impune vederile greșite.

În cea de-a doua epistolă, Pavel a căutat să le îndrepte interpretarea greșită cu privire la învățătura sa și să le prezinte adevărata sa poziție. El își exprimă din nou încrederea în integritatea lor și recunoștința pentru că în viața lor credința era tare, iar iubirea unii față de alții și față de Învățătorul lor era din belșug. El le-a spus că i-a dat ca pildă altor biserici pentru credința lor stăruitoare cu care, având mult curaj, se împotrivesc prigonirii și necazurilor; și le-a îndreptat mintea înainte, la timpul celei de a doua veniri a lui Hristos, când poporul lui Dumnezeu se va odihni de toate grijile și frământările lui.

„Ne laudăm cu voi în bisericile lui Dumnezeu”, scria el, „pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile pe care le suferiți... și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Iisus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui. De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui și să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate și orice lucrare izvorâtă din credință, pentru ca Numele Domnului nostru Iisus Hristos să fie proslăvit în voi, și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Iisus Hristos.”

Dar, înainte de venirea lui Hristos, în lumea religioasă, potrivit profețiilor, aveau să aibă loc evenimente importante. Apostolul a declarat: „Să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră, și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește 'Dumnezeu', sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”.

Cuvintele lui Pavel nu trebuiau să fie greșit înțelese. Nu trebuia să se răspândească învățătura că el, prin descoperire deosebită, i-a

avertizat pe tesaloniceni despre imediata venire a lui Hristos. O asemenea poziție ar fi dat loc la confuzie în ceea ce privește credința; căci dezamăgirea duce deseori la necredință. Prin urmare, apostolul i-a făcut atenți pe frați să nu primească o asemenea solie ca venind de la el; și el a continuat să sublinieze faptul că puterea papală, atât de clar descrisă de profetul Daniel, trebuia deci să se ridice și să pornească război împotriva poporului lui Dumnezeu. Până când această putere nu-și va fi săvârșit lucrarea ei de moarte, lucrarea ei nelegiuită, era în zadar ca biserica să aștepte venirea Domnului. „Nu vă aduceți aminte”, întreba Pavel, „cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?”

Încercările ce aveau să aducă atâta chin adevăratei biserici urmau să fie teribile. Chiar atunci când apostolul scria, „taina fărădelegii” începuse deja să lucreze. Desfășurarea evenimentelor care aveau să aibă loc în viitor avea să fie „prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării”.

Deosebit de solemnă este declarația apostolului cu privire la aceia care vor refuza să primească „iubirea adevărului”. „Din această pricină”, declară el despre toți aceia care cu bună știință resping soliile adevărului, „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți”. Oamenii care resping avertizările pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, li le adresează nu pot rămâne nepedepsiți. Dumnezeu Își retrage Duhul Său de la aceia care stăruie în a nu lua aminte la aceste avertizări, lăsându-i pradă amăgirilor la care ei țin.

În felul acesta descrie Pavel lucrarea dăunătoare a acelei puteri a răului care avea să continue de-a lungul multelor secole de întuneric și prigonire, înainte de a doua venire a lui Hristos. Credincioșii tesaloniceni speraseră într-o eliberare imediată; acum, erau îndemnați să primească, plini de curaj și cu temere de Dumnezeu, lucrarea ce le stătea înaintea. Apostolul îi soma hotărât să nu-și neglijeze datoriile sau să nu se resemneze într-o așteptare trândavă. După înflăcărata lor așteptare a imediatei eliberări, mersul vieții zilnice și împotrivirea pe care trebuiau să o întâmpine

aveau să li se pară o piedică îndoit de mare. De aceea, el îi îndemna să stea tari în credință.

„Așadar, fraților, rămâneți tari, și țineți învățăturile, pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră. Și Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere veșnică și o bună nădejde, să vă mângâie inimile, și să vă întărească în orice lucru și cuvânt bun.” „Credincios este Domnul: El vă va întări și vă va păzi de cel rău. Cu privire la voi, avem încredere în Domnul că faceți și veți face ce vă poruncim. Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos.”

Lucrarea credincioșilor le fusese dată lor de Dumnezeu. Prin primirea cu credință a adevărului, ei trebuiau să ducă și altora lumina pe care o primiseră.

Apostolul i-a îndemnat să nu obosească în facerea de bine și s-a dat pe sine ca pildă de sârguință în lucrurile vremelnice, în timp ce lucra cu un zel neobosit în lucrarea lui Hristos. El i-a muștră pe aceia care se dedaseră la trândăvie și la o viețuire fără un scop și i-a sfătuit „să-și mănânce pâinea lucrând în liniște”. În același timp, el îndeamnă biserica să se despartă de părtășia cu vreunul care ar disprețui îndrumările date prin slujitorii lui Dumnezeu. „Totuși”, adaugă el, „să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate.”

Pavel încheie această epistolă cu o rugăciune, ca, în ostenele și încercările vieții, pacea lui Dumnezeu și harul Domnului Iisus Hristos să fie mângâierea și sprijinul lor.

APOLO LA CORINT

După ce a părăsit Corintul, următorul loc de lucru al lui Pavel a fost Efesul. El era în drum spre Ierusalim, pentru a lua parte la sărbătorile care se apropiau; prin urmare, șederea lui la Efes a trebuit să fie scurtă. El a discutat cu iudeii în sinagogă și impresia făcută asupra lor a fost atât de plăcută, încât au stăruit de el să mai rămână să lucreze între ei. Planul său de a vizita Ierusalimul l-a împiedicat să rămână mai mult timp acolo, însă el a făgăduit că, dacă „va voi Dumnezeu”, se va întoarce la ei. Acuila și Priscila l-au însoțit până la Efes, iar Pavel i-a lăsat acolo să ducă mai departe lucrarea pe care el o începuse.

În vremea aceea, „la Efes a venit un iudeu numit Apolo, de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii și era tare în Scripturi”. El auzise predica lui Ioan Botezătorul, primise botezul pocăinței și era un martor viu al faptului că lucrarea profetului nu fusese în zadar. Raportul biblic despre Apolo este că „el era învățat în ce privește calea Domnului, avea un duh înfocat, și vorbea și învăța amănunțit pe oameni despre Iisus, măcar că nu cunoștea decât botezul lui Ioan”.

În timp ce se afla în Efes, Apolo „a început să vorbească cu îndrăzneală în sinagogă”. Printre ascultătorii săi erau Acuila și Priscila, care, înțelegând că încă nu primise deplina lumină a Evangheliei, „l-au luat la ei și i-au arătat mai cu de-amănuntul calea lui Dumnezeu”. Fiind învățat de ei, el a dobândit o înțelegere mai clară a Scripturilor și a ajuns unul dintre cei mai puternici apărători ai credinței creștine.

Apolo dorea să se ducă în Ahaia și frații din Efes „au scris ucenicilor să-l primească bine”, ca pe un învățător în deplină armonie cu biserica lui Hristos. El s-a dus la Corint, unde, prin lucrare

publică și din casă în casă, „el convingea cu putere pe iudei și le dovedea din Scripturi că Iisus este Hristosul”. Pavel sădise sămânța adevărului. Apolo acum o uda. Succesul care l-a însoțit pe Apolo în predicarea Evangheliei i-a condus pe unii dintre credincioși să laude lucrarea lui mai presus de aceea a lui Pavel. Această comparare a unui om cu un alt om a adus în biserică un spirit de partidă, care amenința să împiedice foarte mult înaintarea Evangheliei.

Împ de un an și jumătate, cât petrecuse Pavel în Corint, în mod intenționat el a prezentat Evanghelia în simplitatea ei. Nu „cu o vorbire sau înțelepciune strălucită” a venit el la corinteni; însă cu temere și cutremur și „într-o dovadă dată de Duhul și de putere” vestise el „taina lui Dumnezeu”, „pentru ca credința” lor „să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 2,1.4.5).

În mod necesar, Pavel adaptase felul lui de învățătură la condiția bisericii. „Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești”, le-a lămurit el mai târziu; „ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteți suferi” (1 Cor. 3,1.2). Mulți dintre credincioșii corinteni fuseseră întârziatori în a învăța lecțiile pe care el se străduise să-i învețe. Înaintarea lor în cunoștința spirituală nu fusese într-un raport direct proporțional cu privilegiile și ocaziile lor. În timp ce ei ar fi trebuit să fie mult mai înaintați în experiența creștină și în stare să înțeleagă și să trăiască adevămurile profunde ale Cuvântului, ei se găseau acolo unde fuseseră și ucenicii atunci când Hristos le-a spus: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16,12). Gelozia, bănuiala rece și învinuirea închiseseră inimile multor credincioși corinteni față de lucrarea deplină a Duhului Sfânt, care „cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 2.10). Oricât de înțelepți ar fi fost ei în cunoștințele lumii, ei nu erau decât prunci în ce privește cunoașterea lui Hristos.

Lucrarea lui Pavel fusese aceea de a instrui pe convertiții corinteni în cele dintâi lucruri, în alfabetul sau începuturile cre-

dinței creștine. El fusese obligat să-i învețe ca pe unii care nu știau nimic despre lucrările puterii divine asupra inimii. În vremea aceea, ei nu erau în stare să înțeleagă tainele mântuirii; căci „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (vers. 14). Pavel se străduise să semene sămânța pe care alții trebuiau să o ude. Cei care i-au urmat trebuiau să ducă mai departe lucrarea de la punctul de unde o lăsase, dând lumină și cunoștință spirituală la timpul potrivit, în măsura în care biserica era în stare să o suporte.

Când apostolul a început lucrarea sa în Corint, el și-a dat seama că trebuia să fie foarte atent la felul în care introducea marile adevăruri pe care el dorea să le învețe. El știa că printre ascultătorii săi aveau să fie oameni care susțineau cu mândrie teoriile omenești, precum și exponenți ai falselor sisteme de închinare, care bâjbâiau cu ochii orbiți, sperând să găsească în cartea naturii teorii care să contrazică realitatea vieții spirituale și a nemuririi, așa cum sunt descoperite în Scripturi. De asemenea, el știa că cei criticoși se vor strădui să schimbe interpretarea creștină a Cuvântului descoperit, iar scepticii vor trata Evanghelia lui Hristos cu batjocură și derâdere.

În timp ce se străduia să conducă suflete la piciorul crucii, Pavel nu s-a avântat să-i mustre fățiș pe aceia care duceau o viață destrăbălată sau să le arate cât de odios era păcatul lor înaintea unui Dumnezeu sfânt. Dimpotrivă, el a pus înaintea lor adevărata țință a vieții și a căutat să întipărească în mintea lor învățăturile Învățătorului divin, care, dacă aveau să fie primite, aveau să-i ridice din starea lor lumească și de păcat, la curăție și îndreptățire. El a stăruit în mod deosebit asupra evlaviei trăite și a sfințeniei pe care trebuie să o atingă aceia care vor fi socotiți vrednici pentru un loc în Împărăția lui Dumnezeu. El dorea să vadă lumina Evangheliei lui Hristos străbătând întunericul minții lor, ca să poată vedea cât de jignitoare erau înaintea lui Dumnezeu practicile lor imorale. De aceea, povara învățaturii sale printre ei era Hristos și El răstignit. El a căutat să le arate că cercetarea lor cea mai sânguin-cioasă și bucuria lor cea mai mare trebuia să fie în legătură cu

adevărul cel minunat al mântuirii prin pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul Iisus Hristos.

Filozoful se întoarce de la lumina mântuirii, fiindcă ea îi făcea de rușine teoriile cu care el se mândrea; omul lumesc refuză s-o primească, fiindcă ea l-ar despărți de idolii săi pământești. Pavel a văzut că oamenii trebuie să înțeleagă caracterul lui Hristos înainte ca să-l poată iubi sau să vadă crucea cu ochiul credinței. Aici trebuie să înceapă acel studiu care va alcătui știința și cântecul celui răscumpărat în toată veșnicia. Numai în lumina crucii poate fi prețuită valoarea sufletului omenesc.

Influența înnobilitoare a harului lui Dumnezeu schimbă înclinația firească a omului. Cerurile nu sunt de dorit pentru cei cu gânduri lumești; inimile lor firești și nesfințite nu vor simți nici o atracție către acel loc sfânt și curat; dacă ar fi cu puțință să intre și ei, atunci nu ar găsi acolo nimic care să li se potrivească. Pornirile care controlează inima firească trebuie să fie supuse prin harul lui Hristos, mai înainte ca omul căzut să fie demn să intre în cer și să se bucure de societatea îngerilor curați și sfinți. Când omul moare față de păcat și este înviat la o nouă viață în Hristos, iubirea divină îi umple inima; mintea îi este sfințită; el bea dintr-un izvor nesecat al bucuriei și cunoștinței; și lumina unei zile veșnice strălucește pe cărarea sa, căci cu el este continuu Lumina vieții.

Pavel a căutat să întipărească în mintea fraților săi corinteni faptul că el și ceilalți slujitori ai Evangheliei, care lucrau împreună cu el, nu erau decât niște oameni care au primit de la Dumnezeu însărcinarea să învețe adevărul; că ei erau cu toții prinși în aceeași lucrare; și că ei erau, de asemenea, dependenți de Dumnezeu în ceea ce privește succesul în lucrarea lor. Discuțiile care se iviseră în biserică, referitoare la meritele unor slujitori ai Evangheliei, nu erau după rânduiala lui Dumnezeu, ci urmarea nutririi unor însușiri ale inimii firești. „Când unul zice: 'Eu sunt al lui Pavel'. Și altul: 'Eu sunt al lui Apolo', nu sunteți voi oameni de lume? Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească” (1 Cor. 3,4-7).

Pavel fusese acela care predicase întâi Evanghelia în Corint și care organizase acolo biserica. Aceasta era lucrarea pe care Domnul i-o dăduse lui. Mai târziu, prin călăuzirea lui Dumnezeu, au fost aduși și alți lucrători spre a-și ocupa locul și a-și face partea lor de lucru. Sămânța semănată trebuia udată și acest lucru trebuia să-l facă Apolo. El a mers pe urmele lui Pavel în lucrarea sa, dând mai departe învățatură și ajutând ca sămânța semănată să se dezvolte. El a găsit o cale spre inima oamenilor, însă Dumnezeu a fost Acela care a adus creșterea. Nu puterea omenească, ci puterea divină este cea care lucrează transformarea caracterului. Nici cel care seamănă și nici cel care udă nu fac să crească sămânța; ei lucrează sub mâna lui Dumnezeu, ca unelte alese de el, conlucrând cu El în lucrarea Sa. Maestrului îi aparțin cinstea și slava care vin de pe urma succesului.

Nu toți slujitorii lui Dumnezeu au aceleași daruri, însă toți sunt lucrătorii Săi. Fiecare trebuie să învețe de la Marele Învățător și apoi să spună și la alții ce a învățat. Dumnezeu a dat fiecărui sol al Său o lucrare aparte. Sunt felurite daruri, însă toți lucrătorii trebuie să lucreze în armonie, controlați de influența sfințitoare a Duhului Sfânt. Ca urmare a lucrării lor de a face cunoscută Evanghelia mântuirii, mulți vor fi convinși și convertiți de puterea lui Dumnezeu. Unealta omenească este ascunsă împreună cu Hristos în Dumnezeu și Hristos apare ca Cel dintâi dintre zece mii, Cel în totul plăcut și atrăgător.

„Cel ce sădește și cel ce udă sunt totuna; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Cor. 3,8-9). În acest text al Scripturii, apostolul compară biserica cu un ogor cultivat, în care gospodarul lucrează, îngrijindu-se de via Domnului; și, de asemenea, o compară cu o clădire care trebuie să se înalțe pentru a ajunge un templu sfânt pentru Domnul. Dumnezeu este Meșterul ziditor și El a hotărât fiecărui om lucrarea sa. Toți trebuie să lucreze sub supravegherea Sa, îngăduindu-I să lucreze pentru și prin lucrătorii Săi. El le dă tact și pricepere și, dacă ei ascultă de îndrumările Sale, atunci El le încununează strădaniile cu succes.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să lucreze laolaltă, unindu-se într-o rânduială plină de blândețe și politețe; „în cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Rom. 12,10). Nu trebuie să fie nici un fel de critică lipsită de blândețe, nici ruperea în bucăți a lucrării altuia; nici partide diferite. Fiecare om căruia Domnul i-a încredințat o solie are lucrarea sa deosebită. Fiecare om are individualitatea sa, care nu trebuie să se dizolve în a altuia. Cu toate acestea, fiecare trebuie să lucreze în armonie cu frații săi. În lucrarea lor, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie în totul una. Nimeni nu trebuie să se impună pe sine ca un criteriu de urmat, vorbind disprețuitor despre conlucrătorii săi sau tratându-i ca inferiori. Sub călăuzirea lui Dumnezeu, fiecare trebuie să-și facă lucrarea hotărâtă lui, fiind respectat, iubit și încurajat de ceilalți lucrători. Împreună, ei trebuie să ducă lucrarea până la terminarea ei.

Asupra acestor principii stăruie Pavel foarte mult în prima sa epistolă către biserica din Corint. Apostolul amintește pe „slujitorii lui Hristos” ca fiind „ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu”; și despre lucrarea lor el spune: „Ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în locul încredințat lui. Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă este Domnul. De aceea, să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare va căpăta lauda de la Dumnezeu” (1 Cor. 4,1-5).

Nici unei ființe omenești nu-i este dat să judece între diferiți servi ai lui Dumnezeu. Singur Domnul este judecătorul lucrului omului și El va da fiecăruia răsplata ce i se cuvine.

În continuare, apostolul se referă direct la comparația care se făcuse între lucrarea sa și aceea a lui Apolo: „Fraților, pentru voi am spus aceste lucruri, în icoană de vorbire, cu privire la mine și la Apolo, ca prin noi înșine să învățați să nu treceți peste 'ce este scris': și nici unul din voi să nu se fâlească deloc cu unul împotriva celuilalt. Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi

primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Cor. 4,6-7).

În mod deschis, Pavel arată bisericii primejdiile și greutățile pe care el și tovarășii lui le-au îndurat cu răbdare în lucrarea lor pentru Hristos. „Până în clipa aceasta”, declară el, „suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărăți, binecuvântăm; când suntem prigonți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor. Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă fac rușine; ci ca să vă sfătuiesc ca pe niște copii prea iubiți ai mei. Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Iisus, prin Evanghelie” (1 Cor. 4,11-15).

El, care trimite slujitorii Evangheliei ca ambasadori ai Săi împuterniciți, este dezonorat atunci când printre ascultători se dă pe față un atașament puternic față de un anume slujitor favorit, într-atât încât nu vor să mai primească lucrarea unui alt slujitor. Domnul trimite ajutor poporului Său, nu totdeauna așa cum ar alege ei, ci cum au nevoie; căci oamenii au o vedere mărginită și nu pot deosebi ce este spre cel mai mare bine al lor. Rareori se întâmplă ca un slujitor al Evangheliei să aibă toate calitățile necesare desăvârșirii unei biserici în toate cerințele creștinismului; de aceea, deseori, Dumnezeu le trimite alți slujitori, fiecare având unele însușiri care le lipsiseră celorlalți.

Biserica ar trebui ca, plină de recunoștință, să-i primească pe acești slujitori ai lui Hristos, așa cum ar primi pe Maestrul Însuși. Credincioșii ar trebui să caute să tragă orice folos cu puțință din învățătura pe care fiecare slujitor al Evangheliei le-o dă din Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărurile pe care le aduc slujitorii lui Dumnezeu trebuie primite și luate bine în seamă, cu o umilință plină de blândețe, însă, nicidecum, nici un slujitor al Evangheliei nu ar trebui idolatrizat.

Prin harul lui Hristos, slujitorii lui Dumnezeu sunt făcuți soli ai luminii și ai binecuvântării. Când, prin rugăciune sinceră și stăruitoare, dobândesc umplerea cu Duhul Sfânt și pornesc încărcăți

cu povara salvării sufletelor, cu inimile lor pline de zel pentru a duce mai departe biruințele crucii, ei vor vedea rodul muncii lor. Refuzând în mod hotărât să desfășoare o înțelepciune omenească sau să se înalțe pe ei înșiși, ei vor săvârși o lucrare ce va rezista atacurilor lui Satana. Multe suflete se vor întoarce de la întuneric la lumină și multe comunități vor fi întemeiate. Oamenii vor fi convertiți nu pentru unealta omenească, ci pentru Hristos. Eul va fi ținut în supunere; și va apărea numai Iisus, Omul Golgotei.

Cei care azi lucrează pentru Hristos pot să dea pe față aceleași calități deosebite și alese manifestate de aceia care, în timpurile apostolice, au vestit Evanghelia. Dumnezeu este tot atât de dispus să dea putere servilor Săi de azi cum a fost dispus să dea putere lui Pavel și Apolo, lui Sila și Timotei, lui Petru, Iacov și Ioan.

În zilele apostolilor, erau unele suflete greșit îndrumate, care pretindeau a crede în Hristos, dar care refuzau să dea pe față respect față de solii Lui. Ei spuneau că nu ascultă de nici un învățător omenesc, pentru că sunt învățați direct de Hristos, fără ajutorul slujitorilor Evangheliei. Ei aveau un spirit independent și nu voiau să se supună glasului bisericii. Asemenea oameni se găseau într-o gravă primejdie de a fi amăgiți.

Dumnezeu a pus în biserică, drept ajutoare alese de El, oameni cu diferite talente, pentru ca, prin punerea laolaltă a înțelepciunii mai multora, să se poată împlini gândul, voința Duhului. Oamenii care acționează potrivit propriilor trăsături puternice de caracter, refuzând să tragă la un jug cu alții care au o mai îndelungă experiență în lucrarea lui Dumnezeu, vor ajunge să fie orbiți de încrederea în ei înșiși, nefiind în stare să facă deosebire între rătăcire și adevăr. Nu este bine ca asemenea oameni să fie aleși conducători în biserică, deoarece ei vor urmări judecata proprie și planurile proprii, indiferent de părerea fraților lor. Este ușor pentru vrăjmaș să lucreze prin aceia care, ei înșiși având nevoie de sfat la fiecare pas, își asumă rolul de păzitori ai sufletelor, fără ca să fi învățat umilința lui Hristos.

Numai impresiile nu sunt o călăuză sigură spre datorie. Deseori, vrăjmașul îi amăgește pe oameni să creadă că Dumnezeu îi conduce, când de fapt ei urmează numai niște porniri omenești. Dar,

dacă veghem cu multă grijă și ne consfătuim cu frații noștri, ne va fi dată o înțelegere a voinței Domnului; căci făgăduința este aceasta: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa” (Ps. 25,9).

În prima biserică creștină erau unii care nu voiau să recunoască nici pe Pavel, nici pe Apolo, ci susțineau că Petru era conducătorul lor. Ei afirmau că Petru fusese mai apropiat de Hristos, atunci când Învățătorul fusese pe pământ, în vreme ce Pavel fusese un prigonitor al credincioșilor. Vederile și simțămintele lor erau ferecate de prejudecată. Ei nu vedeau dărnicia și dragostea gingașă care dovedesc că Hristos locuiește în inimă.

Era primejdia ca acest spirit de partidă să aibă urmări foarte rele pentru biserica creștină și Pavel a fost învățat de Domnul să spună cuvinte serioase de mustrare. Pe aceia care spuneau: „Eu sunt al lui Pavel. Și eu al lui Apolo. Și eu al lui Chifa. Și eu al lui Hristos”, apostolul îi întreba: „Hristos a fost împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel ați fost botezați?” El stăruia de ei ca „nimeni să nu se fălească dar cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu” (1 Cor. 1,12.13; 3,21-23).

Pavel și Apolo erau în deplină înțelegere. Cel din urmă era dezamăgit și întristat din pricina dezbinării ce exista în Corint; el nu a câștigat nimic din faptul că ei îl preferau, și nici nu i-a încurajat la aceasta, ci a părăsit în grabă acest câmp al discordiei. Când mai târziu Pavel a stăruit să mai viziteze Corintul, el nu a vrut și, vreme îndelungată, nu a mai lucrat acolo până mai târziu, când biserica ajunsese la o mai bună stare spirituală.

EFES

În timp ce Apolo predica în Corint, Pavel și-a împlinit făgăduința de a se întoarce la Efes. El făcuse o scurtă vizită la Ierusalim și petrecuse câțva timp în Antiohia, unde lucrase el prima dată. De atunci, călătorise prin Asia Mică, prin tot „ținutul Galatiei și Frigiei” (Fapte 18,23), vizitând bisericile pe care le întemeiasse și întărind credința ucenicilor.

Pe vremea apostolilor, partea de apus a Asiei Mici era cunoscută ca provincie romană a Asiei. Efesul, capitala, era un mare centru comercial. Portul lui era aglomerat cu corăbii, iar străzile erau ticsite de oameni din fiecare țară. Asemenea Corintului, el prezenta un câmp promițător pentru efort misionar.

Iudeii, foarte răspândiți acum mai în toate țările civilizate, în genere așteptau venirea lui Mesia. Când Ioan Botezătorul predica, mulți, în vizitele lor la Ierusalim, cu ocazia sărbătorilor anuale, ieșiseră la țărmurile Iordanului ca să-l asculte. Acolo, ei auziseră cum Iisus fusese proclamat ca Cel făgăduit și duseseră vestea în toate părțile lumii. În felul acesta, Providența pregătise calea pentru lucrarea apostolilor.

La sosirea sa la Efes, Pavel a găsit doisprezece frați care, asemenea lui Apolo, fuseseră ucenici ai lui Ioan Botezătorul și, asemenea lui, dobândiseră unele cunoștințe despre misiunea lui Hristos. Ei nu aveau destoinicia lui Apolo, însă cu aceeași sinceritate și credință căutau să răspândească în tot locul cunoștința pe care o primiseră.

Frații aceștia nu știau nimic despre misiunea Duhului Sfânt. Când au fost întrebați de Pavel dacă au primit Duhul Sfânt, ei au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt. 'Dar cu ce botez ați fost botezați?’ i-a întrebat Pavel, și ei au răspuns: 'Cu botezul lui Ioan’”.

Apoi, apostolul le-a prezentat marile adevăruri care stau la temelia nădejzii creștine. El le-a vorbit despre viața lui Hristos pe acest pământ și despre cruda și rușinoasa Sa moarte. El le-a spus cum viața Domnului a rupt barierele mormântului și a înviat triumfător asupra morții. El a repetat însărcinarea Mântuitorului dată ucenicilor Săi: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh” (Matei 28,18.19). Atunci el le-a vorbit și despre făgăduința lui Hristos de a trimite pe Mângâietorul, prin a cărui putere aveau să fie săvârșite multe semne și minuni, și le-a descris cât de strălucit se împlinise această făgăduință în Ziua Cincizecimii.

Cu un profund interes și cu o bucurie plină de recunoștință și uimire, frații au ascultat cuvintele lui Pavel. Prin credință, ei au înțeles adevărul cel minunat al jertfei ispășitoare a lui Hristos și L-au primit ca Răscumpărător al lor. Apoi, au fost botezați în Numele lui Iisus; „când și-a pus Pavel mâinile peste ei”, au primit și botezul Duhului Sfânt, prin care au fost făcuți în stare să vorbească în limba altor neamuri și să profetizeze. În acest fel, ei au fost făcuți destoinici să lucreze ca misionari în Efes și în vecinătățile lui și, de asemenea, să meargă și să vestească Evanghelia în Asia Mică.

Datorită faptului că nutreau un spirit umil și gata de a primi învățătura, acești oameni au putut ajunge să dobândească experiența care i-a făcut în stare să înceapă lucrarea în câmpul secerișului. Exemplul lor prezintă creștinilor o învățătură de mare valoare. Sunt mulți care înaintează foarte puțin în viața spirituală, fiindcă sunt prea plini de ei înșiși spre a mai putea ocupa locul de învățăcei. Ei sunt mulțumiți cu o cunoștință superficială a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu vor să-și schimbe credința sau obiceiurile și, prin urmare, nu se străduiesc deloc să dobândească o lumină mai mare.

Dacă urmașii lui Hristos ar fi căutători sânguincioși după înțelepciune, ei ar fi conduși în bogatele câmpuri ale adevărului, care până aici le-au fost cu totul necunoscute. Cel care se va preda cu totul lui Dumnezeu va fi călăuzit de mâna divină. Acesta poate să fie un om simplu și, în aparență, neînzestrat cu daruri; totuși, dacă cu inimă iubitoare și încrezătoare el ascultă de înștiințarea

voinței lui Dumnezeu, atunci puterile lui vor fi curățite, înnobilate, înviorate și însușirile lui se vor înmulți. Tezaurizând învățăturile înțelepciunii divine, el va primi o însărcinare sfântă; va fi făcut în stare ca viața lui să fie o cinste pentru Dumnezeu și o binecuvântare pentru lume. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Ps. 119,130).

Astăzi, sunt mulți tot atât de neștiutori în ceea ce privește lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii cum fuseseră credincioșii aceia din Efes; totuși nici un alt adevăr nu este învățat mai clar în Cuvântul lui Dumnezeu decât acesta. Profeții și apostolii au stăruit asupra acestei teme. Însuși Hristos ne atrage atenția asupra dezvoltării lumii vegetale ca o ilustrare a lucrării Duhului Sfânt în susținerea vieții spirituale. Seva viței ridicându-se din rădăcină este împrăștiată în ramuri, ajutând la creștere și producând flori și rod. Tot la fel, puterea dătătoare de viață a Duhului Sfânt, pornind de la Mântuitorul, pătrunde și stăpânește sufletul, reînnoiește motivele și sentimentele și aduce până și gândurile în ascultare de voința lui Dumnezeu, făcându-l în stare pe primitor să aducă roadele prețioase ale faptelor sfinte.

Autorul vieții spirituale este nevăzut și modul exact cum această viață este împărtășită și susținută este dincolo de puterea de explicare a omului și de filozofia lui. Totuși lucrările Spiritului sunt totdeauna în armonie cu Cuvântul scris. După cum este în lumea naturală, la fel este și în cea spirituală. Viața naturală este păstrată clipă de clipă prin puterea divină; totuși ea nu este susținută printr-o minune directă, ci prin folosirea binecuvântărilor puse la dispoziția noastră. Tot astfel, viața spirituală este susținută prin folosirea acelor mijloace rânduite de Providență. Dacă urmașul lui Hristos dorește să crească „la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Ef. 4,13), el trebuie să mănânce pâinea vieții și să bea apa mântuirii. El trebuie să vegheze, să se roage și să lucreze, ascultând în totul de îndrumările lui Dumnezeu date prin Cuvântul Său.

În experiența acestor iudei convertiți mai este și o altă învățătură pentru noi. Când ei au primit botezul din mâna lui Ioan, ei nu au înțeles pe deplin misiunea lui Iisus ca purtător de păcat.

Ei susțineau rătăcirii serioase. Dar, primind o lumină mai clară, ei L-au primit cu bucurie pe Hristos ca Răscumpărător al lor și, o dată cu acest pas de înaintare, a venit și o schimbare în îndatoririle lor. Primind o credință mai curată, în viața lor a avut loc o schimbare corespunzătoare. Ca semn al acestei schimbări și ca o recunoaștere a credinței lor în Hristos, ei au fost rebotezați în Numele lui Iisus.

După cum îi era obiceiul, Pavel și-a început lucrarea la Efes, predicând în sinagoga iudeilor. El a continuat să lucreze acolo timp de trei luni, vorbind cu ei „despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu”. La început, a fost primit bine; dar, ca și în alte locuri, în scurt timp a avut de înfruntat o împotrivire puternică. „Unii rămâneau împietriți și necredincioși și vorbeau de rău calea Domnului înaintea norodului.” Deoarece ei stăruiau în lepădarea Evangheliei, apostolul a încetat să mai predice în sinagogă.

Spiritul lui Dumnezeu lucrase cu și prin Pavel în străduințele sale pentru semenii săi. Dovezi îndestulătoare fuseseră aduse spre a-i convinge pe toți aceia care, în mod sincer, ar fi dorit să cunoască adevărul. Însă mulți și-au îngăduit să fie stăpâniți de prejudecăți și necredință și au refuzat să admită cele mai convingătoare dovezi. Temându-se ca nu cumva credința ucenicilor să fie primejduită de continua legătură cu cei ce se împotriveau adevărului, Pavel s-a despărțit de ei și i-a strâns pe toți credincioșii la un loc, continuându-și predicile publice în școala lui Tiran, un învățător cu un oare-care renume.

Pavel a văzut că înaintea lui „s-a deschis o ușă mare și largă, deși „erau mulți potrivnici” (1 Cor. 16,9). Efesul era nu numai cea mai strălucită, ci și cea mai decăzută dintre cetățile Asiei. Superstiția și plăcerile senzuale țineau sub influența lor populația ei numeroasă. La umbra templelor, criminali de toate felurile își găseau adăpost și înfloreau cele mai degradante vicii.

Efesul era un centru binecunoscut al adorării Dianei. Faima mărețului templu al „Dianei Efesenilor” se întinsese prin toată Asia și în toată lumea. Strălucirea lui neîntrecută făcea din el mândria nu numai a cetății, ci și a întregii națiuni. Despre idolul din templu, tradiția spunea că ar fi căzut din cer. Pe el erau gravate diferite semne simbolice, despre care se credea că au o mare putere. Cărți

întregi fuseseră scrise de efeseni pentru a explica înțelesul și folosința acestor simboluri.

Printre cei care au dat o mare atenție cercetării acestor cărți costisitoare erau mulți vrăjitori, care aveau o puternică influență asupra minții superstițioșilor închinători ai chipului din templu.

În timpul lucrării sale la Efes, apostolului Pavel i se dăduseră dovezi deosebite ale bunăvoinței divine. Puterea lui Dumnezeu însoțise străduințele lui și mulți fuseseră tămăduiți de boli fizice. „Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel; până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri, care fuseseră atinse de trupul lui, și-i lăsau bolile și ieșeau afară din ei duhurile necurate.” Aceste manifestări ale puterii divine erau cu mult mai puternice decât se arătaseră vreodată mai înainte în Efes și erau de așa natură, încât nu puteau fi imitate de dibăcia scamatorilor sau de farmecele vrăjitorilor. Fiindcă aceste minuni erau săvârșite în Numele lui Iisus din Nazaret, oamenii au avut ocazia să vadă că Dumnezeul cerului era mult mai puternic decât vracii care se închinau zeiței Diana. În felul acesta, Domnul l-a înălțat pe slujitorul Său chiar înaintea idolatrilor, incomparabil mai presus decât cel mai puternic și mai iscusit dintre vraci.

Dar Acela căruia îi sunt supuse toate duhurile rele și care le dăduse slujitorilor Săi putere asupra lor avea să aducă o rușine și o înfrângere și mai mare asupra acelor care au disprețuit și au batjocorit Numele Său sfânt. Vrăjitoria fusese oprită de legea lui Moise sub pedeapsa cu moartea; totuși, din timp în timp, în mod ascuns, ea fusese practică de iudeii apostaziați. În vremea când Pavel vizita Efesul, în cetate erau „niște exorciști iudei, care umblau din loc în loc” și care, văzând minunile săvârșite prin el, „au încercat să cheme Numele Domnului Iisus peste cei ce aveau duhuri rele”. O încercare de felul acesta o făcuseră cei „șapte fii ai lui Sceva, un preot iudeu din cei mai de seamă”. Găsind pe un om stăpânit de un duh demonic, ei i s-au adresat, zicând: „Vă jur pe Iisus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!” Dar „duhul cel rău le-a răspuns: 'Pe Iisus Îl cunosc, și pe Pavel îl știu; dar voi cine sunteți?'” Și omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea”.

În felul acesta, s-a dat o dovadă de netăgăduit în ce privește sfințenia Numelui lui Hristos și primejdia la care se expun aceia care invocă acest Nume fără a crede în divinitatea misiunii Mântuitorului. „I-a apucat frica pe toți: și Numele Domnului Iisus era proslăvit.”

Faptele care până atunci fuseseră ținute ascunse erau acum date la iveală. Deși au primit creștinismul, unii dintre credincioși nu au renunțat pe deplin la superstițiile lor. Într-o oarecare măsură, ei au continuat să practice vrăjitoria. Acum, convinși fiind de rătăcirea lor, „mulți din cei ce crezuseră veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră”. Chiar și asupra unor vrăjitori se extinsese această lucrare bună; „și unii din cei ce făcuseră vrăjitorii, și-au adus cărțile și le-au ars înaintea tuturor; prețul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginți. Cu atâta putere se răspândea și se întărea Cuvântul Domnului”.

Arzându-și cărțile de vrăjitorie, convertiții efeseni au arătat că lucrurile în care găsiseră cândva plăcere, le priveau acum cu scârbă. În și prin vrăjitorie, ei jigniseră în mod deosebit pe Dumnezeu și își primejduiseră sufletele; și contra vrăjitoriei și-au arătat ei acum indignarea. În felul acesta, ei au dat pe față adevărata lor convertire.

Aceste tratate despre farmece cuprindeau reguli și forme de comunicare cu spiritele rele. Ele cuprindeau rânduiele ale cultului lui Satana – îndrumări pentru cererea ajutorului său și obținerea de informații din partea lui. Reținând aceste cărți, noii convertiți s-ar fi expus ispitei; vânzându-le, ei ar fi așezat ispita în calea altora. Ei renunțaseră la împărăția întunericului și, spre a-i nimici puterea, nu s-au dat înapoi de la nici un sacrificiu. În felul acesta, adevărul a triumfat asupra prejudecăților oamenilor și asupra iubirii lor de bani.

Prin această manifestare a puterii lui Hristos, s-a câștigat o puternică biruință pentru creștinism chiar în cetățuia superstiției. Influența faptelor care avuseseră loc a fost mult mai întinsă decât

Oamenilor le place să creadă că superstițiile păgâne au dispărut în fața civilizației secolului al douăzecilea. Însă Cuvântul lui Dumnezeu și cruda mărturie a faptelor declară că vrăjitoria este practică în veacul acesta tot la fel ca în zilele vrăcilor din vechime. Vechiul sistem de vrăjitorie este în realitate același lucru cu ceea ce este cunoscut acum sub numele de spiritism modern. Satana își găsește o cale de a ajunge la mii de minți, prezentându-se sub chipul prietenilor dispăruți. Scriptura declară că „cei morți nu știu nimic” (Ecl. 9,5). Gândurile lor, dragostea lor, ura lor au pierit. Morții nu au nici o legătură cu cei vii. Dar, credincios șireteniei sale de la început, Satana folosește această cale pentru a pune stăpânire pe mințile oamenilor.

Prin spiritism, mulți bolnavi, mulți dintre cei rămași singuri, dintre cei curioși intră în legătură cu spiritele rele. Toți cei care se avântă să facă lucrul acesta se găsesc pe un teren primejdios. Cuvântul adevărului amintește cum îi privește Dumnezeu. În vremurile trecute, El a rostit o aspră osândă asupra unui împărat care trimisese să i se aducă sfat din partea unui oracol păgân: „Oare nu este Dumnezeu în Israel, de ce vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea așa vorbește Domnul: 'Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri'” (2 Regi 1,3.4).

Vracii din vremurile păgâne își au corespondentul în medium-urile spiritiste, cei cu vedenii și ghicitorii de azi. Glasurile mistice care au vorbit la Endor și la Efes mai rătăcesc și acum pe fiii oamenilor, prin cuvintele lor mincinoase. Dacă vâlul ar putea fi dat la o parte dinaintea ochilor noștri, am vedea cum îngerii cei răi folosesc toată dibăcia lor spre a amăgi și nimici. Acolo unde este la lucru o influență care caută să-i facă pe oameni să-L uite pe Dumnezeu, acolo Satana își exercită puterea sa vrăjitoarească. Când oamenii se supun influenței sale, mai înainte ca ei să-și fi dat seama, mintea le este adusă în rătăcire și sufletul mânjit. Muștrarea adresată de apostol bisericii din Efes trebuie să fie luată în seamă și de poporul lui Dumnezeu de astăzi: „Nu luați parte deloc la lucrările neroditoare ale întunericii, ba încă mai degrabă osândiți-le” (Ef. 5,11).

ZILE DE OSTENEALĂ ȘI ÎNCERCĂRI

Timp de mai bine de trei ani, Efesul a fost centrul activității lui Pavel. Aici s-a ridicat o biserică înfloritoare și din această cetate Evanghelia s-a răspândit în toată provincia Asiei, atât printre iudei, cât și printre neamuri.

De câțeva vreme însă, apostolul se gândea la o altă călătorie misionară. „Pavel și-a pus în gând să se ducă la Ierusalim, trecând prin Macedonia și Ahaia. 'După ce voi merge acolo', își zicea el, 'trebuie să văd Roma'.” Potrivit cu acest plan, „el a trimis în Macedonia pe doi dintre cei care lucrau împreună cu el, pe Timotei și pe Erast”; dar, simțind că lucrarea din Efes mai cerea încă prezența sa, el s-a hotărât să mai rămână până după sărbătoarea Cincizecimii. Dar nu peste mult timp, s-a întâmplat un lucru care a grăbit plecarea sa.

O dată pe an, în Efes, aveau loc ceremonii deosebite, în cinstea zeiței Diana. Acestea atrăgeau mulțimi de oameni din toate părțile provinciei. În timpul acesta, aveau loc festivități însoțite de cea mai mare pompă și strălucire.

Aceste zile de sărbătoare erau un timp de încercare pentru cei care veniseră de curând la credință. Grupa de credincioși care se adunau în școala lui Tiran făcea o notă discordantă în ansamblul sărbătoresc, iar batjocura, reproșul și insulta se îngrămădeau fără număr asupra lor. Lucrarea lui Pavel dăduse cultului păgân o puternică lovitură, care a avut ca urmare o scădere simțitoare a numărului celor care luau parte la această festivitate națională și a entuziasmului închinătorilor. Influența învățăturilor sale s-a extins cu mult peste numărul celor care de fapt veniseră la credință. Mulți dintre cei care nu primiseră pe față învățăturile cele noi au devenit așa de luminați, încât și-au pierdut orice încredere în zeii lor păgâni.

Mai exista și o altă pricină de nemulțumire. La Efes, se dezvoltase o mare și bănoasă afacere prin fabricarea și vânzarea de mici temple și chipuri lucrate după modelul templului și chipul Dianei. Cei implicați în această industrie și-au văzut câștigurile scăzând și s-au unit cu toții ca să arunce asupra lucrării lui Pavel vina acestei schimbări neplăcute.

Dimitrie, un fabricant de chipuri din argint, adunându-i pe toți lucrătorii din această meserie, le-a zis: „Oamenilor, știți că bogăția noastră atârnă de meseria aceasta; și vedeți și auziți că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat și a abătut mult norod și zice că zeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei. Primejdia care vine din acest fapt nu este numai aceea că meseria noastră cade în dispreț; dar și că templul mării zeițe Diana este socotit ca o nimica, și chiar măreția aceleia care este cinstită în toată Asia și în toată lumea este nimicită.” Cuvintele acestea au stârnit patimile oamenilor. Ei s-au „umplut de mânie și au început să strige: 'Mare este Diana Efesenilor!'”

Vestea despre această cuvântare s-a răspândit cu iuteală. „Toată cetatea s-a tulburat.” Pavel a fost căutat, însă apostolul nu era de găsit. Frații lui, luând cunoștință despre primejdie, îl zoriseră să plece de acolo. Îngeri ai lui Dumnezeu fuseseră trimiși spre a-l păzi pe apostol; vremea ca el să moară ca martir încă nu sosise.

Neizbutind să-l găsească pe acela care era pricina mâniei lor, mulțimea a luat „cu ei pe macedonenii Gaiu și Aristarh, tovarășii de călătorie ai lui Pavel”; și cu ei „au năvălit cu toții într-un gând în teatru”.

Locul unde era ținut ascuns Pavel nu era prea departe și el a aflat curând despre primejdia în care se găseau frații lui iubiți. Uitând de propria siguranță, el a vrut să se ducă imediat la teatru să le vorbească celor răzvrățiți. „Dar nu l-au lăsat ucenicii.” Gaiu și Aristarh nu erau prada pe care o căutau oamenii; ei nu aveau să se teamă că vor suferi cine știe ce mare vătămare. Dar, dacă ar fi fost văzută fața palidă și îngrijorată a apostolului, aceasta ar fi trezit de îndată patimile cele mai murdare ale gloatei și nu ar mai fi existat niciodată posibilitatea omenească de a-i salva viața.

Pavel însă era încă plin de râvnă să apere adevărul înaintea mulțimii; în cele din urmă, el a fost descurajat să mai facă acest pas

printr-un mesaj de avertizare venit de la teatru. „Unii din mai-marii Asiei, care-i erau prieteni, au trimis la el ca să-l roage să nu se ducă la teatru.”

Zarva în teatru era în continuă creștere. „Unii strigau una, alții alta, căci adunarea era în învălmășeală, și cei mai mulți nici nu știau pentru ce se adunaseră.” Faptul că Pavel și unii dintre tovarășii lui erau de origine ebraică i-a făcut pe iudei dornici să arate lămurit că ei nu simpatizau cu el și nici cu lucrarea lui. De aceea, ei au împins înainte pe unul dintre ai lor, pentru a prezenta această problemă înaintea oamenilor. Vorbitorul care a fost ales era Alexandru, unul dintre meșteri, un căldărar, despre care mai târziu Pavel amintea ca despre unul care îi „făcuse mult rău” (2 Tim. 4,14). Alexandru era un bărbat cu însușiri nespuse de mari și el a depus toate eforturile ca să îndrepte mânia oamenilor numai împotriva lui Pavel și a tovarășilor lui. Dar gloata, văzând că Alexandru era iudeu, l-a împins la o parte; și „au strigat toți într-un glas, timp de aproape două ceasuri: 'Mare este Diana Efesenilor!'"

În cele din urmă, fiind cu totul istoviți, ei au încetat și a fost un moment de liniște. Atunci, logofătul cetății a atras atenția mulțimii și, în virtutea slujbei sale, a câștigat ascultarea lor. El i-a întâmpinat pe oameni chiar pe terenul lor și le-a arătat că nu era nici un motiv ca să îndreptățească această zarvă. El a apelat la judecata lor. „Bărbați efeseni”, a spus el, „cine este acela care nu știe că cetatea efesenilor este păzitoarea templului mării Diane și a chipului ei căzut din cer? Fiindcă nimeni nu poate să tăgăduiască lucrul acesta, trebuie să vă potoliți, și să nu faceți nimic cu pornire nechibzuită. Căci ați adus aici pe oamenii aceștia, care nu sunt vinovați nici de jefuirea templului, nici de hulă împotriva zeiței noastre. Deci, dacă în adevăr Dimitrie și meșterii lui au să se plângă împotriva cuiva, sunt zile de judecată și sunt dregători; să se părăscă unii pe alții. Dar dacă umblați după altceva, se va hotărî într-o adunare legiuită. Noi, de fapt, suntem
— 212 — în primejdie să fim învinuiți de răscoală pentru cele întâmplate astăzi, căci n-avem nici un temei ca să putem îndreptăți zarva aceasta.’ După aceste cuvinte, a dat drumul adunării.”

În vorbirea sa, Dimitrie spusese: „Meseria noastră cade în dispreț”. Aceste cuvinte dezvăluie adevărata pricină a zarvei din

Efes și, de asemenea, cauza multora dintre prigonirile care îi urmăriseră pe apostoli în lucrarea lor. Dimitrie și meșterii lui au văzut că, prin propovăduirea și răspândirea Evangheliei, negoțul cu chipurile făcute era primejduit. Era în joc venitul preoților și meșteșugarilor păgâni; și, din pricina aceasta, ei au ridicat împotriva lui Pavel cea mai nemiloasă împotrivire.

Hotărârea logofătului și a altor slujbași cu vază din cetate l-a prezentat pe Pavel înaintea oamenilor ca pe unul care nu era vinovat de nici o faptă nelegală. Aceasta era o altă biruință a creștinismului asupra rătăcirii și superstiției. Dumnezeu ridicase pe un mare magistrat spre a apăra pe apostolul Său și pentru a ține în frâu acea gloată gălăgioasă. Inima lui Pavel era plină de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru că viața lui fusese ocrotită și creștinismul nu fusese făcut de rușine prin zarva din Efes.

„Când a încetat zarva, Pavel a chemat pe ucenici și, după ce le-a dat sfaturi, și-a luat ziua bună de la ei și a plecat în Macedonia.” În această călătorie, el era însoțit de doi credincioși frați efeseni: Tihic și Trofim.

Lucrarea lui Pavel în Efes se încheiase. Slujirea lui acolo fusese un timp de lucrare neîncetată, de multe încercări și frământări sufletești. El îi învățase pe oameni în public și din casă în casă, învățându-i și avertizându-i cu multe lacrimi. Mereu și mereu, iudeii se ridicaseră împotriva lui și n-au pierdut nici o ocazie ca să întărească sentimentele omenești împotriva lui.

În timp ce se lupta cu împotrivirea, împingea înainte cu un zel neobosit lucrarea Evangheliei și ocrotea interesele unei biserici încă tinere în credință, Pavel avea pe suflet o grea povară pentru toate bisericile.

Vestea despre vreo apostazie în una dintre bisericile întemeiate de el îi pricinuia o adâncă mâhnire. El se temea ca nu cumva strădaniile lui pentru ei să nu se dovedească în zadar. Multe nopți nedormite le petrecea în rugăciune și cugetare serioasă, atunci când afla despre metodele folosite pentru nimicirea lucrării sale. Când avea ocazie și când situația cerea acest lucru, el scria bisericilor, făcându-le muștrări și dându-le sfaturi, îndemnuri și încurajări. În aceste epistole, deși apostolul nu stăruia asupra propriilor

încercări, găsim dezvăluiri ocazionale cu privire la lucrarea și suferințele lui pentru Hristos. Bătăi și întemnițări, frig, foame și sete, primejdii pe uscat și pe mare, în cetăți și în pustie, din partea alor săi, din partea păgânilor și din partea fraților mincinoși – toate acestea le-a îndurat din pricina Evangheliei. El fusese făcut „de rușine”, „ocărat”, socotit „ca lepădarea tuturor”, „în grea cumpănă”, „prigoniți”, „încolțiți din toate părțile”, „în fiecare zi în primejdie”, dat „la moarte din pricina lui Iisus”.

În mijlocul continuei furtuni de împotrivire, a strigătelor vrăjmașilor și trădării prietenilor, cutezătorul apostol ajunsese aproape la descurajare. Dar, privind înapoi la Golgota, el se avânta cu un nou zel, ca să împrășteie cunoștința despre Cel răstignit. El călca pe cărarea însângerată pe care călcase Hristos înaintea lui. El nu căuta să fie cruțat de luptă până în ziua când avea să-și pună jos armura, la piciorul Răscumpărătorului său.

SOLIE DE AVERTIZARE ȘI ÎNDEMN

Prima epistolă către biserica din Corint a fost scrisă de apostolul Pavel în timpul ultimei părți a șederii sale la Efes. Pentru nimeni altul el nu a simțit un interes mai mare și nu a depus o străduință mai neobosită ca pentru credincioșii din Corint. Timp de un an și jumătate lucrase printre ei, îndreptându-le atenția către un Mântuitor răstignit și înălțat la cer, ca singura cale de mântuire, și îndemnându-i să se bizuie pe puterea transformatoare a harului Său. Înainte de a-i primi în obștea bisericii pe cei care mărturiseau a fi creștini, el s-a îngrijit îndeaproape să le dea o îndrumare deosebită cu privire la privilegiile și datoriile unui creștin credincios; și, cu multă ardoare, s-a străduit să-i ajute să fie credincioși legământului botezului.

Pavel avea un simț ascuțit în legătură cu lupta pe care fiecare suflet trebuie să o ducă cu instrumentele răului care caută continuu să înșele și să prindă în cursă; și el lucrase neobosit pentru a întări și statornici pe cei care erau tineri în credință. El îi rugase stăruitor să se predea cu totul lui Dumnezeu, căci știa că, atunci când sufletul nu se predă, păcatul nu este lepădat, poftele și pasiunile încă se luptă pentru supremație și ispitele fac conștiința să fie confuză.

Predarea trebuie să fie deplină. Fiecare suflet slab, plin de îndoieli și luptător, care se predă cu totul lui Dumnezeu, este pus în legătură directă cu ființele care îl fac în stare să biruie. Cerul este aproape de el și are sprijinul și ajutorul îngerilor îndurării în orice timp de cercare și nevoie.

Membrii bisericii din Corint erau înconjurați de idolatrie și plăceri senzuale din cele mai felurite și mai ispititoare. Cât timp apostolul a fost cu ei, aceste influențe au avut doar o slabă putere asupra lor. Credința hotărâtă a lui Pavel, rugăciunile lui fierbinți,

cuvintele lui stăruitoare de îndemn și, mai presus de orice, viața sa evlavioasă îi ajutaseră să renunțe mai degrabă la eul lor pentru Hristos decât să se bucure de plăcerile păcatului.

Totuși, după plecarea lui Pavel, s-au ivit situații neplăcute; neghina ce fusese semănată de vrăjmaș s-a ivit printre grâu și, nu peste mult timp, a început să aducă roadele ei rele. Acesta a fost un timp de grea încercare pentru biserica din Corint. Apostolul nu mai era cu ei spre a le reînsufleți râvna și a-i ajuta în străduințele lor de a trăi în armonie cu Dumnezeu; și, puțin câte puțin, mulți au ajuns nepăsători și indiferenți, îngăduind ca gusturile și înclinațiile lor firești să-i stăpânească. Cel care atât de adesea îi îndemnase către idealurile înalte de curăție și integritate nu mai era cu ei; și nu puțini dintre aceia, care atunci când se convertiseră au lepădat obiceiurile lor rele, acum s-au întors la păcatele josnice al păgânismului.

Pavel a scris pe scurt bisericii, îndemnându-i pe credincioși să n-aibă „nici o legătură” cu membrii care aveau să stăruie în nelegiuire; însă mulți dintre ei au denaturat gândurile lui Pavel, răstălmăcindu-i vorbele, și și-au găsit o scuză pentru a nu lua în seamă învățătura sa.

Biserica i-a trimis lui Pavel o scrisoare, cerându-i sfat cu privire la diferite probleme, dar nespunându-i nimic despre păcatele dureroase care se aflau între ei. Totuși Duhul Sfânt l-a făcut pe apostol să-și dea seama că adevărata stare a bisericii fusese ascunsă de el și că această scrisoare era o încercare de a scoate de la el declarații pe temeiul cărora autorii scrisorii să poată clădi în așa fel, încât ele să slujească scopurilor lor.

La vremea aceea, au venit la Efes unii membri din familia lui Cloe, o familie creștină cu mare vază în Corint. Pavel i-a întrebat cu privire la starea lucrurilor și ei i-au spus că biserica era sfâșiată de dezbinări. Neînțelegerile care predominau cu ocazia vizitei lui

216 Apolo crescuseră foarte mult. Învățători falși îi îndemnau pe membri să disprețuiască învățăturile lui Pavel. Învățătura și rânduielile Evangheliei fuseseră denaturate. Mândria, idolatria și senzualismul erau în continuă creștere printre aceia care fuseseră cândva zeloși în viețuirea creștină.

Când acest tablou i-a fost înfățișat, Pavel a văzut că temerile lui cele mai rele s-au adevărit mai mult decât se așteptase el. Dar, din pricina aceasta, el nu s-a lăsat stăpânit de gândul că lucrarea lui fusese un eșec. Cu „strângere de inimă” și „cu ochii scăldați în lacrimi”, el a cerut sfat de la Dumnezeu. Bucuros ar fi vizitat de îndată Corintul, dacă aceasta ar fi fost calea cea mai înțeleaptă pe care s-o urmeze. El știa însă că în starea de față credincioșii nu aveau să profite de pe urma lucrării sale și de aceea el l-a trimis pe Tit spre a pregăti calea pentru o vizită a sa ceva mai târziu. Apoi, lăsând la o parte orice simțământ personal față de umblarea acelor a căror purtare dezvăluia o așa ciudată stricăciune și păstrându-și sufletul alături de Dumnezeu, apostolul a scris bisericii din Corint una dintre cele mai bogate, mai instructive și mai puternice dintre toate epistolele sale.

Cu o remarcabilă limpezime, el a început să răspundă diferitelor întrebări ce-i fuseseră puse de biserică și să stabilească principii generale, care, dacă ar fi fost ascultate, i-ar fi condus la un nivel spiritual mai înalt. Ei erau în primejdie și el nu putea suporta gândul de a scăpa prilejul ca, în acest moment critic, să ajungă la inimile lor. În mod credincios, el i-a avertizat despre primejdiile lor și i-a muștrat pentru păcatele lor. Din nou le-a îndreptat privirile spre Hristos și a căutat să aprindă iarăși flacăra devotamentului lor de la început.

Iubirea cea mare a apostolului față de biserica din Corint era descoperită în salutarea plină de o iubire duioasă adresată bisericii. El le-a amintit de experiența întoarcerii lor de la idolatrie la închinarea și slujirea adevăratului Dumnezeu. El le-a adus aminte de darurile Duhului Sfânt pe care ei le primiseră și le-a arătat privilegiul pe care-l aveau de a înainta mereu în viața creștină până ce vor fi ajuns la curăția și sfințenia lui Hristos. „În El ați fost îmbogățiți în toate privințele”, scria Pavel, „cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta, mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Iisus Hristos.”

Pavel le-a vorbit lămurit despre neînțelegerile care se iviseră în biserica din Corint și i-a îndemnat stăruitor pe membri să înceteze

să se mai certe. „Vă îndemn dar fraților”, scria el, „pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.”

Apostolul s-a simțit liber să amintească cum și prin cine fusese informat despre dezbinările din biserică. „Căci, fraților, am aflat despre voi de la ai Cloei, că între voi sunt certuri.”

Pavel era un apostol inspirat. Adevărurile pe care le vestea altora el le primise „prin descoperire”; totuși Dumnezeu nu-i descoperea totdeauna, în mod direct, care era starea de fapt a poporului Său. De data aceasta, cei care erau interesați de bunul mers al bisericii din Corint și care văzuseră relele furișându-se în biserică au prezentat problema înaintea apostolului; și prin descoperirea dumnezeiască primită mai dinainte, el era pregătit să judece caracterul acestor întâmplări. Cu toate că Domnul nu i-a dat o nouă descoperire pentru acel timp deosebit, aceia care într-adevăr umblau după lumină au primit această solie ca exprimând gândul lui Hristos. Domnul îi arătase greutățile și primejdiile care aveau să se ivească în biserici și, când aceste rele s-au dat pe față, apostolul a recunoscut însemnătatea lor. El fusese așezat acolo pentru apărarea bisericii. El trebuia să vegheze asupra sufletelor ca unul care avea să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu; și oare nu era potrivit și drept ca el să ia aminte la rapoartele cu privire la neorânduiala și dezbinările dintre ei? Desigur; și muștrarea pe care el le-a trimis-o era, cu siguranță, scrisă sub inspirația Duhului lui Dumnezeu, ca oricare dintre celelalte epistole ale sale.

Apostolul n-a amintit nimic despre învățătorii mincinoși care căutau să distrugă rodul muncii lui. Din pricina întunericului și a dezbinărilor din biserică, el s-a abținut cu multă înțelepciune ca să nu-i irite făcând referiri de felul acesta, temându-se ca nu cumva unii să se abată cu totul de la adevăr. El le-a atras atenția asupra lucrării sale printre ei, ca fiind aceea a unui „meșter-zidar înțelept”, ce pusese temelia pe care au clădit alții. Însă prin aceasta el nu voia să se înalțe pe sine; căci el a spus: „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. El nu pretindea că în sine însuși ar fi o înțelepciune, ci recunoștea că numai puterea dumnezeiască îl făcuse

în stare să prezinte adevărul într-un chip plăcut lui Dumnezeu. Unit cu Hristos, cel mai mare dintre toți învățătorii, Pavel fusese făcut în stare să transmită și altora lecții ale înțelepciunii divine, care împlineau nevoile tuturor claselor și care aveau să fie potrivite tuturor vremurilor, în toate locurile și în toate condițiile.

Printre cele mai serioase rele care se dezvoltaseră printre credincioșii corinteni, era și acela al întoarcerii la multe dintre înjositoarele obiceiuri ale păgânismului. Un fost convertit decăzuse atât de mult, încât umblarea lui destrăbălată era o încălcare chiar și a standardului scăzut de moralitate pe care-l țineau până și neamurile. Apostolul a cerut stăruitor bisericii să îndepărteze dintre ei „pe răul acela”. „Nu știți”, îi muștra el, „că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat.”

Un alt mare rău care se ridicase în biserică era acela că frații mergeau la judecăți înaintea legii unii contra altora. Se luaseră suficiente măsuri pentru aplanarea neînțelegerilor dintre credincioși. Chiar Însuși Hristos dăduse instrucțiuni clare cu privire la modul în care să fie tratate asemenea probleme. „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta”, dăduse sfat Mântuitorul, „du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi înși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer” (Mat. 18,15-18).

Credincioșilor corinteni care pierduseră din vedere acest sfat lămurit, Pavel nu le-a scris în cuvinte de îndemnare și muștrare neclare. „Când vreunul din voi are vreo neînțelegere cu altul”, a întrebat el, „îndrăznește el să se judece cu el la cei nelegiuți și nu la sfinți? Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia? Deci, când aveți neînțelegeri pentru lucrurile vieții acesteia, voi puneți judecători pe aceia pe

care biserica nu-i bagă în seamă? Spre rușinea voastră zic lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înțelept, care să fie în stare să judece între frate și frate? Dar un frate se duce la judecată cu alt frate, și încă înaintea necredincioșilor! Chiar faptul că aveți judecăți între voi este un cusur pe care-l aveți. Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? Dar voi singuri sunteți aceia care nedreptățiți și păgubiți, și încă pe frați! Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?”

Satana caută continuu să introducă neîncredere, înstrăinare și răutate în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Deseori, vom fi ispitiți să socotim că drepturile noastre au fost încălcate chiar și atunci când nu este nici un fapt care să dovedească un asemenea simțământ. Cei a căror iubire de sine este mai puternică decât iubirea lor față de Hristos și lucrarea Sa vor pune pe primul loc interesele lor și vor folosi orice mijloc cu putință pentru a le apăra și păstra. Chiar mulți dintre aceia care se arată a fi creștini conștiincioși sunt împiedicați de mândrie și prețuire de sine de a se duce personal la aceia pe care îi socotesc în răătăcire, spre a vorbi cu ei în spiritul lui Hristos și a se ruga împreună unul pentru celălalt. Când se socotesc vătămați de frații lor, unii sunt gata să se ducă la tribunal în loc să urmeze regula Mântuitorului.

Creștinul nu trebuie să apeleze la tribunale, ca ele să aplaneze neînțelegerile care s-ar putea ivi printre membrii bisericii. Asemenea neînțelegeri trebuie aplanate între ei sau de biserică, potrivit învățăturii lui Hristos. Chiar dacă s-a săvârșit o nedreptate, urmașul cel blând și umil al lui Iisus va răbda „mai bine paguba” decât să dezvăluie înaintea lumii păcatele fraților săi din biserică.

Judecățile între frați sunt o ocară adusă cauzei adevărului. Creștinii care merg la judecată unul împotriva altuia expun biserica batjocurei vrăjmașilor și fac să triumfe puterile întunericului. Ei Îl rănesc din nou pe Hristos și-L expun rușinii publice. Desconsiderând autoritatea bisericii, ei Îl disprețuiesc pe Dumnezeu, care a dat bisericii autoritatea ei.

În această Epistolă către Corinteni, Pavel a căutat să le arate puterea lui Hristos de a-i feri de cel rău. El știa că, dacă ei se vor supune condițiilor stabilite, vor fi tari în puterea Celui Atotputernic.

Ca un mijloc de a-i ajuta să se smulgă din robia păcatului și să-și desăvârșească sfințenia în temere de Domnul, Pavel le-a pus în față cerințele Aceluia căruia își consacraseră viața atunci când s-au convertit. „Voi sunteți ai lui Hristos”, declara el. „Nu sunteți ai voștri... Ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”

Apostolul a descris lămurit urmarea întoarcerii de la o viață de curățenie și sfințenie la obiceiurile corupte ale păgânismului. „Nu vă înșelați”, scria el; „nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii..., nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” El i-a rugat fierbinte să-și stăpânească patimile și poftele josnice. „Nu știți”, întreba el, „că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?”

În timp ce Pavel era înzestrat cu înalte daruri intelectuale, viața lui dădea pe față puterea unei deosebite înțelepciuni, care i-a dat agerime minții și simpatie inimii, și-l aducea într-o strânsă legătură cu alții, făcându-l în stare să dezvolte partea cea bună a ființei lor și să-i inspire să se lupte pentru o viață mai înaltă. Inima lui era plină de o iubire arzătoare pentru credincioșii corinteni. El dorea să-i vadă manifestând o iubire lăuntrică ce i-ar fi ajutat să se împotrivească ispitei. El știa că, la fiecare pas pe calea creștină, ei aveau să întâlnească împotrivire din partea sinagogii lui Satana și că zilnic aveau să fie angajați în lupte. Trebuia ca ei să se păzească de apropierea pe furiș a vrăjmașului, dând la o parte obiceiurile vechi și înclinațiile firești și veghind totdeauna în rugăciune. Pavel știa că biruințele creștine cele mai înalte pot fi atinse numai prin multă rugăciune și continuă veghere, lucru pe care el căuta să-l întipărească în mintea lor. Dar el mai știa, de asemenea, că în Hristos cel răstignit li se punea la îndemână o putere îndestulătoare spre a converti sufletul și putere dumnezeiască potrivită pentru a-i face în stare să țină piept oricărei ispitiri la rău. Având credința lui Dumnezeu drept scut și Cuvântul Său drept armă de luptă, ei aveau să fie îndestulați cu o putere lăuntrică, ce avea să-i facă în stare să respingă atacurile vrăjmașului.

Credincioșii corinteni aveau nevoie de o experiență mai profundă în lucrurile lui Dumnezeu. Ei nu înțelegeau ce înseamnă a privi slava Lui și a fi schimbat din caracter în caracter. Ei nu văzuseră decât primele raze ale începutului zorilor acestei slave. Dorința lui Pavel față de ei era ca aceștia să poată fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu, continuând să-L cunoască pe El, care Se ivește ca zorile dimineții, și să continue să învețe de la El până ce vor fi ajuns la plinătatea măsurii unei desăvârșite credințe evanghelice.

CHEMAREA LA UN STANDARD MAI ÎNALT

În speranța de a imprima puternic în mintea credincioșilor corinteni importanța unei hotărâte stăpâniri de sine, a unei stricte cumpătări și a unui zel stăruitor în slujba lui Hristos, Pavel, în epistola lui către ei, face o izbitoare asemănare între lupta creștină și celebrele alergări care aveau loc în anumite intervale de timp, în apropiere de Corint. Dintre toate jocurile instituite de greci și romani, alergarea – cursele de întrecere – era jocul cel mai vechi, dar și cel mai mult prețuit. Ele erau urmărite de împărați, nobili și oameni de stat. La ele luau parte tineri de rang mare și bogați și ei nu se dădeau înapoi de la nici un efort sau disciplină care ar fi fost de trebuință spre a putea câștiga premiul.

Întregerile erau conduse după regulamente stricte, de la care nu se admitea nici o abatere. Cei care doreau ca numele să le fie trecut pe lista concurenților pentru premiu trebuia mai întâi să se supună unui aspru program de pregătire. Satisfacerea dăunătoare a apetitului sau orice altă plăcere îngăduită, ce ar fi scăzut vigoarea mintală sau fizică, era interzisă cu strictețe. Pentru ca cineva să aibă vreo nădejde de a ajunge la biruință în aceste încercări ale puterii și vitezei, mușchii trebuiau să fie tari și elastici, iar nervii, bine stăpâniți. Orice mișcare trebuia să fie sigură, fiecare pas, iute și neșovăielnic; puterile fizice trebuiau să atingă nivelul cel mai înalt.

Când concurenții la întrecere își făceau apariția înaintea mulțimii care îi aștepta, numele le erau anunțate în gura mare și, în mod foarte clar și pe înțeles, erau amintite regulile întrecerii. Apoi toți porneau deodată, atenția încordată a spectatorilor însuflețindu-le hotărârea de a câștiga. Juriul era așezat chiar în apropierea punctului de sosire, spre a putea observa alergarea de la începutul și până la încheierea ei și a acorda premiul adevăratului biruitor.

Dacă cineva ajungea la țintă prin folosirea vreunui avantaj neîngăduit, nu i se acorda premiul.

Cu ocazia acestor întreceri, concurenții se expuneau unor riscuri mari. Unii nu-și mai reveneau niciodată de pe urma eforturilor fizice teribile la care se supuseseră. Nu era nu lucru neobișnuit ca oamenii să cadă în timpul alergării, răbindu-se la gură și la nas și, uneori, vreun concurent să cadă mort chiar când era aproape să obțină premiul. Dar posibilitatea unei vătămări pentru toată viața sau chiar a morții nu era socotită ca un risc prea mare care să împiedice pe cineva să alerge pentru a dobândi cinstea care îl aștepta pe concurentul biruitor.

Când câștigătorul ajungea la țintă, aplauzele imensei mulțimi de spectatori sfâșiau aerul și trezeau ecoul printre dealurile și munții înconjurători. În fața tuturor spectatorilor, juriul îi înmâna însemnele biruinței – o cunună de lauri și o ramură de palmier pe care urma să o poarte în mâna dreaptă. Laude îi erau aduse în toată țara; părinții primeau și ei partea lor de cinste; și chiar și cetatea în care trăia acesta era în mare cinste, pentru că a dat naștere unui așa mare atlet.

Referindu-se la aceste întreceri ca la o reprezentare a luptei creștine, Pavel subliniază pregătirile ce trebuiau făcute de concurenții la alergare, în vederea succesului – o disciplinare preliminară, o dietă abstinentă, obligativitatea cumpătării. „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște”, spunea el, „se supun la tot felul de înfrânări.” Alergătorii renunțau la orice îngăduință care ar fi dus la slăbirea puterilor fizice și, printr-o disciplinare severă și continuă, își dezvoltau mușchii spre a fi tari și rezistenți, pentru ca, atunci când avea să vină ziua întrecerii, ei să poată cere din partea puterilor să facă față celui mai greu efort. Cu atât mai mult creștinul, ale cărui interese veșnice sunt în joc, trebuie să-și aducă poftetele și pasiunile sub controlul rațiunii și voinței lui Dumnezeu. Niciodată el nu trebuie să îngăduie ca atenția să-i fie sustrasă de plăceri, lux sau de o viață ușoară. Toate obiceiurile și simțămintele lui trebuie supuse unei stricte disciplinări. Judecata, luminată de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu și călăuzită de Duhul Său, trebuie să țină frânele controlului.

După ce acestea au fost făcute, creștinul trebuie să depună cea mai mare străduință pentru a dobândi biruința. La jocurile corintice, ultimii câțiva pași ai alergătorilor care luau parte la întrecere erau făcuți cu eforturi chinuitoare pentru a-și menține viteza. Tot la fel și creștinul, cu cât se apropie mai mult de țintă, trebuie să se avânte înainte cu un zel și o hotărâre și mai mari decât la începutul alergării.

Pavel prezintă contrastul dintre cununa de lauri, care se veștejește, primită de biruitor cu ocazia alergării, și cununa nemuritoare a slavei, care va fi dată celui ce biruie în alergarea creștină. „Ei fac lucrul acesta”, declară el, „ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji.” Pentru a câștiga un premiu pieritor, alergătorii greci nu cruțau nici oboseala, nici înfrânarea. Noi ne luptăm pentru un premiu infinit mai valoros, și anume cununa vieții veșnice. Deci cu atât mai mult noi trebuie să avem mai multă grijă în străduința noastră și să punem mai mult suflet în sacrificiul și abnegația noastră.

În Epistola către Evrei, este arătată precis singura dorință a inimii care ar trebui să caracterizeze alergarea creștină în vederea dobândirii vieții veșnice: „Să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Iisus” (Evrei 12,1.2). Invidia, răutatea, gândul rău, vorbirea de rău, lăcomia – acestea sunt greutatea pe care creștinul trebuie să le dea la o parte, dacă vrea să alerge cu succes în alergarea pentru nemurire. Trebuie să înlăturăm orice obicei sau practică ce duce la păcat și aduce dezonoare asupra lui Hristos, oricare ar fi sacrificiul. Binecuvântarea cerului nu poate fi dobândită de nimeni care calcă principiile veșnice ale dreptății. Un păcat nutrit este suficient spre a duce la degradarea caracterului și a-i duce în rătăcire pe alții.

„Dacă mâna ta te face să cazi în păcat”, spunea Mântuitorul, „taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață decât să ai două mâini și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață

șchiop decât să ai două picioare și să fii aruncat în gheenă, în focul care nu se stinge” (Marcu 9,43-45). Dacă pentru a scăpa corpul de la moarte trebuie să fie tăiat piciorul sau mâna sau chiar să fie scos ochiul, cu cât mai dispus ar trebui să fie creștinul de a îndepărta păcatul ce aduce moarte sufletului!

Deși se supuneau la tot felul de sacrificii rigide, concurenții la jocurile din vechime, nu erau siguri de biruință. „Nu știți”, întreba Pavel, „că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul?” Oricâtă sânguință și seriozitate ar depune alergătorii, premiul nu poate fi acordat decât unuia. Numai o singură mână poate prinde cununa dorită. Unii poate că au depus eforturile cele mai mari pentru a dobândi premiul, însă atunci când își întindeau mâna să-l primească, altul, cu o clipă înaintea lor, pune mâna pe comoara râvnită.

Dar nu așa este cazul în lupta creștină. Nici unul dintre cei care se supun condițiilor nu va fi dezamăgit la sfârșitul alergării. Nici unul care este plin de râvnă și stăruință nu va fi lipsit de biruință. Alergarea nu este numai pentru cel sprinten și nici lupta numai pentru cel tare. Sfântul cel mai slab, ca și cel mai tare, poate dobândi cununa slavei nemuritoare. Toți aceia care prin puterea harului divin își aduc viața în conformitate cu voința lui Hristos pot fi biruitori. Trăirea în viața de toate zilele a principiilor arătate în Cuvântul lui Dumnezeu este deseori privită ca fiind neimportantă – o problemă prea neînsemnată pentru a i se da atenție. Dar, avându-se în vedere lucrurile care sunt în joc, nimic care poate ajuta sau împiedica nu este prea mic. Fiecare faptă își aruncă greutatea în balanță și hotărăște biruința sau înfrângerea vieții. Iar răsplata acelora care câștigă va fi acordată în raport cu străduința și râvna cu care ei s-au luptat.

Apostolul se compară cu unul care aleargă la o întrecere, încordându-și fiecare nerv pentru a câștiga premiul. „Eu, deci, alerg”, spune el, „dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.” Pentru ca nu cumva să alerge în nesiguranță sau la voia întâmplării în alergarea creștină,

Pavel s-a supus unei pregătiri aspre. Cuvintele „mă port aspru cu trupul meu”, în mod literal, înseamnă să ții în frâu, printr-o aspră disciplinare, dorințele, impulsurile și patimile.

Pavel se temea ca nu cumva, predicând altora, el însuși să fie un lepădat. El își dădea seama că, dacă nu va aplica în viața sa principiile pe care le credea și le propovăduia, lucrul său în favoarea altora nu-i va fi de nici un folos. Vorbirea și influența sa, precum și refuzul său de a ceda în fața plăcerilor egoiste trebuiau să arate că religia lui nu era doar cu numele, ci o legătură zilnică și vie cu Dumnezeu. El punea continuu o țintă înaintea sa și se lupta în mod sincer să atingă „îndreptățirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (Filip. 3,9).

Pavel știa că lupta sa împotriva răului nu va înceta atâta vreme cât va ține viața lui. El și-a dat totdeauna seama de nevoia de a se păzi cu strictețe, pentru ca dorințele pământești să nu-i înăbușe zelul spiritual. El se lupta continuu cu toate puterile împotriva înclinațiilor firești. Ținea mereu înaintea sa idealul ce trebuia atins și se lupta să-l atingă printr-o ascultare de bunăvoie de Legea lui Dumnezeu. Cuvintele, practicile, pornirile inimii – toate erau aduse sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu.

Acest singur gând nutrit în inimă, de a câștiga în această alergare pentru viața veșnică, era ceea ce dorea Pavel să se vadă în viața credincioșilor corinteni. El știa că, pentru a atinge idealul pus de Hristos pentru ei, aveau înainte o viață de luptă neconținută, de care nu vor fi scutiți. El îi îndemna stăruitor să se lupte potrivit legii, zi de zi, căutând să se desăvârșească în ce privește evlavia și morala. El a stăruit de ei să dea la o parte orice piedică și să se avânte spre ținta desăvârșirii în Hristos.

Pavel a îndreptat atenția corintenilor la experiențele vechiului Israel, la binecuvântările care au răsplătit ascultarea lor și la judecățile care au urmat fărădelegilor lor. El le-a reamintit despre modul minunat în care evreii au fost scoși din Egipt, sub ocrotirea norului în timpul zilei și a stâlpului de foc în timpul nopții. Astfel, ei au fost conduși în siguranță prin Marea Roșie, în timp ce egiptenii, căutând să treacă în același fel, s-au înecat cu toții. Prin aceste fapte, Dumnezeu l-a recunoscut pe Israel ca fiind biserica

Sa. Ei „toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Hristos”. Evreii, în toate călătoriile lor, L-au avut pe Iisus drept conducător al lor. Stânca lovită Îl simbolizează pe Hristos, care avea să fie rănit pentru fărădelegile oamenilor, pentru ca izvoarele mântuirii să curgă pentru toți.

Cu toată purtarea de grijă deosebită arătată de Dumnezeu evreilor, din cauza dorinței lor după viața de plăceri lăsată în urmă în Egipt și din pricina păcatului și răzvrătirii lor, judecățile lui Dumnezeu au venit totuși asupra lor. Apostolul le recomanda credincioșilor corinteni să ia aminte la învățăturile cuprinse în experiența lui Israel. „Aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde”, declară el, „pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei.” El a arătat cum dorința după o viață comodă și de plăceri pregătise calea pentru păcatele care au atras răzbunarea din partea lui Dumnezeu. Atunci când copiii lui Israel s-au așezat să mănânce și să bea și apoi s-au sculat să joace, ei au dat deoparte temerea de Dumnezeu pe care o simțiseră atunci când au ascultat darea Legii; și, făcând un vițel de aur care să-L înfățișeze pe Dumnezeu, i s-au închinat. Și, după ce au savurat un ospăț îmbelșugat, legat de închinarea la Baal-Peor, mulți evrei s-au dedat la destrăbălare. Mânia lui Dumnezeu s-a stârnit și, la porunca Lui, „douăzeci și trei de mii” au fost loviți într-o singură zi de urgie.

Apostolul i-a rugat fierbinte pe corinteni: „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă”. Dacă aveau să se mândrească și să se încreadă în ei înșiși, neglijând să vegheze și să se roage, ei aveau să cadă în păcate grele, atrăgând asupra lor mânia lui Dumnezeu. Totuși Pavel nu voia să-i lase pradă disperării și descurajării. El le-a dat asigurarea: „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui ca să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda”.

Pavel a stăruit de frații săi să se întrebe pe ei înșiși ce influență vor avea asupra altora cuvintele și faptele lor și să nu facă nimic, oricât de nevinovat ar fi, care ar părea să consfințească idolatria sau care ar putea jigni vederile celor mai slabi în credință. „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru

slava lui Dumnezeu. Să nu fiți pricină de păcătuire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru biserica lui Dumnezeu.”

Cuvintele de avertizare adresate de apostol bisericii din Corint sunt valabile în toate timpurile și îndeosebi sunt potrivite în zilele noastre. Prin idolatrie, el nu înțelege numai închinarea la idoli, ci și preocuparea de sine, iubirea unei vieți de ușurătate, satisfacerea apetitului și a pasiunilor. O credință doar cu numele în Hristos, o îngâmfată cunoaștere a adevărului, nu face pe cineva creștin. O religie care nu caută altceva decât să mulțumească ochiul, urechea și gustul sau care aprobă cedarea în fața plăcerilor nu este religia lui Hristos.

Comparând biserica lui Hristos cu trupul omenesc, apostolul ilustrează în chip foarte potrivit strânsa și armonioasa legătură care ar trebui să existe între toți membrii bisericii lui Hristos. „Noi toți”, scria el, „în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: 'Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup', nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: 'Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup', nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar, Dumnezeu a pus mădulele în trup pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: 'N-am trebuință de tine'; nici capul nu poate zice picioarelor: 'N-am trebuință de voi'... Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădulelor lipsite de cinste; pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup; ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădulele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădulele lui.”

Apoi, în cuvinte care din ziua aceea până acum au fost pentru bărbați și femei un izvor de inspirație și încurajare, Pavel arată însemnătatea acelei iubiri care ar trebui să caracterizeze pe urmașii

lui Hristos: „Chiar dacă aş vorbi în limbi omenеşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Şi chiar dacă aş avea darul proorociei, şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic”.

Nu contează cât de strălucită îi este mărturisirea de credinţă, cel a cărui inimă nu este plină de iubire pentru Dumnezeu şi pentru semenii săi nu este un adevărat ucenic al lui Hristos. Chiar dacă el ar poseda o mare credinţă şi ar avea până şi puterea de a face minuni, totuşi, fără iubire, credinţa lui ar fi fără valoare. El poate să dea pe faţă mare dărnicie; dar, dacă face acest lucru din alt motiv decât acela al unei sincere iubiri, dacă şi-ar da toate bunurile pentru hrănirea săracilor, fapta lui nu l-ar recomanda bunăvoinţei lui Dumnezeu. În zelul său, poate să sufere chiar şi moartea de martir; totuşi, dacă fapta sa nu este determinată de iubire, el va fi privit de Dumnezeu ca un entuziast amăgit sau un făţarnic ambiţios.

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuieşte, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie.” Bucuria cea mai curată izvorăşte din umilinţa cea mai adâncă. Caracterele cele mai tari şi mai nobile sunt clădite pe temelia răbdării, a iubirii şi a supunerii faţă de voinţa lui Dumnezeu.

Dragostea „nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândeşte la rău”. Iubirea asemenea iubirii lui Hristos aşază clădirea cea mai frumoasă pe motivele şi faptele altora. Dacă nu este de folos, credinciosul nu le dă în vileag greşelile; el nu ascultă cu sete rapoartele nefavorabile, ci mai degrabă caută să-şi strângă în minte calităţile cele bune ale altora.

Iubirea „nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul”. Această iubire „nu va pieri niciodată”. Ea niciodată nu-şi poate pierde valoarea; ea este o însuşire a cerului. Ca o comoară de preţ, ea va fi purtată de posesorul ei prin portalul cetăţii lui Dumnezeu.

„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

În scăderea generală a nivelului moral, printre credincioșii corinteni existau unii care lepădaseră unele doctrine fundamentale ale credinței lor. Unii merseseră atât de departe, încât tăgăduiseră doctrina învierii. Pavel a întâmpinat această erezie cu o mărturie foarte lămurită cu privire la dovada de netăgăduit a învierii lui Hristos. El a spus că Hristos, după moartea Sa, „a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă, S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți... mi S-a arătat și mie”.

Cu putere convingătoare, apostolul a prezentat marele adevăr cu privire la înviere. „Dacă nu este o înviere a morților”, argumenta el, „nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră. Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu învie. Căci, dacă nu învie morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.”

Apostolul a purtat mintea fraților corinteni înaintea, spre triumful dimineții învierii, când vor fi sculați la viață toți sfinții care au adormit, pentru ca, de atunci încolo, să trăiască în veșnicie cu Domnul. „Iată”, afirmă apostolul, „vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: 'Moartea a fost înghițită de biruință. Unde

îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?’... Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Iisus Hristos!’

Plin de glorie este triumful ce așteaptă pe cel credincios. Apostolul, înțelegând posibilitățile care stau în fața credincioșilor corințeni, a căutat să așeze înaintea lor lucrurile care înalță de la egoism și senzualism și să încununeze viața cu nădejdea nemuririi. Cu mult zel, el i-a îndemnat să fie credincioși înaltei lor chemări în Hristos. „Preaiubiții mei frați”, stăruia el, „fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.”

În felul acesta, apostolul, în modul cel mai hotărât și mai izbitor, s-a străduit să îndrepte ideile rătăcite și primejdioase și practicile care predominau în biserica din Corint. El a vorbit deschis, totuși cu iubire pentru suflete. În avertizările și muștrările sale, a strălucit lumina de la tronul lui Dumnezeu asupra lor, pentru a dezvălui păcatele ascunse care le mânjeau viața. Cum avea să fie primită ea?

După ce epistola a fost trimisă, Pavel s-a temut ca nu cumva ceea ce el scrisese să-i rănească prea adânc pe aceia cărora voia să le fie de folos. El s-a simțit străpuns de teama ca nu cumva să aibă loc o și mai mare înstrăinare și, câteodată, ar fi vrut să-și retragă cuvintele. Aceia care, asemenea apostolului, au simțit răspunderea pentru comunitățile sau instituțiile iubite pot înțelege cel mai bine apăsarea sa spirituală și autocondamnarea sa. Slujitorii lui Dumnezeu care poartă povara lucrării Sale în vremea aceasta cunosc ceva din această experiență a muncii, a luptei și a griii chinuitoare care au alcătuit partea marelui apostol. Împovărat de dezbinările din biserică, întâlnind nerecunoștință și trădare din partea aceloră de la care se aștepta la împreună simțire cu el și la sprijin, dându-și seama de primejdia în care se găseau comunitățile în care se cuibărise nelegiuirea, silit să dea o cuprinzătoare și o cercetătoare mărturie de sine în vederea muștrării păcatului, el era copleșit, în același timp, de teama că poate s-a purtat cu prea multă asprime. Plin de o chinuitoare îngrijorare, el a așteptat să primească vești în legătură cu felul în care a fost primită solia sa.

ASCULTAREA SOLIEI

Din Efes, Pavel a pornit într-o altă călătorie misionară, în timpul căreia nădăjduia să mai viziteze o dată locurile unde lucrase mai înainte în Europa. Zăbovind o vreme la Troa, pentru a predica „Evanghelia lui Hristos”, el i-a găsit pe unii care erau doritori să asculte solia sa. „Mi se deschisese acolo o ușă în Domnul”, a declarat el mai târziu despre lucrarea sa în acest loc. Dar, cu toate că eforturile lui la Troa au fost pline de succes, el nu a putut rămâne mult timp acolo. „Grija pentru toate bisericile”, îndeosebi pentru biserica din Corint, apăsa greu asupra inimii sale. El sperase să-l întâlnească pe Tit la Troa și să afle de la el cum fusese primite cuvintele de sfat și mustrare trimise fraților corinteni; dar a fost dezamăgit în această privință. Cu privire la această experiență, el a scris: „N-am avut liniște în duhul meu fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit”. De aceea, el a părăsit Troa și a trecut dincolo, în Macedonia, unde, la Filipi, l-a întâlnit pe Timotei.

În timpul acesta, de adâncă îngrijorare cu privire la biserica din Corint, Pavel nădăjduia că va fi mai bine; totuși, uneori, simțăminte de profundă tristețe aveau să se abată asupra sufletului său, temându-se ca nu cumva sfaturile și mustrările sale să fi fost greșit înțelese. „Trupul nostru n-a avut nici o odihnă”, scria el mai târziu. „Am fost necăjit în toate chipurile: de afară lupte, dinăuntru temeri. Dar Dumnezeu, care îi mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit.”

Acest sol credincios a adus vestea îmbucurătoare că o minunată schimbare avusese loc în mijlocul credincioșilor corinteni. Mulți luaseră la inimă învățăturile cuprinse în epistola lui Pavel și se pocăiseră de păcatele lor. Viața lor nu mai era o ocară pentru creștinătate, ci, dimpotrivă, exercita o puternică influență în favoarea unei evlavii practice.

Plin de bucurie, apostolul a trimis o altă epistolă credincioșilor corinteni, exprimându-și bucuria inimii, ca urmare a lucrării săvârșite în ei: „Măcar că v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău; și chiar dacă mi-ar fi părut rău”. Când era chinuit de teama ca nu cumva cuvintele sale să fie disprețuite, deseori îi părea rău că scrisese atât de hotărât și de aspru. „Acum mă bucur”, continua el, „nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu ca să n-aveți nici o pagubă din partea noastră. În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată.” Pocăința, care este produsă prin influența harului divin asupra inimii, va conduce la mărturisirea și părăsirea păcatului. Acestea erau roadele care, declara apostolul, fuseseră văzute în viața credincioșilor corinteni. „Ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă!”

De câțeva vreme, Pavel purtase în sufletul lui o povară pentru biserici – o povară atât de grea, încât de-abia o mai putea duce. Învățători mincinoși căutaseră să nimicească influența lui pentru credincioși și să impună învățăturile lor în locul adevărului Evangheliei. Necazurile și descurajările de care era înconjurat Pavel sunt dezvăluite în cuvintele: „Am fost apăsăți peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai tragem nădejde de viață”.

Dar acum fusese înlăturată o pricină de îngrijorare. La aflarea veștii că epistola sa fusese primită de corinteni, Pavel a izbucnit în cuvinte de bucurie: „Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz. Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos, avem parte și de mângâiere. Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea voastră; dacă suntem mângâiați, suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdați aceleași suferințe ca și noi. Și nădejdea

noastră pentru voi este neclintită, pentru că știm că, dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere”.

Exprimându-și bucuria datorită reconvertirii și a creșterii lor în har, Pavel I-a atribuit lui Dumnezeu toată lauda pentru această schimbare a inimii și a vieții. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu”, exclama el, „care ne poartă totdeauna cu carul lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării.” În vremea aceea, se obișnuia ca un general biruitor în luptă să aducă la întoarcere un șir de prizonieri. În asemenea ocazii, se rânduiau purtători de tămâie și, în timp ce oștirea mășăluia triumfătoare spre casă, mirosul acela plăcut era, pentru prizonierii sortiți morții, o mireasmă spre moarte, arătând că se apropia vremea executării lor; pentru acei prizonieri care găsiseră îngăduință înaintea celor care-i prinseseră și a căror viață urma să fie cruțată, el alcătuia o mireasmă spre viață, prin aceea că le arăta că eliberarea lor se apropia.

Pavel era acum plin de credință și nădejde. El simțea că Satana nu avea să biruiască asupra lucrării lui Dumnezeu din Corint și, în cuvinte de laudă, își exprima recunoștința inimii sale. El și conlucrătorii săi aveau să sărbătorească biruința asupra vrăjmașilor lui Hristos și ai adevărului, pornind înainte cu o nouă râvnă de a duce și mai departe cunoștința despre Mântuitorul. Asemenea tămâiei, mirosul cel plăcut al Evangheliei avea să fie împrăștiat în lumea întreagă. Pentru cei care L-ar fi primit pe Hristos, solia avea să fie o mireasmă de viață spre viață; dar pentru cei care aveau să stăruie în necredință, ea avea să fie o mireasmă de moarte spre moarte.

Dându-și seama de măreția lucrării, Pavel exclamă: „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” Cine este în stare să predice astfel pe Hristos, încât vrăjmașii Săi să nu aibă nici un motiv întemeiat ca să disprețuiască pe sol sau solia pe care el o aduce? Pavel dorea să imprime în credincioși răspunderea solemnă a slujirii Evangheliei. Credințioșii în predicarea Cuvântului, unită cu o viață curată și statornică, este singura cale prin care străduințele slujitorilor

Evangheliei pot fi bine primite de Dumnezeu și de folos sufletelor. Slujitorii de azi, copleșiți de simțământul măreției acelei lucrări, pot exclama foarte bine împreună cu apostolul: „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri?”

Erau și dintre aceia care-l învinuiseră pe Pavel că, scriind prima sa epistolă, s-ar fi lăudat pe sine. Apostolul se referă acum la aceasta, întrebându-i pe membrii bisericii dacă așa judecă ei motivele sale: „Începem noi iarăși să ne lăudăm singuri? întreabă el; „sau nu cumva avem trebuință ca unii, de epistole de laudă, către noi sau de la voi?” Credincioșii care plecau într-un loc nou duceau deseori cu ei scrisori de recomandatie din partea bisericii din care făcuseră parte mai înainte; însă lucrătorii conducători, întemeietorii acestor biserici, nu aveau nevoie de asemenea recomandări. Credincioșii corinteni, care fuseseră conduși de la închinarea la idoli la credința Evangheliei, erau ei înșiși toată recomandarea de care avea nevoie Pavel. Primirea adevărului de către ei și reforma săvârșită în viața lor dădeau o mărturie elocventă despre credințioșia lucrării sale și despre autoritatea de a da sfaturi, muștrări și îndemnuri ca slujitor al lui Hristos.

Pavel îi considera pe frații corinteni ca fiind mărturia lui. „Voi sunteți epistola noastră”, spunea, „scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii. Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne.”

Convertirea păcătoșilor și sfințirea lor prin adevăr reprezintă dovada cea mai puternică pe care un slujitor al Evangheliei o poate avea că Dumnezeu l-a chemat la slujire. Dovada apostoliei sale este scrisă în inimile celor convertiți, și despre ea dă mărturie viața lor reînnoită. Hristos este în ei Nădejdea slavei. Un slujitor al Evangheliei este foarte mult întărit prin aceste confirmări ale slujirii sale.

Astăzi, slujitorii lui Hristos trebuie să aibă aceeași mărturie ca aceea pe care a dat-o biserica din Corint despre lucrarea lui Pavel. Dar, deși în acest veac sunt mulți predicatori, este o mare lipsă de slujitori ai Evangheliei, destoinici și sfinți, oameni plini de iubirea care sălășluia în inima lui Hristos. Mândria, încrederea în sine,

iubirea de lume, găsirea de greșeli, amărăciunea, invidia sunt roade aduse de mulți dintre cei care pretind că au religia lui Hristos. Viața lor, în contrast izbitor cu viața Mântuitorului, dă deseori o tristă mărturie despre caracterul lucrării de slujire prin care ei au fost converțiți.

Un om nu poate avea o cinste mai mare decât aceea de a fi primit de Dumnezeu ca un slujitor destoinic al Evangheliei. Însă aceia pe care Domnul îi binecuvântează cu putere și succes în lucrarea Sa nu se mândresc. Ei își dau seama că sunt în totul dependenți de El și recunosc faptul că nu au nici o putere în ei înșiși. Spuneau și ei împreună cu Pavel: „Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou”.

Un adevărat slujitor al Evangheliei săvârșește lucrarea Învățătorului. El este conștient de însemnătatea lucrării sale, înțelegând că el întreține față de biserică și față de lume o legătură asemănătoare celei întreținute de Hristos. El lucrează fără preget spre a-i conduce pe păcătoși la o viață mai nobilă și mai înaltă, pentru ca ei să poată dobândi răsplata biruitorului. Buzele lui sunt atinse cu cărbune aprins de pe altar, și el îl înalță pe Iisus ca singura nădejde a păcătosului. Cei care îl ascultă știu că el a zăbovit în preajma lui Dumnezeu în rugăciune fierbinte și rodnică. Duhul Sfânt este asupra lui, sufletul lui a simțit focul ceresc dătător de viață și el este în stare să judece duhovnicește lucrurile duhovnicești. Îi este dată putere să dărâme întăriturile lui Satana. Prin prezentarea iubirii lui Dumnezeu, inimi sunt zdrobite și mulți sunt aduși acolo, încât să întrebe: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

„De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală. Ca unii care am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu. Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu

vădă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Iisus. Noi suntem robii voștri, pentru Iisus. Căci Dumnezeu, care a zis: 'Să lumineze lumina din întuneric', ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Iisus Hristos."

Astfel, apostolul a preamărit harul și îndurarea lui Dumnezeu, dovedite în însărcinarea sfântă încredințată lui ca slujitor al lui Hristos. Prin îndurarea îmbelșugată a lui Dumnezeu, atât el, cât și frații săi fuseseră sprijiniți în greutăți, necazuri și primejdii. Ei nu și-au potrivit credința și învățătura pentru a satisface dorințele ascultătorilor lor și nici nu au ținut ascunse adevărurile de seamă în ce privește mântuirea, cu scopul de a face propovăduirea lor mai atrăgătoare. Ei prezentaseră adevărul în simplitate și claritate, rugându-se ca sufletele să se convingă și să se convertească. Și ei se străduiseră să aducă purtarea lor în armonie cu învățătura lor, pentru ca adevărul prezentat să se poată recomanda singur conștiinței fiecărui om.

„Comoara aceasta”, a continuat apostolul, „o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.” Dumnezeu ar fi putut vesti adevărul Său prin îngeri fără păcat, dar nu acesta este planul Său. El a ales ființe omenești, oameni supuși slăbiciunilor, ca unelte pentru înfăptuirea planurilor Sale. Comoara aceasta de mare preț este așezată în vase de lut. Binecuvântările Sale trebuie să fie duse lumii prin oameni. Prin ei, slava Lui urmează să strălucească în întunericul păcatului. Într-o slujire plină de iubire, ei trebuie să întâmpine pe cei păcătoși și în nevoie și să-i conducă la cruce. Și, în toată lucrarea lor, ei trebuie să atribuie slava, cinstea și lauda Aceluia care este mai presus de toți și deasupra tuturor.

Referindu-se la propria experiență, Pavel arată că, alegând slujirea lui Hristos, el nu a fost mânat de motive egoiste; și calea umblării sale fusese plină de încercări și ispite. „Suntem încolțiți în toate chipurile”, scrie el, „dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm totdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea

Domnului Iisus, pentru ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru.”

Pavel le-a reamintit fraților săi că el și tovarășii lui sunt continuu în primejdie, în calitate de soli ai lui Hristos. Greutățile pe care le îndurau le istoveau puterile. „Noi, cei vii”, scria el, „totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Iisus, pentru ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că, în noi, lucrează moartea, iar în voi, viața.” Suferind fizic prin lipsuri și osteneală, acești slujitori ai lui Hristos se asemănau morții Sale. Dar ceea ce lucra moartea în ei aducea viață și sănătate spirituală corintenilor, care, prin credința în adevăr, erau făcuți părtași ai vieții veșnice. Având în vedere aceasta, urmașii lui Iisus trebuie să aibă grijă să nu sporească, prin neglijență și nemulțumire, poverile și cercările lucrătorilor.

„Fiindcă avem același duh de credință”, continuă Pavel, „potrivit cu ceea ce este scris: 'Am crezut, de aceea am vorbit' și noi credem și de aceea vorbim'.” Deplin convins de realitatea adevărului încredințat lui, nimic nu-l putea face pe Pavel să mânuiască în chip amăgitor Cuvântul lui Dumnezeu sau să ascundă convingerile sufletului său. El nu voia să cumpere bogăție, cinste sau plăceri cu prețul conformării cu părerile lumii. Deși tot timpul era în primejdie de a fi martirizat din pricina credinței pe care o predicase corintenilor, el nu era totuși intimidat, căci știa că Acela care murise și înviase avea să-l învie și pe el din mormânt și să-l înfățișeze Tatălui.

„Toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru”, a spus el, „pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu.” Nu pentru o preamărire personală predicau apostolii Evanghelia. Nădejdea mântuirii sufletelor era aceea care îi îndemna să-și devoteze viața acestei lucrări. Și această nădejde îi reținea să nu pună capăt eforturilor lor din pricina primejdiilor care-i amenințau și chiar a suferințelor prin care chiar treceau.

„De aceea”, declara Pavel, „noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.” Pavel simțea puterea vrăjmașului; dar,

deși tăria lui fizică scădea, totuși, în mod credincios și neșovăitor, el vestea Evanghelia lui Hristos. Îmbrăcat în toată armătura lui Dumnezeu, acest erou al crucii se avânta înainte în luptă. Glasul său, care îi îmbărbăta pe corinteni, proclama triumful său în luptă. Ațintindu-și privirea spre răsplata celui credincios, el exclama în tonuri biruitoare: „Întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice”.

Foarte călduros și mișcător este apelul apostolului ca frații corinteni să mediteze din nou asupra iubirii fără seamăn a Răscum-părătorului lor. „Cunoașteți harul Domnului nostru Iisus Hristos”, scria el. „El măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” Voi cunoașteți înălțimea de unde a coborât; adâncul umilinței în care S-a plecat. O dată intrat pe calea lepădării de sine și a sacrificiului, El nu S-a abătut de pe ea până când nu Și-a dat viața. Pentru El nu a fost nici o clipă de odihnă între tron și cruce.

Pavel a cântărit cu atenție punct cu punct, pentru ca aceia care aveau să citească epistola sa să poată înțelege pe deplin minunata bunăvoință a Mântuitorului față de ei. Prezentându-L pe Hristos așa cum era când, fiind deopotrivă cu Dumnezeu, primea împreună cu El închinarea îngerilor, apostolul L-a urmărit până ce a ajuns la cele mai profunde adâncimi ale umilinței. Pavel era convins că, dacă ei ar putea fi aduși să înțeleagă sacrificiul uimitor făcut de Maiestatea cerului, atunci orice egoism ar fi fost izgonit din viața lor. El a arătat cum Fiul lui Dumnezeu renunțase de bunăvoie la slava Sa, supunându-Se condițiilor naturii omenești; și apoi Se umilise ca un serv, fiind ascultător până la moarte, „și încă moarte de cruce” (Fil. 2,8), pentru a putea ridica pe omul căzut, din decădere la nădejde, la bucurie și la cer.

Când studiem caracterul divin în lumina crucii, vedem îndurare, blândețe și iertare amestecate cu nepărtinire și dreptate. Noi vedem în mijlocul tronului pe Cineva care poartă pe mâini, picioare și coastă semnele suferinței îndurate pentru a împăca pe om cu Dumnezeu. Vedem un Tată nemărginit, locuind într-o lumină de

neapropiat și totuși primindu-ne la Sine prin meritele Fiului Său. Norul răzbunării, care anunța numai nenorocire și deznădejde, în lumina reflectată de la cruce dezvăluie mesajul lui Dumnezeu: „Trăiește, păcătosule, trăiește! Voi, suflete credincioase, pocăite, trăiți! Am plătit un preț de răscumpărare”.

Contemplându-L pe Hristos, noi zăbovim pe țărmul unei iubiri de nemăsurat. Ne străduim să vorbim despre această iubire, dar cuvintele ne lipsesc. Cugetăm asupra vieții Sale pe pământ, asupra sacrificiului Său pentru noi, asupra lucrării Sale în ceruri ca Mijlocitor al nostru și asupra locașurilor pe care El le pregătește pentru cei care Îl iubesc; și nu putem decât să exclamăm: O, înălțimea și adâncul iubirii lui Hristos! „Dragostea nu stă în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu?” (1 Ioan 4,10; 3,1).

În fiecare ucenic adevărat, această iubire, asemenea focului sacru, arde pe altarul inimii. Iubirea lui Dumnezeu a fost descoperită prin Hristos, pe pământ. Trebuie ca aici copiii Săi să demonstreze această iubire printr-o viață nepătată. În felul acesta, păcătoșii vor fi călăuziți la cruce spre a privi pe Mielul lui Dumnezeu.

O BISERICĂ DARNICĂ

În prima epistolă către biserica din Corint, Pavel le-a dat credincioșilor sfaturi cu privire la principiile generale care stau la temelia sprijinirii lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Scriind despre lucrarea sa apostolică spre binele lor, el a întrebat:

„Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine sădește o vie și nu mănâncă din rodul ei? Cine paște o turmă și nu mănâncă din laptele turmei? Lucrurile acestea le spun după felul oamenilor? Nu le spune și legea? În adevăr, în legea lui Moise este scris: 'Să nu legi gura boului care treieră grâul!' Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbește înapoi pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci cine ară trebuie să are cu nădejde și cine treieră grâul trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el.”

„Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicești”, a întrebat mai departe apostolul, „mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alții de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu mult mai mult nouă? Dar noi nu ne-am folosit de dreptul acesta; ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos. Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sunt hrăniți din lucrurile de la templu și că cei ce slujesc altarului au parte de la altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie” (1 Cor. 9,7-14).

Aici, apostolul se referă la planul Domnului pentru întreținerea preoților care slujeau la templu. Aceia care erau puși deoparte pentru această slujbă sfântă erau sprijiniți de frații cărora le administrau binecuvântările spirituale. „Aceia dintre fiii lui Levi, care îndeplinesc slujba de preoți, după Lege, au poruncă să ia zeciuială de la norod” (Evrei 7,5). Seminția lui Levi fusese aleasă de Domnul pentru îndeplinirea slujbelor sfinte de la templu și ale preoției. Despre preot era spus: „Pe el l-a ales Domnul ca să facă

slujba în Numele Domnului” (Deut. 18,5). O zecime din tot venitul era cerută de Domnul ca fiind a Sa și a reține zecimea era privit de El ca jefuire.

La acest plan pentru sprijinirea slujirii Evangheliei face Pavel referire când spune: „Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie”. Și, mai târziu, scriindu-i lui Timotei, apostolul spune: „Vrednic este lucrătorul de plata lui” (1 Tim. 5,18).

Aducerea zecimii era doar o parte din planul lui Dumnezeu pentru sprijinirea lucrării Sale. Numeroase daruri și jertfe erau rânduite de Dumnezeu. În dispensațiunea iudaică, poporul era învățat să nutrească un spirit de dărnicie, atât în scopul susținerii lucrării lui Dumnezeu, cât și pentru împlinirea nevoilor celor în lipsă. La anumite ocazii speciale, se făceau daruri de bunăvoie. Cu ocazia secerișului sau la culesul viilor, primele roade ale câmpului – cereale, vin, untdelemn – erau consacrate ca un dar Domnului. Culegerea spicelor și a boabelor de pe câmp era rezervată pentru săraci. Pârga lânii, atunci când oaia era tunsă, sau a boabelor, atunci când grâul era treierat, era pusă deoparte pentru Dumnezeu. Tot la fel era și cu primii născuți ai tuturor animalelor, iar pentru fiul cel întâi născut se plătea un preț de răscumpărare. Primele roade trebuiau prezentate înaintea Domnului la sanctuar și după aceea erau destinate folosirii preoților.

Prin această rânduială de dovedire a bunăvoinței, Domnul căuta să-l învețe pe Israel că El trebuia să fie primul în toate. În felul acesta, li se reamintea că Dumnezeu era stăpânul câmpurilor, al turmelor și cirezilor lor; că El era Acela care le trimitea soarele și ploaia ce făceau să crească și să se coacă recolta. Tot ce aveau ei era al Său; ei nu erau decât administratorii bunurilor Sale.

Nu este în intenția lui Dumnezeu ca creștinii, ale căror privilegii întrec cu mult pe acelea ale națiunii iudaice, să dăruiască mai puțin decât ei. „Cui i s-a dat mult”, a spus Mântuitorul, „i se cere mult” (Luca 12,48). Dărnicia cerută evreilor în cea mai mare măsură avea să fie spre binele neamului lor; astăzi, lucrarea lui Dumnezeu se întinde peste tot pământul. În mâinile urmașilor Săi Hristos a pus comorile Evangheliei și asupra lor a așezat răspunderea de a

duce lumii vestea cea bună a mântuirii. Cu siguranță, obligațiile noastre sunt mult mai mari decât au fost cele ale vechiului Israel.

Pe măsură ce lucrarea lui Dumnezeu se extinde, apelurile după ajutor vor fi tot mai dese. Pentru ca acestor chemări să li se poată răspunde, creștinii trebuie să asculte de porunca: „Aduceți la casa vistieriei toate zeciuiele, ca să fie hrană în casa Mea” (Mal. 3,10). Dacă cei care mărturisesc că sunt creștini vor aduce lui Dumnezeu în mod credincios zecimile și darurile lor, atunci vistieria Sa va fi plină. Atunci nu ar mai fi pricini ca să se recurgă la expunere de lucruri spre vânzare, la loterii sau organizarea de distracții cu scopul de a strânge fonduri pentru sprijinirea Evangheliei.

Oamenii sunt ispitiți să-și folosească banii în plăceri personale, în satisfacerea apetitului, în împodobirea personală sau în înfrumusețarea locuinței lor. Mulți membri ai bisericii nu se dau înapoi de a-i cheltui din plin și chiar fără măsură în aceste scopuri. Dar, când li se cere să dea pentru vistieria Domnului, spre a face să înainteze lucrarea Sa pe pământ, ei șovăie. Poate, simțind că nu ar putea face astfel mai bine, ei dăruiesc o sumă care este mult mai mică decât aceea pe care adesea o cheltuiesc pentru unele lucruri ce nu sunt necesare. Ei nu manifestă o adevărată iubire pentru lucrarea lui Hristos, nici interes pentru salvarea sufletelor. De ce să ne mai mire faptul că viața de creștin a unora ca aceștia nu este decât o existență neînsemnată și bolnăvicioasă!

Acela a cărui inimă arde de iubire pentru Hristos va privi nu numai ca o datorie, ci și ca o plăcere, să ajute la înaintarea celei mai înalte și mai sfinte lucrări încredințate omului – lucrarea de a înfățișa lumii bogățiile bunătății, ale milei și adevărului.

Spiritul lăcomiei îi face pe oameni să păstreze pentru o satisfacere egoistă mijloacele care de drept Îi aparțin lui Dumnezeu, iar
— spiritul acesta este o scârbă pentru El acum, așa cum a fost și
244 atunci când, prin profetul Său, El mustra cu asprime pe poporul Său, zicând: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: 'Cu ce Te-am înșelat?' Cu zecimile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!” (Mal. 3,8.9).

Spiritul dărniceiei este spiritul cerului. Spiritul acesta își găsește deplina manifestare în sacrificiul lui Hristos pe cruce. Pentru noi, Tatăl L-a dat pe Fiul Său, unul născut; și Hristos, dând tot ce avea, S-a dat apoi pe Sine Însuși, pentru ca omul să poată fi mântuit. Crucea de pe Golgota ar trebui să facă un apel la dărnicia fiecărui urmaș al Mântuitorului. Principiul ilustrat aici este de a da, de a dăruî. „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Iisus” (1 Ioan 2,6).

Pe de altă parte, spiritul egoismului este spiritul lui Satana. Principiul ilustrat în spiritul lumesc este de a primi, a căpăta. În acest fel, ei nădăjduiesc să pună mâna pe fericire și să aibă o viață ușoară, însă rodul semănării lor îl constituie mizeria și moartea.

Numai când Dumnezeu va înceta să-i binecuvânteze pe copiii Săi ei nu vor mai fi obligați să-I înapoieze partea pe care El o pretinde. Ei ar trebui să-I dea Domnului nu numai partea ce-I aparține, ci să mai aducă în vistieria Sa, ca o jertfă de recunoștință, și un dar bogat. Cu inimi pline de bucurie, ei ar trebui să-I dea Creatorului primele roade ale bogățiilor lor – din cele mai bune posesiuni, slujirea cea mai bună și cea mai sfântă a lor. În felul acesta, ei vor dobândi binecuvântări bogate. Dumnezeu Însuși va face sufletele lor asemenea unei grădini udate, ale cărei ape nu seacă niciodată. Când va fi strâns ultimul mare seceriș, snopii pe care ei vor fi învredniciți să-i aducă Învățătorului vor alcătui răsplata folosirii în chip neegoist a talentelor împrumutate lor.

Aleșii slujitori ai lui Dumnezeu, care sunt angajați într-o lucrare activă, nu ar trebui să fie niciodată siliți să ducă lupta pe cheltuiala proprie, fără să fie ajutați prin sprijinirea plină de simpatie și din inimă a fraților lor. Este de datoria membrilor bisericii să dovedească un spirit de dărnicie față de aceia care au părăsit ocupațiile lor pământești spre a se preda slujirii Evangheliei. Când slujitorii lui Dumnezeu sunt încurajați, lucrarea Lui înaintează foarte mult. Dar când, prin egoismul oamenilor, sprijinul la care au dreptul este reținut, mâinile lor slăbesc și deseori rodnicia lor este foarte serios micșorată.

Neplăcerea lui Dumnezeu este aprinsă împotriva acelor care

pretind că sunt urmașii Săi, dar care îngăduie totuși ca lucrători consacrați, prinși în slujire activă, să sufere lipsa celor necesare vieții. Acești egoiști vor fi chemați să dea socoteală nu numai pentru greșita folosire a banilor dați de Domnul, ci și pentru mâhnirea și amărăciunea pe care umblarea lor le-a adus asupra servilor Săi credincioși. Cei care sunt chemați să împlinească lucrul lui Dumnezeu, pentru eforturile lor pline de abnegație, trebuie să primească o plată îndestulătoare pentru întreținerea lor și a familiilor lor.

În diferite ramuri de activitate pământească, intelectuală sau fizică, oamenii destoinici pot câștiga o plată bună. Oare lucrarea de răspândire a adevărului și de conducere a sufletelor la Hristos nu este mai importantă decât oricare altă ocupație obișnuită? Și cei care se prind cu toată credințioșia să facă această lucrare nu sunt pe drept cuvânt îndreptățiți la o plată îmbelșugată? Prin felul nostru de prețuire, al valorii corespunzătoare de muncă pentru un bun moral sau fizic, noi dovedim că prețuim cele spirituale și cerești în contrast cu cele pământești.

Spre a fi bani în vistierii pentru sprijinirea slujitorilor Evangheliei și spre a ajuta activități misionare, este necesar ca poporul lui Dumnezeu să dea din toată inima și cu dărnicie. O răspundere solemnă stă asupra predicatorilor, aceea de a păstra înaintea comunităților lor nevoile lucrării lui Dumnezeu și de a-i învăța pe membri să fie darnici. Când lucrul acesta este neglijat și comunitățile nu dau pentru împlinirea nevoilor altora, nu numai că lucrarea Domnului suferă, dar binecuvântarea care ar fi trebuit să vină asupra credincioșilor este reținută.

Chiar și cei mai săraci trebuie să-și aducă darurile lui Dumnezeu. Ei trebuie să devină părtași harului lui Hristos prin renunțarea la eul lor în scopul de a-i ajuta pe cei a căror nevoie este mult mai arzătoare decât a lor. Darul celui sărac, rodul sacrificiului de sine, se ridică înaintea lui Dumnezeu ca tămâia mirositoare. Și fiecare faptă de sacrificiu de sine întărește spiritul de dărnicie în inima dăruitorului, alipindu-l mai mult de Acela care a fost bogat, dar care pentru noi S-a făcut totuși sărac, pentru ca prin sărăcia Lui noi să putem fi îmbogățiți.

Fapta văduvei care a aruncat în vistierie doi bănuți – tot ce avea – este amintită pentru încurajarea acelor care, luptându-se cu sărăcia, doresc totuși ca, prin darurile lor, să ajute lucrarea lui Dumnezeu. Hristos a atras atenția ucenicilor Săi la această femeie, care dăduse „tot ce avea” (Marcu 2,44). El a prețuit darul ei ca fiind mai valoros decât darurile bogate ale acelor ale căror milostenii nu cereau nici un sacrificiu de sine. Din belșugul lor, ei nu dăduseră decât o mică părticică. Pentru a-și aduce darul, văduva s-a lipsit chiar de cele mai necesare lucruri ale vieții, încrezătoare că Dumnezeu avea să Se îngrijească de nevoile ei de a doua zi. Despre ea, Mântuitorul a spus: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie” (vers. 43). Astfel, El a dat o lecție, și anume că valoarea darului este prețuită nu după cantitate, ci după proporția în care este dat și ținându-se seama de motivul care l-a mânat pe dăruitor.

Apostolul Pavel, în lucrarea lui în biserici, era neobosit în străduințele sale de a insufla în inimile noilor convertiți dorința de a face lucruri mari pentru cauza lui Dumnezeu. Deseori, el îi îndemna să dea pe față dărnicie. Vorbind prezbiterilor din Efes despre începuturile lucrării sale printre ei, el a spus: „În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Iisus, care Însuși a zis: 'Este mai ferice să dai decât să primești'”. „Cine seamănă puțin”, le scria el corintenilor, „puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui; nu cu părere de rău, sau de silă, căci 'pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu'” (Fapte 20,35; 2 Cor. 9,6.7).

Aproape toți credincioșii macedoneni erau săraci în bunuri pământești, însă inimile lor prisoseau de iubire pentru Dumnezeu și față de adevărul Său și ei au dăruit bucuros pentru sprijinirea Evangheliei. Când în bisericile dinte neamuri s-au strâns colecte generale pentru ajutorarea credincioșilor dintre iudei, dărnicia convertiților din Macedonia a fost dată ca exemplu pentru celelalte biserici. Scriindu-le credincioșilor corinteni, apostolul le-a atras atenția la „harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste

măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor... au dat de bunăvoie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți” (2 Cor. 8,1-4).

Spiritul de sacrificiu dovedit de credincioșii macedoneni a venit ca o urmare a consacrării lor din toată inima. Mișcați de Spiritul lui Dumnezeu, „s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului” (2 Cor. 8,5); după aceea, ei au fost dispuși să dea cu dărnicie din avutul lor pentru sprijinirea Evangheliei. Nu era nevoie să fie îndemnați să dea; dimpotrivă, ei se bucurau că au privilegiul să se lipsească chiar de lucrurile trebuincioase lor, numai ca să poată împlini lipsurile altora. Atunci când apostolul a vrut să-i mai tempereze, ei au stăruit chiar până să-l supere, cerându-i să le primească darul. În simplitatea și onestitatea lor și în iubirea lor pentru frați, bucușii se lipseau pe ei și astfel prisoseau în roadele dărnicii.

Când Pavel l-a trimis pe Tit la Corint, pentru a-i întări pe credincioșii de acolo, el l-a îndemnat să clădească această biserică în frumusețea dăruirii; și, într-o scrisoare către credincioși, el a adăugat, de asemenea, propriul îndemn: „După cum sporiiți în toate lucrurile”, scria el, „în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice râvnă și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiiți și în această binefacere”. „Isprăviți dar acum de făcut; pentru ca, după graba voinței, să fie și înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre. Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are.” „Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună... În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu” (2 Cor. 8,7.11.12; 9,8-11).

Dărnicia neegoistă a umplut prima biserică de o entuziastă bucurie; căci credincioșii știau că strădaniile lor ajutau la ducerea soliei Evangheliei la cei în întuneric. Bunăvoința lor mărturisea că ei nu primiseră în zadar harul lui Dumnezeu. Ce altceva putea da naștere la o asemenea dărnicie decât sfințirea lucrată de Spiritul

Sfânt? Atât în ochii credincioșilor, cât și în ochii necredincioșilor, aceasta era o minune a harului.

Creșterea spirituală este strâns legată de dărnicia creștină. Urmașii lui Hristos trebuie să se bucure de privilegiul de a manifesta în viața lor spiritul de binefacere al Răscumpărătorului lor. Dând Domnului, ei au asigurarea că această comoară merge înaintea lor în curțile cerești. Vor oamenii să-și asigure bunurile? Să le așeze în mâinile care poartă semnele răstignirii. Vor să se bucure de averea lor? Să o folosească spre fericirea celor în lipsă și în suferință. Vor ca bogăția lor să crească? Să ia aminte la porunca divină: „Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău; căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must” (Prov. 3,9.10). Încercând însă a reține bogăția lor pentru scopuri egoiste, atunci vor face aceasta spre pierzarea lor veșnică. Dar să predea comoara lor lui Dumnezeu și din clipa aceea ea va purta inscripția Sa. Ea este sigilată cu semnul Său de neschimbat.

Dumnezeu declară: „Ferice de voi, care semănați pretutindeni de-a lungul apelor” (Is. 32,20). O permanentă dăruire a darurilor lui Dumnezeu, oriunde lucrarea Lui sau nevoile omenirii cer ajutorul nostru, nu duce la sărăcie. „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească” (Prov. 11,24). Semănătorul își înmulțește sămânța aruncând-o în ogor. Tot la fel este cu cei care sunt credincioși în a da și altora din darurile lui Dumnezeu. Împărțind altora, își sporesc binecuvântările. „Dați și vi se va da”, a făgăduit Dumnezeu; „ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra” (Luca 6,38).

LUCRÂND ÎN CONDIȚII DIFICILE

Deși Pavel era foarte atent să prezinte convertiților săi învățăturile lămurite ale Scripturii cu privire la cuvenita sprijinire a lucrării lui Dumnezeu și pretindea pentru sine, ca slujitor al Evangheliei, dreptul de a nu avea (1 Cor. 6,1) vreo ocupație pământească spre a obține mijloace de susținere, în diferite rânduri, în timpul lucrării sale în marile centre ale civilizației, el a practicat o meserie pentru a câștiga cele necesare întreținerii sale.

Printre iudei, munca fizică nu era socotită ca ceva ciudat sau înjositor. Prin Moise, iudeii fuseseră îndrumați să-i învețe pe copiii lor o meserie; și era privit ca un păcat să îngădui tineretului să crească fără a cunoaște munca fizică. Chiar dacă un copil urma să fie educat pentru a ocupa o slujbă sfântă, se socotea de mare trebuință ca acesta să aibă cunoștințe practice. Fiecare tânăr, indiferent dacă părinții lui erau bogați sau săraci, era învățat o meserie. Părinții care neglijau să dea copiilor lor o asemenea educație erau priviți ca depărtându-se de îndrumarea Domnului. Potrivit acestui obicei, Pavel fusese învățat de mic meseria facerii de corturi.

Înainte de a fi ucenic al lui Hristos, Pavel ocupase o poziție înaltă și nu fusese dependent de munca brațelor pentru a câștiga cele necesare pentru întreținerea sa. Dar, mai târziu, după ce își cheltuisese toate mijloacele în sprijinirea înaintării lucrării lui Hristos, în diferite rânduri el a recurs la meseria sa spre a câștiga cele necesare vieții. În mod deosebit, acesta era cazul atunci când lucra în locuri unde motivele sale ar fi putut fi greșit înțelese.

La Tesalonic, Pavel a lucrat pentru prima dată cu mâinile sale pentru a se susține, în timp ce propovăduia Cuvântul. Scriindu-le bisericii, credincioșilor de acolo, el le reamintește că ar fi putut să le fie o povară, dar adaugă: „Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala

și munca noastră. Cum lucram zi și noapte, ca să nu fim sarcină nici unuia din voi, și vă propovăduiam Evanghelia lui Dumnezeu” (1 Tes. 2,6.9). Și iarăși, în cea de-a doua sa epistolă către ei, Pavel declară că nici el și nici conlucrătorii lui, cât timp fuseseră printre ei, nu au mâncat „de pomană pâinea nimănui”. „Zi și noapte am lucrat”, scria el, „ca să nu fim povara nimănui dintre voi. Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înșine o pildă vrednică de urmat” (2 Tes. 3,8.9).

La Tesalonic, Pavel îi întâlnise pe aceia care nu voiau să lucreze cu mâinile lor. Despre unii ca aceștia, el a scris mai târziu: „Auzim că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim, în Domnul nostru Iisus Hristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște”. În timpul lucrării sale în Tesalonic, Pavel fusese foarte atent ca să dea unora ca acestora un bun exemplu. „Căci când eram la voi”, scrie el, „vă spuneam lămurit: 'Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce'” (vers. 11.12.13).

În orice epocă, Satana a căutat să slăbească eforturile servilor lui Dumnezeu, prin introducerea în biserică a unui spirit de fanatism. Așa a fost în zilele lui Pavel și tot la fel a fost și în ultimele secole, în timpul Reformei. Wycliffe, Luther și mulți alții, care au binecuvântat omenirea prin influența și credința lor, au întâmpinat șiretenia prin care vrăjmașul căuta să ducă la fanatism acele minți prea zeloase, dezechilibrate și nesfințite. Suflete rău îndrumate au învățat că atingerea adevăratei sfințenii duce mintea mai presus de orice gândire pământească și le cere oamenilor să se rețină cu totul de la vreo muncă. Alții, formându-și înțelesuri extreme din anumite texte biblice, învățau că este păcat să muncești – creștinii ar trebui să nu se gândească la o viață pământească fericită a lor sau a familiilor lor, ci să-și consacre toată viața numai lucrurilor spirituale. Învățătura și pilda apostolului Pavel sunt o aspră muștrare adusă unor asemenea vederi extremiste.

În timpul activității sale în Tesalonic, Pavel nu a depins în totul numai de câștigul de pe urma muncii sale. Mai târziu, referindu-se la experiențele sale din această cetate, el le-a scris credincioșilor filipeni drept recunoștință pentru darurile pe care le primise de la

ei, cât timp fusese acolo, zicând: „Mi-ați trimis în Tesalonic, o dată, și chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele” (Fil. 4,16). Cu toate că primise acest ajutor, el avea mare grijă să le dea tesalonicenilor o pildă de hărnicie, așa ca nimeni să nu-l poată învinui pe nedrept de lăcomie și pentru ca aceia care aveau vederi fanatice cu privire la munca manuală să primească o muștrare aspră și practică.

Când a vizitat pentru prima dată Corintul, Pavel s-a aflat în mijlocul unor oameni care erau bănuitori cu privire la motivele ce-i mânau pe străini. Grecii de pe coastă erau negustori iscușiți. Vreme îndelungată ei se perfecționaseră atât de mult în privința îndeletnicirilor negustorești, încât ajunseseră să considere câștigul drept evlavie și că a câștiga bani, prin mijloace cinstite sau murdare, era un lucru de laudă. Pavel le cunoștea apucăturile și nu voia să le dea nici un motiv de a spune că el predică Evanghelia pentru a se îmbogăți. Pe drept cuvânt, ar fi putut pretinde sprijin de la ascultătorii săi corinteni; dar el era gata să renunțe la acest drept ca nu cumva posibilitatea sa de a se face de folos și succesul său ca slujitor al Evangheliei să sufere, prin bănuială nedreaptă, că el ar predica Evanghelia din dorință de câștig. El voia să înlăture orice pricină de interpretare greșită, pentru ca puterea soliei sale să nu fie pierdută.

Curând după sosirea sa la Corint, Pavel „a găsit pe un iudeu numit Acuila, de neam din Pont, venit de curând din Italia, cu nevasta sa, Priscila”. Aceștia aveau „același meșteșug” ca el. Izgoniți în urma decretului lui Claudius, care porunceea ca toți iudeii să părăsească Roma, Acuila și Priscila veniseră la Corint, unde își deschisese un atelier de corturi. Pavel s-a interesat de ei și, aflând că se temeau de Dumnezeu și căutau să stea departe de influențele molipsitoare de care erau înconjurați, „a rămas la ei și lucra... Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat și îndupleca pe iudei și pe greci” (Fapte 18,2-4).

Mai târziu, Sila și Timotei s-au alăturat lui Pavel, la Corint. Acești frați au adus cu ei sume de bani din partea bisericilor din Macedonia, pentru sprijinirea lucrării.

În a doua sa epistolă către credincioșii din Corint, scrisă după ce întemeiasse acolo o puternică biserică, Pavel a recapitulat felul

său de viețuire printre ei. „Am făcut un păcat”, întreba el, „când m-am smerit pe mine însumi, ca să fiți înălțați voi, și v-am vestit fără plată Evanghelia lui Dumnezeu? Am despoiat alte biserici, primind de la ele o plată, ca să vă pot sluji vouă. Și când eram la voi, și m-am găsit în nevoie, n-am fost sarcină nimănui; căci de nevoile mele au îngrijit frații, când veniseră din Macedonia. În toate m-am ferit și mă voi feri să vă îngreunez cu ceva. Pe adevărul lui Hristos care este în mine, nimeni nu-mi va răpi această pricină de laudă în ținuturile Ahaiei!” (2 Cor. 11,7-10).

Pavel a spus de ce urmasse această cale în Corint – ca să nu dea nici un prilej de ocară „celor ce caută un prilej” (2 Cor. 11,12). În timpul cât lucrase la facerea de corturi, a lucrat în mod conștiințios și la vestirea Evangheliei. Cu privire la lucrarea sa, el însuși spunea: „Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri și minuni care au fost făcute între voi”. Și el adaugă: „În ce ați fost voi puși mai pe jos decât celelalte biserici, afară doar că numai eu singur nu v-am fost o sarcină? O, iertați-mi nedreptatea aceasta! Iată că sunt gata să vin a treia oară la voi; și tot nu vă voi fi o sarcină; căci eu nu caut bunurile voastre, ci pe voi înșivă... Și eu voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre” (2 Cor. 12,12-15).

În timpul lungii perioade cât a lucrat în Efes, unde timp de trei ani de zile a continuat un efort evanghelistic activ în toată regiunea aceea, Pavel și-a practicat iarăși meseria. Și în Efes, la fel ca în Corint, apostolul s-a bucurat de prezența lui Acuila și a Priscilei, care l-au însoțit la reîntoarcerea în Asia, la sfârșitul celei de a doua călătorii misionare a sa.

Erau unii care obiectau pentru că Pavel lucra cu mâinile, spunând că lucrul acesta nu era potrivit cu lucrarea unui slujitor al Evangheliei. De ce trebuia ca Pavel, un slujitor al Evangheliei de rangul cel mai înalt, să lege în felul acesta munca manuală de predicarea Cuvântului? Oare nu era muncitorul vrednic de plata sa? De ce să-și cheltuiască timpul în facerea de corturi, timp care, după toate aparențele, putea fi folosit mult mai bine?

Însă Pavel nu socotea ca pierdut timpul folosit astfel. În timp ce lucra cu Acuila, el păstra o continuă legătură cu marele Învățător, nepierzând nici o ocazie de a mărturisi despre Mântuitorul și de a-i ajuta pe cei care aveau nevoie de ajutor. Minteia lui căuta continuu să dobândească mai multă cunoștință spirituală. El le-a dat conlucrătorilor săi învățătură cu privire la lucrurile spirituale și, de asemenea, a dat o pildă de hărnicie și desăvârșire. El era un lucrător îndemânatic și priceput, sânguincios la muncă, „plin de râvnă cu duhul, slujind Domnului” (Rom. 12,11). Lucrând în meseria sa, apostolul a putut veni în legătură cu o clasă de oameni la care altfel nu ar fi putut ajunge. El le-a arătat tovarășilor săi că priceperea în meseriile obișnuite este un dar de la Dumnezeu, care dă atât darul, cât și priceperea de a-l folosi cum trebuie. El i-a învățat că Dumnezeu trebuie onorat chiar și în lucrul zilnic. Măinile sale obosite de muncă nu slăbeau cu nimic forța apelurilor sale mișcătoare ca un slujitor creștin.

Uneori, Pavel lucra zi și noapte nu numai pentru nevoile proprii, ci și pentru a putea veni în ajutorul tovarășilor săi de muncă. Câștigul său l-a împărțit cu Luca, dar l-a ajutat și pe Timotei. Câteodată, a suferit și de foame pentru a putea împlini lipsurile altora. Viața sa era o viață lipsită de egoism. La Milet, către sfârșitul slujirii sale, cu ocazia vorbirii lui de rămas-bun adresate prezbiterilor din Efes, a putut să ridice înaintea lor mâinile lui trude de muncă și să spună: „N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva. Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Iisus, care Însuși a zis: 'Este mai ferice să dai decât să primești'" (Fapte 20,33-35).

Dacă slujitorii Evangheliei simt că au de îndurat greutăți și lipsuri în lucrarea lui Hristos, atunci, în imaginație, să facă o vizită în atelierul unde a lucrat Pavel. Fie ca ei să cugete că, în timp ce făcea corturi, acest bărbat ales al lui Dumnezeu lucra pentru pâinea pe care pe drept și-o merita prin munca sa de apostol.

Munca este o binecuvântare, nu un blestem. Un spirit de trândăvie ucide evlavia și întristează Duhul lui Dumnezeu. Un lac stătător este primejdios, însă o apă curată și curgătoare răspândește sănătate și fericire peste țară. Pavel știa că cei care neglijează munca fizică, în curând, își pierd puterea. El dorea să-i învețe pe tinerii slujitori ai Evangheliei că, lucrând cu mâinile lor, punându-și în mișcare mușchii și tendoanele, vor deveni tari, în stare să îndure greutățile și lipsurile care îi așteptau în câmpul Evangheliei. Și-a dat seama că învățăturile sale aveau să fie lipsite de viață și de putere, dacă el nu și-ar fi păstrat toate părțile corpului într-o cuvenită mișcare.

Cel trândav este lipsit de experiența neprețuită câștigată de un credincios împlinitor al datoriilor obișnuite ale vieții. Nu puțini, ci mii de oameni trăiesc numai ca să consume binefacerile pe care Dumnezeu, în mila Sa, le revarsă asupra lor. Ei uită să aducă Domnului jertfe de mulțumire pentru bogățiile pe care El le-a încredințat lor. Ei uită că, prin folosirea înțeleaptă a talentelor împrumutate lor, trebuie să fie atât producători, cât și consumatori. Dacă ar înțelege lucrarea pe care Domnul dorește ca ei să o facă în calitate de ajutoare ale Sale, atunci nu s-ar teme de răspundere.

Eficiența tinerilor care simt că sunt chemați de Dumnezeu să predice depinde mult de felul în care își încep lucrarea. Aceia care sunt aleși de Dumnezeu pentru lucrarea slujirii vor da dovadă de înalta lor chemare și, prin toate mijloacele cu putință, vor căuta să se dezvolte spre a ajunge lucrători destoinici. Ei se vor strădui să câștige o experiență care îi va face destoinici a plănui, a organiza și a aduce la îndeplinire. Apreciind sfințenia chemării lor, prin autodisciplinare, ei vor deveni mai mult și tot mai mult asemenea Învățătorului lor, manifestând bunătatea, iubirea și adevărul Său. Când ei vor da pe față sânguință în dezvoltarea talentelor încredințate lor, biserica îi va ajuta cu toată inima.

Nu toți aceia care simt că au fost chemați să predice ar trebui să fie îndemnați ca atât ei, cât și familiile lor să cadă deodată asupra bisericii ca o sarcină spre a fi continuu susținuți bănește. Este primejdia ca unii, cu o experiență mărginită, să fie păgubiți prin cuvinte măgulitoare, iar prin încurajări neînțelepte, să se aștepte la o deplină sprijinire, chiar dacă din partea lor nu se vede vreun efort serios. Mijloacele destinate extinderii lucrării lui Dumnezeu

nu ar trebui cheltuite de oameni care doresc să predice numai ca să primească o leafă și astfel să-și mulțumească o dorință egoistă după o viață ușoară.

Tinerii care doresc să-și folosească darurile în lucrarea de slujire a Evangheliei vor găsi o învățătură folositoare în exemplul lui Pavel la Tesalonic, Corint, Efes și în alte locuri. Cu toate că era un orator elocvent și ales de Dumnezeu să îndeplinească o lucrare deosebită, el nu s-a considerat niciodată mai presus de muncă și nu a obosit niciodată în a se sacrifica pentru lucrarea pe care o iubea. „Până în clipa aceasta suferisem de foame și de sete”, le scria el corintenilor, „suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărăți, binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm” (1 Cor. 4,11.12).

Deși era unul dintre cei mai mari învățători omenști, Pavel a îndeplinit cu bucurie atât cele mai umile, cât și cele mai înalte datorii. Când în timpul lucrării lui pentru Domnul împrejurările păreau să ceară aceasta, el lucra cu toată inima la meseria sa. Totuși, în orice moment, era gata să renunțe la lucrul său pământesc, pentru a face față împotrivirii vrăjmașilor Evangheliei sau pentru a folosi o ocazie deosebită de a câștiga suflete la Iisus. Zelul și sânguința lui sunt o aspră muștrare la adresa trândăviei și a dorinței după o viață fără griji.

Pavel rămâne un exemplu împotriva ideii care pe atunci câștiga teren în biserică, și anume că Evanghelia putea fi vestită cu succes numai de aceia care erau în totul eliberați de nevoia de a mai munci fizic. El a ilustrat în chip practic ce pot realiza membrii laici consacrați, în multe locuri unde oamenii nu au cunoștință de adevărurile Evangheliei. Exemplul lui i-a însuflit pe mulți oameni umili ce munciau cu brațele, cu dorința de a face ceea ce puteau pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, în vreme ce, în același timp, își câștigau cele necesare vieții prin muncă zilnică. Din partea

pentru a-și consacra toate puterile lor lucrării de învățare și predicare a Evangheliei, mulți alții, asupra cărora niciodată nu au fost puse mâini omenești pentru întărirea lor prin binecuvântare, sunt chemați să îndeplinească o importantă parte de lucru în salvarea sufletelor.

Este un larg câmp deschis înaintea lucrătorilor Evangheliei care se susțin singuri. Mulți pot câștiga experiențe prețioase în lucrarea Evangheliei, în timp ce o parte din timp și-o folosesc într-o muncă obișnuită; în felul acesta, se pot dezvolta lucrători puternici, pentru lucrări importante pentru acele câmpuri ce sunt în nevoie.

Slujitorul lui Dumnezeu, plin de sacrificiu de sine, care lucrează neobosit în cuvânt și învățătură, poartă pe inima sa o grea povară. El nu-și măsoară lucrul cu ora. Plata nu-i influențează munca și nici nu este abătut de la datoria sa din pricina unor stări de lucruri neprielnice. El a primit însărcinarea din partea cerului și de la cer așteaptă el răsplătirea atunci când lucrarea încredințată lui este terminată.

Este planul lui Dumnezeu acela ca astfel de lucrători să fie scutiți de griji nenecesare, pentru ca ei să aibă posibilitatea deplină de a asculta de îndemnul stăruitor al lui Pavel dat lui Timotei: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele” (1 Tim. 4,15). Deși ei trebuie să aibă o activitate îndestulătoare pentru a păstra mintea și corpul în vigoare, totuși nu este în planul lui Dumnezeu să fie siliți să-și cheltuiască o mare parte din timp în ocupații pământești.

Acești lucrători credincioși, deși doritori să cheltuiască și să fie cheltuiți pentru Evanghelie, nu sunt feriți de ispită. Când ajung în încurcături și sunt împovărați de grijile lipsei din partea bisericii de a le da cuvenitul sprijin financiar, mulți sunt crunt asaltați de ispititor. Când văd că munca lor este atât de slab plătită, ei se descurajează. Într-adevăr, privesc înainte spre timpul judecății pentru a-și primi răsplata cuvenită, și lucrul acesta îi susține; dar, până atunci, familiile lor trebuie să aibă hrană și îmbrăcăminte. Dacă ar ști că sunt eliberați de însărcinarea lor divină, ar fi dispuși să lucreze cu mâinile lor. Însă ei își dau seama că timpul lor îi aparține lui Dumnezeu, cu toată miopia acelor care ar trebui să le pună la îndemână mijloace îndestulătoare. Ei se ridică mai presus

de ispita de a porni pe căi prin care în curând ar ajunge să nu mai ducă lipsă de nimic; și continuă să lucreze pentru înaintarea lucrării ce le este mai scumpă chiar decât viața. Pentru a face aceasta, se poate ca ei totuși să fie nevoiți să urmeze exemplul lui Pavel și, pentru o vreme, să presteze o muncă fizică, manuală, în timp ce duc mai departe și lucrarea de slujire a Evangheliei. Ei fac aceasta nu pentru folosul lor, ci în folosul lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

Sunt timpuri când slujitorului lui Dumnezeu i se pare cu neputință să facă lucrarea ce se cere să fie făcută, și aceasta din cauza lipsei de mijloace pentru a împlini o lucrare puternică și serioasă. Mulți se tem că, prin mijloacele ce le sunt puse la îndemână, nu pot face tot ce simt că este de datoria lor să facă. Dar, dacă înaintează în credință, izbăvirea de la Dumnezeu se va descoperi și prosperitatea va însoți eforturile lor. Cel care a poruncit urmașilor Săi să meargă în toată lumea va sprijini pe fiecare lucrător care, ascultând de porunca Sa, caută să vestească solia Sa.

În zidirea lucrării Sale, Domnul nu face totdeauna ca totul să fie neted înaintea slujitorilor Săi. El pune la încercare încrederea poporului Său, aducând împrejurări care îi silesc să înainteze în credință. Deseori, el îi aduce în locuri de strâmtorare și încercare și le poruncește să înainteze atunci când piciorul lor simte că atinge apele Iordanului. În asemenea împrejurări, când rugăciunile servilor Săi se ridică la El în credință arzătoare, Dumnezeu deschide calea înaintea lor și-i scoate la loc larg.

Când solii lui Dumnezeu recunosc răspunderea pe care o au față de acele porțiuni din via Domnului ce sunt în nevoie și spiritul Maestrului lucrează neobosit pentru convertirea sufletelor, îngerii lui Dumnezeu vor pregăti calea înaintea lor, iar mijloacele necesare pentru ducerea mai departe a soliei vor fi puse la dispoziție. Aceia care sunt luminați vor da cu inimă largă pentru sprijinirea lucrării ce a fost săvârșită în favoarea lor. Ei vor răspunde în mod darnic la fiecare chemare de ajutor și Duhul lui Dumnezeu le va mișca inimile, îndemnându-i să susțină lucrarea Domnului nu numai în câmpurile apropiate lor, ci și în locurile depărtate. În felul acesta, forțele care lucrează în alte locuri vor primi putere și lucrarea Domnului va înainta în felul hotărât de El.

O SLUJIRE CONSACRATĂ

Atât prin viața Sa, cât și prin învățăturile Sale, Domnul Hristos a dat o pildă desăvârșită a unei slujiri neegoiste, ce își are originea în Dumnezeu. Dumnezeu nu trăiește pentru Sine. Creând lumea și susținând toate lucrurile, El slujește continuu altora. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Mat. 5,45). Acest ideal al slujirii, Tatăl l-a încredințat Fiului Său. Lui Iisus I s-a dat să stea în fruntea omenirii prin exemplul Său de a învăța ce înseamnă a sluji. Întreaga Sa viață a fost supusă legii slujirii. El a fost de folos tuturor, slujindu-i pe toți.

Mereu și mereu, Iisus a căutat să statornicească acest principiu în mijlocul ucenicilor Săi. Când Iacov și Ioan au cerut să ocupe locurile mai de frunte, El a spus: „Oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20,26-28).

De la înălțare, Hristos Și-a continuat lucrarea pe pământ prin soli aleși, prin care El le vorbește fiilor oamenilor și slujește nevoilor lor. Marele Conducător al bisericii îngrijește de lucrarea Sa prin uneltele omenești alese de Dumnezeu ca reprezentanți ai Săi.

Cei care au fost chemați de Dumnezeu să lucreze prin cuvânt și învățătură pentru zidirea bisericii Sale au o răspundere covârșitoare. În locul lui Hristos, ei trebuie să stăruie pe lângă bărbați și femei să se împace cu Dumnezeu; și ei își pot aduce la îndeplinire misiunea numai dacă primesc înțelepciune și putere de sus.

Slujitorii lui Hristos sunt păzitorii spirituali ai poporului încredințat grijii lor. Lucrarea lor a fost asemănată cu aceea a străjerilor. În vremurile din vechime, deseori erau așezate santinele pe zidurile

cetăților, de unde, din anumite puncte mai înalte, puteau supraveghea locurile importante care trebuiau păzite și să dea de veste despre apropierea vrăjmașului. De credințioșia lor depindea siguranța celor dinăuntru. La intervale hotărâte, li se cerea să se cheme unul pe altul, spre a se convinge că toți erau treji și că nu i se întâmplase nimic rău vreunuia. Strigătul de îmbărbătare și avertizare era purtat de la unul la altul, fiecare repetând chemarea, până ce ecoul dădea ocol cetății.

Fiecărui slujitor al Său, Domnul îi spune: „Fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea, și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: 'Răule, vei muri negreșit!' și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui... tu îți vei mântui sufletul” (Ezech. 33,7-9).

Cuvintele profetului arată solemnă răspundere a celor ce sunt numiți păzitori ai bisericii lui Dumnezeu, ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să stea ca străjeri pe zidurile Sionului, spre a da alarma la apropierea vrăjmașului. Sufletele sunt în primejdie de a cădea pradă ispitei. Dacă din vreun motiv oarecare simțurile lor spirituale devin așa de amorțite, încât ei nu mai sunt în stare să discearnă primejdia, și dacă, prin faptul că nu dau avertizare, poporul pierе, Dumnezeu va cere din mâinile lor sângele celor care sunt pierduți.

Este privilegiul străjerilor de pe zidurile Sionului să trăiască atât de aproape de Dumnezeu și să fie atât de ușor influențați de Duhul Sfânt, încât să poată lucra prin ei spre a spune bărbaților și femeilor despre primejdia în care se află și să le arate locul unde pot fi în siguranță. Ei sunt credincioși ca să-i avertizeze despre urmarea sigură a nelegiuirii și sunt la fel de credincioși ca să apere interesele bisericii. Nici când ei nu trebuie să-și slăbească vigilența. Ei au de îndeplinit o lucrare care le solicită punerea la lucru a fiecărei capacități a ființei lor. Glasurile lor trebuie să se ridice ca un sunet de trâmbiță și niciodată ei nu trebuie să scoată o notă șovăielnică, nesigură. Ei nu trebuie să lucreze pentru bani, ci pentru

că nu pot face altfel, fiindcă își dau seama că asupra lor stă un vai dacă nu predică Evanghelia. Aleșii lui Dumnezeu, sigilați cu sângele consacrării, trebuie să salveze bărbați și femei de la iminenta nimicire.

Slujitorul Evangheliei, care este un conlucrător cu Hristos, va avea un profund simțământ al sfințeniei lucrării sale și al strădaniei și sacrificiului cerute pentru a o îndeplini cu succes. El nu caută propria liniște sau comoditate. El se uită pe sine. În umblarea sa după oaia pierdută, nu-și dă seama că el însuși este obosit, înghețat și flămând. El nu are înaintea ochilor decât o singură țință – să salveze ce este pierdut.

Cel care slujește sub steagul însângerat al lui Emanuel va avea de îndeplinit lucruri care cer eforturi eroice și răbdare stăruitoare. Însă ostașul crucii stă neclintit în prima linie a luptei. Când vrăjmașul se aruncă să-l atace, el se îndreaptă spre cetățuie după ajutor și, prezentând Domnului făgăduințele Cuvântului, el este întărit pentru datoriile aceluia ceas. El își dă seama de nevoia pe care o are de a primi putere de sus. Biruințele pe care le dobândește nu-l fac să se îngâmfe, ci îl îndeamnă să se sprijine cu și mai multă greutate pe Cel tare. Sprijinindu-se pe această Putere, el este făcut destoinic să prezinte solia mântuirii cu atâta putere, încât aceasta face să vibreze și alte minți.

Cel care învață cuvântul trebuie ca el însuși să trăiască într-o conștientă și continuă comuniune cu Dumnezeu prin rugăciune și cercetarea Cuvântului Său, căci în aceasta stă izvorul puterii. Comuniunea cu Dumnezeu va da strădaniilor slujitorului Evangheliei o putere mai mare decât influența predicii sale. El nu trebuie să-și îngăduie să fie lipsit de această putere. Cu un zel de netăgăduit, el trebuie să ceară fierbinte lui Dumnezeu să-l întărească și să-i dea putere atât pentru a-și împlini datoria, cât și pentru încercare și ca să-i atingă buzele cu cărbunele aprins. Deseori, trimișii lui Hristos se prind mult prea slab de realitățile veșnice. Dacă oamenii ar umbla cu Dumnezeu, El i-ar ascunde în crăpătura Stâncii. Astfel ascunși, ei Îl pot vedea pe Dumnezeu așa cum L-a văzut Moise. Prin puterea și lumina pe care El le împarte, ei pot înțelege mult mai mult și pot realiza mult mai mult decât ar fi gândit mintea lor mărginită că este cu puțință.

Șiretenia lui Satana este folosită cu și mai mare succes față de aceia care sunt descurajați. Când descurajarea amenință să-l copleșească pe slujitorul Evangheliei, acesta trebuie să aducă înaintea lui Dumnezeu nevoile sale. Atunci când cerul era ca de aramă deasupra lui Pavel, el s-a încrezut și mai mult în Dumnezeu. Mai mult decât oricare om, el a cunoscut ce înseamnă întristarea; dar ascultați strigătul lui biruitor când, asaltat de ispită și luptă, picioarele lui se avântă înainte spre cer: „Întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd” (2 Cor. 4,17.18). Ochii lui Pavel stăteau mereu ațintiți spre ce nu se vedea și spre cele veșnice. Înțelegând că se lupta împotriva puterilor supranaturale, el și-a pus încrederea în Dumnezeu și în aceasta consta tăria lui. Prin vederea Celui care este nevăzut se dobândesc puterea și vigoarea sufletului, iar puterea păcatului asupra minții și a caracterului este zdrobită.

Un pastor trebuie să umble liber printre oamenii pentru care lucrează, ca, ajungând să-i cunoască, să poată ști cum să adapteze învățătura sa la nevoile lor. Când un slujitor al Evangheliei și-a rostit predica, lucrarea lui de-abia a început. Există o lucrare personală pe care el trebuie să o facă. Trebuie să-i viziteze pe oameni acasă la ei, să le vorbească și să se roage cu ei, iar aceasta, cu stăruință și umilință. Sunt familii la care adevărul lui Dumnezeu nu va ajunge niciodată, dacă ispravnicii harului Său nu vor intra în casele lor și nu-i vor îndrepta spre o cale mai înaltă. Însă inimile acelora care fac această lucrare trebuie să bată la unison cu inima lui Hristos.

Se cuprinde mult în porunca: „Ieșiți la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi silește-i să intre, ca să Mi se umple casa” (Luca 14,23). Slujitorii Evangheliei trebuie să învețe adevărul în familie.

Alipindu-se de aceia pentru care lucrează și conlucrând în felul acesta cu Dumnezeu, El îi va îmbrăca cu putere spirituală. Hristos îi va călăuzi în lucrarea lor, dându-le să rostească asemenea cuvinte, care să ajungă până în profunzimile inimilor ascultătorilor. Fiecare slujitor al Evangheliei are privilegiul să poată spune împreună cu

Pavel: „Nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu”. „N-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului în case, și pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Iisus Hristos” (Fapte 20,27.20.21).

Mântuitorul a mers din casă în casă, vindecând pe bolnavi, mângâind pe cei întristați, liniștind pe cei îndurerați, aducând pace celui nemângâiat. El i-a luat pe copilași în brațe, i-a binecuvântat și a rostit cuvinte de nădejde și mângâiere mamelor trudite. Cu o blândețe și o gingășie desăvârșite, El a lucrat nu pentru Sine, ci pentru alții. El a fost slujitorul tuturor. Mâncarea și băutura Sa erau de a aduce nădejde și putere tuturor aceloră cu care El venea în legătură. Atunci când bărbați și femei ascultau adevărurile care ieșeau de pe buzele Sale, atât de deosebite de tradițiile și dogmele învățate de rabini, în inimile lor izvora nădejdea. În învățătura Sa era o așa căldură, încât făcea ca toate cuvintele Sale să fie permise cu putere convingătoare.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să învețe metoda de lucru a lui Hristos, pentru ca ei să poată scoate din vistieria Cuvântului Său ceea ce va împlini nevoile spirituale ale aceloră pentru care lucrează. Numai în felul acesta își pot îndeplini însărcinarea primită. Același Spirit care era în Hristos, când a dat învățătura pe care El o primea continuu, trebuie să fie izvorul cunoștinței și secretul puterii lor în ducerea lucrării Mântuitorului în lume.

Unii dintre cei care au luat parte în slujirea Evangheliei nu au izbutit să ajungă la succes, din pricină că nu au acordat un interes neîmpărțit lucrării Domnului. Slujitorii Evangheliei nu ar trebui să aibă vreun interes personal de urmărit, afară de marea lucrare de a conduce sufletele la Mântuitorul. Pescarii pe care i-a chemat Hristos și-au părăsit de îndată plasele și L-au urmat. Slujitorii Evangheliei nu pot săvârși o lucrare demnă pentru Dumnezeu și, în același timp, să mai fie împovărați și cu mari întreprinderi și afaceri personale. O asemenea împărțire a interesului le slăbește simțul spiritual. Minte și inima sunt ocupate cu lucruri pământești, iar slujirea lui Hristos ocupă un loc secundar. Ei caută să-și formeze, să-și modeleze lucrarea pentru Dumnezeu potrivit

împrejurărilor lor, în loc să determine împrejurările să facă față cerințelor lui Dumnezeu.

Toate puterile slujitorului Evangheliei sunt necesare înaltei sale chemări. Cele mai bune puteri ale sale aparțin lui Dumnezeu. El nu trebuie să se angajeze în speculații sau în oricare alte afaceri care îl vor abate de la marea lui lucrare. „Nici un ostaș”, spunea Pavel, „nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste” (2 Tim. 2,4). În felul acesta, apostolul a stăruit asupra gândului că slujitorul Evangheliei trebuie să se consacre fără rezerve în serviciul Maestrului. Slujitorul Evangheliei care este pe deplin consacrat lui Dumnezeu refuză să se angajeze în afaceri care l-ar împiedica să se predea pe deplin chemării sale sfinte. Ei nu se luptă pentru cinste sau bogății pământești; singura lui țință este aceea de a spune și altora despre Mântuitorul, care S-a dat pe Sine pentru a dărui oamenilor bogățiile vieții veșnice. Dorința lui supremă nu este să-și strângă comori în lumea aceasta, ci să atragă atenția celui nepăsător și a celui necredincios asupra realităților veșniciei. Lui ar putea să i se ofere ocazia de a se angaja în afaceri care să-i făgăduiască mari câștiguri lumești, dar față de asemenea ispite el răspunde: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8,36).

Satana a prezentat această amăgire lui Hristos, știind că, dacă El ar primi-o, atunci lumea nu ar putea să mai fie niciodată răscumpărată. Sub diferite înfățișări, el prezintă aceeași ispită slujitorilor lui Dumnezeu de astăzi, știind că cei care sunt înșelați prin ea vor fi necredincioși însărcinării permise.

Nu este voia lui Dumnezeu ca slujitorii Săi să caute să fie bogați. Cu privire la aceasta, Pavel îi scria lui Timotei: „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea”. Atât prin exemplu, cât și prin învățătură, trimisul împuternicit al lui Hristos trebuie să-i îndemne „pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogații nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne

bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață” (1 Tim. 6,10.11.17-19).

Experiențele apostolului Pavel și învățătura sa cu privire la sfîntenia lucrării slujitorului lui Dumnezeu sunt un izvor de ajutor și inspirație pentru cei care sunt angajați în lucrarea Evangheliei. Inima lui Pavel ardea de iubire pentru păcătoși și el își punea toate străduințele în lucrarea de câștigare de suflete. Niciodată nu a trăit un lucrător mai plin de lepădare de sine și mai stăruitor. Bindecuvântările pe care le-a primit el le prețuia ca fiind tot atâtea prilejuri de a le folosi spre binecuvântarea altora. El nu a pierdut nici o ocazie de a vorbi despre Mântuitorul sau de a-i ajuta pe cei în necazuri. El a mers din loc în loc predicând Evanghelia lui Hristos și întemeind biserici. Oriunde putea găsi un ascultător, el căuta să zădărnicească răul și să îndrepte picioarele bărbaților și femeilor pe calea neprihănirii.

Pavel nu uita bisericile pe care le întemeiase. După terminarea unei călătorii misionare, el și Barnaba vizitau din nou bisericiile pe care le întemeiaseră, alegând din ele bărbați pe care îi puteau forma ca să li se alăture în vestirea Evangheliei.

Acest mod de lucru al lui Pavel cuprinde o importantă învățătură pentru slujitorii Evangheliei de azi. Apostolul a considerat ca o parte a lucrului său aceea de a forma tineri pentru slujba de predicare. El îi lua cu sine în călătoriile lui misionare și astfel ei dobândeau o experiență care mai târziu îi făcea destoinici să ocupe poziții de răspundere. Când era despărțit de ei, Pavel era totuși la curent cu lucrarea lor și scrisorile lui către Timotei și Tit sunt dovezi despre profunzimea dorinței lui ca ei să aibă succes.

Lucrătorii cu experiență de azi fac o lucrare nobilă dacă, în loc să încerce să poarte singuri toate poverile, ei formează tineri lucrători și așază poveri pe umerii lor.

Pavel nu a uitat niciodată răspunderea ce stătea asupra lui ca slujitor al lui Hristos și nici faptul că, dacă se pierdeau suflete din cauza necredincioșiei lui, Dumnezeu avea să-l tragă la răspundere. „Slujitorul ei am fost făcut eu”, spune el despre Evanghelie, „după

isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Iisus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Col. 1,25-29).

Aceste cuvinte pun înaintea lucrătorului pentru Hristos o țință înaltă; totuși această țință poate fi atinsă de toți aceia care, așezându-se sub călăuzirea marelui Învățător, învață zilnic în școala lui Hristos. Puterea ce stă la îndemâna lui Dumnezeu este nemărginită, iar slujitorul Evangheliei care, simțindu-și marea lipsă, se ascunde în Domnul poate fi sigur că va primi ceea ce pentru ascultătorii lui va fi o mireasmă de viață spre viață.

Scrierile lui Pavel arată că slujitorul Evangheliei trebuie să fie o pildă cu privire la adevărurile pe care el le învață, ca să nu dea „nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată”. Despre lucrarea sa, el ne-a lăsat un tablou în epistola sa către corinteni: „În toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoie, în strâmtorări, în băătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare, pe care le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar să suntem bine cunoscuți; ca unii care murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că suntem omorâți; ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile” (2 Cor. 6,4-10).

Lui Tit, Pavel îi scria: „Sfătuiește de asemenea pe tineri să fie cumpătați, și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate

privințele. Iar în învățătură, dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi” (Tit 2,6-8).

În fața lui Dumnezeu nu este nimic mai de preț decât slujitorii Săi, care merg în locurile pustii ale pământului să semene sămânța adevărului, privind în viitor la seceriș. Nimeni altul, ci numai Hristos poate să măsoare grija slujitorilor Săi atunci când caută ce este pierdut. El le dă din Spiritul Său și, prin străduințele lor, suflete sunt călăuzite să se întoarcă de la păcat la neprihănire.

Dumnezeu cheamă bărbați care sunt gata să-și părăsească ogoarele, afacerile și, dacă este nevoie, chiar și familiile pentru a deveni misionari pentru El. Și chemarea va primi răspuns. În trecut, au fost bărbați care, mișcați de iubirea lui Hristos și de nevoile celor pierduți, au părăsit viața comodă din patrie și societatea prietenilor, ba chiar și pe aceea a soției și copiilor, pentru a merge în țări străine, printre idolatri și sălbatici, spre a vesti solia îndurării. În această lucrare, mulți și-au pierdut viața, însă alții s-au ridicat să ducă lucrarea mai departe. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu a progresat pas cu pas și sămânța semănată în întristare a adus un seceriș bogat. Cunoștința despre Dumnezeu s-a întins până departe și steagul crucii a fost înfipt în țări păgâne.

Pentru întoarcerea unui păcătos, slujitorul Evangheliei trebuie să-și folosească la maximum toate posibilitățile. Sufletul pe care Dumnezeu l-a creat și pe care Hristos l-a răscumpărat este de mare valoare din pricina posibilităților ce-i stau înaintea, a avantajelor spirituale ce i-au fost puse la îndemână, a capacităților pe care le poate avea dacă va fi însuflețit de Cuvântul lui Dumnezeu și a nemuririi pe care o poate dobândi prin nădejdea prezentată în Evanghelie. Dacă Hristos a părăsit nouăzeci și nouă de oi pentru a merge să caute și să salveze pe cea singură oaie pierdută, oare suntem noi îndreptățiți să facem mai puțin? Oare neglijența de a lucra așa cum a lucrat Hristos și de a sacrifica așa cum a sacrificat El nu este o trădare a adevărurilor sacre, o insultă adusă lui Dumnezeu?

Inima adevăratului slujitor al Evangheliei este plină de o arzătoare dorință de a salva suflete. Se cheltuiesc timp și putere, eforturi

obositoare nu sunt cruțate, pentru că și alții trebuie să audă adevărurile care au adus sufletului său atâta fericire, pace și bucurie. Duhul lui Hristos este asupra lui. El veghează asupra sufletelor ca unul care trebuie să dea socoteală. Cu ochii ațintiți la crucea de pe Golgota, privind pe Mântuitorul înălțat pe ea, încrezându-se în harul Său, crezând că El va fi cu el până la sfârșit, fiind scutul, tăria și destoinicia lui, el lucrează pentru Dumnezeu. Prin invitații și rugăminți stăruitoare, amestecate cu asigurările iubirii lui Dumnezeu, el caută să câștige suflete pentru Iisus, și în ceruri el este numărat printre aceia care sunt „chemați, aleși și credincioși” (Apoc. 17,14).

MÂNTUIREA PENTRU IUDEI

După multe și inevitabile întârzieri, Pavel a ajuns, în cele din urmă, la Corint, scena unei atât de agitate lucrări în trecut, iar de o vreme, obiectul unei atenții deosebite. El a constatat că mulți dintre primii credincioși îl priveau cu multă dragoste, ca pe unul care le adusese cel dintâi Evanghelia. Când i-a salutat pe acești ucenici și a văzut dovezile credincioșiei și zelului lor, el s-a bucurat de faptul că lucrarea lui în Corint nu fusese în zadar.

Credincioșii corinteni, așa porniți cândva să piardă din vedere înalta lor chemare în Hristos, dezvoltaseră un puternic caracter creștin. Cuvintele și faptele lor dădeau pe față puterea transformatoare a harului lui Dumnezeu și ei erau acum o puternică forță spre bine în acel centru al păgânismului și superstiției. În compania însoțitorilor săi iubiți și a acestor credincioși convertiți, spiritul obosit și tulburat al apostolului a găsit odihnă.

În timpul șederii sale la Corint, Pavel a găsit timp să cugete la viitor, în vederea unor noi și întinse câmpuri de lucrare. Gândurile lui erau în mod deosebit ocupate cu proiectata sa călătorie la Roma. Să vadă credința creștină puternic întemeiată în marele centru al lumii cunoscute pe atunci, aceasta era una dintre speranțele cele mai scumpe lui și unul dintre planurile la care ținea foarte mult. În Roma, se înființase deja o biserică și apostolul dorea să câștige conlucrarea credincioșilor de acolo, în vederea lucrării ce urma să fie împlinită în Italia, precum și în alte țări. Pentru a pregăti calea în vederea lucrării sale printre acești frați, dintre care mulți îi erau până acum străini, el le-a trimis o epistolă, anunțându-i despre planul său de a vizita Roma și despre nădejdea lui de a înfrige stin-dardul crucii în Spania.

În Epistola sa către Romani, Pavel a prezentat marile principii ale Evangheliei. El și-a expus poziția cu privire la întrebările care

Acest capitol este bazat pe Epistola către Romani.

frământau bisericile iudaice și pe cele dintre neamuri și a arătat că nădejdlile și făgăduințele, care cândva aparținuseră în mod deosebit iudeilor, acum erau oferite și neamurilor.

Cu o mare claritate și putere, apostolul a prezentat doctrina îndreptățirii prin credința în Hristos. El spera ca și alte biserici să poată fi ajutate prin învățăturile trimise creștinilor din Roma; dar cât de puțin putea prevedea el influența nespus de întinsă a cuvintelor sale! În decursul tuturor veacurilor, marele adevăr al îndreptățirii prin credință a stat ca o puternică torță aprinsă, spre a-i călăuzi pe păcătoșii pocăiți pe calea vieții. Aceasta a fost lumina care a risipit întunericul ce învăluisese mintea lui Luther și i-a dezvăluit puterea sângelui lui Hristos de a curăți de păcat. Aceeași lumină a călăuzit mii de suflete împovărate de păcat către adevăratul Izvor de iertare și pace. Fiecare creștin are motiv să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru epistola către biserica din Roma.

În această epistolă, Pavel și-a exprimat liber povara pe care o simțea pentru iudei. Chiar de când se convertise, el a dorit să-i ajute pe iudei să înțeleagă mai bine solia Evangheliei. „Dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru israeliți”, declara el, „este să fie mântuiți.”

Ceea ce simțea apostolul în această privință nu era o dorință obișnuită. În rugăciune, el Îi cerea mereu lui Dumnezeu să lucreze pentru israeliții care nu L-au recunoscut pe Iisus din Nazaret ca Mesia cel făgăduit. „Spun adevărul în Hristos”, îi asigura el pe credincioșii din Roma, „nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape că doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești. Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci.”

Iudeii erau poporul ales al lui Dumnezeu, prin care El intenționa să binecuvânteze întreaga omenire. Din mijlocul lor, Dumnezeu

ridicase mulți prooroci. Aceștia au profetizat despre venirea Mântuitorului care avea să fie lepădat și ucis de aceia care ar fi trebuit să fie primii care să-L recunoască drept Cel făgăduit.

Profetul Isaia, privind în veacurile ce aveau să vină și văzând cum erau lepădați profeți după profeți și, în cele din urmă, chiar Fiul lui Dumnezeu, a fost inspirat să scrie cu privire la primirea Răscumpărătorului de către cei care niciodată mai înainte nu fuseseră socotiți printre copiii lui Israel. Referindu-se la această profeție, Pavel spune: „Isaia merge cu îndrăzneala până acolo că zice: 'Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine'. Pe când despre Israel zice: 'Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor'”.

Cu toate că israeliții L-au lepădat pe Fiul Său, Dumnezeu nu i-a lepădat. Ascultați cum continuă Pavel susținerea sa: „Întreb dar: 'A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu știți ce zice Scriptura, în locul unde vorbește despre Ilie? Cum se plânge lui Dumnezeu împotriva lui Israel, când zice: 'Doamne, pe proorocii Tăi i-au omorât, altarele Tale le-au surpat; am rămas eu singur, și caută să-mi ia viața'? Dar ce-i răspunde Dumnezeu? 'Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal'”. Tot așa și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har!

Israel s-a poticnit și a căzut, dar aceasta nu l-a împiedicat să se ridice din nou. Răspunzând la întrebarea: „S-au poticnit ei să cadă?” apostolul răspunde: „Nicidecum! Ci prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea neamurilor, ca să-l facă pe Israel gelos; dacă, deci, alunecarea lor a fost bogăție pentru lume și paguba lor a fost o bogăție pentru neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor? V-o spun vouă, neamurilor: 'Întrucât sunt apostol al neamurilor, îmi slăvesc slujba mea și caut, dacă este cu puțință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu, și să mântuiesc pe unii dintre ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viața din morți?'”

Era planul lui Dumnezeu ca harul Său să fie descoperit printre neamuri la fel ca și printre israeliți. Lucrul acesta fusese arătat lămurit în profețiile Vechiului Testament. În susținerea sa, apostolul folosește unele dintre aceste profeții: „Nu este olarul stăpân pe lutul lui”, întreabă el, „ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire; și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)? Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre iudei, ci și dintre neamuri, după cum zice în Osea: 'Voi numi popor al Meu pe cel ce nu era poporul Meu, și preaiubită pe cea care nu era preaiubită'. Și acolo unde li se zicea: 'Voi nu sunteți poporul Meu', vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu" (Osea 1,10).

Cu toată căderea lui Israel, ca națiune, printre ei a rămas totuși o rămășiță evlavioasă, care trebuia să fie mântuită. La venirea Mântuitorului, erau bărbați și femei credincioși, care primiseră cu bucurie solia lui Ioan Botezătorul și fuseseră astfel conduși să cerceteze din nou profețiile cu privire la Mesia. Când a fost întemeiată prima biserică creștină, ea a fost alcătuită din acești iudei credincioși care L-au recunoscut pe Iisus din Nazaret ca pe Acela a cărui așteptare ei o doriseră. La această rămășiță se referă Pavel când scrie: „Dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte”.

Pavel asemena rămășița lui Israel cu un măslin de soi, din care unele ramuri au fost tăiate. El compară neamurile cu ramurile unui măslin sălbatic, altoite în trunchiul părintesc. „Dacă unele ramuri au fost tăiate”, le scrie el credincioșilor dintre neamuri, „și
272 dacă tu erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te fâli față de ramuri. Dacă te fâlești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine. Dar vei zice: 'Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu'. Adevărat; au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai

în picioare prin credință. Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminterea, vei fi tăiat și tu.”

Prin necredință și lepădarea planului cerului față de ei, Israel ca națiune își pierduse legătura cu Dumnezeu. Dar Dumnezeu putea să prindă din nou de adevăratul trunchi al lui Israel ramurile care fuseseră despărțite de trunchiul părintesc – rămășița care rămăsese credincioasă Dumnezeului părinților lor. „Și chiar ei”, spune apostolul despre aceste ramuri rupte, „dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși.” „Dacă tu, scrie el neamurilor, „care ai fost tăiat dintr-un măslin, care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești, în măslinul lor? Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al neamurilor.”

„Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: 'Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele'. În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar, în ce privește alegerea, sunt iubiți din pricina părinților lor. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum prin neascultarea lor ați căpătat îndurare acum, tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți.”

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” „Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci!”

Astfel, Pavel arată că Dumnezeu este în totul în stare să transforme inimile, atât ale iudeilor, cât și ale neamurilor, și să acorde fiecărui credincios în Hristos binecuvântările făgăduite lui Israel. El repetă cuvintele lui Isaia cu privire la poporul lui Dumnezeu: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită. Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui. Și, cum zisese Isaia mai înainte: 'Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Sabaot o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora'”.

La data când Ierusalimul a fost distrus și templul a ajuns astfel în ruină, multe mii de iudei au fost vânduți ca sclavi în țările păgâne. Asemenea unor naufragiați pe un țărm pustiu, ei au fost risipiți printre neamuri. Timp de o mie opt sute de ani, iudeii au rătăcit în lume, din țară în țară, și nicăieri nu li s-a oferit privilegiul de a-și recâștiga vechiul prestigiu, ca națiune.* Defăimați, urâți, prizoniți, din veac în veac, moștenirea lor a fost o moștenire de suferință.

Cu toată osânda teribilă rostită asupra iudeilor, ca națiune, atunci când ei L-au lepădat pe Iisus din Nazaret, în tot cursul veacurilor au trăit mulți iudei nobili și temători de Dumnezeu, bărbați și femei, care au suferit în tăcere. Dumnezeu le-a mângâiat inimile în întristare și a privit cu milă situația lor îngrozitoare. El a auzit rugăciunile pline de frământare sufletească ale acelor care Îl căutaseră din toată inima pentru a dobândi o înțelegere dreaptă a Cuvântului Său. Unii au învățat să vadă în umilul Nazarinean, pe care părinții lor L-au lepădat și L-au răstignit, pe adevăratul Mesia al lui Israel. Când mintea lor a ajuns să prindă însemnătatea profețiilor atât de bine cunoscute, dar așa de multă vreme întunecate de tradiție și de o greșită interpretare, inimile lor au fost umplute de recunoștință față de Dumnezeu pentru darul negrăit, revărsat de El asupra fiecărei ființe omenеști care a ales să-L primească pe Hristos ca Mântuitor personal.

* Adevărul acestei declarații este foarte bine atestat de faptul că națiunea modernă a lui Israel, alcătuită dintr-o mică parte a iudeilor existenți în lume, nu se aseamănă nicidecum cu prestigiul națiunii iudaice din timpul domniei lui David și a lui Solomon.

La această categorie se referea Isaia în profeția sa: „O rămasăiță va fi mântuită”. Din zilele lui Pavel și până în timpul de față, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, a adresat chemarea atât iudeilor, cât și neamurilor. „Înainte lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului”, spunea Pavel. Apostolul se socotea „dator și grecilor și barbarilor”, la fel ca iudeilor; dar el niciodată nu a pierdut din vedere avantajele certe de care dispuneau iudeii față de alții, „mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu”. „Evanghelia”, afirma el, „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului”, deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”. De această Evanghelie a lui Hristos, la fel de roditoare pentru iudei și pentru neamuri, apostolul Pavel declară, în epistola către Romani, că nu se rușina.

Când Evanghelia aceasta va fi prezentată în plinătatea ei iudeilor, mulți Îl vor primi pe Hristos ca Mesia. Printre predicatorii creștini, puțini sunt aceia care se simt chemați să lucreze printre iudei; dar solia îndurării și a nădejzii în Hristos trebuie să le fie dusă atât acelor care deseori au fost trecuți cu vederea, cât și tuturor celorlalți.

Cu ocazia ultimei vestiri a Evangheliei, când o lucrare deosebită trebuie să fie făcută față de clasele de oameni neglijate până acum, Dumnezeu așteaptă ca solii Săi să aibă un interes deosebit față de poporul iudeu pe care-l găsește în toate părțile lumii. Cum Scripturile Vechiului Testament sunt întrețesute cu cele ale Noului Testament în explicarea planului veșnic al lui Iehova, aceasta va fi pentru mulți iudei ca zorile unei noi creațiuni, ca o înviere a sufletului. Când ei Îl văd pe Hristosul dispensațiunii Evangheliei zugrăvit pe paginile Scripturii Vechiului Testament și înțeleg cât de lămurit explică Noul Testament pe cel Vechi, puterile priceperii lor până aici adormite sunt trezite și ei recunosc pe Hristos ca Mântuitor al lumii. Mulți Îl vor primi prin credință pe Hristos ca pe Răscumpărătorul lor. Cu ei se vor împlini cuvintele: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12).

Printre iudei, sunt unii care, asemenea lui Saul din Tars, sunt tari în Scripturi, și aceștia vor vesti cu o putere minunată neschimbabilitatea Legii lui Dumnezeu. Dumnezeu lui Israel va face să se înfăptuiască aceasta în zilele noastre. Brațul Său nu s-a scurtat ca să nu poată mântui. Când slujitorii Săi vor lucra în credință pentru aceia care au fost atât de mult timp neglijați și disprețuiți, mântuirea Lui se va descoperi.

„Așa vorbește Domnul către casa lui Iacov, El, care a răscumpărat pe Avraam: 'Acum Iacov nu va mai roși de rușine, și nu i se va mai îngălbeni fața acum. Căci când vor vedea copiii lor, în mijlocul lor, lucrarea mâinilor Mele, Îmi vor sfinți Numele; vor sfinți pe Sfântul lui Iacov, și se vor teme de Dumnezeu lui Israel. Cei răătăciți cu duhul vor căpăta pricepere, și cei ce cârteau vor lua învățătură'" (Is. 29,22-24).

APOSTAZIA DIN GALATIA

În timpul rămânerii la Corint, Pavel a avut motive de serioasă îngrijorare cu privire la unele dintre bisericile deja întemeiate. Datorită influenței falșilor învățători, care s-au ridicat printre credincioșii din Ierusalim, dezbinarea, erezia, senzualismul au câștigat repede teren printre credincioșii din Galatia. Acești învățători falși amestecau tradițiile iudaice cu adevărurile Evangheliei. Neluând în seamă hotărârea Consiliului general de la Ierusalim, ei au impus convertițiilor dintre neamuri păzirea legii ceremoniale.

Situația era îngrijorătoare. Relele care fuseseră introduse amenințau ca, în scurtă vreme, să nimicească bisericile din Galatia.

Inima lui Pavel era sfâșiată și sufletul lui era tulburat din pricina acestei fățișe apostazii din partea acelor pe care el îi învățase cu atâta credincioșie principiile Evangheliei. De îndată, el a scris fraților înșelați, arătându-le învățăturile greșite pe care le-au primit, muștrând cu mare asprime pe cei care se îndepărtau de la credință. După ce îi salută pe galateni prin cuvintele: „Har și pace de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Iisus Hristos”, el le adresează aceste cuvinte de aspră muștrare:

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!”
Învățăturile lui Pavel fuseseră în armonie cu Scripturile și Duhul Sfânt a dat mărturie despre lucrarea sa; de aceea el i-a avertizat pe frații săi să nu ia aminte la nimic care ar fi potrivit adevărilor pe care el îi învățase.

Apostolul i-a îndemnat pe credincioșii galateni să cugete cu multă luare aminte la prima experiență făcută de ei în viața creștină. „O, galateni nehibzuiți!” exclamă el. „Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Iisus Hristos, ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul ori prin auzirea credinței? Sunteți așa de nehibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească? În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar! Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?”

Astfel, Pavel i-a acuzat pe credincioșii din Galatia înaintea tribunalului conștiinței lor și a căutat să-i oprească din drumul lor. Încercându-se în puterea lui Dumnezeu de a mântui și refuzând să recunoască învățăturile propovăduitorilor apostaziați, apostolul s-a străduit să-i facă pe cei convertiți să vadă că ei fuseseră într-un mod grosolan amăgiți, dar că, prin întoarcerea la credința lor de mai înainte în Evanghelie, ei puteau totuși să înfrângă planurile lui Satana. El a luat poziție în mod hotărât de partea adevărului și a neprihănirii, iar credința sa categorică și încrederea sa nezdruncinată în solia pe care o vestea i-au ajutat pe mulți, a căror credință se stinsese, să se întoarcă la credincioșia lor față de Mântuitorul.

Cât de diferit de felul lui Pavel de a scrie bisericii din Corint a fost calea pe care a urmat-o el față de galateni! Pe primii i-a mustrat cu multă prevedere și gingășie; pe cei din urmă, prin cuvinte de necruțătoare mustrare. Corintenii fuseseră înfrânți de ispită. Amăgiți de meșteșugita sofistărie a învățătorilor care au prezentat rătăcirile sub masca adevărului, ei au ajuns confuzi și încurcați. Pentru a-i învăța să deosebească rătăcirea de adevăr, era nevoie de înțelepciune și răbdare. Asprimea sau graba nejudecată din partea lui Pavel ar fi distrus influența lui asupra multora dintre cei pe care el dorea să-i ajute.

În bisericile din Galatia, rătăcirea căuta să înlăture solia Evangheliei pe față, deschis. Hristos, adevărata temelie a credinței, era cu totul dat la o parte, pentru a fi înlocuit cu învechitele ceremonii ale iudaismului. Apostolul a văzut că, pentru a-i salva pe credincioșii din Galatia de influențele primejdioase care îi ame-

nințau, trebuia să fie luate măsurile cele mai hotărâte și să fie date avertizările cele mai pătrunzătoare.

O învățătură de seamă pe care trebuie s-o învețe fiecare slujitor al lui Hristos este aceea de a-și adapta lucrarea potrivit condițiilor celor pe care el dorește să-i ajute. Blândețea, răbdarea, hotărârea și fermitatea sunt la fel de necesare; însă toate acestea trebuie folosite cu un cuvenit discernământ. A te purta înțelepțește cu diferitele categorii de oameni, în împrejurări și condiții diferite, este o lucrare ce cere o înțelepciune și o judecată luminate și sfințite de Duhul lui Dumnezeu.

În epistola sa către credincioșii galateni, Pavel a rezumat pe scurt întâmplările principale în legătură cu propria convertire și cu experiența sa creștină de la început. Pe această cale, el a căutat să arate că, printr-o deosebită manifestare a puterii divine, el fusese adus să vadă și să pătrundă marile adevăruri ale Evangheliei. Prin îndrumarea primită chiar de la Dumnezeu, Pavel a putut să-i avertizeze și să-i mustre pe galateni într-un mod atât de solemn și hotărât. El nu a scris cu ezitări sau îndoieli, ci cu asigurarea unei convingeri bine întemeiate și a unei cunoștințe depline. El a arătat lămurit deosebirea dintre a fi învățat de om și a primi învățătură direct de la Hristos.

Apostolul le-a cerut galatenilor să se despartă de călăuzele false care-i duseseră în rătăcire și să se întoarcă la credința ce fusese însoțită de dovezile de netăgăduit ale aprobării divine. Oamenii care încercaseră să se abată de la credința lor în Evanghelie erau fățarnici, cu inima nesfințită și cu o viață decăzută. Religia lor era alcătuită dintr-un șir de ceremonii, prin îndeplinirea cărora ei nădăjduiau să dobândească favoarea lui Dumnezeu. Ei nu doreau după o Evanghelie care chema la o ascultare de cuvântul: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3). Ei erau de părere că o credință întemeiată pe o asemenea învățătură cerea un sacrificiu prea mare și astfel ei s-au agățat de rătăcirile lor, înșelându-se singuri și înșelând și pe alții.

A înlocui sfințenia inimii și a vieții cu forme exterioare de religiozitate este și acum la fel de plăcut firii nerenăscute cum era în zilele acestor învățători iudei. Și astăzi, ca atunci, există călăuze

spirituale mincinoase, la a căror învățătură mulți ascultă cu nesaț. Este străduința bine chibzuită a lui Satana de a abate mințile de la nădejdea mântuirii prin credința în Hristos și ascultarea de Legea lui Dumnezeu. În fiecare veac, arhivrajmașul își adaptează ispitele potrivit prejudecăților sau pornirilor acelor pe care el caută să-i amăgească. În vremurile apostolice, el i-a făcut pe iudei să înalțe legea ceremonială și să-L lepede pe Hristos; în vremurile de acum, el îi îndeamnă pe mulți prețiși creștini, sub pretenția că-L onorează pe Hristos, să arunce ocară asupra Legii morale și să învețe că preceptele ei pot fi călcate fără primejdia pedepsei. Este de datoria fiecărui slujitor al lui Dumnezeu să se împotrivescă ferm și hotărât acestor pervertitori ai credinței și, prin cuvântul adevărului, să arate fără teamă rătăcirile lor.

În efortul său de a recâștiga încrederea fraților săi din Galatia, cu multă înțelepciune, Pavel și-a susținut poziția ca apostol al lui Hristos. El se declară a fi „apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Iisus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți”. Nu de la oameni, ci din partea celei mai înalte autorități cerești își primise el însărcinarea. Și poziția lui fusese recunoscută de Consiliul general de la Ierusalim, față de ale cărui hotărâri el se dovedise ascultător în toată activitatea sa printre neamuri.

Nu pentru a se înălța pe sine, ci pentru a preamări harul lui Dumnezeu le-a prezentat Pavel, acelor care tăgăduiau apostolatul său, dovada că el nu era „cu nimic mai pe jos de apostolii aceștia ’nespus de aleși’” (2 Cor. 11,5). Aceia care căutau să minimalizeze atât chemarea, cât și lucrarea sa luptau împotriva lui Hristos, al cărui har și a cărui putere erau manifestate prin Pavel. Apostolul era silit, prin împotrivirea vrăjmașilor lui, să ia o atitudine hotărâtă pentru a-și menține poziția și autoritatea.

280 Pavel a stăruit cu multă căldură de aceia care odată cunoscuseră în viața lor puterea lui Dumnezeu să se întoarcă la iubirea lor dintâi față de adevărul Evangheliei. Cu dovezi de nezdruccinat, el le-a prezentat privilegiul pe care-l aveau de a deveni bărbați și femei liberi în Hristos, prin al cărui har ispășitor toți cei care se predau pe deplin sunt îmbrăcați cu mantia neprihănirii Sale. El a

susținut adevărul că orice suflet care va fi mântuit trebuie să aibă o experiență sinceră și personală în lucrurile lui Dumnezeu.

Cuvintele apostolului, pline de un călduros apel, nu au rămas fără rod. Duhul Sfânt a lucrat cu mare putere și mulți ale căror picioare rătăciseră pe căi străine au revenit la credința lor de la început în Evanghelie. De aici încolo, ei au rămas statornici în libertatea prin care Hristos îi făcuse liberi. În viața lor manifestau roadele Duhului – „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. Numele lui Dumnezeu era proslăvit și mulți au fost adăugați la numărul credincioșilor din toată regiunea aceea.

ULTIMA CĂLĂTORIE A LUI PAVEL LA IERUSALIM

Pavel dorea foarte mult să ajungă la Ierusalim înainte de Paște, având în felul acesta ocazie să-i întâlnească pe aceia care aveau să vină din toate părțile lumii spre a lua parte la sărbătoare. El a nutrit totdeauna nădejdea ca, în vreun fel oarecare, să poată fi folosit ca un instrument pentru îndepărtarea prejudecăților conaționalilor săi necredincioși, astfel încât ei să poată fi aduși să primească prețioasa lumină a Evangheliei. El dorea, de asemenea, să-i întâlnească pe membrii bisericii din Ierusalim și să le dea darurile trimise de bisericile dintre neamuri pentru frații săraci din Iudea. Prin această vizită, el nădăjduia să realizeze o apropiere mai puternică între iudei și neamurile convertite la credință.

Terminându-și lucrarea la Corint, el s-a hotărât să se imbarce direct pentru unul din porturile de pe coasta Palestinei. Toate aranjamentele fuseseră făcute, iar el era pe punctul de a păși pe bordul corabiei, când i s-a spus despre un complot urzit de iudei spre a-i lua viața. În trecut, acești împotriviitori ai credinței fuseseră înfrânți în toate strădaniile lor de a pune capăt lucrării apostolului.

Succesul ce însoțea predicarea Evangheliei a trezit din nou mânia iudeilor. Din fiecare colț veneau vești despre întinderea noii învățături, prin care iudeii erau scutiți de păzirea ritualurilor legii ceremoniale și neamurilor le era îngăduit să aibă aceleași privilegii cu iudeii, ca niște copii ai lui Avraam. Pavel, în predicile sale din Corint, a prezentat aceleași argumente asupra cărora a stăruit cu atâta putere și în epistolele sale. Declarația sa puternică, și anume că „nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur” (Col. 3,11), era privită de vrăjmașii săi ca

o cutezătoare batjocorire a credinței și au hotărât ca glasul lui să fie adus la tăcere.

Primind avertizarea despre acest complot, Pavel s-a hotărât să ocolească, luând-o prin Macedonia. Trebuia să renunțe la planul de a ajunge la Ierusalim de Paște, însă spera să fie acolo de Ziua Cincizecimii.

Pavel și Luca erau însoțiți de „Sopater din Berea, fiul lui Pir, Aristarh și Secund din Tesalonic, Gaiu din Derbe, precum și Tihic și Trofim, care erau din Asia”. Pavel avea cu el o mare sumă de bani de la bisericile dintre neamuri, bani pe care intenționa să-i predea în mâinile fraților care răspundeau de lucrarea din Iudea; și, din pricina aceasta, el a rânduit ca acești frați, reprezentanți ai diferitelor biserici care contribuiseră, să-l însoțească până la Ierusalim.

La Filipi, au zăbovit pentru prăznuirea Paștelor. Numai Luca a rămas cu el, ceilalți membri ai grupei plecând la Troa spre a-l aștepta acolo. Filipenii erau cei mai iubitori, cei mai credincioși și cei mai sinceri dintre convertiții apostolului, și în timpul celor opt zile ale sărbătorii, el s-a bucurat de o comuniune pașnică și fericită cu ei.

Îmbarcându-se din Filipi, Pavel și Luca s-au întâlnit, după cinci zile, cu tovarășii lor la Troa și au rămas șapte zile cu credincioșii din acest loc.

În ultima seară a rămânerii lui acolo, „frații s-au adunat laolaltă ca să frângă pâinea”. Faptul că iubitul lor învățător era gata să plece strânsese o grupă mai mare decât de obicei. Ei s-au adunat într-o cameră de sus, de la etajul al treilea. Acolo, în căldura iubirii și grijii sufletului său față de ei, apostolul a predicat până la miezul nopții.

Pe una dintre ferestrele deschise stătea un tânăr numit Eutih. În această poziție primejdioasă, el a adormit și a căzut în curte. Dintr-o dată, toți s-au înspăimântat și s-au tulburat. Tânărul a fost ridicat mort și mulți s-au strâns în jurul lui cu strigăte și bocete. Însă Pavel, făcându-și loc prin mulțimea înspăimântată, l-a luat în brațe și a înălțat o rugăciune plină de căldură, ca Dumnezeu să-i redea viața. Cererea lui a fost ascultată. Pe deasupra tânguirilor și plânsetelor, glasul apostolului s-a auzit zicând: „Nu vă tulburați,

căci sufletul lui (viața lui, KJV) este în el”. Plini de bucurie, credincioșii s-au adunat din nou în camera de sus. Ei au luat parte la Sfânta Cină și apoi Pavel „a mai vorbit multă vreme până la ziuă”.

Corabia pe care Pavel și tovarășii lui urmau să-și continue călătoria era aproape să plece și frații s-au grăbit să se îmbarce. Totuși, apostolul a ales personal să meargă pe uscat, pe jos, pe o cale mai scurtă spre Troa și Asos, urmând să-i întâlnească pe tovarășii lui în acest din urmă oraș. Lucrul acesta i-a dat un scurt timp pentru meditație și rugăciune. Greutățile și primejdiiile în legătură cu vizita ce urma să o facă la Ierusalim, atitudinea bisericii de acolo față de el și față de lucrarea lui, starea bisericilor și interesele lucrării Evangheliei în alte locuri erau subiecte de serioasă și îngrijorată cugetare; și el a folosit ocazia aceasta deosebită pentru a-L căuta pe Dumnezeu spre a primi putere și călăuzire.

Când călătorii au navigat spre sud de Asos, ei au trecut pe lângă cetatea Efes, atât de mult timp locul activității apostolului. Pavel ar fi dorit foarte mult să viziteze biserica de acolo: căci avea să le dea importante îndrumări și sfaturi. Dar, gândind bine, el s-a hotărât să se grăbească; fiindcă dorea „ca, dacă-i va fi cu putință, să fie în Ierusalim de Ziua Cincizecimii”. Totuși, ajungând la Milet, care era la patruzeci și cinci de kilometri de Efes, el a aflat că ar putea fi cu putință să vină în legătură cu bisericile înainte de plecarea corabiei. Prin urmare, el a trimis de îndată veste prezbiterilor, stăruiind să se grăbească să vină la Milet pentru a-i putea vedea înainte de a-și continua călătoria.

Ca răspuns la chemarea sa, ei au venit și el le-a adresat cuvinte serioase și mișcătoare de povățuire și rămas-bun. „Știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea”, zise el „din ziua dintâi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi și în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile iudeilor. Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case și să vestesc iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Iisus Hristos.”

Pavel înălțase totdeauna Legea divină. El arătase că în Lege nu era nici o putere de a-i salva pe oameni de sub osânda neascultării. Făcătorii de rele trebuie să se pocăiască de păcatele lor și să se umilească înaintea lui Dumnezeu, a cărui dreaptă mânie ei și-o atrăseseră prin călcarea Legii Sale; și ei trebuiau, de asemenea, să dovedească credință în sângele lui Hristos, ca fiind singurul mijloc de iertare. Fiul lui Dumnezeu murise ca jertfă pentru ei și Se înălțase la ceruri pentru a sta înaintea Tatălui ca apărător al lor. Prin pocăință și credință, ei puteau să fie eliberați de osânda păcatului și prin harul lui Hristos puteau fi făcuți în stare ca de acum înainte să asculte de Legea lui Dumnezeu.

„Și acum”, continuă Pavel, „iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Iisus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu. Și acum, știu că nu-mi veți mai vedea fața, voi toți aceia în mijlocul cărora am umblat, propovăduind Împărăția lui Dumnezeu.”

Pavel nu avusese de gând să dea această mărturie, însă, pe când vorbea, Spiritul inspirației a venit asupra lui, confirmându-i temerile că aceasta avea să fie ultima întâlnire cu frații săi din Efes.

„De aceea vă mărturisesc, astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.” Nici teama că ar putea supăra, nici dorința după prietenie sau aplauze nu puteau să-l facă pe Pavel să-și rețină cuvintele pe care Dumnezeu i le dăduse pentru învățarea, avertizarea și îndreptarea lor. Din partea servilor Săi de astăzi, Dumnezeu cere curaj în predicarea Cuvântului și în vestirea învățăturilor Lui. Slujitorii lui Hristos nu trebuie să prezinte oamenilor numai acele adevăruri plăcute, reținându-le pe cele care ar pricinui durere. Ei trebuie să vegheze cu deplină grijă asupra dezvoltării caracterului. Dacă el vede că unii din turmă nutresc păcatul, ca un păstor credincios, el trebuie să le dea Cuvântul lui Dumnezeu, învățătura care se potrivește situației lor. Dacă le-ar îngădui ca, după găsirea lor cu

cale, să meargă neavertizați, el ar urma să fie făcut răspunzător pentru sufletele lor. Pastorul care își îndeplinește înalta sa însărcinare trebuie să dea cu credincioșie poporului său învățătură cu privire la fiecare punct al credinței creștine, arătându-le cum ar trebui să fie și ce ar trebui să facă ei pentru a sta desăvârșiți în ziua lui Dumnezeu. Numai acela care este un învățător credincios al adevărului va fi în stare ca, la terminarea lucrării sale, să poată spune împreună cu Pavel: „Sunt curat de sângele tuturor”.

„Luați seama dar la voi înșivă”, i-a sfătuit apostolul pe frații săi, „și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (priveghetori), ca să păstoriți biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.” Dacă slujitorii Evangheliei ar păstra totdeauna în minte faptul că ei au de-a face cu cei răscumpărați prin sângele lui Hristos, atunci ei ar avea un simțământ mai profund al importanței lucrării lor. Ei trebuie să ia seama atât la ei înșiși, cât și la turma lor. Exemplul lor trebuie să ilustreze și să dea putere învățaturii lor. Ca învățători ai căii vieții, ei nu ar trebui să dea vreo ocazie ca adevărul să fie vorbit de rău. Ca reprezentanți ai lui Hristos, ei trebuie să păstreze în cinste Numele Său. Prin devoțiunea lor, prin curățenia vieții lor și vorbirea lor evlavioasă, trebuie să se dovedească demni de înalta lor chemare.

Primejdiile care aveau să asalteze biserica din Efes au fost descoperite apostolului. „Știu bine”, a spus el, „că după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” Pavel tremura pentru biserică, deoarece, privind în viitor, a văzut atacurile pe care biserica trebuia să le îndure atât din partea vrăjmașilor din afară, cât și a celor dinăuntru. Cu o stăruință solemnă, el i-a îndemnat pe frații săi să păzească în mod vigilent învățătura sacră pe care o primiseră. Drept exemplu, el le arătă munca sa deosebită printre ei:

— 286 „De aceea vegheați, și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi”.

„Și acum, fraților”, a continuat el, „vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfinți. N-am râvnit

nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva.” Unii dintre frații efeseni erau bogați; însă Pavel niciodată nu căutase să aibă vreun folos personal din partea lor. Nu făcea parte din solia sa să atragă atenția la nevoile sale. „Mâinile acestea”, declară el, „au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine.” Printre lucrările sale grele și călătoriile sale întinse pentru cauza lui Hristos, el era în stare nu numai să se îngrijească singur de nevoile proprii, ci și să pună ceva deoparte pentru sprijinirea conlucrătorilor săi și ajutorarea săracilor merituoși. Lucrul acesta l-a îndeplinit numai printr-o neîncetată hărnicie și o strictă economie. Pe bună dreptate el se putea da ca pildă, atunci când spunea: „În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Iisus, care Însuși a zis: 'Este mai ferice să dai decât să primești'”.

„După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat și s-a rugat împreună cu ei toți. Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba pe care le-o spusese el că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au petrecut până la corabie.”

De la Milet, călătorii au pornit pe apă și s-au „dus drept la Cos, a doua zi la Rodos, și de acolo la Patara”, în partea de sud-vest a țărmului Asiei Mici, unde, găsind „o corabie care avea să treacă în Fenicia, s-au suit în ea și au plecat”. La Tir, unde corabia avea să fie descărcată, ei au găsit câțiva ucenici cu care au putut rămâne împreună timp de șapte zile. Prin Duhul Sfânt, ucenicii aceștia au fost înștiințați de primejdiile care-l așteptau pe Pavel la Ierusalim și ei stăruiau de el „să nu se suie la Ierusalim”. Însă apostolul n-a îngăduit ca teama de nenorocire și întemnițare să-l abată de la planul său.

La sfârșitul săptămânii petrecute la Tir, toți frații, împreună cu soțiile și copiii lor, l-au însoțit pe Pavel la corabie și, înainte ca el să păsească pe corabie, ei au îngenuncheat la țărm și s-au rugat unii pentru alții.

Continuându-și călătoria spre sud, călătorii au ajuns la Cezarea și au „intrat în casa lui Filip, evanghelistul, care era unul dintre cei șapte, și au găzduit la el”. Aici, Pavel a petrecut câteva zile liniștite

și fericite – ultima libertate de care avea să se mai bucure pentru o vreme îndelungată.

Pe când Pavel zăbovea în Cezarea, „un prooroc, numit Agab, s-a pogorât din Iudea, și a venit la noi”, spune Luca. „A luat brâul lui Pavel, și-a legat picioarele și mâinile și a zis: 'Iată ce zice Duhul Sfânt: Așa vor lega iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta, și-l vor da în mâinile neamurilor'.”

„Când am auzit lucrul acesta”, continuă Luca, „atât noi, cât și cei de acolo am rugat pe Pavel să nu se suie la Ierusalim.” Însă Pavel nu voia să se abată de pe calea datoriei. El era gata să-L urmeze pe Hristos, chiar dacă ar fi trebuit să ajungă la închisoare și la moarte. „Ce faceți de plângeți așa, și-mi rupeți inima?” exclamă el. „Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Iisus.” Văzând că îi pricinuesc dureri fără a-i schimba gândul, frații au încetat să-l mai supere, rostind numai cuvintele: „Facă-se voia Domnului!”

Curând a sosit vremea când trebuia să se termine scurta ședere la Cezarea și, însoțit de unii dintre frați, Pavel și tovarășii lui s-au îndreptat către Ierusalim cu inimile mult umbrite de presimțirea răului ce urma să vină.

Niciodată mai înainte nu se apropiase apostolul de Ierusalim cu o inimă atât de întristată. El știa că avea să găsească puțini prieteni și mulți vrăjmași. El se apropia de cetatea care lepădase și ucisese pe Fiul lui Dumnezeu și asupra căreia atârna acum amenințarea mâniei dumnezeiești. Amintindu-și cât de amară fusese judecata sa împotriva urmașilor lui Hristos, el a simțit cea mai profundă milă față de compatrioții săi amăgiți. Totuși cât de puțin putea el nădăjdui că va fi în stare să îi ajute! Aceeași mânie oarbă, care odată arsese în inima sa, aprinsese acum cu nespusă putere inima unui neam întreg împotriva lui.

El nu putea conta nici pe simpatia și nici pe sprijinul propriilor frați în credință. Iudeii neconvertiți, care merseseră atât de aproape pe urmele lui, se grăbiseră să răspândească cele mai neplăcute rapoarte la Ierusalim, atât ei personal, cât și prin scrisoare, cu privire la el și la lucrarea lui; și chiar și unii dintre apostoli și prezbiteri primiseră ca adevărate aceste rapoarte, nefăcând nici o încercare

de a le contrazice și nemanifestând vreo dorință de a fi în armonie cu Pavel.

Totuși, în mijlocul descurajărilor, apostolul nu era descurajat. El era încredințat că Glasul care îi vorbise inimii sale va mai vorbi încă și inimii conaționalilor săi și că aceia care erau împreună cu el, ucenici ai Învățătorului, pe care-L iubeau și-L slujeau, aveau totuși să-și unească inimile cu a sa în lucrarea Evangheliei.

PAVEL CA ÎNTEMNÎȚAT

„Când am ajuns la Ierusalim, frații ne-au primit cu bucurie. A doua zi, Pavel a mers cu noi la Iacov și toți prezbiterii s-au adunat acolo.”

Cu ocazia aceasta, Pavel și tovarășii lui au predat în mâinile bătrânilor lucrării din Ierusalim darurile trimise de bisericile dintre neamuri pentru sprijinirea săracilor din rândul fraților iudei. Strângerea acestor daruri i-a costat pe apostol și pe conlucrătorii săi mult timp, frământare și muncă neobosită. Suma, care a întrecut cu mult așteptările prezbiterilor din Ierusalim, reprezenta multe sacrificii și chiar restrângeri severe din partea credincioșilor dintre neamuri.

Aceste daruri de bunăvoie erau o dovadă a credincioșiei convertirilor dintre neamuri față de organizația lucrării lui Dumnezeu din lumea întreagă și ele ar fi trebuit să fie primite de toți cu o profundă recunoștință; totuși Pavel și conlucrătorii lui au constatat că până și printre cei în fața cărora stăteau acum erau unii care nu puteau să aprecieze spiritul de iubire frățească ce determinase aducerea acestor daruri.

În primii ani ai lucrării Evangheliei printre neamuri, unii dintre frații de vază din Ierusalim, agățându-se de prejudecățile lor de dinainte și de felul lor de gândire de atunci, nu au conlucrat din toată inima cu Pavel și conlucrătorii lui. În grija lor de a păstra câteva forme și ceremonii neînsemnate, ei au pierdut din vedere binecuvântările care ar fi venit asupra lor și asupra lucrării pe care o iubeau, printr-un efort de a uni toate părțile lucrării Domnului. Deși doreau să ocrotească interesele bisericii creștine cât mai bine, ei nu au reușit să țină pasul cu providența clarvăzătoare a lui Dumnezeu și, în înțelepciunea lor omenească, au încercat să arunce

asupra lucrătorilor multe îngrădiri care nu erau necesare. Astfel, s-a ridicat un grup de bărbați care nu cunoșteau personal împrejurările schimbătoare și nevoile deosebite întâlnite de lucrători în câmpurile îndepărtate, dar care stăruiau că ei au autoritate să-i îndrume pe frații lor din aceste câmpuri, ca să urmeze anumite metode specifice de lucru. Ei considerau că lucrarea de predicare a Evangheliei trebuia dusă înainte potrivit cu părerile lor.

Trecuseră mulți ani de când frații din Ierusalim, împreună cu reprezentanții din alte biserici de frunte, au dat o atenție deosebită problemelor dificile care se ridicaseră cu privire la metodele urmate de cei care lucrau printre neamuri. Ca urmare a acestei sfătuiri, frații se uniseră în a da bisericilor recomandări clare cu privire la anumite rituri și obiceiuri, inclusiv circumciziunea. La această mare consfătuire, frații s-au unit, de asemenea, în a-i recomanda bisericilor creștine pe Barnaba și pe Pavel, ca lucrători demni de toată încrederea.

Printre cei de față la această adunare erau unii care criticaseră cu asprime metodele de lucru folosite de apostoli, asupra cărora apăsă sarcina principală de a duce Evanghelia la neamuri. Însă, în timpul consfătuirii, vederile lor cu privire la planul lui Dumnezeu s-au lărgit și ei s-au unit împreună cu frații lor în a lua hotărâri înțelepte, care au făcut cu puțință unirea întregului corp al credincioșilor.

Mai târziu însă, când a devenit clar faptul că se înmulțiseră repede convertiții dintre neamuri, au fost câțiva dintre frații mai cu vază din Ierusalim care au început să nutrească din nou prejudecățile de mai înainte împotriva metodelor lui Pavel și ale lucrătorilor lui. Aceste prejudecăți se întăreau o dată cu trecerea anilor, până ce unii dintre frații conducători au hotărât că lucrarea de predicare a Evangheliei trebuie făcută de aici încolo potrivit cu ideile lor. Dacă Pavel era gata să-și adapteze metodele potrivit anumitor rânduiești pe care ei le susțineau, atunci ei aveau să-l recunoască și să-i sprijine lucrarea; altfel, ei nu mai aveau să privească cu plăcere lucrarea lui și nici să-i mai acorde sprijinul lor.

Bărbații aceștia pierduseră din vedere faptul că Dumnezeu este Învățătorul poporului Său; că fiecare lucrător al cauzei Sale trebuie

să dobândească o experiență personală în a urma Conducătorului divin, fără a privi la om pentru o îndrumare directă; că lucrătorii Săi trebuie să fie modelați și formați nu după ideile omului, ci după Modelul divin.

În lucrarea sa, apostolul Pavel îi învățase pe oameni „nu după vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci dintr-o dovadă dată de Duhul și de putere”. Adevărurile vestite de el îi fuseseră descoperite prin Duhul Sfânt; „căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu... Și vorbim despre el”, afirmă Pavel, „nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești” (1 Cor. 2,4.10-13).

În tot timpul lucrării sale, Pavel s-a bazat pe Dumnezeu pentru o îndrumare directă. În același timp, fusese foarte atent ca să lucreze în armonie cu hotărârile consiliului general de la Ierusalim; și, ca urmare, „bisericele se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi” (Fapte 16,5). Și acum, cu toată lipsa de simpatie pe care i-au arătat-o unii, el s-a simțit cu conștiința împăcată pentru că își făcuse datoria, încurajând în convertirii lui un spirit de credincioșie sinceră, generozitate și iubire frățească, așa cum s-a dovedit cu această ocazie prin darurile îmbelșugate pe care el putea să le pună înaintea prezbiterilor iudei.

După ce le-a prezentat darurile, Pavel „le-a istorisit cu de-amănuntul ce făcuse Dumnezeu în mijlocul neamurilor prin slujba lui”. Această istorisire a faptelor a adus în inimile tuturor, chiar și ale acelor care se îndoiseră, convingerea că binecuvântarea cerului însoțise lucrările sale. „Când l-au auzit, au proslăvit pe Dumnezeu.” Ei au înțeles că metodele de lucru folosite de apostol purtau pecetea

într-o lumină nouă și au fost convinși că atitudinea lor fusese rea, că fuseseră ținuți în sclavie de obiceiurile și tradițiile iudaice și că lucrarea Evangheliei fusese mult împiedicată de faptul că ei nu au recunoscut că zidul de despărțire dintre iudei și neamuri fusese surpat prin moartea Domnului Hristos.

Aceasta era ocazia de aur pentru ca toți frații conducători să mărturisească sincer și deschis că Dumnezeu lucrase prin Pavel și că uneori ei greșiseră, îngăduind ca veștile aduse de vrăjmași să le trezească gelozia și prejudecata. Dar, în loc să se unească într-un efort de a face dreptate unuia care fusese jignit, i-au dat un sfat care arăta că ei încă nutreau simțământul că Pavel trebuie socotit, în mare măsură, răspunzător pentru prejudecata existentă. Ei nu l-au apărut cu noblete, căutând să le arate celor nemulțumiți în ce consta rătăcirea lor, ci au căutat să ajungă la un compromis, sfătuindu-l să urmeze o cale care, după părerea lor, avea să îndepărteze orice motiv pentru o înțelegere greșită.

„Vezi, frate”, au spus ei ca răspuns la mărturia sa, „câte mii de iudei au crezut, și toți sunt plini de râvnă pentru Lege. Dar ei au auzit despre tine că înveți pe toți iudeii care trăiesc printre neamuri să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile. Ce este de făcut? Negreșit, mulțimea are să se adune, căci vor auzi că ai venit. Deci fă ce-ți vom spune noi. Avem aici patru bărbați care au făcut o juruință. I-ai cu tine, curățește-te împreună cu ei și cheltuiește tu pentru ei, ca să-și radă capul. Și astfel vor cunoaște toți că și tu umbli întocmai după rânduială și păzești Legea. Cu privire la neamurile care au crezut, noi am hotărât și le-am scris că trebuie să se ferească de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de desfrânare.”

Frații sperau că Pavel, urmând calea arătată de ei, ar putea da o puternică dovadă împotriva rapoartelor neadevărate cu privire la el. Ei l-au asigurat că hotărârea consiliului, ținut mai înainte cu privire la convertiții dintre neamuri și la legea ceremonială, era încă considerată ca fiind bună. Însă sfatul dat acum nu era potrivit cu această hotărâre. Nu Duhul lui Dumnezeu era acela care insuflase acest sfat; el era rodul lașității. Conducătorii bisericii

din Ierusalim știau că, prin lipsa de confirmare față de legea ceremonială, creștinii aveau să-și atragă asupra-le ura iudeilor și să se expună astfel prigoanei. Sinedriul făcea tot ce putea ca să-i împiedice pe apostoli, îndeosebi pe Pavel, și pe orice cale cu putință să se opună lucrării lui. Dacă creștinii ar fi fost învinuiți înaintea Sinedriului ca niște călcători ai legii, atunci ar fi urmat să sufere o grabnică și aspră pedeapsă ca apostaziați de la credința iudaică.

Mulți dintre iudeii care primiseră Evanghelia mai nutreau încă un simțământ de considerație față de legea ceremonială și erau prea grabnici a face concesii neînțelepte, nădăjduind ca astfel să câștige încrederea conaționalilor lor, să le îndepărteze prejudecățile și să-i câștige la credința în Hristos, ca Răscumpărător al lumii. Pavel a înțeles că, atâta vreme cât mulți dintre membrii cu vază ai bisericii din Ierusalim aveau să continue a nutri o prejudecată împotriva lui, ei aveau să lucreze continuu în vederea nimicirii influenței lui. Simțea că, dacă printr-o concesie chibzuită i-ar fi putut câștiga pentru adevăr, atunci ar fi înlăturat o mare piedică din calea succesului Evangheliei în alte locuri. Însă el nu era autorizat de Dumnezeu să cedeze atât cât îi cereau ei.

Când ne gândim la marea dorință a lui Pavel de a fi în bună înțelegere cu frații săi, la dragostea sa gingașă față de cel slab în credință, la respectul lui față de apostolii care fuseseră cu Hristos și față de Iacov, fratele Domnului, și la ținta lui de a se face totul pentru toți, atât cât putea, fără a sacrifica principiul – când ne gândim la toate acestea, nu este surprinzător faptul că el a fost constrâns să se abată de la umblarea lui hotărâtă și neclintită pe care o urmărea până aici. Dar, în loc de a-și împlini scopul dorit, străduințele lui pentru a ajunge la o împăcare nu au făcut decât să zorească criza, grăbind suferințele sale ce au fost profetizate, având ca rezultat despărțirea de frații săi, lipsind biserica de unul dintre cei mai puternici stâlpi ai ei și întristând inimile credincioșilor de pretutindeni.

În ziua următoare, Pavel a început să aducă la îndeplinire sfatul prezbiterilor. Cei patru bărbați care se găseau sub votul nazireat (Num. 6), al cărui termen aproape trecuse, au fost luați de Pavel și duși în templu „ca să vestească sfârșitul zilelor curățirii când se

va aduce jertfă pentru fiecare din ei”. Pentru curățire, trebuiau aduse și anumite jertfe costisitoare.

Cei care l-au sfătuit pe Pavel să facă pasul acesta nu au gândit îndeajuns asupra primejdiei la care avea să fie el expus în felul acesta. În vremea aceea, Ierusalimul era plin cu închinători din multe țări. Când, ca împlinire a însărcinării date de Dumnezeu, dusesse Evanghelia la neamuri, Pavel vizitase multe dintre cele mai mari cetăți ale lumii și era bine cunoscut de mii de oameni care veniseră la Ierusalim, din diferite locuri străine, ca să ia parte la sărbătoare. Printre aceștia, erau oameni ale căror inimi erau pline cu cea mai aprigă ură împotriva lui Pavel; și ca el să intre în templu într-o ocazie publică însemna să-și pună viața în primejdie. Câteva zile, el a intrat și a ieșit printre închinători, oarecum neobservat; dar, înainte de terminarea timpului hotărât, pe când vorbea cu un preot cu privire la jertfele ce urmau să fie aduse, el a fost recunoscut de unii dintre iudeii din Asia.

Cu o furie demonică, ei s-au năpustit asupra lui, strigând: „Bărbați israeliți, dați ajutor! Iată omul care propovăduiește pretutindeni și în toată lumea împotriva norodului, împotriva Legii și împotriva locașului acestuia”. În timp ce oamenii răspundeau chemării după ajutor, o altă învinuire i-a fost adusă – „ba încă a vârat și pe niște greci în templu și a spurcat acest locaș sfânt”.

După legea iudaică, era o crimă osândită cu moartea ca un necircumcis să intre în curțile dinăuntru ale clădirii sfinte. Pavel fusese văzut în cetate în tovărășia lui Trofim, un efesean, și a fost făcută legătura că l-ar fi adus în templu. Dar el nu făcuse lucrul acesta; și el însuși fiind iudeu, fapta sa de a intra în templu nu însemna o călcare a legii. Însă, deși învinuirea era cu totul neadevărată, ea a slujit totuși să stârnească prejudecata mulțimii. Strigătul fiind luat și purtat prin curțile templului, mulțimile adunate acolo au fost cuprinse de o furie sălbatică. În curând vestea s-a răspândit în tot Ierusalimul și „toată cetatea s-a pus în mișcare și s-a strâns norodul din toate părțile”.

Faptul că un apostaziat din Israel a cutezat să pângărească templul chiar în vremea când mii de oameni veniseră acolo, din toate părțile lumii, să se închine a stârnit cele mai feroase porniri

ale gloatei. „Au pus mâna pe Pavel și l-au scos afară din templu, ale cărui uși au fost încuiate îndată.”

„Pe când cercau să-l omoare, s-a dus vestea la căpitanul oastei că tot Ierusalimul s-a tulburat.” Claudius Lisias cunoștea destul de bine elementele răzvrătite cu care avea de-a face și „a luat îndată ostași și sutași și a alergat la ei. Când au văzut pe căpitan și pe ostași, au încetat să mai bată pe Pavel”. Necunoscând pricina zarvei, însă văzând că furia mulțimii era îndreptată împotriva apostolului, căpitanul roman a tras concluzia că Pavel trebuie să fie acel egiptean răzvrătit despre care auzise el și care încă nu putuse fi prins. De aceea, „a pus mâna pe el și a poruncit să-l lege cu două lanțuri. Apoi, a întrebat cine este și ce a făcut”. Deodată, multe glasuri s-au ridicat în învinuiri puternice și pline de mânie: „Unii strigau într-un fel, alții într-alt fel prin mulțime; fiindcă nu putea deci să înțeleagă adevărul din pricina zarvei, a poruncit să-l ducă în cetățuie. Când a ajuns pe trepte, Pavel a trebuit să fie dus de ostași, din pricina îmbulzelii norodului întărit; căci mulțimea norodului se ținea după el și striga: 'La moarte cu el!'”

În mijlocul zarvei, apostolul era liniștit și stăpân pe sine. Minte lui era îndreptată spre Dumnezeu și el știa că îngerii cerului erau în preajma lui. El nu era dispus să părăsească templul fără a face o efortare de a prezenta adevărul înaintea conaționalilor săi. Pe când era aproape să fie dus în cetățuie, el i-a zis comandantului: „Îmi este îngăduit să-ți spun ceva?” Lisias a răspuns: „Știi grecește? Nu cumva ești egipteanul acela, care s-a răsculat acum în urmă, și a dus în pustie pe cei patru mii de tâlhari?” Drept răspuns Pavel a zis: „Eu sunt iudeu, din Tarsul din Cilicia, cetățean al unei cetăți nu fără însemnătate. Te rog, dă-mi voie să vorbesc norodului”.

Cererea i-a fost împlinită și „Pavel a stat în picioare pe trepte, și a făcut semn norodului cu mâna”. Gestul acesta le-a atras atenția, în timp ce înfățișarea lui le-a impus respect. „S-a făcut o mare tăcere, și Pavel le-a vorbit în limba evreiască astfel: 'Fraților și părinților, ascultați acum cuvântul meu de apărare față de voi!'” La auzul cuvintelor evreiești, familiare lor, „au ținut și mai mult liniște”; și, în tăcerea aceea completă, el a continuat:

„Eu sunt iudeu, născut în Tarsul Ciliciei; dar am fost crescut în cetatea aceasta, am învățat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu de-amănuntul legea părinților noștri, și am fost tot atât de plin de râvnă pentru Dumnezeu, cum sunteți și voi azi.” Nimeni nu putea tăgădui afirmațiile apostolului, deoarece faptele la care se referea el erau bine cunoscute multora care încă mai trăiau în Ierusalim. După aceea, el a vorbit despre zelul său de mai înainte în ce privește prigonirea ucenicilor lui Hristos, chiar până la moarte; și el le-a povestit împrejurările în care se convertise, spunându-le ascultătorilor săi cum inima sa mândră fusese adusă să se plece înaintea Nazarineanului. Dacă el ar fi încercat să argumenteze și să intre în discuții contradictorii cu împotrivorii săi, cu încăpățânare ei ar fi refuzat să-i asculte cuvintele; dar amintirea experienței sale a fost însoțită de o putere convingătoare ce, pentru un moment, a părut că le înmoaie și le supune inimile.

După aceea, el s-a străduit să arate că lucrarea printre neamuri nu fusese începută din proprie alegere. El dorise să lucreze pentru neamul său; dar chiar în templul acesta glasul lui Dumnezeu îi vorbise în viziune sfântă, îndreptându-i pasul „departe la neamuri”.

Până aici, poporul ascultase cu deplină atenție, dar când Pavel a ajuns la punctul din istoria vieții sale, când fusese ales ca trimis împuternicit către neamuri, furia lor a izbucnit din nou. Obişnuiți să se socotească pe ei ca singurul popor favorizat de Dumnezeu, ei nu erau dispuși să îngăduie neamurilor disprețuite să se împărtăsească de privilegiile care până aici fuseseră socotite ca fiind numai ale lor. Ridicându-și glasul deasupra vocii vorbitorului, ei au strigat: „Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!”

„Și scoteau strigăte, își aruncau hainele și azvârleau cu țărână în văzduh. Căpitanul a poruncit să-l ducă pe Pavel în cetățuie și să-l cerceteze, bătându-l cu biciul, ca să afle din ce pricină strigau așa împotriva lui.”

„Pe când îl legau cu curele, Pavel a zis sutașului, care era de față: 'Vă este îngăduit să bateți pe un roman, care nu este osândit?' La auzul acestor cuvinte, sutașul s-a dus să dea de știre căpitanului și a zis: 'Ce ai de gând să faci? Omul acesta este cetățean roman'.

Și când a venit căpitanul, a zis lui Pavel: 'Spune-mi, ești roman?' 'Da', i-a răspuns el. Căpitanul a zis: 'Eu cu o mare sumă de bani am dobândit cetățenia aceasta.' 'Și eu', a zis Pavel, 'sunt chiar născut roman'. Numaidecât cei ce aveau să-l cerceteze prin bătaie au încetat să-l mai necăjească; ba căpitanul, când a aflat că Pavel era roman, s-a temut pentru că-l legase."

„A doua zi, fiindcă voia să știe bine pentru ce este pârât de iudei, l-a dezlegat și a poruncit să se adune laolaltă preoții cei mai de seamă și tot Soborul; apoi a adus pe Pavel jos, și l-a pus înaintea lor.”

Apostolul avea să fie judecat acum de același tribunal al cărui membru fusese și el înainte de convertirea sa. Stând acolo înaintea conducătorilor iudeilor, atitudinea îi era liniștită, iar fața dezvăluia pacea lui Hristos. „Pavel s-a uitat ținută la Sobor, și a zis: 'Fraților, eu am viețuit cu toată curăția cugetului meu înaintea lui Dumnezeu, până în ziua aceasta.'” Când au auzit aceste cuvinte, ura lor s-a aprins din nou; „marele preot Anania a poruncit celor ce stăteau lângă el să-l lovească peste gură”. Față de această poruncă neomenească, Pavel a exclamat: „Te va bate Dumnezeu, părete vărut! Tu șezi să mă judeci după lege, și poruncești să mă lovească împotriva Legii?” Cei ce stăteau lângă el i-au zis: „Îți bați joc de marele preot al lui Dumnezeu?” Cu obișnuita lui amabilitate, Pavel a răspuns: „N-am știut, fraților, că este marele preot; căci este scris: 'Pe mai-marele norodului tău să nu-l grăiești de rău’”.

„Pavel, ca unul care știa că o parte din adunare erau saducheii, iar alții farisei, a strigat în plin Sobor: 'Fraților, eu sunt fariseu, fiu de fariseu, din pricina nădejzii în învierea morților sunt dat în judecată’.”

„Când a zis vorbele acestea, s-a stârnit o neînțelegere între farisei și saducheii, și adunarea s-a dezbinat. Căci saducheii zic că nu este înviere, nici înger, nici duh, pe când fariseii le mărturisesc pe amândouă.” Cele două partide au început să discute aprins între ele și în felul acesta puterea împotrivirii lor față de Pavel a fost înfrântă. „Câțiva cărturari din partida fariseilor, s-au sculat în picioare, au început o ceartă aprinsă și au zis: 'Noi nu găsim nici o vină în omul acesta; dar dacă i-a vorbit un duh sau un înger?' Să nu cumva să luptăm împotriva lui Dumnezeu.”

În confuzia care a urmat, saducheii se străduiau cu tot dinadinsul să pună mâna pe apostol ca să-l omoare; iar fariseii erau tot atât de sânguincioși în strădania lor de a-l apăra. „Căpitanul se temea ca Pavel să nu fie rupt în bucăți de ei. De aceea, a poruncit ostașilor să se pogoare să-l smulgă din mijlocul lor și să-l ducă în cetățuie.”

Mai târziu, meditănd asupra experiențelor pline de încercări din ziua aceasta, Pavel a început să se teamă ca nu cumva comportarea sa să nu-I fi plăcut lui Dumnezeu. S-ar fi putut oare să fi făcut o greșeală vizitând Ierusalimul? Marea lui dorință de a fi împreună cu frații săi l-a dus cumva la acest rezultat dezastruos?

Poziția pe care iudeii, ca pretins popor al lui Dumnezeu, o ocupau înaintea lumii necredincioase i-a produs apostolului o profundă mâhnire sufletească. Cum aveau să-i privească acești slujbași păgâni? În timp ce pretindeau că sunt închinători ai lui Iehova și își asumau slujbe sfinte, se lăsau totuși stăpâniți de o mânie oarbă și lipsită de judecată, căutând să-i învinuiască chiar pe frații lor, care îndrăzneau să se deosebească de ei în credința lor religioasă, și făcând din cel mai solemn consiliu deliberativ un loc de gâlceavă și confuzie sălbatică. Pavel era conștient de faptul că Numele Dumnezeului său a fost batjocorit în ochii păgânilor.

Acum se afla la închisoare și știa că vrăjmașii lui, în disperata lor răutate, vor recurge la orice mijloc pentru a-l omorî. Oare să se fi terminat lucrarea sa pentru biserici și acum aveau să intre lupii răpitori? Lucrarea lui Hristos era foarte legată de inima lui Pavel și el cugeta cu adâncă îngrijorare la primejdiile ce amenințau bisericile răspândite, expuse așa cum erau ele la prigoană din partea unor oameni exact la fel cu aceia care îl înconjuraseră pe el în Sinedriu. Plin de întristare și descurajare, el a plâns și s-a rugat.

În acest ceas întunecos, Domnul nu l-a uitat pe slujitorul Său. El îl ocrotise față de gloata ucigașă din curtea templului; fusese cu el înaintea Sinedriului; era cu el în cetățuie și Se descoperise martorului Său credincios, ca răspuns la stăruitoarele rugăciuni pentru călăuzire ale apostolului. „În noaptea următoare, Domnul S-a arătat lui Pavel și i-a zis: 'Îndrăznește, Pavele, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma'.”

De multă vreme dorise Pavel să viziteze Roma; el a dorit foarte mult să-L mărturisească acolo pe Hristos, însă gândise că planurile lui fuseseră împiedicate de vrăjmășia iudeilor. Puțin se gândea el că acum, chiar ca întemnițat, avea să meargă la Roma.

În timp ce Domnul îl încuraja pe servul Său, vrăjmașii lui Pavel unelteau cu multă sânguință la nimicirea lui. „La ziuă, iudeii au uneltit și s-au legat cu blestem că nu vor mânca, nici nu vor bea, până când nu-l vor omorî pe Pavel. Cei ce făcuseră legământul acesta erau mai mulți de patruzeci.” Aici era vorba de un post ca cel pe care îl osândeă Domnul prin Isaia – „postiiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutăcios cu pumnul” (Is. 58,4).

Uneltitorii „s-au dus la preoții cei mai de seamă și la bătrâni și le-au zis: 'Noi ne-am legat cu mare blestem să nu gustăm nimic până nu-l omorâm pe Pavel. Acum dar, voi, împreună cu Soborul, dați de știre căpitanului și rugați-l să-l aducă mâine jos înaintea voastră, ca și cum ați vrea să-i cercetați pricina mai cu de-amănuntul; și până să ajungă el, noi suntem gata să-l omorâm'”.

În loc să condamne acest plan plin de cruzime, preoții și bătrânii au consimțit imediat la el. Pavel spusese adevărul atunci când l-a asemănat pe Anania cu un perete văruit.

Însă Dumnezeu a intervenit spre a salva viața slujitorului său. Fiul surorii lui Pavel, auzind despre „această cursă” a ucigașilor, „s-a dus în cetățuie și a spus lui Pavel. Pavel a chemat pe unul dintre sutași și a zis: 'Du pe tinerelul acesta la căpitan, căci are să-i spună ceva'. Sutașul a luat pe tânăr cu el, l-a dus la căpitan, și a zis: 'Pavel cel întemnițat m-a chemat și m-a rugat să aduc la tine pe aceste tinerel, care are să-ți spună ceva'”.

Claudius Lisias l-a primit binevoitor pe tânăr și, luându-l la o parte, l-a întrebat: „Ce ai să-mi spui?” Tânărul a răspuns: „Iudeii s-au sfătuit să te roage să aduci mâine pe Pavel înaintea Soborului, ca și cum ai avea să-l cercetezi mai cu de-amănuntul. Tu să nu-i ascuți, pentru că mai mulți de patruzeci dintre ei îl pândesc, și s-au legat cu blestem să nu mănânce și să nu bea nimic până nu-l vor omorî; acum stau gata și n-așteaptă decât făgăduiala ta”.

„Căpitanul a lăsat pe tinerel să plece și i-a poruncit să nu spună nimănui că i-a descoperit aceste lucruri.”

De îndată, Lisias s-a hotărât să-l transfere pe Pavel de sub jurisdicția sa sub aceea a procuratorului Felix. Ca popor, iudeii erau într-o stare de agitație și iritare și deseori aveau loc răzvrătiri. Prezența continuă a apostolului în Ierusalim ar fi putut avea urmări primejdioase atât pentru cetate, cât și pentru comandantul însuși. De aceea, „a chemat pe doi sutași și le-a zis: 'La ceasul al treilea din noapte, să aveți gata două sute de ostași, șaptezeci de călăreți și două sute de sulitari, ca să meargă până la Cezarea'. Le-a poruncit să aducă și dobitoace pentru Pavel, ca să-l pună călare, și să-l ducă sănătos și teafăr la dregătorul Felix”.

Nu era timp de pierdut în trimiterea lui Pavel. „Ostașii, după porunca pe care o primiseră, au luat pe Pavel și l-au dus noaptea până la Antipatrida.” De acolo, călăreții au mers mai departe cu întemnițatul până la Cezarea, în timp ce cei patru sute de sulitari s-au întors la Ierusalim.

Ofițerul, comandantul detașamentului, l-a predat lui Felix pe întemnițat, împreună cu o scrisoare ce-i fusese încredințată de căpitan:

„Claudius Lisias către preaalesul dregător Felix: plecăciune! Acest om, pe care l-au prins iudeii, era să fie omorât de ei, și eu m-am dus repede cu ostași, și l-am scos din mâna lor, căci am aflat că este roman. Am vrut să aflăm pricina pentru care-l pârau, și l-am adus înaintea Soborului lor. Am găsit că era pârât pentru lucruri privitoare la legea lor, dar că nu săvârșise nici o nelegiuire care să fie vrednică de moarte sau de lanțuri. Mi s-a dat însă de știre că iudeii îl pândesc ca să-l omoare; l-am trimis îndată la tine, și am făcut cunoscut și celor ce-l învinuiesc să-ți spună ție ce au împotriva lui. Fii sănătos”.

După ce a citit scrisoarea, Felix s-a interesat de ce provincie aparținea întemnițatul și, fiind informat că era din Cilicia, a zis: „Te voi asculta când vor veni pârâșii tăi. Și a poruncit să fie păzit în palatul lui Irod”.

Cazul lui Pavel nu era primul în care un slujitor al lui Dumnezeu găsisese între păgâni un adăpost în fața răutății pretinsului popor al lui Iehova. În furia lor împotriva lui Pavel, iudeii adăugaseră o altă crimă la lista lor neagră ce a marcat istoria acestui popor. Ei și-au

împietrit mai departe inimile față de adevăr și și-au făcut astfel și mai sigură soarta.

Puțini și-au dat seama de însemnătatea cuvintelor rostite de Hristos atunci când, în sinagoga din Nazaret, El S-a anunțat ca fiind Cel Uns. El Și-a făcut cunoscută misiunea, aceea de a mângâia, de a binecuvânta și de a mântui pe cei întristați și păcătoși; și apoi, văzând că mândria și necredința stăpâneau inimile ascultătorilor Săi, El le-a reamintit că, în trecut, Dumnezeu Se depărtase de poporul Său ales, din cauza necredinței și a răzvrătirii lor, și Se descoperise celor din țările păgâne care nu au respins lumina cerului. Văduva din Sarepta și Naaman sirianul trăiseră potrivit întregii lumini pe care o avuseseră, de aceea ei au fost socotiți mult mai neprihăniți decât poporul ales al lui Dumnezeu, care se abătuse de la El și sacrificase principiul pentru o viață ușoară și onoare lumească.

Hristos le-a spus iudeilor din Nazaret un adevăr înspăimântător când a declarat că, datorită apostaziei lui Israel, acolo nu era loc sigur pentru solul credincios al lui Dumnezeu. Ei nu aveau să-L prețuiască și nici să aprecieze lucrarea Lui. În timp ce conducătorii lui Israel pretindeau că au o mare râvnă pentru onoarea lui Dumnezeu și binele lui Israel, ei erau vrăjmași față de amândouă. Prin învățătură și exemplu, ei duceau poporul mai departe și tot mai departe de ascultarea de Dumnezeu, conducându-l acolo unde El nu putea să-i fie apărare în ziua strâmtorării.

Cuvintele de muștrare ale Mântuitorului față de oamenii din Nazaret se aplicau, în cazul lui Pavel, nu numai iudeilor necredincioși, ci și fraților săi în credință. Dacă cei care erau conducători în biserică și-ar fi înfrânat simțământul lor de amărăciune față de apostol și l-ar fi primit ca pe unul care, în mod deosebit, fusese chemat de Dumnezeu să ducă Evanghelia la neamuri, Domnul l-ar fi cruțat pentru ei. Dumnezeu nu rânduise ca lucrarea lui Pavel să se termine așa curând, însă El nu a săvârșit nici o minune să împiedice cursul împrejurărilor pe care le provocaseră conducătorii bisericii din Ierusalim.

Același spirit duce încă la același rezultat. Neglijarea aprecierii și a folosirii bogățiilor harului divin a lipsit biserica de multe binecu-

vântări. De câte ori nu ar fi prelungit Domnul lucrarea unui credincios slujitor al Evangheliei, dacă lucrarea sa ar fi fost apreciată. Dar, dacă membrii bisericii îngăduie ca vrăjmașul sufletelor să pervertească înțelegerea lucrurilor, astfel încât ei să înfățișeze și să interpreteze greșit cuvintele și faptele slujitorului lui Hristos, dacă ei își îngăduie să-i stea în cale și să-l împiedice să se facă folositor, câteodată Domnul ia de la ei binecuvântarea pe care le-o dăduse.

Satana lucrează continuu prin uneltele sale, ca să-i descurajeze și să-i nimicească pe cei pe care Dumnezeu i-a ales să împlinească o lucrare mare și bună. Deși ei pot fi gata să-și sacrifice chiar și viața pentru înaintarea lucrării lui Hristos, totuși marele amăgitor va căuta să vâre în mintea fraților lor îndoieli cu privire la ei, îndoieli care, dacă vor fi primite, vor submina încrederea în integritatea caracterului lor și le vor schilodi lucrarea. Prea adesea, el izbuteste să aducă asupra lor, chiar prin frații lor, o asemenea întristare a inimii, încât, plin de bunătate, Dumnezeu intervine ca să dea odihnă slujitorilor Săi prigonii. După ce mâinile sunt încrucișate pe pieptul ce nu mai respiră, când glasul de avertizare și încurajare a tăcut, cei încăpățânați poate că se vor trezi să vadă și să prețuiască binecuvântările pe care le-au respins. Moartea lor poate săvârși ceea ce ei nu au fost în stare să facă în timpul lor.

PROCESUL DE LA CEZAREA

La cinci zile după sosirea lui Pavel la Cezarea, învinuitorii lui au venit din Ierusalim, însoțiți de Tertul, un orator pe care l-au angajat ca avocat al lor. Cazului i s-a acordat un statut de urgență. Pavel a fost adus înaintea celor adunați „și Tertul a început să-l pârască”. Socotind că lingușirea ar avea mai multă influență asupra guvernatorului roman decât simpla expunere a adevărului și dreptății, vicleanul orator și-a început discursul lăudându-l pe Felix: „Preaalesule Felix, tu ne faci să ne bucurăm de o pace mare; și neamul acesta a căpătat îmbunătățiri sănătoase prin îngrijirile tale. Lucrul acesta îl mărturisim cu toată mulțumirea, în toată vremea și în tot locul”.

Prin aceasta, Tertul dezvăluia falsitatea sa în toată goliciunea ei; căci caracterul lui Felix era josnic și de disprețuit. Despre el se spunea că „în ce privește practicarea oricărui desfrâu și a cruzimii, el dădea pe față puterea unui rege și caracterul unui sclav” (Tacit, *Istoria*, cap. 5, pag. 9). Cei ce l-au auzit pe Tertul și-au dat seama că aceste cuvinte lingușitoare nu erau adevărate, dar dorința lor de a dobândi osândirea lui Pavel era mai puternică decât dragostea pentru adevăr.

În vorbirea sa, Tertul l-a învinuit pe Pavel de crime care, dacă ar fi fost dovedite, ar fi dus la osândirea lui pentru înaltă trădare față de cârmuire. „Am găsit pe omul acesta, care este o ciumă”, declară vorbitorul, „că pune la cale răzvrătiri printre toți iudeii de pe tot pământul, este mai-marele partidei Nazarinienilor și a cercat să spurce chiar și templul.” După aceea, Tertul a spus că Lisias,

să-l predea pe Pavel tribunalului iudaic. Toate învinuirile erau susținute cu strigăte puternice de către iudeii ce erau de față și care nu făceau nici un efort să-și ascundă ura față de întemnițat.

Felix avea destul spirit de pătrundere pentru a citi starea și caracterul acuzatorilor lui Pavel. El știa din ce pricină îl linguseau și a văzut, de asemenea, că ei nu aveau suficiente probe împotriva lui Pavel. Întorcându-se către învinuit, Felix i-a făcut semn să vorbească în apărarea sa. Pavel nu a risipit cuvinte măgulitoare, ci, în mod simplu, a arătat că se poate apăra cu multă încredere înaintea lui Felix, deoarece acesta era de lungă vreme procurator și, prin urmare, cunoștea bine legile și obiceiurile iudeilor. Referindu-se la învinuirile aduse împotriva lui, el a arătat foarte limpede că nici una dintre ele nu era adevărată. El a declarat că nu pricinuisese tulburare în nici o parte a Ierusalimului și nici nu spurcase sanctuarul. „Nu m-au găsit nici în templu, nici în sinagogă, nici în cetate, stând de vorbă cu cineva sau făcând răscoală de norod. Așa că n-ar putea dovedi lucrurile de care mă pârașc acum.”

Mărturisind că el se închină Dumnezeului părinților săi, „după calea pe care ei o numesc partidă”, Pavel a afirmat că totdeauna crezuse „tot ce este scris în Lege și Prooroci” și că, potrivit cu învățătura lămurită a Scripturilor, el susține credința în învierea morților. A mai declarat că ținta călăuzitoare a vieții sale era să aibă „totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”.

În mod curat și sincer, el a înfățișat obiectivul vizitei sale la Ierusalim și împrejurările arestării și judecării lui: „După mai mulți ani, am venit să aduc milostenii neamului meu și să aduc daruri la templu. Tocmai atunci niște iudei din Asia m-au găsit curățit în Templu, nu cu gloată, nici cu zarvă. Ei înșiși ar trebui să se înfățișeze înaintea ta și să pâraască, dacă au ceva împotriva mea. Sau să spună: aceștia singuri de ce nelegiuire m-au găsit vinovat, când am stat înaintea Soborului, afară doar de strigătul acesta, pe care l-am scos în mijlocul lor: 'Pentru învierea din morți sunt dat eu în judecată astăzi înaintea voastră'”.

Apostolul a vorbit cu căldură și vădită sinceritate, iar cuvintele lui aveau putere de convingere. Claudius Lisias, în scrisoarea lui

către Felix, dăduse o mărturie asemănătoare cu privire la purtarea lui Pavel. Mai mult chiar, însuși Felix cunoștea mai bine religia iudaică decât își închipuiau mulți. Prezentarea lămurită a faptelor în acest caz l-a făcut pe Felix în stare să înțeleagă și mai limpede motivele de care erau stăpâniți iudeii, în încercarea lor de a-l învinui pe apostol de o purtare răzvrătită și de trădare. Guvernatorul nu voia să le dea satisfacție printr-o osândire nedreaptă a unui cetățean roman și nici nu voia să li-l dea în mână spre a fi omorât, fără o cuvenită și dreaptă judecată. Totuși Felix nu cunoștea nici un motiv mai mare decât interesul personal și era stăpânit de plăcerea de a fi lăudat și de dorința de a promova. Teamă de a nu-i supăra pe iudei l-a reținut să-i facă dreptate unui om pe care-l știa că este nevinovat. De aceea, el a hotărât să suspende judecata până ce avea să fie de față Lisias, zicând: „Am să cercetez pricina voastră când va veni căpitanul Lisias”.

Apostolul a rămas întemnițat, însă Felix i-a poruncit sutașului în a cărui pază fusese dat Pavel „să-l lase puțin mai slobod și să nu oprească pe nimeni din ai lui să-i slujească sau să vină la el”.

Nu după multă vreme, Felix și soția lui, Drusila, au trimis să-l aducă pe Pavel, pentru ca, într-o convorbire particulară, să afle de la el „despre credința în Hristos Iisus”. Ei erau doritori, ba chiar râvnitori să audă aceste noi adevăruri – adevăruri pe care poate că nu le auziseră niciodată mai înainte și care, dacă ar fi fost lepădate, aveau să fie o categorică mărturie împotriva lor în ziua lui Dumnezeu.

Pavel a socotit aceasta ca o ocazie dată de Dumnezeu și a folosit-o în mod credincios. El știa că stă înaintea unuia care avea putere să-l dea la moarte sau să-l lase în libertate; cu toate acestea, nu s-a adresat lui Felix și Drusilei prin cuvinte de laudă sau lăcușire. El știa că pentru ei cuvintele sale aveau să fie un miros spre viață sau spre moarte și, uitând orice interes personal, a căutat să-i trezească până acolo, încât să-și dea seama de primejdia în care se aflau.

Apostolul a înțeles faptul că Evanghelia cere din partea aceloră care aud cuvintele sale ca, într-o zi, să stea fie printre cei curați și sfinți din jurul marelui tron alb, fie împreună cu aceia cărora Hristos le va zice: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați

fărădelege” (Mat. 7,23). Pavel știa că va trebui să întâlnească înaintea tribunalului ceresc pe fiecare dintre ascultătorii săi și că acolo trebuia să dea socoteală nu numai pentru tot ce spusese sau făcuse el, ci și pentru motivul și spiritul cuvintelor sau faptelor sale.

Purtarea lui Felix fusese atât de violentă și de crudă, încât puțini înaintea lui îndrăzniseră vreodată chiar numai să facă aluzie la faptul că purtarea și caracterul lui nu erau ireproșabile. Însă lui Pavel nu-i era teamă de oameni. În mod deschis, el și-a mărturisit credința în Hristos și motivele acestei credințe, ajungând astfel să vorbească în mod deosebit despre virtuțile absolut necesare caracterului creștin, dar de care distinsa pereche din fața sa era așa de izbitor lipsită.

El a prezentat înaintea lui Felix și a Drusilei caracterul lui Dumnezeu – neprihănirea Sa, adevărul și dreptatea Sa și natura Legii Sale. El a arătat în mod clar că omul are datoria să trăiască o viață demnă și cumpătată, ținându-și pasiunile sub controlul rațiunii, în armonie cu Legea lui Dumnezeu, păstrând puterile corporale și mintale în condiții de sănătate. El a declarat că, în mod sigur, va veni o zi de judecată, când toți vor fi răsplătiți potrivit faptelor făcute în trup și când se va face cunoscut în mod lămurit că bogăția, poziția socială sau titlurile nu au putere să câștige pentru om favoarea lui Dumnezeu sau să-l scape de urmările păcatului. El a arătat că viața aceasta este timpul dat omului pentru pregătirea pentru viața viitoare. Dacă va neglija privilegiile și ocaziile prezente, el va avea de suferit o pierdere veșnică; nu i se va mai oferi un alt timp de probă.

Pavel a stăruit în mod deosebit asupra mult cuprinzătoarelor cerințe ale Legii lui Dumnezeu. El a arătat că ea se întinde până la cele mai adânci taine ale naturii morale a omului și a aruncat un potop de lumină asupra a ceea ce fusese ascuns de vederea și cunoașterea oamenilor. Ceea ce mâinile pot face sau limba poate rosti – ceea ce dă pe față viața exterioară – descoperă în mod nede-săvârșit caracterul moral al omului. Legea cercetează gândurile, motivele și intențiile. Patimile întunecoase care zac ascunse de ochiul omului, gelozia, ura, plăcerile desfrânate și ambiția, faptele

rele, plămădite în tainele întunecoase ale sufletului, dar neaduse niciodată la îndeplinire din lipsa ocaziei, toate acestea sunt osândite de Legea lui Dumnezeu.

Pavel s-a străduit să îndrepte mintea ascultătorilor săi către unica și marea jertfă pentru păcat. El a arătat sacrificiile care erau umbra bunurilor lucruri viitoare ce aveau să vină și apoi l-a înfățișat pe Hristos ca antitipul tuturor acestor ceremonii ținte spre care arătau ca singurul izvor de viață și nădejde pentru omul căzut. Sfinții bărbați din vechime erau mântuiți prin credința în sângele lui Hristos. Văzând agoniile victimelor aduse ca jertfe, ei priveau dincolo de prăpastia veacurilor, spre Mielul lui Dumnezeu care avea să ridice păcatul lumii.

Dumnezeu pretinde, pe drept, iubire și ascultare din partea tuturor creaturilor Sale. Prin Legea Sa, El le-a dat o desăvârșită măsură a dreptății. Însă mulți Îl uită pe Făcătorul lor și aleg să-și urmeze propriile căi împotriva voii Sale. Ei răspund cu vrăjmășie iubirii care este înaltă cât cerul și întinsă cât universul. Dumnezeu nu poate face rabat de la cerințele Legii Sale pentru a ajunge la măsura oamenilor nelegiuți; dar nici omul nu poate, prin putere proprie, să împlinească cerințele Legii. Numai prin credința în Hristos păcătosul poate să fie curățit de vinovăție și adus în stare să asculte de Legea Creatorului său.

Astfel, întemnițatul a înfățișat cu stăruință cerințele Legii divine atât față de iudei, cât și față de neamuri, prezentându-L pe Iisus, Nazarineanul disprețuit, ca fiind Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Prințesa iudaică a înțeles foarte bine caracterul sfânt al acelei Legi pe care o călca în picioare cu o așa nerușinare; însă prejudecata ei față de Omul de la Golgota i-a împietrit inima față de cuvântul vieții. Felix nu auzise niciodată mai înainte despre adevăr; și, când Duhul lui Dumnezeu a făcut să pătrundă convingerea în sufletul său, în el s-a produs o adâncă frământare. Conștiința, acum trezită, făcea să i se audă glasul, iar Felix și-a dat seama că toate cuvintele lui Pavel erau adevărate. Mintea l-a dus înapoi, la trecutul lui vinovat. Cu o înfricoșată claritate i-au apărut în față tainele vieții sale de mai înainte, pline de neleguire și vărsare

de sânge și raportul întunecos al ultimilor săi ani. El s-a văzut pe sine destrăbălat, crud și hrăpăreț. Niciodată înainte sufletul său nu fusese cuprins de o așa groază. Gândul că toate tainele vieții sale de crime erau dezvăluite înaintea ochiului lui Dumnezeu și că urma să fie judecat potrivit faptelor sale l-a făcut să se cutremure de spaimă.

Dar, în loc să îngăduie convingerilor sale să-l ducă la pocăință, el a căutat să risipească aceste cugete neplăcute. Convorbirea cu Pavel a fost curmată brusc. „De astă dată, du-te, a zis el; când voi mai avea prilej, te voi chema.”

Cât de mare este deosebirea dintre atitudinea lui Felix și cea a temnicerului din Filipi! Servii Domnului au fost aduși legați în lanțuri înaintea temnicerului, așa cum fusese adus și Pavel la Felix. Dovada pe care au dat-o, și anume că ei erau sprijiniți de o putere divină, bucuria lor în timp de suferință și înjosire, neînfricarea lor atunci când pământul s-a clătinat din pricina cutremurului de pământ și spiritul lor de iertare creștină au adus convingere în inima temnicerului care, tremurând, și-a mărturisit păcatele și a găsit iertare. Și Felix a tremurat, însă nu s-a pocăit. Temnicerul a primit cu bucurie Duhul lui Dumnezeu în inima și în casa sa; Felix a poruncit solului divin să se depărteze. Unul a ales să devină copil al lui Dumnezeu și moștenitor al cerului; celălalt și-a aruncat sorțul împreună cu cei ce săvârșesc nelegiuirea.

Deși nu s-a luat nici o altă măsură timp de doi ani, Pavel a rămas mai departe întemnițat. Felix îl vizita în repetate rânduri și asculta cu atenție cuvintele sale. Însă adevăratul motiv pentru aparenta sa prietenie era dorința după câștig și el a lăsat să se înțeleagă că, prin plățirea unei mari sume de bani, Pavel putea să-și dobândească libertatea. Însă apostolul avea o fire prea nobilă pentru a se elibera prin mituire. El nu era vinovat de nici o crimă și nu avea să se înjosească, săvârșind un rău spre a dobândi libertatea. Mai mult chiar, el era prea sărac pentru a putea plăti o asemenea răscumpărare, chiar dacă ar fi fost gata să facă aceasta, și nici nu voia ca, pentru sine, să apeleze la bunăvoința și generozitatea convertiților săi. De asemenea, el și-a dat seama că era în mâinile lui Dumnezeu și nu voia să se amestece în planurile divine față de sine.

În cele din urmă, Felix a fost chemat la Roma spre a da socoteală de faptele josnice pe care le săvârșise față de iudei. Înainte de a părăsi Cezarea, ca răspuns la porunca primită, el s-a gândit „să facă pe placul iudeilor”, lăsându-l pe Pavel în temniță. Felix însă n-a avut succes în încercarea de a recâștiga încrederea iudeilor. El a fost destituit din slujbă în mod rușinos și Porcius Festus a fost numit în locul lui, având reședința la Cezarea.

O rază de lumină din cer a strălucit asupra lui Felix, atunci când Pavel a discutat cu el cu privire la neprihănire, la cumpătare și la judecata viitoare. Aceasta fusese ocazia trimisă din cer spre a-și recunoaște și părăsi păcatele. Dar el i-a spus solului lui Dumnezeu: „De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema”. El disprețuise ultima ofertă a harului ce i se făcuse. Niciodată el nu avea să mai primească o altă chemare din partea lui Dumnezeu.

PAVEL CERE SĂ FIE TRIMIS ÎNAINTEA CEZARULUI

Festus, când a venit în ținutul său, după trei zile s-a suit de la Cezarea în Ierusalim. Preoții cei mai de seamă și fruntașii iudeilor i-au adus plângere împotriva lui Pavel. L-au rugat cu stăruință și i-au cerut, ca un hatâr pentru ei, să trimită să-l aducă la Ierusalim.” Făcând această cerere, ei plămădeau să-l pândească pe Pavel în drumul către Ierusalim și să-l omoare. Însă Festus avea un înalt simț al răspunderii poziției sale și, foarte amabil, a refuzat să-l trimită pe Pavel. El a spus „că la romani nu este obiceiul să se dea nici un om, înainte ca cel pârât să fi fost pus față cu pârâșii lui, și să fi avut putința să se apere de lucrurile de care este pârât” (Fapte 25,16). El i-a asigurat că „are să plece în curând” la Cezarea. „Deci... cei mai de frunte dintre voi să se pogoare împreună cu mine și, dacă este ceva vinovat în omul acesta, să-l pârască.”

Nu acesta era lucrul pe care-l doreau iudeii. Ei nu uitaseră înfrângerea pe care o suferiseră mai înainte la Cezarea. În contrast cu purtarea liniștită și argumentarea puternică a apostolului, spiritul lor plin de răutate și învinuirile lor neîntemeiate aveau să apară în lumina cea mai urâtă cu putință. Din nou, au stăruit ca Pavel să fie adus la Ierusalim spre a fi judecat, însă Festus a ținut cu tărie la planul său ca Pavel să fie judecat la Cezarea, după toată rânduiala. În providența Sa, Dumnezeu a ținut sub control hotărârea lui Festus, pentru ca viața apostolului să fie prelungită.

O dată înfrânate planurile lor, fruntașii iudeilor s-au pregătit de îndată să aducă mărturii împotriva lui Pavel, la tribunalul procuratorului. Reîntorcându-se la Cezarea, după câteva zile de ședere la Ierusalim, Festus „a doua zi a șezut pe scaunul de judecător și a poruncit să fie adus Pavel”. „Iudeii care veniseră de la Ierusalim

l-au înconjurat și au adus împotriva lui Pavel multe și grele învinuiri, pe care nu le puteau dovedi.” De data aceasta fiind fără avocat, iudeii au socotit că este mai bine să-l învinuiască ei înșiși. În desfășurarea judecății, acuzatul, foarte liniștit și sincer, a arătat lămurit falsitatea afirmațiilor lor.

Festus a înțeles că problema în discuție se referea în totul la doctrina iudaică și că, judecând după dreptate, împotriva lui Pavel ei nu puteau dovedi nimic care să-i aducă o condamnare la moarte sau măcar la întemnițare. Totuși el a văzut clar furtuna de ură ce s-ar fi stârnit, dacă Pavel nu ar fi fost condamnat sau dat în mâinile lor. Astfel, fiindcă „voia să capete bunăvoința iudeilor”, Festus s-a întors către Pavel și l-a întrebat dacă vrea, fiind apărat de el, să meargă la Ierusalim spre a fi judecat de Sinedriu.

Apostolul știa că nu se putea aștepta la dreptate din partea unui popor care, prin crimele lui, atrăsese asupra-și mânia lui Dumnezeu. El știa că, asemenea profetului Ilie, va fi mai în siguranță între păgâni decât împreună cu aceia care lepădaseră lumina din cer și-și împietriseră inimile față de Evanghelie. Obosit de luptă, spiritul lui activ îndura cu greu repetatele amânări și plictisitoare suspendări ale judecării și întemnițării sale. De aceea, s-a hotărât să se folosească de privilegiul său de cetățean roman, cerând să fie trimis înaintea cezarului.

Răspunzând întrebării guvernatorului, Pavel a spus: „Eu stau înaintea scaunului de judecată al cezarului; acolo trebuie să fiu judecat. Pe iudei nu i-am nedreptățit cu nimic, după cum știi și tu foarte bine. Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau în lături de la moarte; dar, dacă nu este nimic adevărat din lucrurile de care mă pâraesc ei, nimeni n-are dreptul să mă dea în mâinile lor. Cer să fiu judecat de cezar”.

Festus nu știa nimic despre conspirația iudeilor ca să-l omoare pe Pavel și el a rămas mirat de cererea de a fi trimis înaintea cezarului. — 312 Totuși cuvintele apostolului au curmat procedura de judecată a curții. „Festus, după ce s-a chibzuit cu sfetnicii lui, a răspuns: 'De cezar ai cerut să fii judecat, înaintea cezarului te vei duce'.”

Astfel, o dată mai mult, din pricina urii izvorâte din bigotismul și îndreptățirea de sine ale conaționalilor săi, un slujitor al lui

Dumnezeu a fost împins să caute ocrotire la păgâni. Aceeași ură l-a silit pe profetul Ilie să fugă spre a găsi ajutor la văduva din Sarepta; aceeași ură i-a silit pe vestitorii Evangheliei să-i părăsească pe iudei și să proclame solia lor la neamuri și aceeași ură o au de întâmpinat și în veacul acesta credincioșii lui Dumnezeu. În mulți dintre preinșii urmași ai lui Hristos există aceeași mândrie, același formalism și egoism, același spirit de asuprire care ocupa un loc așa de mare în inima iudeilor. În viitor, oamenii pretinzând a fi reprezentanții lui Hristos vor umbla pe o cale asemănătoare aceleia urmate de preoți și conducători în purtarea față de Hristos și apostoli. În marea criză prin care vor avea de trecut în curând, slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu vor avea de întâmpinat aceeași împietrire a inimii, aceeași hotărâre crudă și aceeași ură neînduplecată.

Toți aceia care în acel timp de răutate vor fi gata să-I servească fără teamă lui Dumnezeu, după cum le dictează conștiința, vor avea nevoie de curaj, statornicie și o cunoaștere a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său; căci cei care sunt credincioși lui Dumnezeu vor fi prizoniți, intențiile lor răstălmăcite, strădaniile lor cele mai bune vor fi interpretate greșit, iar numele lor, lepădate ca fiind rele. Satana va lucra cu toată puterea lui amăgitoare spre a influența inima și a întuneca priceperea, pentru a face ca răul să apară bine și binele rău. Cu cât va fi mai puternică și mai curată credința poporului lui Dumnezeu și mai stăruitoare hotărârea lor de a-L asculta, cu atât mai înverșunat se va strădui Satana să stârneasce împotriva lor ura acelora care, în timp ce pretind a fi neprihăniți, calcă în picioare Legea lui Dumnezeu. Se va cere cea mai temeinică încredere și hotărârea cea mai eroică, pentru a putea ține cu tărie credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să se pregătească pentru criza ce va veni în curând. Pregătiți sau nepregătiți, ei trebuie să o întâmpine cu toții; și numai aceia care și-au adus viața în armonie cu măsura divină vor sta tari în acel timp de probă și încercare. Când autoritățile de stat se vor uni cu slujitorii religiei ca să dicteze în probleme de conștiință, atunci se va vedea cine se teme cu adevărat de Dumnezeu și Îi slujește. Când întunericul va fi mai

profund, lumina unui caracter dumnezeiesc va străluci mai puternic. Când orice alt sprijin va cădea, atunci se va vedea cine are o încredere dăinuitoare în Iehova. Dumnezeu va veghea asupra slujitorilor Săi să le facă bine, în timp ce vrăjmașii adevărului stau la fiecare colț, pândindu-i să le facă rău. El va fi pentru ei ca umbra unei stânci mari într-un loc pustiu.

„VREI SĂ MĂ ÎNDUPLECI”

Pavel ceruse să fie trimis înaintea Cezarului și Festus nu putea face altceva decât să-l trimită la Roma. Dar a trecut câtăva vreme până să poată fi găsită o corabie potrivită; și, cum și alți întemnițați trebuia să fie trimiși împreună cu Pavel, cercetarea cazurilor lor a mai dat loc la întârziere. Aceasta i-a oferit lui Pavel ocazia să înfățișeze motivele credinței sale înaintea bărbaților de seamă din Cezarea, cum și înaintea împăratului Agripa al II-lea, ultimul dintre Irozi.

„După câteva zile, împăratul Agripa și Berenice au sosit la Cezarea, ca să ureze de bine lui Festus. Fiindcă au stat acolo mai multe zile, Festus a spus împăratului cum stau lucrurile cu Pavel și a zis: 'Felix a lăsat în temniță pe un om, împotriva căruia, când eram eu în Ierusalim, mi s-au plâns preoții cei mai de seamă și bătrânii iudeilor, și i-au cerut osândirea.'” El a schițat împrejurările care l-au determinat pe întemnițat să ceară să fie trimis înaintea cezarului, vorbind despre recenta cercetare a lui Pavel înaintea sa și spunând că iudeii nu au adus împotriva lui Pavel nici o învinuire așa cum își închipuise el, ci „numai niște neînțelegeri cu privire la religia lor și la un oarecare Iisus, care a murit, și despre care Pavel spunea că este viu”.

Când Festus i-a vorbit despre cele întâmplate cu Pavel, Agripa a devenit interesat și a zis: „Aș vrea să aud și eu pe omul acela”. Potrivit voinței sale, s-a stabilit ca a doua zi să aibă loc o întâlnire. „A doua zi, deci, Agripa și Berenice au venit cu multă fală și au intrat în locul de ascultare împreună cu căpitani și cu oamenii cei mai de frunte ai cetății. La porunca lui Festus, Pavel a fost adus acolo.”

În cinstea oaspeților săi, Festus a căutat să facă din această ocazie o ceremonie impunătoare. Mantiile cele bogate ale procuratorului

și ale oaspeților lui, săbiile ostașilor, precum și armurile lucitoare ale comandanților lor dădeau strălucire scenei.

Și iată-l pe Pavel, încă încătușat, stând înaintea celor adunați. Ce contrast se înfățișa aici! Agripa și Berenice dețineau putere și rang și, din pricina aceasta, erau în grațiile lumii. Însă ei erau lipsiți de trăsăturile de caracter prețuite de Dumnezeu. Ei erau călcători ai Legii Sale, stricați în inimă și viață. Felul lor de purtare era o scârbă înaintea cerului.

Bătrânul întemnițat, legat cu lanțuri de ostașul ce-l păzea, nu avea în înfățișarea sa nimic care să facă lumea a-i da cinste. Totuși de acest om, în aparență fără prieteni, fără bogăție sau rang și întemnițat pentru credința sa în Fiul lui Dumnezeu, se interesa întreg cerul. Dacă s-ar fi dezvăluit slava unuia dintre solii strălucitori, fala și mândria împărătească ar fi pălit; împărații și curtenii ar fi fost trântiți la pământ, după cum fusese straja romană la mormântul Domnului Hristos.

Însuși Festus l-a prezentat pe Pavel înaintea adunării prin aceste cuvinte: „Împărate Agripa, și voi toți care sunteți de față cu noi; uitați-vă la omul acesta, despre care toată mulțimea iudeilor m-a rugat în Ierusalim și aici, strigând că nu trebuie să mai trăiască. Fiindcă am înțeles că n-a făcut nimic vrednic de moarte și fiindcă singur a cerut să fie judecat de cezar, am hotărât să-l trimit. Eu n-am nimic temeinic de scris domnului meu cu privire la el; de aceea l-am adus înaintea voastră, și mai ales înaintea ta, împărate Agripa, ca, după ce se va face cercetarea, să am ce scrie. Căci mi se pare fără rost să trimit pe un întemnițat, fără să arăt de ce este pârât”.

Apoi, împăratul Agripa i-a dat voie lui Pavel să vorbească în apărarea sa. Apostolul nu s-a intimidat în fața pompei strălucitoare sau a rangului înalt al ascultătorilor săi; căci el știa cât de neînsemnate sunt bogăția și poziția lumească. Fala și puterea pământească nu puteau nici măcar pentru o clipă să-i micșoreze curajul sau să-i răpească stăpânirea de sine.

„Mă socotesc fericit, împărate Agripa”, a declarat el, „că mă apăr astăzi înaintea ta, pentru toate lucrurile de care sunt pârât de iudei; căci tu cunoști foarte bine toate obiceiurile și neînțelegerile lor. De aceea te rog să mă ascuți cu îngăduință”.

Pavel a relatat istoria convertirii sale, de la încăpățânata necredință la credința în Iisus din Nazaret ca Mântuitor al lumii. El a descris vedenia cerească ce, la început, îl umpluse de o groază de negrăit, dar care, mai târziu, s-a dovedit a fi un izvor de cea mai mare mângâiere – o descoperire a slavei dumnezeiești, în mijlocul căreia stătea pe tron Acela pe care el Îl disprețuise și-L urăse și ai cărui urmași el căutase chiar să-i nimicească. Din ceasul acela, Pavel fusese un om nou, un sincer și zelos credincios în Iisus, ajuns aici prin harul transformator.

În mod clar și cu putere, Pavel a schițat înaintea lui Agripa evenimentele principale în legătură cu viața lui Hristos pe pământ. El a mărturisit că Mesia Cel profetizat a venit deja în persoana lui Iisus din Nazaret. El a arătat cum Scripturile Vechiului Testament declaraseră că Mesia trebuia să vină ca un om între oameni; și cum în viața lui Iisus se împliniseră toate amănunțele arătate de Moise și profeți. Pentru a mântui o lume pierdută, divinul Fiu al lui Dumnezeu a suferit crucea, disprețuind rușinea, și S-a înălțat la cer biruitor asupra morții și mormântului.

De ce pare de necrezut, întreba Pavel, ca Hristos să fi fost înviat din morți? Cândva, crezuse și el așa; dar cum ar putea să nu creadă ceea ce el însuși văzuse și auzise? La poarta Damascului, el însuși L-a privit pe Hristos cel răstignit și înviat, Același care umblase pe străzile Ierusalimului, care a murit la Golgota, a rupt legăturile morții și S-a înălțat la cer. La fel ca Iacov, Ioan, Chifa și alți ucenici, și el L-a văzut și a vorbit cu El. Glasul îi poruncise să vestească Evanghelia unui Mântuitor înviat, și cum ar fi putut el să nu asculte? În Damasc, în Ierusalim, prin toată Iudea și în regiunile îndepărtate, el dăduse mărturie despre Iisus cel răstignit, arătând tuturor claselor de oameni „să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte vrednice de pocăința lor”.

„Iată”, a declarat apostolul, „de ce au pus iudeii mâna pe mine în Templu și au căutat să mă omoare. Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua aceasta; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple; și anume că

Hristosul trebuie să pătimească și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și neamurilor.”

Toți cei adunați au ascultat ca fermecați istorisirea lui Pavel despre experiențele lui minunate. Apostolul se ocupa de subiectele lui preferate. Nimeni dintre cei care îl ascultau nu se putea îndoi de sinceritatea sa. Dar, în plină desfășurare a vorbirii sale convingătoare, a fost întrerupt de Festus, care a strigat: „Pavele, ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie”.

Apostolul a răspuns: „Nu sunt nebun, preaalesule Festus; dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate și chibzuite. Împăratul știe aceste lucruri și deoarece îi vorbesc cu îndrăzneală; căci sunt încredințat că nu-i este nimic necunoscut din ele, fiindcă nu s-au petrecut într-un colț!” Apoi, întorcându-se către Agripa, i s-a adresat direct: „Crezi tu în prooroci, împărate Agripa?... Știu că crezi”.

Adânc mișcat, pentru un moment, Agripa a pierdut din vedere pe cei din jurul său și demnitatea poziției sale. Conștient numai de adevărurile pe care le auzise, văzând numai pe umilul întemnițat stând înaintea lui ca trimis împluternicit al lui Dumnezeu, el a răspuns involuntar: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!”

Cu multă seriozitate, apostolul a răspuns: „Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu”, adăugând, în timp ce-și ridica mâinile ferecate în lanțuri, „afară de lanțurile acestea”.

Festus, Agripa și Berenice pe bună dreptate ar fi putut purta lanțurile care îl legau pe apostol. Toți erau vinovați de crime grave. Acestor vinovați li se oferise în ziua aceea mântuirea prin Numele lui Hristos. Unul, cel puțin, fusese aproape convins să primească harul și iertarea oferită. Însă Agripa respinsese îndurarea oferită, nevoind să primească crucea unui Răscumpărător răstignit.

Curiozitatea împăratului fusese satisfăcută și, ridicându-se de pe scaun, a dat să se înțeleagă că întrevederea luase sfârșit. Pe când cei ce luaseră parte se împrăștiau, ei vorbeau între ei zicând: „Omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte sau de închisoare”.

Deși era iudeu, Agripa nu împărtășea zelul bigot și prejudecata oarbă a fariseilor. El i-a zis lui Festus: „Omului acestuia i s-ar fi putut da drumul, dacă n-ar fi cerut să fie judecat de cezar”. Însă cazul fusese deferit acestui cel mai înalt tribunal și acum el nu mai era sub jurisdicția nici a lui Festus, nici a lui Agripa.

CĂLĂTORIA ȘI NAUFRAGIUL

În cele din urmă, Pavel se afla în drum spre Roma. „După ce s-a hotărât să plecăm cu corabia în Italia”, scrie Luca, „pe Pavel și pe alți câțiva întemnițați i-au dat pe mâna unui sutaș al cetei de ostași Augusta, numit Iuliu. Ne-am suit într-o corabie de la Adramit, care avea să meargă pe coasta Asiei, și am pornit. Aveam cu noi pe Aristarh Macedoneanul din Tesalonic.”

În primul secol al erei creștine, călătoria pe mare era însoțită de greutăți și primejdii deosebite. Marinarii navigau în mare parte conducându-se după poziția soarelui și a stelelor; când acestea nu apăreau și erau semne de furtună, proprietarii corăbiilor se temeau să se avânte în largul mării. Într-o anumită perioadă a anului, era aproape cu neputință să se navigheze în siguranță.

Apostolul Pavel era acum chemat să îndure experiențele pline de încercări care aveau să fie partea lui ca întemnițat în lanțuri în timpul acestei lungi și obositoare călătorii spre Italia. Un lucru a ușurat foarte mult povara soartei sale – i s-a îngăduit să fie însoțit de Luca și Aristarh. Mai târziu, în epistola sa către Coloseni, el se referea la acesta din urmă numindu-l „tovarășul meu de temniță” (Col. 4,10); Aristarh a ales să se împărtășească de întemnițarea lui Pavel, pentru ca astfel să-i poată fi de ajutor în suferințele lui.

Călătoria a început foarte bine. În ziua următoare, ei au aruncat ancora în portul Sidon. Aici, sutașul Iuliu, „care se purta omenos cu Pavel”, fiind informat că în locul acela erau creștini, „i-a dat voie să meargă pe la prietenii săi, și să fie îngrijit de ei”. Această îngăduință a fost foarte mult apreciată de apostol, a cărui sănătate lăsa de dorit.

Părăsind Sidonul, corabia a întâmpinat vânturi potrivnice; și fiind abătută din drumul ei, înaintarea se făcea încet. La Mira, în

provincia Licia, sutașul a găsit o mare corabie alexandrină, ce avea ca destinație coasta Italiei, și și-a mutat de îndată întemnițării pe ea. Însă vânturile erau încă potrivnice și corabia înainta greu. Luca scria: „Timp de mai multe zile, am mers încet cu corabia, și nu fără greutate am atins înălțimea Cnid, unde nu ne-a lăsat vântul să ne oprim. Am trecut pe la capătul Cretei, alături de Salmona. De-abia am mers cu corabia la marginea insulei, și am ajuns într-un loc numit Limanuri bune”.

În portul Limanuri bune ei au fost siliți să rămână mai multă vreme, așteptând vânturi prielnice. Iarna se apropia cu grăbire, „călătoria pe mare se făcea primejdioasă”; și cei care aveau conducerea corăbiei au trebuit să renunțe la nădejdea de a ajunge la destinație mai înainte ca sezonul de călătorit pe mare să se fi închis pentru anul acela. Singura problemă asupra căreia trebuiau să hotărască acum era aceea dacă să rămână la Limanuri bune sau să încerce a atinge un port mai prielnic în care să ierneze.

Problema aceasta a fost discutată cu multă seriozitate și, în cele din urmă, a fost adusă de sutaș înaintea lui Pavel, care câștigase respectul atât al marinarilor, cât și al ostașilor. Fără nici o ezitare, apostolul i-a sfătuit să rămână acolo unde erau. „Oamenilor”, le-a zis el, „călătoria văd că nu se va face fără primejdie și fără multă pagubă, nu numai pentru încărcătură și pentru corabie, dar chiar și pentru viețile noastre”. Însă „cârmaciul și stăpânul corăbiei” și majoritatea dintre călători și echipaj n-au vrut să primească sfatul. Fiindcă portul în care ancorase „nu era bun de iernat, cei mai mulți au fost de părere să plece cu corabia de acolo, ca să încerce să ajungă la Fenix, liman din Creta, așezat spre miazăzi-apus și spre miazănoapte-apus, ca să ierneze acolo”.

Sutașul a hotărât să urmeze părerea majorității. Prin urmare, când „începuse să sufle un vânt ușor de la miazăzi”, au pornit cu corabia din Limanuri bune, în nădejdea că în curând aveau să ajungă în portul dorit. „Dar, nu după multă vreme, s-a dezlănțuit... un vânt furtunos; corabia a fost luată de el, fără să poată lupta împotriva vântului.”

Zvârlită de furtună, corabia a trecut pe lângă mica insulă Claudia; la adăpostul ei, marinarii s-au pregătit pentru ceva mai rău. Barca

de salvare, singurul mijloc de scăpare în caz că s-ar scufunda corabia, era pe apă, legată de un odgon și în primejdie de a fi sfărâmată în orice clipă. Prima lor lucrare a fost să ridice barca la bord. S-au luat apoi toate măsurile pentru a întări corabia și a o pregăti să înfrunte furtuna. Scurta ocrotire oferită de mica insulă nu le-a folosit prea mult, căci au ajuns din nou pradă furiei furtunii.

Toată noaptea a urlat furtuna și, cu toate măsurile ce fuseseră luate, corabia a început să ia apă printr-o spărtură. „A doua zi au început să arunce în mare încărcătură din corabie.” Noaptea a venit din nou, însă vântul n-a încetat. Corabia bătută de vânt, cu catargul rupt și cu pânzele sfâșiate, era azvârlită încoace și încolo de furia vântului. În fiecare minut, se părea că scândurile corăbiei ce trosneau aveau să cedeze din cauza clătănării și smuciturilor la care erau supuse din pricina furtunii. Spărtura creștea repede și atât călătorii, cât și echipajul lucrau continuu la pompe. Nu era nici o clipă de odihnă pentru nimeni de pe bord. „A treia zi”, scrie Luca, „noi, cu mâinile noastre, am lepădat uneltele corăbiei. Soarele și stelele nu s-au văzut mai multe zile și furtuna era atât de puternică, încât la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare.”

Timp de paisprezece zile, ei au fost împinși de valuri sub un cer fără soare și fără stele. Apostolul, el însuși suferind din punct de vedere fizic, avea cuvinte de nădejde pentru cea mai întunecoasă oră și o mână de ajutor în orice situație. Prin credință, el a prins cu tărie brațul Puterii Infinite și inima lui s-a încrezut în Dumnezeu. Cât despre sine, nu avea nici o teamă; el știa că Dumnezeu avea să-l cruțe pentru a da mărturie la Roma despre adevărul lui Hristos. Însă inima lui suspina plină de milă pentru sufletele sărmame din jurul lui, păcătoase, decăzute și nepregătite să moară. În timp ce se ruga cu multă căldură lui Dumnezeu, ca viețile lor să le fie cruțate, i s-a descoperit că rugăciunea i-a fost ascultată.

Folosind un moment de potolire a furtunii, Pavel s-a suit pe covertă și, ridicându-și glasul, a zis: „Oamenilor, trebuia să mă fi ascultat și să nu fi pornit cu corabia din Creta, ca să fi scăpat de această primejdie și de această pagubă. Acum vă sfătuiesc să fiți cu voie bună; pentru că nici unul din voi nu va pieri; și nu va fi altă pierdere decât a corăbiei. Un înger al Dumnezeului, al căruia sunt

eu, și căruia Îi slujesc, mi s-a arătat azi-noapte, și mi-a zis: 'Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine'. De aceea, oamenilor, liniștiți-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla așa cum mi s-a spus. Dar trebuie să dăm peste un ostrov."

La auzul acestor cuvinte, speranța a reînviat. Atât călătorii, cât și echipajul s-au trezit din apatie. Mai era încă mult de făcut și orice lucrare ce le stătea în putere să o facă trebuia împlinită, pentru a evita distrugerea.

În a paisprezecea noapte de zbulcium pe valurile negre și învolburate, „pe la miezul nopții”, marinarii, auzind trosnituri de scânduri rupte, „au bănuț că se apropie de pământ. Au măsurat adâncimea apei și au găsit douăzeci de stânceni; au mers puțin mai departe, au măsurat-o din nou, și au găsit cincisprezece stânceni. De teamă să nu se lovească de stânci”, scrie Luca, „au aruncat patru ancore înspre cârma corăbiei, și doreau să se facă ziuă”.

La revărsatul zorilor, au întrezărit slab conturul unei coaste învăluite de furtună, însă nu putea fi văzut nici un semn terestru cunoscut. Atât de întunecos părea viitorul, încât marinarii păgâni, pierzând orice curaj, „căutau să fugă din corabie” și, prefăcându-se că fac pregătiri să arunce „ancorele înspre partea dinaintea a corăbiei”, ei își coborâseră deja barca de salvare, când Pavel, înțelegând planul lor josnic, le-a spus sutașului și ostașilor: „Dacă oamenii aceștia nu vor rămâne în corabie, nu puteți fi scăpați”. De îndată „ostașii au tăiat funiile bărcii și au lăsat-o să cadă jos”, în apă.

Momentul cel mai critic le stătea încă înainte. Din nou apostolul le-a adresat cuvinte de încurajare și i-a îndemnat pe toți, atât pe marinari, cât și pe călători, să ia și să mănânce, zicând: „Astăzi sunt paisprezece zile de când stați mereu de veghe, și n-ați luat nimic de mâncare în gură. De aceea vă rog să mâncați, căci lucrul acesta este pentru scăparea voastră; și nu vi se va pierde nici un fir de păr din cap”.

„După ce a spus aceste vorbe, a luat pâine, a mulțumit lui Dumnezeu înaintea tuturor, a frânt-o și a început să mănânce.” Atunci,

obosita și descurajata grupă de două sute șaptezeci și cinci de suflote, care, dacă nu ar fi fost Pavel, ar fi ajuns la disperare, s-a alăturat apostolului, începând să mănânce. „După ce s-au săturat, au ușurat corabia, aruncând grâul în mare.”

De acum, lumina zilei se arătase deplin, dar ei nu puteau vedea nimic după care să-și dea seama unde se află. Totuși „au văzut de departe un golf, care avea maluri nisipoase, și au hotărât să împingă corabia într-acolo, dacă va fi cu putință. Au tăiat ancorele, ca să le sloboadă în mare, și au slăbit în același timp funiile cârmelor; apoi au ridicat ventrila cea mică după suflarea vântului și s-au îndreptat spre mal. Dar au dat peste o limbă de pământ, unde s-a înfipt corabia; și partea dinainte a corăbiei s-a împlântat și stătea neclintită, pe când partea dinapoi a început să se rupă de izbitura valurilor”.

Pavel și ceilalți întemnițați erau acum amenințați de o soartă mult mai de temut decât naufragiul. Ostașii și-au dat seama că, în timp ce vor căuta să ajungă la țărm, le va fi cu neputință să-i păzească pe întemnițații care le fuseseră dați în grijă. Fiecare persoană avea să fie lăsată să facă tot ce putea spre a se salva. Totuși, dacă vreunul dintre întemnițați ar fi lipsit, viața celor care erau răspunzători de ei ar fi fost primejduită. De aceea, ostașii au fost de părere să-i omoare pe toți întemnițații. Legea romană aproba acest procedeu crud și planul ar fi fost executat de îndată, dacă nu ar fi fost vorba de cineva față de care toți erau la fel de mult îndatorați. Sutașul Iuliu știa că Pavel fusese instrumentul prin care viața tuturor celor de la bord fusese salvată și, mai mult, convins fiind că Domnul era cu el, se temea să-i facă vreun rău. De aceea, „a poruncit ca cei ce pot înota să se arunce de pe corabie în apă, și să iasă cei dintâi la pământ; iar ceilalți să se așeze unii pe scânduri, iar alții pe frânturi de corabie și așa s-a făcut că au ajuns toți teferi la uscat”. Când s-a făcut apelul, nu a lipsit nici unul.

Echipajul naufragiat a fost primit cu bunăvoință de locuitorii barbari de pe Malta. „Ne-au primit pe toți la un foc mare”, scrie Luca, „pe care-l aprinseseră din pricină că ploua și se lăsase un frig mare.” Pavel se găsea printre aceia care ajutau ca ceilalți să se simtă bine. Strângând „o grămadă de mărarici” și punându-i pe

foc, „o năpârca a ieșit afară din pricina căldurii și s-a lipit de mâna lui”. Cei care stăteau lângă el au fost cuprinși de groază; și datorită lanțului pe care-l purta și-au dat seama că Pavel era un întemnițat și au spus între ei: „Cu adevărat că omul acesta este un ucigaș, căci 'Dreptatea' nu vrea să-l lase să trăiască, măcar că a fost scăpat din mare”. Dar Pavel a scuturat năpârca în foc și nu a simțit nici un rău. Cunoscând natura sa veninoasă, oamenii se așteptau în fiecare clipă să-l vadă căzând într-o teribilă agonie. „Dar, după ce au așteptat mult și au văzut că nu i se întâmplă nimic, și-au schimbat părerea și ziceau că este un zeu.”

În timpul celor trei luni cât grupa de pe corabie a rămas la Malta, Pavel și conlucrătorii săi au folosit multe ocazii de a predica Evanghelia. Domnul a lucrat prin ei într-un mod deosebit de minunat. Datorită lui Pavel, întreaga grupă de naufragiați a fost tratată cu multă bunăvoință; au fost împlinite toate lipsurile lor și, la părăsirea Maltei, au fost aprovizionați din belșug cu tot ce le trebuia pentru călătorie. Întâmplările principale din timpul șederii lor sunt redată pe scurt de Luca în felul următor:

„În împrejurimi erau moșiile mai-marelui ostrovului, numit Publius. El ne-a primit și ne-a ospătat cu cea mai mare bunăvoință trei zile. Tatăl lui Publius zăcea atunci în pat, bolnav de friguri și de urdinare. Pavel s-a dus la el, s-a rugat, a pus mâinile peste el și l-a vindecat. Atunci au venit și ceilalți bolnavi din ostrovul acela și au fost vindecați. Ni s-a dat mare cinste, la plecarea noastră cu corabia ne-au dat tot ce ne trebuia.”

ÎN ROMA

O dată cu deschiderea navigației, sutașul și întemnițatii lui au pornit mai departe spre Roma. O corabie alexandrină, cu numele „Castor și Polux”, iernase în Malta, în drum spre apus, și pe aceasta s-au îmbarcat călătorii. Deși a fost oarecum întârziată de vânturile potrivnice, călătoria s-a terminat totuși cu bine și corabia a aruncat ancora în frumosul port Puzole, de pe coasta Italiei.

În locul acesta erau câțiva creștini, care au stăruit de apostol să rămână cu ei șapte zile, privilegiu acordat cu bucurie de către sutaș. De când primiseră epistola lui Pavel către cei din Roma, creștinii din Italia au așteptat cu dor o vizită din partea apostolului. Ei nu s-au așteptat însă să-l vadă venind ca întemnițat, însă suferințele lui n-au făcut decât ca el să le fie și mai drag. Distanța de la Puzole la Roma fiind doar de o sută șaptezeci de kilometri și portul fiind în continuă legătură cu metropola, creștinii din Roma au fost informați de venirea lui Pavel și unii dintre ei au pornit să-i iasă în întâmpinare și să-i ureze bun-venit.

În a opta zi de la debarcare, sutașul și întemnițatii lui au pornit spre Roma. Plin de bunăvoință, Iuliu i-a acordat apostolului orice favoare ce stătea în puterea lui s-o facă; însă nu putea să-i schimbe starea de întemnițat sau să-l elibereze de lanțul ce-l lega de ostașul care-l păzea. Pavel pășea cu o inimă grea către mult așteptata vizită în metropola lumii. Cât de deosebite erau împrejurările de acelea pe care le anticipase el! Oare cum avea el să vestească Evanghelia fiind în lanțuri și stigmatizat? Speranța lui de a câștiga multe suflete la adevăr în Roma părea sortită dezamăgirii.

În cele din urmă, călătorii au ajuns la Forul lui Apiu, la șazeci de kilometri de Roma. Făcându-și loc prin mulțimile care se îmbulzeau în acest important loc de comunicație, bătrânul cu părul

încărunțit, legat în lanțuri împreună cu criminali cu privirea fioroasă, a fost obiectul multor priviri disprețuitoare și subiectul multor glume josnice și batjocoritoare.

Deodată, s-a auzit un strigăt de bucurie și un bărbat s-a desprins din mulțime, căzând pe grumazul întemnițatului, îmbrățișându-l plin de bucurie, cu ochii în lacrimi, cum ar fi salutat un fiu pe un tată ce lipsise vreme îndelungată. Iarăși și iarăși scena s-a repetat, pe măsură ce, cu ochii strălucind de o iubitoare așteptare, mulți descopereau în întemnițatul în lanțuri pe acela care, la Corint, la Filipi, la Efes, le adresase cuvintele vieții.

Cum ucenicii se înghesuiau cu multă dragoste în jurul tatălui lor în Evanghelie, întreaga grupă a ajuns să nu se mai poată mișca. Ostașii au devenit nerăbdători din pricina întârzierii, însă nu au avut inima aceea ca să întrerupă această fericită întâlnire; căci și ei învățaseră, de asemenea, să-l respecte și să-l stimeze pe întemnițatul lor. Pe această față obosită și chinuită de dureri, ucenicii au văzut oglindindu-se chipul lui Hristos. Ei l-au asigurat pe Pavel că nu l-au uitat și nici n-au încetat să-l iubească și că îi sunt îndatorați pentru fericita nădejde care le-a însuflețit viața și le-a adus împăcarea cu Dumnezeu. În zelul iubirii lor, ei l-ar fi purtat pe umeri tot drumul până în cetate, dacă li s-ar fi îngăduit să aibă acest privilegiu.

Puțini își dau seama de însemnătatea acestor cuvinte ale lui Luca, și anume că, atunci când i-a văzut pe frații săi, Pavel „a mulțumit lui Dumnezeu și s-a îmbărbătat”. În mijlocul grupei de credincioși care plângeau și-și dovedeau iubirea și care nu se rușinau de lanțurile lui, apostolul L-a lăudat pe Dumnezeu cu glas tare. Norul de întristare care se lăsase asupra spiritului său dispăruse. Viața lui de creștin fusese o succesiune de încercări, suferințe și dezamăgiri, dar în ceasul acesta el se simțea răsplătit din belșug. Cu pas sigur și cu inima plină de bucurie, el și-a continuat drumul. El nu avea să se plângă de trecut și nici să se teamă de viitor. Știa că-l așteaptă lanțuri și întristări; dar mai știa că-i fusese rânduit lui să elibereze suflete de niște lanțuri cu mult mai grozave și el s-a bucurat de suferințele sale pentru cauza lui Hristos.

La Roma, sutașul Iuliu i-a predat pe deținuți căpitanului gărzii palatului. Raportul bun pe care el l-a dat despre Pavel și scrisoarea

din partea lui Festus au făcut ca apostolul să fie privit cu bunăvoință de căpitan și, în loc să fie aruncat în închisoare, i s-a îngăduit să locuiască într-o casă aparte, închiriată de el. Deși chiar și acolo era legat cu lanțuri de un ostaș, el avea libertatea să primească prieteni și să lucreze pentru înaintarea Împărăției lui Hristos.

Mulțor iudei care, cu ani în urmă, fuseseră alungați din Roma, li s-a îngăduit să se întoarcă, așa că acum se găseau acolo mulți dintre ei. Acestora, mai înainte de toate, s-a hotărât Pavel să le prezinte faptele cu privire la el și la lucrarea sa, mai înainte ca vrăjmașii lui să fi avut ocazia să-i învenineze împotriva lui. Deci, la trei zile după sosirea în Roma, el i-a chemat pe fruntașii lor și, în mod simplu și direct, le-a arătat de ce venise el la Roma ca înțemnițat.

„Fraților”, a zis el, „fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinților noștri, am fost băgat la închisoare în Ierusalim, și de acolo am fost dat în mâinile romanilor. După ce m-au supus la cercetare, ei aveau de gând să-mi dea drumul, pentru că nu era în mine nici o vină vrednică de moarte. Dar iudeii s-au împotrivit și am fost silit să cer să fiu judecat de cezar, fără să am de altfel nici un gând să părăsc neamul meu. De aceea, v-am chemat să vă văd și să vorbesc cu voi; căci din pricina nădejzii lui Israel port eu acest lanț.”

El nu a spus nimic despre suferințele pe care le îndurase din partea iudeilor și nici despre repetatele uneltiri de a-l ucide. Cuvintele lui erau marcate de prudență și bunătate. El nu a căutat să câștige de partea sa atenția și simpatia acestora, ci să apere adevărul și să susțină onoarea Evangheliei.

Drept răspuns, ascultătorii lui au declarat că ei nu primiseră nici o învinuire împotriva lui, prin scrisori publice sau particulare, și că nici unul dintre iudeii care veniseră la Roma nu-l învinuise de vreo nelegiuire. De asemenea, ei și-au exprimat o puternică dorință, aceea de a afla motivele credinței în Hristos. Ei au spus: „Știm că partida aceasta pretutindeni stârnește împotrivire”.

Fiindcă ei înșiși doreau lucrul acesta, Pavel le-a cerut să stabilească o zi când el să le prezinte adevărurile Evangheliei. La timpul hotărât, au venit mulți. „Pavel le-a vestit Împărăția lui

Dumnezeu, le-a adus dovezi și a căutat să-i încredințeze, prin legea lui Moise și prin prooroci, despre lucrurile privitoare la Iisus. Vorbirea ținea de dimineață până seara.” El și-a istorisit propria experiență și a prezentat argumente din Scripturile Vechiului Testament cu simplitate, sinceritate și putere.

Apostolul a arătat că religia nu constă din ritualuri și ceremonii, crezuri și teorii. Dacă ar fi așa, atunci omul firesc ar putea să o priceapă prin cercetare, așa cum înțelege lucrurile pământești. Pavel a învățat însă că religia este o forță practică și mântuitoare, un principiu venind în totul de la Dumnezeu, o personală experiență a puterii reînnoitoare a lui Dumnezeu asupra sufletului.

El a arătat cum Moise îndreptase atenția lui Israel asupra lui Hristos, ca fiind Profetul de care aveau să asculte; cum toți profetii au mărturisit despre El, ca fiind marele remediu hotărât de Dumnezeu pentru păcat, Cel nevinovat care avea să poarte păcatele celui vinovat. El nu le-a găsit vină în păzirea de către ei a formelor și ceremoniilor, ci le-a arătat că, în timp ce țineau serviciul ritual cu mare exactitate, ei Îl respingeau pe Acela care era antitipul întregului sistem.

Pavel a declarat că, în starea lui neconvertită, el nu Îl cunoscuse pe Hristos printr-o legătură personală, ci numai din ideea pe care el împreună cu alții și-au făcut-o cu privire la caracterul și lucrarea lui Mesia ce avea să vină. El Îl lepădase pe Iisus din Nazaret ca fiind un înșelător, deoarece nu se potrivea cu ideea pe care o avea despre El. Dar acum, vederile lui Pavel despre Hristos și lucrarea Lui erau mult mai spirituale și mai înalte, pentru că el fusese convertit. Apostolul i-a asigurat că el nu li-L prezintă pe Hristos după trup. Irod Îl văzuse pe Hristos cât Acesta fusese în trupul naturii umane; Anania Îl văzuse; Pilat, preoții și mai-marii norodului Îl văzuseră; ostașii romani Îl văzuseră. Dar ei nu L-au văzut ca Răscumpărătorul proslăvit. Pentru a-L înțelege pe Hristos prin credință, pentru a avea o cunoștință spirituală despre El, era mult mai de dorit să-L cunoști personal așa cum a fost pe pământ. Comuniunea cu Hristos de care se bucura acum Pavel era mult mai apropiată, mult mai dăinuitoare decât o simplă tovărășie pământească și omenească.

Când Pavel vorbea despre ceea ce știa și mărturisea despre ceea ce văzuse cu privire la Iisus din Nazaret, ca Nădejdea lui Israel, cei care căutau adevărul cu sinceritate se convingeau. Însă asupra unor minți, cuvintele sale au făcut o impresie care nu avea să se șteargă niciodată. Alții însă au refuzat cu încăpățănare să primească mărturia clară a Scripturilor, chiar când ea le era prezentată de unul care avea iluminarea deosebită a Duhului Sfânt. Ei nu puteau să-i combată argumentele, dar au refuzat să accepte concluziile lui.

Au trecut multe luni de la sosirea lui Pavel la Roma până ce iudeii din Ierusalim au apărut personal să-și prezinte învinuirile împotriva întemnițatului. În repetate rânduri, planurile lor fuseseră zădărnice, iar acum, că Pavel avea să fie judecat înaintea celui mai înalt tribunal al Imperiului Roman, ei nu doreau să riște o altă înfrângere. Lisias, Felix, Festus și Agripa declaraseră cu toții că sunt convinși de nevinovăția lui. Vrajmașii lui Pavel puteau spera să aibă câștig de cauză, căutând ca prin intrigă să-l influențeze pe împărat în favoarea lor. Zăbovirea avea menirea să ajute scopului lor și, în același timp, le-ar fi dat răgaz să desăvârșască și să-și execute planurile; de aceea, ei au așteptat să treacă o vreme mai înainte de a-și aduce personal învinuirile împotriva apostolului.

În providența lui Dumnezeu, această întârziere a avut ca rezultat înaintarea Evangheliei. Prin bunăvoința acelor care-l aveau în grijă pe Pavel, i se îngăduise să locuiască într-o casă spațioasă, unde putea să se întâlnească liber cu prietenii lui și unde, de asemenea, putea prezenta zilnic adevărul acelor care veneau să audă. Astfel, timp de doi ani, el a continuat lucrarea, „propovăduind Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Iisus Hristos”.

În acest timp, bisericile pe care el le întemeiase în multe țări nu fuseseră uitate. Dându-și seama de primejdiile care îi amenințau pe convertiții la noua credință, apostolul a căutat ca, pe cât îi era cu putință, să le împlinească nevoile prin scrisori de avertizare și sfaturi practice. Astfel, din Roma, el a trimis slujitori consacrați să lucreze nu numai pentru aceste biserici, ci și în câmpuri pe care el nu le vizitase. Acești lucrători, ca păstori înțelepți, au întărit

lucrarea așa de bine începută de Pavel; și apostolul, fiind mereu informat, prin continua legătură cu ei, despre mersul lucrurilor și despre primejdiile ce amenințau bisericile, putea să aibă o înțeleaptă supraveghere peste tot.

Astfel, deși în mod vădit era împiedicat de la lucrarea activă, Pavel exercita o influență mai întinsă și mai dăinuitoare decât dacă ar fi fost liber să călătorească prin biserici ca în anii de mai înainte. Ca întemnițat al Domnului, el a avut o influență mai trainică asupra iubirii fraților lui; și cuvintele sale, scrise de unul care se găsea în lanțuri pentru Hristos, impuneau o mai mare atenție și un mai mare respect decât au avut atunci când el se găsea personal printre ei. Numai după ce Pavel a fost luat dintre ei, numai atunci necredincioșii și-au dat seama cât de grele au fost poverile pe care el le purtase pentru ei. Până atunci, ei se dăduseră în mare măsură înapoi de la purtarea de răspunderi și sarcini, scuzându-se că le lipsesc înțelepciunea, tactul și energia lui neînfrântă; acum însă, lăsați în lipsa lor de experiență să învețe lecțiile de care se feriseră, ei au prețuit avertizările, sfaturile și îndrumările lui, deși nu prețuiseră lucrarea lui personală. Aflând despre curajul și credința lui în timpul îndelungatei sale întemnițări, ei au fost treziți la o mare credincioșie și la un mai mare zel pentru lucrarea lui Hristos.

Printre ajutoarele lui Pavel la Roma, erau mulți dintre primii lui tovarăși și conlucrători. Luca, „doctorul preaiubit”, care îl însoțise în călătoria sa la Ierusalim, în timpul celor doi ani de întemnițare la Cezarea și în tot timpul primejdioasei călătorii spre Roma, era și acum cu el. Timotei slujea, de asemenea, spre mângâierea și ajutarea lui. Tihic, „fratele preaiubit și slujitorul credincios, tovarășul meu de slujbă în Domnul”, a stat în chip nobil alături de apostol. Dima și Marcu erau, de asemenea, cu el. Aristarh și Epafra erau tovarășii lui de temniță (Col. 4,7-14).

De la primii ani ai vieții sale de credință până acum, experiența creștină a lui Marcu a devenit mai profundă. Studiind mai de aproape viața și moartea lui Hristos, el dobândise vederi mai clare despre lucrarea Mântuitorului, despre truda și luptele ei. Citind în rănile din mâinile și picioarele lui Hristos semnele slujirii Sale pentru omenire și până unde a trebuit să meargă lepădarea Sa de

Sine pentru a salva pe cel pierdut și pieritor, Marcu era gata să-L urmeze pe Maestru pe calea sacrificiului de sine. Acum, împărțându-și soarta lui Pavel întemnițatul, el a înțeles mai bine decât oricând mai înainte că este un câștig nespus de mare a-L câștiga pe Hristos și este o pierdere de nedescris a câștiga lumea, dar a pierde sufletul pentru a cărui mântuire a fost vărsat sângele lui Hristos. În fața încercărilor și a împotrivirilor grele, Marcu a continuat să rămână statornic, un înțelept și iubit ajutor al apostolului.

Dima, statornic pentru o vreme, a părăsit după un timp lucrarea lui Hristos. Referindu-se la aceasta, Pavel a scris: „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit” (2 Tim. 4,10). Pentru un câștig lumesc, Dima a dat în schimb orice înaltă și nobilă considerație. Ce schimb miop! Având numai bogăția sau cinstea lumească, Dima era cu adevărat sărac, oricât s-ar fi putut lăuda el că i-ar aparține; în timp ce Marcu, alegând să sufere de dragul lui Hristos, poseda bogățiile veșnice, fiind socotit în ceruri ca moștenitor al lui Dumnezeu și un împreună moștenitor cu Fiul Său.

Printre cei care își predaseră inimile lui Dumnezeu în urma lucrării lui Pavel în Roma era și Onisim, un sclav păgân care păgubise pe stăpânul său, Filimon, un credincios creștin din Colose, și fugise la Roma. În bunătatea inimii sale, Pavel a căutat să ușureze sărăcia și nenorocirea sărmanului fugar și apoi s-a străduit să facă să strălucească lumina adevărului în mintea lui întunecată. Onisim a ascultat cuvintele vieții, și-a mărturisit păcatele și a fost convertit la credința lui Hristos.

Onisim s-a făcut iubit de Pavel prin pioșia și sinceritatea sa și nu mai puțin prin grija iubitoare față de tot ce avea nevoie apostolul și prin râvna lui în înaintarea lucrării Evangheliei. Pavel a văzut în el trăsături de caracter care aveau să facă din el un bun ajutor în lucrarea misionară și l-a sfătuit să se întoarcă fără întârziere la Filimon, să-i ceară iertare și să facă planuri pentru viitor. Apostolul a făgăduit că va răspunde el pentru suma de bani de care fusese păgubit Filimon. Fiind aproape să-l trimită pe Tihic cu scrisori către diferitele biserici din Asia Mică, l-a trimis și pe Onisim cu el. Era o încercare foarte grea pentru acest serv, ca să se dea singur

în mâna stăpânului pe care-l păgubise, însă el fusese convertit pe deplin și nu s-a dat în lături de la datoria sa.

Pavel i-a încredințat lui Onisim o scrisoare către Filimon, în care, cu tactul și bunătatea lui obișnuită, apostolul a intervenit, pledând cauza sclavului pocăit, și și-a exprimat dorința de a se mai folosi de serviciile lui și pe viitor. Scrisoarea a început cu o salutare plină de iubire adresată lui Filimon ca prieten și împreună lucrător.

„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul nostru Iisus Hristos! Mulțumesc totdeauna Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele, pentru că am auzit despre credința pe care o ai în Domnul Iisus și dragostea față de toți sfinții. Îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos.” Apostolul i-a reamintit lui Filimon că fiecare gând bun și fiecare trăsătură de caracter pe care o avea se datora harului lui Hristos; numai aceasta îl făcea să se deosebească de cel stricat și păcătos. Același har poate face dintr-un criminal decăzut un copil al lui Dumnezeu și un lucrător folositor al Evangheliei.

Pavel ar fi putut insista față de Filimon asupra datoriei lui de creștin; însă el a ales mai bine limbajul rugăminții: „Așa cum sunt, bătrânul Pavel; iar acum întemnițat pentru Hristos Iisus. Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele: pentru Onisim, care altădată ți-a fost nefolositor, dar care acum îți va fi folositor și ție, și mie”.

Apostolul îi cerea lui Filimon ca, având în vedere convertirea lui Onisim, să-l primească pe sclavul pocăit ca pe propriul copil, dovedindu-i o asemenea iubire, încât acesta să aleagă să locuiască împreună cu stăpânul lui de mai înainte, „nu ca pe un rob, ci mult mai pe sus decât un rob: ca pe un frate preaiubit”. El și-a exprimat dorința de a-l reține pe Onisim, deoarece era unul care îl putea ajuta în lanțurile sale, după cum ar fi făcut chiar și Filimon, totuși el nu-i dorea serviciile decât numai dacă Filimon, din voință proprie, l-ar fi eliberat pe sclav.

Apostolul știa bine asprimea cu care stăpânii se purtau față de sclavii lor și mai știa că Filimon era foarte mânios din pricina

purtării servului său. El îi scrisese într-un fel ca să-i trezească cele mai adânci și mai calde simțăminte de creștin. Convertirea lui Onisim făcuse din el un frate de credință și orice pedeapsă aplicată acestui nou convertit avea să fie privită de Pavel ca și cum i s-ar fi aplicat lui.

Pavel a propus, de bunăvoie, să plătească el datoria lui Onisim, astfel încât cel vinovat să fie cruțat de rușinea pedepsirii și iarăși să se poată bucura de privilegiile pe care le pierduse. „Dacă mă socotești dar ca prieten al tău”, îi scrie el lui Filimon, „primește-l ca pe mine însumi. Și, dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea. Eu, Pavel, 'voi plăti' – scriu cu mâna mea.”

Ce ilustrare potrivită a iubirii lui Hristos față de păcătosul pocăit! Servul care își jefuise stăpânul nu avea nimic cu care să despăgubească. Păcătosul care Îl jefuise pe Dumnezeu de ani de slujire nu avea cu ce să-și achite datoria. Iisus S-a așezat între păcătos și Dumnezeu, spunând: Eu voi plăti datoria. Păcătosul să fie cruțat. Voi suferi Eu în locul lui.

După ce s-a oferit să ia asupra sa datoria lui Onisim, Pavel i-a amintit lui Filimon cât de mult îi datora el însuși apostolului. Îi datora ființa sa, pe sine însuși, deoarece Dumnezeu îl făcuse pe Pavel instrumentul convertirii lui. Apoi, printr-un apel plin de iubire și căldură, apostolul l-a rugat fierbinte pe Filimon ca, după cum prin facerile lui de bine înviorase pe sfinți, tot la fel el să învieze spiritul apostolului prin împlinirea acestei pricini de bucurie. „Bizuit pe ascultarea ta”, adaugă el, „știu că vei face chiar mai mult decât îți zic.”

Scrisoarea lui Pavel către Filimon arată influența Evangheliei asupra legăturilor dintre stăpân și serv. Sclavia era o instituție statornicită în întreg Imperiul Roman și în multe biserici pentru care lucrase Pavel se găseau atât stăpâni, cât și sclavi. În orașe, unde sclavii deseori întreceau cu mult numărul populației libere, legi grozav de aspre erau socotite ca necesare pentru a-i ține în supunere. Câte un roman bogat era, deseori, stăpânul a sute de sclavi, de diferite ranguri și cu educație și talente diferite. Având deplină putere asupra sufletelor și trupurilor acestor neputincioase

ființe, el putea să le aplice orice suferință pe care o alegea. Dacă unul dintre ei, din răzbunare sau voină să se apere, îndrăznește să ridice o mână împotriva stăpânului său, întreaga familie a vinovatului putea să fie sacrificată în chip nemilos. Cea mai neînsemnată greșală, vină sau nebăgare de seamă era deseori pedepsită fără îndurare.

Unii stăpâni, mai omenoși decât alții, erau mai îngăduitori față de servii lor; însă marea majoritate a bogaților și nobililor, dedați fără frâu satisfacerii plăcerilor desfrânate, pasiunilor și mâncării, făceau din sclavii lor victimele nenorocite ale capriciului și tiraniei. Tendința întregului sistem era deznădăjduit de degradantă.

Nu era lucrarea apostolului aceea de a răsturna în chip nejudicat sau dintr-o dată ordinea statornică a societății. Dacă ar fi încercat aceasta, ar fi însemnat să împiedice succesul Evangheliei. Însă el a învățat anumite principii care loveau chiar la temelia sclaviei și care, dacă ar fi fost puse în practică, în mod sigur ar fi subminat întreg sistemul. „Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Cor. 3,17), a declarat el. O dată convertit, sclavul devenea un membru al trupului lui Hristos și deci avea să fie iubit și tratat ca un frate, un împreună moștenitor cu stăpânul său al binecuvântărilor lui Dumnezeu și al privilegiilor Evangheliei. Pe de altă parte, servilor le era dat sfatul să-și împlinească datoriile „nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu” (Ef. 6,6).

Creștinismul face o legătură de strânsă unire între stăpân și sclav, împărat și supus, slujitor al Evangheliei și păcătos decăzut care a găsit în Hristos curățirea de păcat. Ei au fost spălați în același sânge, înviorați de același Duh și ei sunt făcuți una cu Iisus Hristos.

CASA CEZARULUI

Evangelhia a atins totdeauna cea mai mare biruință a ei în rândurile claselor celor mai umile. „Care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales” (1 Cor.1,26). Nu ar fi fost de așteptat ca Pavel, un întemnițat sărman și lipsit de prieteni, să fie în stare a câștiga atenția claselor bogate și de rang mare dintre cetățenii romani. Pentru aceștia, viciul prezenta toate momelile strălucitoare și le robea voința. Însă, dintre truditele și lipsitele victime ale împilării lor, chiar dintre sărmanii sclavi, mulți au ascultat cu bucurie cuvintele lui Pavel și, în credința lui Hristos, au găsit o nădejde și o pace care i-au înviorat sub povara soartei lor.

Cu toate că lucrarea apostolului a început cu cei umili și de jos, influența sa s-a extins până când a ajuns chiar și la palatul împăratului.

În vremea aceea, Roma era metropola lumii. Mândrii cezari dădeau legi aproape pentru toate neamurile de pe pământ. Împărat și curtean erau sau necunoscători ai umilului Nazarinean, sau Îl priveau cu ură și derâdere. Totuși, în mai puțin de doi ani, Evangelhia și-a făcut drum de la casa umilă a întemnițatului până la saloanele imperiale. Pavel este ținut în lanțuri ca un făptuitor de rele; „dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat” (2 Tim. 2,9).

În anii dinainte, apostolul vestise în public credința lui Hristos cu o putere câștigătoare; și, prin semne și minuni, el dăduse o dovadă de netăgăduit despre caracterul ei divin. Cu o fermitate plină de noblețe, el se ridicase înaintea înțelepților Greciei și, prin cunoștința și înțelepciunea vorbirii sale, zdrobise argumentele mândrei filozofii. Cu un curaj îndrăzneț, el a stat înaintea regilor și guvernatorilor și le-a vorbit despre neprihănire, cumpătare și judecata ce avea să vină, până acolo încât mândrii cârmuitori s-au cutremurat, ca și cum ar fi privit grozăviile zilei lui Dumnezeu.

Nu tot asemenea ocazii îi erau date acum apostolului, care era mărginit la locuința sa, putând să vestească adevărul numai la aceia care îl căutau acolo. El nu a avut, asemenea lui Moise și lui Aaron, o poruncă divină de a merge înaintea desfrânatului împărat, să mustre cruzimea și împilarea lui în Numele marelui EU SUNT. Totuși, chiar în vremea când principalul apărător al adevărului era în mod clar izolat, rupt de orice lucrare publică, o mare biruință a fost câștigată pentru Evanghelie; căci, chiar din casa împăratului, au fost adăugați bisericii noi membri.

Nicăieri nu putea să existe o atmosferă mai nepotrivită pentru creștinism ca la curtea Romei. Nero părea să fi șters din sufletul său și ultima urmă de divinitate, ba chiar de simțământ omenesc, pentru a purta asupra-și însemnele lui Satana. Sfetnicii și curtenii lui, în genere, aveau același caracter ca al lui – cruzi, decăzuți și stricați. După toate aparențele, era cu neputință pătrunderea creștinismului în curtea și în palatul lui Nero.

Totuși, în cazul acesta, ca în multe altele, s-a adeverit ca fiind adevărată susținerea lui Pavel că armele cu care lupta el erau „întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Cor. 10,4). Chiar și în casa lui Nero au fost câștigate trofee ale crucii. Dintre ticăloșii care înconjurau un împărat ticălos, au fost câștigați convertiți care au devenit fii ai lui Dumnezeu. Aceștia nu erau creștini în ascuns, ci pe față. Ei nu se rușinau de credința lor.

Prin ce mijloace a intrat creștinismul și s-a realizat o bază temeinică a lui acolo unde părea cu neputință să fie primit? În Epistola sa către Filipeni, Pavel atribuie succesul său în câștigarea de convertiți din casa lui Nero propriei întemnițări. Temându-se ca nu cumva să se creadă că întristările sale împiedicaseră înaintarea Evangheliei, el îi asigura: „Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei” (Filip. 1,12).

Când au aflat pentru prima dată că Pavel avea să viziteze Roma, bisericile creștine nădăjduiau la un triumf măreț al Evangheliei în această cetate. Pavel dusesese adevărul în multe țări; el îl vestise în cetăți mari. Oare nu putea acest apărător al credinței să aibă succes în câștigarea de suflete la Hristos chiar și în metropola lumii? Dar

nădejile lor au fost sfărâmate la vestea că Pavel plecase la Roma ca întemnițat. Ei au sperat plini de încredere să vadă că Evanghelia, o dată statornicită în acest mare centru, se va întinde cu repeziciune la toate neamurile și va deveni o putere biruitoare pe pământ. Cât de mare le era dezamăgirea! Așteptările omenești dăduseră greș, însă nu și planurile lui Dumnezeu.

Nu prin predicile lui Pavel, ci prin lanțurile sale a fost atrasă atenția curții asupra creștinismului. Ca întemnițat, el a sfărâmat din sufletele multora lanțurile care-i țineau în robia păcatului. Și aceasta nu era totul. El declară: „Cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu” (Filip. 1, 14).

Răbdarea și voința lui Pavel din timpul îndelungatei și nedreptei lui întemnițări, curajul și credința lui erau o continuă predică. Spiritul lui, atât de deosebit de spiritul lumii, dădea mărturie că o putere mai mare decât aceea a pământului era prezentă cu el. Prin exemplul său, creștinii erau îndemnați la o și mai mare râvnă ca apărători ai lucrării, din a cărei activitate publică Pavel fusese scos. În felul acesta, lanțurile lui Pavel aveau influență, așa că, atunci când puterea și utilitatea lui păreau înlăturate și când, după toate aparențele, el putea face cel mai puțin, atunci el a strâns snopi pentru Hristos din câmpuri din care se părea că era cu totul înlăturat.

Înainte de încheierea acestor doi ani de întemnițare, Pavel a fost în stare să spună: „În toată curtea împărătească, și pretutindeni aiurea, toți știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Iisus Hristos”; și printre cei care trimiteau salutări filipenilor, el amintește în mod deosebit, pe „cei din casa cezarului” (Fil. 1,13; 4,22).

Atât răbdarea, cât și curajul își au biruințele lor. Prin smerenie în încercări, nu mai puțin prin îndrăzneală în acțiune, suflete pot fi câștigate la Hristos. Creștinul care dovedește răbdare și voioșie în lipsuri și suferință, care întâmpină chiar moartea cu pacea și liniștea unei credințe neșovăielnice, poate săvârși pentru Evangheliie mult mai mult decât ar fi putut săvârși printr-o viață lungă de lucrare credincioasă. Deseori, când slujitorul lui Dumnezeu este scos din împlinirea activă a datoriei, măsură tainică pe care vederea

noastră mioapă ar deplânge-o, este hotărâtă de Dumnezeu pentru împlinirea unei lucrări ce altfel nu ar fi fost făcută niciodată.

Urmașul lui Hristos să nu creadă că, atunci când nu mai este în stare să lucreze în mod public și activ pentru Dumnezeu și adevărul său, nu mai are de făcut nici o lucrare și că nu mai poate dobândi nici o răsplată. Adevărații martori ai lui Hristos nu sunt niciodată dați la o parte. Atunci când sunt sănătoși și când sunt bolnavi, când sunt în viață sau când sunt morți, Dumnezeu îi folosește încă. Când, datorită răutății lui Satana, urmașii lui Hristos au fost prizoniți, iar lucrarea lor neobosită, împiedicată, când au fost aruncați în închisoare sau târați la eșafod sau la rug, aceasta s-a întâmplat pentru ca adevărul să dobândească o biruință și mai mare. Când acești credincioși au sigilat mărturia vieții cu sângele lor, suflete care până atunci stăteau la îndoială și în nesiguranță au fost convinse despre credința lui Hristos și, pline de curaj, au luat poziție pentru El. Din cenușa martirilor a răsărit un îmbelșugat seceriș pentru Dumnezeu.

Râvna și credinșia lui Pavel și ale conlucrătorilor săi, nu mai puțin decât credința și ascultarea acestor convertiți la creștinism, în împrejurări atât de potrivnice, alcătuiesc o muștrare față de trândăvia și lipsa de credință în lucrarea de slujire a lui Hristos. Apostolul și conlucrătorii săi ar fi putut argumenta că ar fi fost un lucru zadarnic să cheme la pocăință și la credința în Hristos pe slujitorii lui Nero, supuși, așa cum erau, celor mai crunte ispite, înconjurați de piedici grozav de mari și expuși unei împotriviri nemiloase. Chiar dacă ar fi fost convinși în privința adevărului, cum ar fi putut ei să-i dea ascultare? Dar Pavel nu a judecat în felul acesta; în credință, el a prezentat acestor suflete Evanghelia; și printre aceia care au auzit au fost unii care s-au hotărât să asculte de ea cu orice preț. Neținând seama de piedici și primejdii, ei erau gata să primească lumina și să se încreadă în Dumnezeu, care să-i ajute ca lumina lor să lumineze și pe alții.

Nu numai că au fost convertiți, câștigați la adevăr, chiar din casa cezarului, dar, după convertirea lor, ei au rămas în acea casă. Ei nu se simțeau liberi să-și părăsească posturile datoriei lor pentru că situațiile din jurul lor nu le mai erau potrivite. Adevărul îi gășise

acolo și ei au rămas acolo, pentru ca, prin viața și caracterul lor schimbat, să dea mărturie despre puterea transformatoare a noii credințe.

Este cineva ispitit să facă din împrejurările în care se găsește o scuză de a nu mărturisi pe Hristos? Să cugete la situația ucenicilor din casa cezarului – decăderea morală a împăratului, desfrâul de la curte. Cu greu ne putem închipui împrejurări mai nefavorabile unei vieți religioase și care să atragă după sine un sacrificiu sau împotriviri mai mari decât acelea în care s-au găsit acești convertiți. Cu toate acestea, în mijlocul greutăților și primejdiilor, ei au rămas credincioși. Din pricina predicilor care par de netrecut, creștinul poate căuta să se scuze și să nu asculte adevărul așa cum este el în Iisus; dar el nu poate aduce nici o scuză care să reziste cercetării. Dacă ar putea face aceasta, atunci el ar dovedi că Dumnezeu este nedrept, pentru că El a stabilit pentru copiii Săi niște condiții de mântuire pe care ei nu le pot împlini.

Cel care este hotărât în inima sa să-I slujească lui Dumnezeu va găsi ocazia de a da mărturie pentru El. Greutățile nu vor avea putere să-l împiedice pe acela care este hotărât să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa. În puterea câștigată prin rugăciune și cercetarea Cuvântului, ei vor umbla după virtute și vor lepăda viciul. Privind la Iisus, Începătorul și Desăvârșitorul credinței, care a îndurat împotrivirea păcătoșilor față de Sine, credinciosul va întâmpina curajos defaima și derâderea. Ajutor și har îndestulător în orice împrejurare sunt făgăduite de Acela al cărui cuvânt este adevăr. Brațele Sale veșnice cuprind sufletul care se îndreaptă spre El după ajutor. Ne putem încrede cu toată siguranța în grija Sa, spunând: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine” (Ps. 56,3). Dumnezeu Își va împlini făgăduințele față de toți aceia care își pun încrederea în El.

Prin exemplul Său, Mântuitorul a arătat că urmașii Săi pot fi în lume și totuși nu din lume. El nu a venit să Se împărtășească de plăcerile ei amăgitoare, să fie stăpânit de obiceiurile ei și să urmeze practicile ei, ci să facă voia Tatălui Său, să caute și să mântuiască ce era pierdut. Cu această țintă înaintea sa, creștinul poate rămâne nemolipsit în orice împrejurare. Oricare ar fi situația sau împreju-

rările, mai înalte sau mai umile, el va manifesta puterea adevăratei religii printr-o credincioasă îndeplinire a datoriei.

Nu scutit de încercare, ci în mijlocul ei se dezvoltă caracterul creștin. Dând piept cu refuzul și împotrivirea, urmașul lui Hristos ajunge la o mai mare veghere și la o mai serioasă rugăciune către Ajutorul cel puternic. Cercările cele aspre, îndurate prin harul lui Dumnezeu, dezvoltă răbdare, vigilență, putere morală și o profundă și dăinuitoare încredere în Dumnezeu. Triumful credinței este ceea ce-l face în stare pe cel care o trăiește să sufere și să fie tare; să se supună și astfel să biruie; să fie dat morții toată ziua și totuși să trăiască; să poarte crucea și astfel să câștige cununa slavei.

SCRISORI DIN ROMA

De la începutul experienței sale creștine, apostolului Pavel i s-au dat ocazii deosebite de a învăța voia lui Dumnezeu cu privire la urmașii lui Iisus. El „a fost răpit până în al treilea cer”, „în rai, și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească”. El însuși recunoaște că a primit „din partea Domnului” „multe vedenii și descoperiri”. Înțelegerea din partea sa a principiilor adevărului Evangheliei era la fel ca a „acestor apostoli așa de minunați” (2 Cor. 12,2.4.1.11). El avea o înțelegere clară despre „Lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea” dragostei „lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Ef. 3,18.19).

Pavel nu a putut spune tot ce a văzut în vedenie; căci printre ascultătorii săi erau unii care ar fi dat un înțeles greșit cuvintelor lui. Dar ceea ce îi fusese descoperit l-a făcut în stare să lucreze ca un conducător și un învățător înțelept și, de asemenea, a dat formă soliilor pe care el, în anii de mai târziu, le-a trimis bisericilor. Impresia pe care el a primit-o când a fost în viziune l-a urmărit totdeauna, făcându-l în stare să dea o reprezentare corectă a caracterului creștin. Atât prin grai, cât și prin scris, el a purtat o solie care de atunci a adus ajutor și a întărit biserica lui Dumnezeu. Credincioșilor de azi, această solie le vorbește în mod clar despre primejdiile ce vor amenința biserica și despre învățăturile false cărora vor avea să le facă față.

Dorința apostolului pentru aceia cărora el le adresa epistolele sale de sfătuire și îndemnare era aceea ca ei să nu mai fie „copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură”, ci să ajungă cu toții „la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății

lui Hristos”. El îi ruga călduros pe aceia care erau urmași ai lui Iisus și care trăiau între păgâni „să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu... în urma împietririi inimii lor”, ci „cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărați vremea” (Ef. 4,14.13.17.18; 5,15.16). El i-a încurajat pe credincioși să privească înainte spre momentul când Hristos, care a iubit „Biserica Sa și S-a dat pe Sine pentru ea”, va înfățișa „înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” – o biserică „sfântă și fără prihană” (Ef. 5,25.27).

Soliile acestea, scrise nu cu o putere de om, ci de Dumnezeu, cuprind lecții care ar trebui să fie studiate de toți și care se vor dovedi de folos să fie deseori repetate. În ele este arătată evlavia practică, sunt prezentate principiile care trebuie să fie urmate de fiecare și în care este în mod clar arătată calea care duce la viața veșnică.

În epistola „către sfinții și frații credincioși în Hristos, care sunt în Colose”, scrisă pe când era în temnițat la Roma, Pavel amintește despre bucuria sa pentru statornicia lor în credință, vești ce-i fuseseră aduse de Epafras, care, după cum scrie apostolul, „ne-a vorbit despre dragostea voastră în Duhul. De aceea și noi”, continuă el, „din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie”.

În felul acesta, Pavel a pus în cuvinte dorința sa față de credincioșii coloseni. Cât de înalt este idealul pe care aceste cuvinte îl înfățișează înaintea urmașului lui Hristos! Ele arată minunatele posibilități ale vieții creștine și face clar că nu este nici o limită a binecuvântărilor pe care copiii lui Dumnezeu le pot primi. Crescând continuu în cunoașterea lui Dumnezeu, ei pot înainta

din putere în putere, din înălțime în înălțime, în experiența creștină, până când, prin „tăria slavei Lui”, ei sunt învredniciți să aibă „parte de moștenirea sfinților în lumină”.

Apostolul L-a proslăvit pe Hristos înaintea fraților săi, ca fiind Acela prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile și prin care El a lucrat și răscumpărarea lor. El a declarat că mâna care susține lumile în spațiu și ține în deplină rânduială și activitate neîntreruptă toate lucrurile din întreg universul lui Dumnezeu este mâna care a fost pironită pe cruce pentru ei. „Prin El”, scria Pavel, „au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domni, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.” „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și faptele voastre rele, El v-a îmbrăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină.”

Fiul lui Dumnezeu S-a plecat în umilință spre a ridica pe cel căzut. Pentru aceasta, El a părăsit lumile necăzute din înălțime, pe cele nouăzeci și nouă care Îl iubeau, și a venit pe acest pământ spre a fi „străpuns pentru păcatele noastre” și zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Is. 53,5). În toate privințele, El a fost făcut asemenea fraților Săi. El a devenit trup, așa cum suntem noi. El știa ce înseamnă să fii flămând, însetat și obosit. El era întărit prin hrană și reînviat prin somn. El era străin și călător pe pământ – în lume, dar nu din lume; ispitit și încercat, așa cum sunt ispitiți și încercați bărbații și femeile de azi, trăind totuși o viață fără păcat. Bland, milos, plin de împreună simțire față de alții, întotdeauna atent față de alții, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu. „Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1,4).

Înconjurați de practicile și de influențele păgânismului, credincioșii coloseni erau în primejdia de a fi abătuți de la simplitatea Evangheliei, iar Pavel, avertizându-i împotriva acestui lucru, le îndreaptă atenția către Hristos, ca singura Călăuză sigură. „Vreau”, scria el, „în adevăr să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din

Laodicea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup; pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.

Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare... Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Iisus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.”

Hristos profetizase că se vor ridica mulți amăgitori, prin a căror influență fărâdelegea se va înmulți și „dragostea celor mai mulți se va răci” (Mat. 24,12). El îi avertizase pe ucenici că biserica va fi într-o mai mare primejdie din cauza acestui rău decât din pricina prigoanei din partea vrăjmașilor lor. În repetate rânduri, el i-a avertizat pe credincioși împotriva acestor învățători falși. De această primejdie, mai mult decât oricare alta, ei trebuiau să se păzească; pentru că, prin primirea învățătorilor falși, ei aveau să deschidă ușa la rătăcirii prin care vrăjmașul avea să întunece simțul spiritual și să clatine încrederea celor nou-veniți la credința Evangheliei. Hristos era măsura prin care ei trebuiau să probeze învățăturile ce li se aduceau. Ei trebuiau să respingă tot ce nu era în armonie cu învățăturile Sale. Hristos răstignit pentru păcat, Hristos înviat din morți, Hristos înălțat în slavă – aceasta era știința mântuirii pe care aveau să o învețe și să o predice ei.

Avertizările Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la primejdiile care înconjurau biserica creștină sunt și pentru noi astăzi. Ca în zilele apostolilor, oamenii încearcă și azi ca, prin tradiție și filozofie, să distrugă credința în Scripturi, iar prin simțămintele plăcute ale „înaltei critici”, ale evoluției, ale spiritismului, ale teosofiei și ale panteismului, vrăjmașul neprihănirii caută să îndrume suflete spre cărări oprite. Pentru mulți, Biblia este o candelă fără untdelemn,

pentru că ei și-au îndrumat mințile spre căile credinței speculative, care aduce ca roade o greșită înțelegere și confuzie. Lucrarea „înaltei critici”, disecând, presupunând și reclădind, nimicește credința în Biblie, ca o descoperire divină. Ea jefuiește Cuvântul lui Dumnezeu de puterea de a-i călăuzi, înălța și inspira pe oameni. Prin spiritism, mulțimi de oameni sunt învățați să creadă că dorința este legea cea mai înaltă, că desfrâul este libertate și omul este răspunzător numai față de sine însuși.

Urmașul lui Hristos va fi confruntat cu „vorbiri amăgitoare” împotriva cărora apostolul îi avertiza pe credincioșii coloseni. El va întâmpina interpretările spiritiste ale Scripturii, dar nu trebuie să le primească. Glasul lor trebuie să se audă vestind cu claritate adevărurile veșnice ale Scripturilor. Ținându-și ochii ațintiți la Hristos, el trebuie să pășească mereu înainte pe calea arătată, neluând în seamă nici o idee care nu este în armonie cu învățătura Domnului Iisus. Adevărul lui Dumnezeu ar trebui să alcătuiască subiectul cugetării și meditării sale. El trebuie să privească Biblia ca fiind glasul lui Dumnezeu ce-i vorbește direct. În felul acesta, va găsi înțelepciunea care este divină.

Cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum este ea descoperită în Hristos, este cunoașterea pe care trebuie să o aibă toți aceia care sunt mântuiți. Aceasta este cunoașterea care lucrează transformarea caracterului. Primită în inimă, ea va aduce înnoirea sufletului după chipul lui Hristos. Aceasta este cunoașterea la care Dumnezeu îi cheamă pe copiii Săi pentru a o primi, afară de care toate celelalte nu sunt decât deșertăciune și nimicnicie.

În fiecare generație și în fiecare țară, adevărata temelie pentru clădirea caracterului a fost aceeași – principiile cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu. Singura cale sigură și temeinică este aceea de a face ceea ce spune Dumnezeu. „Orânduiri Domnului sunt drepte” și „cel ce se poartă așa, nu se clatină niciodată” (Ps. 19,8; 15,5).
346 Cu acest Cuvânt al lui Dumnezeu au întâmpinat apostolii teoriile mincinoase ale zilelor lor, spunând: „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă” (1 Cor. 3,11).

La vremea convertirii și botezului lor, credincioșii coloseni au făgăduit să dea la o parte credințele și obiceiurile care până atunci

făcuseră parte din viața lor și să fie credincioși supunerii lor față de Hristos. În epistola sa, Pavel le reamintește despre aceasta și stăruie călduros de ei să nu dea uitării faptul că, pentru a-și ține făgăduința dată, ei trebuiau să depună eforturi continue împotriva lucrurilor rele care aveau să caute să pună stăpânire pe ei. „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.”

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5,17). Prin puterea lui Hristos, bărbați și femei au sfărâmat lanțurile obiceiurilor păcătoase. Ei au renunțat la egoism. Cel profan a ajuns evlavios, bețivul, cumpătat, cel desfrânat, curat. Sufletele care au purtat asemănarea cu Satana au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu. Această schimbare este în ea însăși minunea minunilor. O schimbare săvârșită prin Cuvânt este una dintre cele mai profunde taine ale Cuvântului. Noi nu o putem înțelege; nu putem decât să credem, așa după cum spun Scripturile, că ea este „Hristos în voi, nădejdea slavei”.

Când Spiritul lui Dumnezeu stăpânește mintea și inima, sufletul convertit izbucnește într-o cântare nouă; căci el își dă seama că în viața sa făgăduința lui Dumnezeu a fost împlinită, că fărădelegea sa a fost iertată și că păcatul său a fost acoperit. El trăise pocăința față de Dumnezeu pentru călcarea Legii divine și credința față de Hristos, care a murit pentru îndreptățirea omului. „Fiindcă suntem socotiți îndreptățiți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos” (Rom. 5,1).

Dar, deși a ajuns la această experiență, nu înseamnă că de aici încolo creștinii trebuie să-și încrucișeze mâinile, mulțumiți cu ceea ce a fost săvârșit față de ei. Cel care s-a hotărât să intre în împărăția spirituală își va da seama că toate puterile și patimile unei naturi nerenăscute, susținute de puterile împărăției întunericului, stau împotriva lui. Zilnic, el trebuie să-și reînnoiască consacrarea, zilnic să ducă bătălia cu răul. Obiceiurile cele vechi, înclinațiile moștenite către rău se vor lupta să stăpânească și față de acestea el trebuie

mereu să se păzească, luptându-se prin puterea lui Hristos pentru a dobândi biruința.

„De aceea, omorâți măduarele voastre care sunt pe pământ”, scrisese Pavel colosenilor, pentru că „din numărul lor erați și voi odinioară, când trăiați în aceste păcate. Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură... Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători.”

Epistola către Coloseni este plină de cele mai valoroase lecții pentru toți aceia care sunt angajați în slujirea lui Hristos, lecții care arată unicitatea țintei și înălțimea scopului care va fi văzut în viața aceluia care, în mod drept, reprezintă pe Mântuitorul. Renunțând la tot ce l-ar împiedica să înainteze pe calea propășirii sau care ar abate picioarele altora de pe calea cea strâmtă, credinciosul va dovedi în viața sa zilnică îndurare, bunătate, blândețe, îngăduință și iubirea lui Hristos.

Puterea unei vieți mai înalte, mai curate și mai nobile este lucrul de care avem cea mai mare nevoie. Lumea stăpânește prea mult cugetarea noastră, în timp ce Împărăția cerurilor, prea puțin.

În strădaniile sale de a atinge, pentru sine, idealul lui Dumnezeu, creștinul nu are nimic de care să dispere. Desăvârșirea morală și spirituală, prin harul și puterea lui Hristos, este făgăduită tuturor. Iisus este izvorul puterii, fântâna vieții. El ne duce la Cuvântul Său și din pomul vieții ne pune înaintea frunze pentru tămăduirea sufletelor bolnave de păcat. El ne conduce la tronul lui Dumnezeu și ne pune în gură o rugăciune prin care suntem aduși într-o mai strânsă legătură cu Sine. Spre binele nostru, El pune la lucru mijloacele atotputernice ale cerului. La fiecare pas, noi luăm contact cu puterea Sa vie.

Dumnezeu nu pune nici o limită înaintării acelor care doresc să fie „umpluți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească”. Prin rugăciune, prin veghere, prin creștere în cunoștință și pricepere, ei vor fi „întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria Lui”. Astfel, ei sunt pregătiți să lucreze pentru alții. Este planul lui Dumnezeu acela ca ființe omenești curățite și sfințite să alcătuiască mânia Sa ajutătoare. Pentru acest mare privilegiu se cuvine să-I mulțumim Aceluia care ne-a învrednicit să avem „parte de moștenirea sfinților în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui”.

Epistola lui Pavel către Filipeni, la fel ca aceea către Coloseni, a fost scrisă pe când el era înțemnițat la Roma. Biserica din Filipi trimisese daruri lui Pavel prin Epafrodit, pe care Pavel îl numește „fratele și tovarășul meu de lucru și de luptă, trimisul și slujitorul vostru pentru nevoile mele”. Pe când se găsea în Roma, Epafrodit s-a îmbolnăvit „aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el”, scria Pavel, „și nu numai de el, ci și de mine, ca să n-am întristare peste întristare”. Auzind despre îmbolnăvirea lui Epafrodit, credincioșii din Filipi s-au neliniștit din pricina lui, iar Pavel s-a hotărât să îl trimită înapoi. El „dorea fierbinte ca să vă vadă pe toți; și era foarte mâhnit, pentru că aflaserăți că a fost bolnav... L-am trimis dar cu atât mai în grabă, ca să-l vedeți și să vă bucurați iarăși, și să fiu și eu mai puțin mâhnit. Primiți-l deci în Domnul, cu toată bucuria; și prețuiți pe astfel de oameni. Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte și și-a pus viața în joc, ca să împlinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine”.

Prin Epafrodit, Pavel le-a trimis credincioșilor filipeni o epistolă, în care le mulțumea pentru darurile trimise lui. Dintre toate bisericile, aceea din Filipi fusese cea mai darnică în aprovizionarea lui Pavel cu ceea ce-i lipsea. „Știți voi înșivă, filipenilor”, spunea apostolul în epistola sa, „că la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nici o Biserică n-a avut legătură cu mine în ce privește 'darea' și 'primirea' afară de voi. Căci mi-ați trimis în Tesalonic, o dată, și chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele. Nu că umblu după daruri. Dimpotrivă, umblu după câștigul care

prisosește în folosul vostru. Am de toate și sunt în belșug. Sunt bogat, de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimis... un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu.”

„Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos! Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie pentru partea, pe care o luați la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum. Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Iisus Hristos. Este drept să gândesc astfel despre voi toți, fiindcă vă port în inima mea, întrucât, atât în lanțurile mele, cât și în apărarea și întărirea Evangheliei, voi sunteți toți părtași aceluiași har. Căci martor îmi este Dumnezeu că vă iubesc pe toți... Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Iisus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.”

Harul lui Dumnezeu l-a susținut pe Pavel în timpul înmăștișării sale, făcându-l în stare să se bucure în necaz. Plin de încredere și asigurare, el le-a scris fraților filipeni că înmăștișarea sa a avut ca rezultat înaintarea Evangheliei. „Vreau să știți, fraților”, declara el, „că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. În adevăr, în toată curtea împărătească, și pretutindeni aiurea, toți știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Iisus Hristos. Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.”

Această experiență a lui Pavel este o lecție pentru noi, căci ea descoperă calea lui Dumnezeu de a lucra. Domnul poate scoate o biruință din ceea ce nouă ni s-ar părea că este un obstacol și o înfrângere. Noi suntem în primejdie de a-L uita pe Dumnezeu, de a privi la lucrurile care se văd în loc să ne ațintim ochiul credinței la lucrurile care nu se văd. Când vine nenorocirea sau restriștea, suntem gata să-L învinuim pe Dumnezeu de neglijență sau cruzime. Dacă El socotește de folos să întrerupă activitatea noastră

folositoare în unele domenii, murmurăm fără să stăm să cugetăm că poate în felul acesta Dumnezeu lucrează spre binele nostru. Trebuie să învățăm că pedeapsa face parte din marele Său plan și că sub toiajul întristării creștinul poate face uneori mult mai mult pentru Domnul decât atunci când este angajat în slujirea activă.

Fiind pentru ei o pildă de viață creștină, Pavel îndreaptă atenția filipenilor spre Hristos, care, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”.

„Astfel dar, preaiubiților”, continuă el, „după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unei neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar.”

Aceste cuvinte au rămas scrise pentru a fi de ajutor oricărui suflet care se luptă. Pavel ține mai sus măsura desăvârșirii și ne arată cum poate fi atinsă. „Duceți până la capăt mântuirea voastră”, spune el, „căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi.”

Lucrarea de dobândire a mântuirii este o lucrare de conlucrare. Trebuie să existe conlucrare între Dumnezeu și păcătosul pocăit. Acest lucru este necesar pentru formarea unor principii drepte în caracter. Omul trebuie să depună eforturi serioase pentru a învinge ceea ce-l împiedică să atingă desăvârșirea. Dar, pentru a ajunge la biruință, el este în totul dependent de Dumnezeu. Doar strădania omului nu este suficientă. Fără ajutorul puterii divine, ea nu slujește la nimic. Dumnezeu lucrează, dar trebuie să lucreze și omul. Împotrivirea față de ispită trebuie să vină de la om, care trebuie să-și

tragă puterea de la Dumnezeu. Pe de o parte, o infinită înțelepciune, milă și putere; pe de alta, slăbiciune, păcătoșenie, totală neputință.

Dumnezeu dorește să avem stăpânire asupra noastră. Însă El nu ne poate ajuta fără consimțământul și conlucrarea noastră. Duhul Sfânt lucrează prin puterile și însușirile date omului. Prin noi înșine nu suntem în stare să ducem gândurile, dorințele și înclinațiile noastre în armonie cu voința lui Dumnezeu; dar, dacă suntem dispuși să fim făcuți binevoitori, Mântuitorul va împlini aceasta pentru noi, răsturnând „izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu” și orice gând El îl face „rob ascultării de Hristos” (2 Cor. 10,5).

Cel care vrea să clădească un caracter tare și simetric, care dorește să fie un creștin bine echilibrat trebuie să-I dea totul lui Hristos și să facă totul pentru El, căci Mântuitorul nu va primi o slujire împărțită. Zilnic trebuie să învețe ce înseamnă predare de sine. El trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, să-l înțeleagă și să asculte de preceptele lui. În felul acesta, el poate atinge standardul desăvârșirii creștine. Zi de zi, Dumnezeu lucrează cu el, desăvârșindu-i caracterul care va trebui să stea tare în timpul cercării finale. Zi de zi, credinciosul realizează înaintea oamenilor și a îngerilor un experiment sublim, arătând ce poate face Evanghelia pentru ființele omenești căzute.

„Eu nu cred că l-am apucat încă”, scrie Pavel; „dar fac un singur lucru; uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Iisus.”

Pavel a făcut multe lucruri. De când și-a consacrat devotamentul lui Hristos, viața sa a fost plină de o slujire neobosită. Din cetate în cetate, din țară în țară, el a călătorit, spunând istoria crucii, câștigând convertiți la Evanghelia și întemeind biserici. El se îngrijea neconținut de aceste biserici și le-a scris multe scrisori

352 povățuitoare. Uneori, lucra în meseria sa pentru a câștiga pâinea cea de toate zilele. Dar, în toată viața sa plină de o neîncetată activitate, Pavel nu a pierdut niciodată din vedere unica mare țintă – să stăruie în alergare către premiul mării sale chemări. O singură țintă păstra el continuu înaintea sa – să fie credincios Celui care i

S-a descoperit la porțile Damascului. Nimic nu a avut puterea să-l abată de la această țință. Să proslăvească crucea de pe Golgota – acesta era motivul în totul captivant care îi inspira cuvintele și faptele.

Ținta cea mare care l-a constrâns pe Pavel să stăruie în alergarea sa, în ciuda greutăților și dificultăților, ar trebui să-l determine pe fiecare lucrător să se consacre pe deplin slujirii lui Dumnezeu. Atracțiile lumii vor fi înfățișate în așa fel, încât să-i abată atenția de la Mântuitorul, dar el trebuie să stăruie înainte spre țință, arătând lumii, îngerilor și oamenilor că nădejdea de a vedea fața lui Dumnezeu este demnă de orice efort și sacrificiu pe care le-ar cere împlinirea acestei speranțe.

Deși era întemnițat, Pavel nu era totuși descurajat. Dimpotrivă, un sunet de triumf se aude răsunând printre epistolele scrise de el din Roma către biserici. „Bucurați-vă totdeauna în Domnul!” scria el filipenilor. „Iarăși zic: Bucurați-vă!... nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Iisus. Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească.”

„Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Iisus Hristos... Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu voi cu toți.”

ÎN LIBERTATE

În timp ce lucrarea lui Pavel în Roma era binecuvântată prin convertirea multor suflete și întărirea și încurajarea credincioșilor, se adunau nori care amenințau nu numai siguranța sa, ci și prosperitatea bisericii. La sosirea sa la Roma, el fusese dat în grijă căpitanului gărzii imperiale, un bărbat drept și integru, prin a cărui bunăvoință el fusese oarecum lăsat liber să continue lucrarea Evangheliei. Dar, înainte de încheierea celor doi ani de întemnițare, bărbatul acesta a fost schimbat cu un slujbaș din partea căruia apostolul nu se putea aștepta la nici o bunăvoință deosebită.

Iudeii erau acum mai activi decât oricând mai înainte în eforturile lor împotriva lui Pavel și au găsit un ajutor abil în femeia desfrânată pe care Nero și-o luase ca a doua soție a sa și care, fiind convertită la iudaism, și-a pus toată influența în susținerea planurilor ucigașe împotriva apărătorului creștinismului.

Pavel se putea aștepta prea puțin la dreptate din partea cezarului la care apelase. Nero era mai decăzut din punct de vedere moral, mai josnic în caracter și, în același timp, în stare să săvârșească cruzimi mai feroce decât oricare alt cârmuitor ce fusese înaintea lui. Frânele cârmuirii nu ar fi putut fi încredințate unui stăpânitor mai despot. Primul an al domniei sale fusese marcat de otrăvirea tânărului său frate vitreg, moștenitorul de drept al tronului. De la o profunzime a viciului și crimei la alta, Nero decăzuse într-atât, încât a ajuns să-și ucidă mama și apoi soția. Nu era cruzime pe care el să nu o fi săvârșit, nici faptă mârșavă la care să nu se fi înjosit. În orice minte cinstită, el trezea numai dezgust și dispreț.

Amănuntele nelegiuirii ce se săvârșea la curtea sa sunt prea degradante și prea cutremurătoare pentru a fi descrise. Neînfrânata sa răutate producea dezgust și scârbă chiar în mulți dintre aceia

Acest capitol este bazat pe Epistolele către Coloseni și Filipeni.

care erau siliți să ia parte la crimele lui. Ei se temeau continuu de grozăviile pe care le-ar mai fi putut născoci în continuare. Dar chiar și crime ca acelea înfăptuite de Nero nu clătinau supunerea cetățenilor lui. El era recunoscut ca stăpânitorul absolut al întregii lumi civilizate. Mai mult decât atât, lui i se dădea cinste ca unei divinități și i se aducea închinare ca unui dumnezeu.

Din punct de vedere al judecării omenеști, osândirea lui Pavel înaintea unui astfel de judecător era sigură. Dar apostolul își dădea seama că, atâta vreme cât era credincios lui Dumnezeu, nu avea de ce să se teamă. Acela care în trecut fusese ocrotitorul său putea să-l apere și mai departe atât de răutatea iudeilor, cât și de puterea cezarului.

Și Dumnezeu l-a ocrotit pe servul Său. Când Pavel a fost cercețat, învinuirile aduse împotriva lui nu au fost probate și, contrar tuturor așteptărilor în ceea ce privește dreptatea, care era cu totul străină de caracterul său, Nero l-a declarat pe întemnițat nevinovat. Lanțurile lui Pavel au fost îndepărtate și el a devenit din nou un om liber.

Dacă judecarea lui ar fi fost întârziată mai mult sau dacă, din vreo pricină, ar mai fi fost reținut în Roma în cursul anului următor, fără îndoială că el ar fi pierit în timpul prigoanei care a avut loc. În timpul întemnițării lui Pavel, convertiții la creștinism se înmulțiseră atât de mult, încât ajunseseră să atragă atenția și să trezească dușmănia autorităților. Mânia împăratului a fost stârnită mai ales prin convertirea membrilor propriei case și, în curând, el a găsit un pretext să facă din creștini obiectul cruzimii sale nemiloase.

În vremea aceea, în Roma, a izbucnit un incendiu grozav, din cauza căruia aproape o jumătate din cetate a ars. Se zvonea că Nero în persoană aprinsese flăcările, dar, pentru a îndepărta bănuiala, el a făcut din aceasta un motiv de mare generozitate, ajutându-i pe cei rămași fără casă și ajunși în lipsă. Totuși el era învinuit de crimă. Poporul era întărâtat și furios și, pentru a se dezvinovăți și pentru a scăpa cetatea de o clasă de oameni de care se temea și pe care o ura, Nero a îndreptat învinuirea asupra creștinilor. Șiretenia sa a prins și mii de urmași ai lui Hristos – bărbați, femei și copii – au fost dați morții în mod crud.

Pavel a fost cruțat de această prigoană teribilă, pentru că, la scurt timp după eliberarea sa, el a părăsit Roma. A folosit acest ultim timp de libertate în mod înțelept, lucrând în biserici. El a căutat să statornicească o dăinuitoare unire între bisericile din Grecia și cele din Răsărit și să întărească judecata credincioșilor față de învățăturile mincinoase care se strecurau între ei spre a le năru credința.

Încercările și îngrijorările pe care le avusese de suportat Pavel îi jefuiseră puterile fizice. Slăbiciunile vârstei îl ajunseră. Își dădea seama că acum el făcea ultima sa lucrare; și, pe măsură ce timpul lucrării lui se scurta, efortul său era mai intens. Părea că râvna lui nu avea margini. Hotărât în planuri, prompt în acțiune, tare în credință, el a călătorit din biserică în biserică, în multe țări, și, prin toate mijloacele ce-i stăteau în putere, a căutat să întărească mâinile credincioșilor, pentru ca ei să facă o lucrare credincioasă în ce privește câștigarea de suflete la Iisus și pentru ca, în vremurile de încercare în care pășeau, să poată rămâne statornici Evangheliei, dând o mărturie credincioasă pentru Hristos.

ULTIMA ARESTARE

Lucrarea lui Pavel în mijlocul bisericilor, după ce fusese achitat în Roma, nu putea scăpa neobservată de vrăjmașii săi. De la începutul prigoanei pornite de Nero, creștinii ajunseseră pretutindeni o sectă proscrisă. După un timp, iudeii necredincioși au născocit ideea de a pune în sarcina lui Pavel crima de a fi îndemnat la aprinderea Romei. Nici unul dintre ei nu gândea cătuși de puțin că el ar fi vinovat; dar ei știau că o asemenea vină, susținută chiar cu cea mai slabă înfățișare de temeinicie, avea să-i pecetluiască soarta. Prin strădaniile lor, Pavel a fost din nou arestat și dus în mare grabă spre ultima sa întemnițare.

În cea de-a doua călătorie a sa la Roma, Pavel a fost însoțit de mai mulți dintre primii săi tovarăși; alții doreau cu ardoare să-i împărtășească soarta, dar el a refuzat să le îngăduie să-și primejduiască viața. Perspectiva ce-i stătea în față era mult mai puțin favorabilă decât în timpul primei sale întemnițări. Prigoana din timpul lui Nero împuținase foarte mult numărul creștinilor din Roma. Mii au fost martirizați pentru credința lor, mulți au părăsit cetatea, iar aceia care au rămas erau deprimați și intimidați.

La sosirea sa în Roma, Pavel a fost întemnițat într-o închisoare întunecoasă, unde avea să rămână până la sfârșitul vieții. Învinuit de a fi pus la cale una dintre cele mai josnice și mai grozave crime împotriva cetății și a națiunii, el era ținta urii universale.

Puținii prieteni care împărtășiseră poverile apostolului au început acum să-l părăsească, unii prin dezertare, iar alții cu însărcinările către diferite biserici. Figel și Ermogen au fost primii care au plecat. Apoi Dima, care, îngrozit de îngroșarea norilor de greutate și primejdii, l-a dat uitării pe prigonitul apostol. Crescene a fost trimis de Pavel la bisericile din Galatia, Tit în Dalmația, Tihic la Efes. Scriindu-i lui Timotei despre această experiență, Pavel spune: „Numai Luca este cu mine” (2 Tim. 4,11). Niciodată

nu avusese apostolul mai multă nevoie de slujirea fraților săi ca acum, slăbit cum era de vârstă, osteneală și infirmități și limitat la umedele și întunecoasele bolți ale unei temnițe romane. Serviciile lui Luca, ucenicul iubit și prietenul credincios, au fost o mare mângâiere pentru Pavel, și aceasta i-a dat posibilitatea de a fi în legătură cu frații săi și cu lumea din afară.

În acest timp de încercare, inima lui Pavel a fost înviorată prin dese vizite ale lui Onisifor. Acest efesean cu o inimă caldă a făcut tot ce a putut spre a ușura poverile întemnițării apostolului. Iubitul său învățător era în lanțuri din pricina adevărului, în timp ce el umbla liber; el nu și-a cruțat nici o osteneală spre a ușura soarta lui Pavel.

În ultima epistolă pe care o mai scrie apostolul, el vorbește în felul următor despre acest ucenic credincios: „Domnul să-Și verse îndurarea peste casa lui Onisifor; căci de multe ori m-a mângâiat și nu i-a fost rușine de lanțul meu. Nu numai atât, dar, când a fost în Roma, m-a căutat cu multă grijă și m-a găsit. Dea Domnul să capete îndurare de la Domnul 'în ziua aceea'” (2 Tim. 1,16-18).

Dorința după iubire și simpatie este sădită în inimă chiar de Dumnezeu. Hristos, în ceasul agoniei Sale în Ghetsemani, a tânjit mult după simpatia ucenicilor Săi. Și Pavel, deși se părea că nu dă importanță greutăților și suferinței, suspina după simpatie și prieteni. Vizita lui Onisifor și mărturia despre credințioșia sa, într-un timp de singurătate și părăsire, au adus bucurie și însuflețire aceluia care-și petrecuse viața slujind altora.

PAVEL ÎNAINTEA LUI NERO

Când Pavel a fost chemat să se înfățișeze înaintea împăratului Nero pentru a fi judecat, se întrezărea în mod sigur apropierea morții sale. Seriozitatea naturii crimei de care era învinuit și dușmănia ce domnea față de creștini dădeau puțin temei pentru a nădăjdui într-o sentință favorabilă.

La greci și la romani, era obiceiul ca unui învinuit să i se acorde favoarea de a folosi un avocat care să pledeze cauza sa înaintea tribunalului. Prin puterea argumentării, printr-o elocvență plină de căldură ori prin cereri stăruitoare, rugăminți și lacrimi, un asemenea apărător obținea deseori o hotărâre în favoarea întemnițatului sau, dacă nu izbutea aceasta, câștiga cel puțin îndulcirea pedepsei. Dar când Pavel a fost chemat înaintea lui Nero, nimeni nu a riscat să fie sfătuitorul sau avocatul lui; nici un prieten nu s-a găsit cel puțin pentru a însemna învinuirile ce i-au fost aduse sau argumentele prezentate în apărarea sa. Dintre creștinii din Roma nu s-a găsit nici unul care să pășească înainte și să stea alături de el în acest ceas al încercării.

Singurul raport vrednic de încredere despre ocazia aceea este cel prezentat chiar de Pavel, în a doua sa Epistolă către Timotei. „La întâiul meu răspuns de apărare”, scria apostolul, „nimeni n-a fost cu mine, toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta! Însă Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine, și s-o audă toate neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului” (2 Tim. 4,16.17).

Pavel înaintea lui Nero – ce contrast izbitor! Mândrul împărat, înaintea căruia bărbatul lui Dumnezeu avea să răspundă pentru credința sa, atinsese atât culmea puterii, a autorității și a bogăției sale pământești, cât și adâncurile cele mai afunde ale crimei și nelegiurii. În putere și mărire era neegalat. Nu era nimeni care să pună la îndoială autoritatea sa, nimeni care să se împotrivească

voinței sale. Împărații își depuneau coroanele la picioarele sale. Oștiri puternice mășăluiau la porunca sa și steagurile corăbiilor sale vesteau biruințe. Statuia lui era așezată în sălile de judecată, iar decretele senatorilor și hotărârile judecătorilor nu erau decât ecoul voinței sale. Milioane se plecau în ascultare în fața împuterniciților săi. Numele lui Nero făcea ca lumea să tremure. Atragerea dizgrației sale însemna pierderea averii, a libertății, a vieții; iar încruntarea frunții sale era mai de temut decât o ciumă.

Fără bani, fără prieteni, fără apărător, bătrânul întemnițat a stat înaintea lui Nero – figura împăratului purtând mărturia rușinoasă a patimilor ce clocoteau înăuntru; fața acuzatului vorbea despre o inimă împăcată cu Dumnezeu. Experiența vieții lui Pavel fusese una de sărăcie, renunțare de sine și suferință. Cu toată continua prezentare inexactă, defăimare și maltratare a lui, prin care vrăjmașii săi s-au străduit să-l intimideze, neînfricat, el a ținut sus stindardul crucii. Asemenea Domnului său, el fusese un răătăcitor fără cămin și, la fel ca El, trăise spre binecuvântarea omenirii. Cum ar fi putut Nero, un tiran capricios, ros de patimi și destrăbălat, să înțeleagă sau să aprecieze caracterul și motivele ce-l mânau pe acest fiu al lui Dumnezeu?

Sala cea vastă era plină până la refuz de o mulțime nerăbdătoare și neliniștită, care se agita și se înghesuia tot mai în față, pentru a vedea și auzi tot ce avea să aibă loc. De rang înalt sau de jos, bogat și sărac, învățat și neștiutor, mândru și umil, toți erau la fel de lipsiți de o adevărată cunoaștere a căii vieții și mântuirii.

Iudeii au adus împotriva lui Pavel vechile lor învinuiri de răzvrătire și erezie și atât iudeii, cât și romanii îl învinuiau de a fi pus la cale aprinderea cetății. În timp ce aceste învinuiri erau aruncate asupra lui, Pavel a păstrat o liniște continuă. Poporul și judecătorii priveau la el cu surprindere. Ei luaseră parte la multe judecăți și văzuseră mulți criminali; dar niciodată n-au văzut un om având o privire atât de liniștită, sfântă, ca întemnițatul dinaintea lor. Ochii cei ageri ai judecătorilor, obișnuiți să citească pe fețele întemnițatilor, au cercetat în zadar fața lui Pavel spre a găsi unele dovezi ale vinovăției lui. Când i s-a îngăduit să vorbească în apărarea sa, toți au ascultat cu un interes plin de nerăbdare.

Din nou, Pavel a avut ocazie să ridice steagul crucii înaintea unei mulțimi doritoare să afle ce avea el de spus. Privind asupra mulțimii dinaintea lui – iudei, greci, romani și străini din multe țări – sufletul lui a fost răscolit de o arzătoare dorință de mântuire a lor. Nu a mai ținut seamă de situația în care se afla, de primejdiile care-l înconjurau, de soarta grozavă ce părea să fie atât de aproape. El l-a văzut numai pe Iisus, Mijlocitorul, pledând înaintea lui Dumnezeu în favoarea oamenilor păcătoși. Cu o elocvență și o putere mai mult decât omenească, Pavel a prezentat adevărurile Evangheliei. El a arătat ascultătorilor săi sacrificiul făcut pentru omenirea căzută. El a declarat că un preț infinit a fost plătit pentru răscumpărarea omului și că au fost luate măsuri ca el să fie părtaș la tronul lui Dumnezeu. Prin soli îngerești, pământul este legat de cer și toate faptele oamenilor, fie bune, fie rele, sunt descoperite ochiului Dreptății Nemărginite.

În felul acesta a pledat apărătorul adevărului. Credincios între necredincioși, loial între neloiali, el stătea ca reprezentantul lui Dumnezeu și glasul său era asemenea unui glas din cer. Nu exista nici teamă, nici întristare și nici descurajare, nici în cuvânt, nici în privire. Tare în conștiința nevinovăției, îmbrăcat în armura adevărului, el se bucura de faptul că este fiul lui Dumnezeu. Cuvintele lui erau asemenea unui strigăt de biruință mai presus de vuietul luptei. Cauza, declară el, căreia și-a consacrat viața era singura care nu va suferi niciodată înfrângere. Deși el poate să piară, Evanghelia nu va pieri. Dumnezeu trăiește și adevărul Său va triumfa.

Mulți dintre cei care în ziua aceea au privit la el au văzut că „fața lui li s-a arătat ca o față de înger” (Fapte 6,15).

Niciodată până acum oamenii aceia n-au ascultat cuvinte ca acestea. Ele au lovit o coardă care vibra chiar și în inimile cele mai învârtosite. Adevărul, clar și convingător, a răsturnat rătăcirea. Lumina a strălucit în mintea multora care, după aceea, au urmat cu bucurie razele ei. Adevărurile rostite în ziua aceea erau sortite să zguduie neamuri și să trăiască în decursul tuturor veacurilor, influențând inimile oamenilor atunci când buzele care le rostiseră aveau să fie aduse la tăcere într-un mormânt de martir.

Niciodată mai înainte Nero nu auzise adevărul așa cum l-a auzit de data aceasta. Niciodată mai înainte nu-i fusese dezvăluită vina grozav de mare a vieții sale. Lumina cerului a străbătut cămărilor sufletului său mânjite de păcat și el s-a cutremurat plin de groază la gândul unui tribunal înaintea căruia el, stăpânitorul lumii, avea să fie acuzat, iar faptele sale aveau să-și primească pe drept răsplata meritată. El s-a temut de apostolul lui Dumnezeu și nu a îndrăznit să rostească vreo osândire asupra lui Pavel, împotriva căruia nu fusese susținută nici o învinuire. Un simțământ de teamă plină de respect a reținut, pentru o vreme, spiritul său setos de sânge.

Pentru o clipă, cerul s-a deschis în fața vinovatului și Nero cel împietrit se părea că dorește pace și curăție. În clipa aceea, invitația harului era adresată și lui. Dar numai pentru o clipă a fost primit gândul iertării. După aceea, a dat ordin ca Pavel să fie dus înapoi la închisoarea lui; și, atunci când ușa s-a închis în urma solului lui Dumnezeu, ușa pocăinței s-a închis pentru totdeauna în fața împăratului Romei. Nici o rază de lumină din cer nu mai avea să pătrundă iarăși întunericul ce-l învăluia. În curând, el avea să sufere judecățile răsplătitoare ale lui Dumnezeu.

Nu mult timp după aceea, Nero s-a imbarcat pentru rușinoasa sa expediție în Grecia, unde s-a înjosit pe sine și a înjosit și imperiul său printr-o frivolitate josnică și degradantă. Întorcându-se la Roma cu mare pompă, el s-a înconjurat de curtenii săi și s-au pornit pe desfrăuri revoltătoare. În timpul acestei orgii, s-a auzi un vuiet de răscoală pe străzi. Un sol care a fost trimis să afle motivul acestei zarve s-a întors cu înspăimântătoarea veste că Galba, în fruntea unei oștiri, mășălăuia în grabă spre Roma, că răscoala a izbucnit deja în cetate și că străzile erau pline cu o mulțime înfuriată, care, amenințând cu moartea pe împărat și pe sprijinatorii lui, se apropia în grabă de palat.

În această vreme de pericol, Nero nu a avut, asemenea credinciosului Pavel, un Dumnezeu puternic și îndurător pe care să se sprijine. Temându-se de suferința și posibila chinuire pe care poate ar fi fost silit să o îndure din partea mulțimii, ticălosul tiran s-a gândit să-și pună capăt vieții cu propria mână, dar, în momentul hotărâtor, curajul l-a părăsit. Cu totul descurajat, el a fugit pe

ascuns din cetate și a căutat adăpost la o reședință de țară, la o depărtare de câțiva kilometri; dar fără folos. Locul ascunzișului său a fost descoperit în curând și, pe când călăreții urmăritori se apropiau, el a chemat un sclav în ajutorul său și și-a pricinuit o rană mortală. În felul acesta a pierit tiranul Nero, la vârsta tânără de numai treizeci și doi de ani.

ULTIMA EPISTOLĂ A LUI PAVEL

Din sala de judecată a cezarului, Pavel s-a întors în celula sa, înțelegând că a câștigat pentru sine numai un scurt răgaz. El știa că vrăjmașii lui nu aveau să-și găsească odihnă până ce nu vor duce la capăt osândirea lui. Dar el mai știa, de asemenea, că pentru o vreme adevărul triumfase. Faptul că L-a vestit pe Mântuitorul cel răstignit și înviat înaintea unei mari mulțimi care îl ascultase era în sine o biruință. În ziua aceea, începuse o lucrare ce avea să crească și să se întărească și pe care Nero și toți ceilalți vrăjmași ai lui Hristos în zadar aveau să caute să o împiedice sau să o nimicească.

Stând zi de zi în celula sa întunecoasă, știind că la un cuvânt sau la un semn al lui Nero viața lui putea să fie sacrificată, Pavel s-a gândit la Timotei și s-a hotărât să trimită după el. Lui Timotei i se dăduse în grijă biserica din Efes și de aceea el a fost lăsat acolo atunci când Pavel a făcut ultima călătorie la Roma. Pavel și Timotei erau legați printr-o dragoste neobișnuit de profundă și puternică. De când se convertise, Timotei împărțise munca și suferințele lui Pavel și prietenia dintre cei doi devenise mai tare, mai profundă și mai sfințită, până când Timotei a fost față de bătrânul și istovitul apostol tot ceea ce poate fi un fiu pentru un părinte iubit și onorat. Nu este de mirare că, în singurătatea izolării sale, Pavel a dorit să-l vadă.

În împrejurările cele mai favorabile, trebuiau să treacă mai multe luni înainte ca Timotei să poată ajunge din Asia Mică la Roma. Pavel știa că viața nu-i mai era sigură și s-a temut că Timotei ar putea ajunge prea târziu ca să-l mai vadă. El avea sfaturi și îndrumări importante pentru tânărul bărbat căruia i se încredințase o răspundere așa de mare; și, în timp ce stăruia ca el să vină neîntârziat,

a dictat mărturia sa de muribund, pe care poate nu ar mai fi avut ocazia să o rostească. Cu sufletul plin de o grijă iubitoare față de fiul său în Evanghelie și față de biserica ce-i fusese dată în grijă, Pavel a căutat să întipărească în Timotei importanța credincioșiei față de slujba sfântă pe care o primise.

Pavel și-a început epistola cu salutarea: „Către Timotei, copilul meu preaiubit: Har, îndurare și pace de la Dumnezeu Tatăl, și de la Hristos Iisus, Domnul nostru! Mulțumesc lui Dumnezeu căruia Îi slujesc cu un cuget curat, din moși strămoși, că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi și noapte”.

După aceea, apostolul i-a arătat lui Timotei, în mod stăruitor, nevoia statorniciei în credință: „Îți aduc aminte”, scria el, „să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu”. Pavel stăruia pe lângă Timotei să-și amintească de faptul că el fusese chemat cu „o chemare sfântă”, spre a vesti puterea Aceluia care „a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie”, căreia, declară el, „propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al neamurilor. Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea”.

În timpul îndelungii sale slujiri, Pavel nu se clătinase niciodată în devotamentul față de Mântuitorul său. Oriunde a fost – înaintea amenințătorilor farisei sau a autorităților romane, înaintea mulțimii tulburate la Listra sau a păcătoșilor convinși din închisoarea macedoneană, discutând cu echipajul cuprins de panică de pe vasul naufragiat sau stând singur înaintea lui Nero, spre a pleda pentru viața sa – el niciodată nu se rușinase de cauza pe care o apăra. Singura mare țință a vieții sale creștine fusese aceea de a sluji Aceluia al cărui nume îl umpluse odată pe el de dispreț; și, de la această țință, nici o împotrivire și nici o prigoană n-au fost în stare să-l abată. Credința sa, întărită prin efort și curățită prin sacrificiu, l-a susținut și l-a întărit.

„Tu dar, copilul meu”, continuă Pavel, „întărește-te în harul care este în Hristos Iisus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos.”

Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu nu se va teme de greutatea sau de răspundere. De la Izvorul care niciodată nu va dezamăgi pe cel care, în mod sincer, caută putere divină, el trage puterea care îl face în stare să întâmpine și să învingă ispita și să-și îplinească datoriile pe care le așază Dumnezeu asupra sa. Natura harului pe care el îl primește îi lărgeste capacitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Sufletul său arde de dorința cea mare de a aduce Domnului o slujire bine primită. Întâinzându-l pe cărarea creștină, el se întărește „în harul care este în Hristos Iisus”. Harul acesta îl face să fie un martor credincios al lucrurilor pe care el le-a auzit. El nu disprețuiește și nici nu neglijează cunoașterea primită de el de la Dumnezeu, dar încredințează această cunoștință la oameni credincioși care, la rândul lor, învață pe alții.

În această ultimă epistolă către Timotei, Pavel ridică înaintea tânărului lucrător un ideal înalt, arătându-i datoria ce-i revine ca slujitor al lui Hristos. „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat”, scria apostolul, „ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.” „Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri. Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să-i învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului.”

Apostolul l-a avertizat pe Timotei împotriva învățătorilor falși care aveau să caute să-și facă loc în biserică. „Să știți”, declară el, „că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie... având doar o formă

de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.”

„Oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău”, continuă el, „vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire.” „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să dea înțelepciune, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” Dumnezeu S-a îngrijit de o abundență de mijloace pentru o luptă biruitoare împotriva răului care este în lume. Biblia este arsenalul unde ne putem echipa pentru luptă. Coapsele noastre trebuie încinse cu adevărul. Platoșa noastră trebuie să fie neprihănirea. Scutul credinței trebuie să-l avem în mână, iar coiful mântuirii pe fruntea noastră; și cu sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să ne croim drum printre piedicile și încurcăturile păcatului.

Pavel știa că înaintea bisericii stătea un timp de mare primejdie. El știa că aceia în grija cărora fuseseră lăsate bisericile aveau de săvârșit o lucrare credincioasă și plină de râvnă; și el i-a scris lui Timotei: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Iisus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura”.

Această solemnă însărcinare, dată unui lucrător atât de zelos și credincios cum era Timotei, este o puternică mărturie despre importanța și răspunderea lucrării slujitorului Evangheliei. Chemându-l pe Timotei înaintea barei de judecată a lui Dumnezeu, Pavel îi cere stăruitor să predice Cuvântul, nu vorbele și obiceiurile oamenilor; să fie gata a mărturisi pe Dumnezeu ori de câte ori se ivește ocazia – înaintea unei mulțimi sau în cercuri intime, pe cale sau la gura sobei, la prieteni sau la dușmani, în siguranță sau expus greutății și primejdiei, ocării și păgubirii.

Temându-se ca nu cumva firea blândă și supusă a lui Timotei să-l facă să evite o parte importantă a lucrării sale, Pavel l-a îndem-

nat să fie credincios în a mostra păcatul și chiar să-i certe cu asprime pe cei vinovați de răutăți josnice. Totuși el trebuia să facă această lucrare „cu toată blândețea și învățătura”. El trebuia să dea pe față răbdarea și iubirea lui Hristos, lămurind și întărindu-și muștrările prin adevărurile Cuvântului.

A urî și a mostra păcatul și în același timp a arăta milă și blândețe față de păcătos este un lucru greu de realizat. Cu cât vom fi mai stăruitori în străduințele noastre de a atinge sfințirea inimii și a vieții, cu atât mai sensibilă va fi pentru noi cunoașterea păcatului și cu atât mai hotărâtă dezaprobarea noastră față de orice abatere de la dreptate. Noi trebuie să ne ferim a dovedi o asprime nepotrivită față de un făptuitor de rele; dar, în același timp, trebuie să avem grijă să nu pierdem din vedere păcătoșenia nespus de mare a păcatului. Este nevoie să se dea pe față răbdare și iubire, asemenea cu răbdarea și iubirea lui Hristos față de păcătos, însă este, de asemenea, primejdios să arătăm o așa mare îngăduință față de greșeala sa, încât acesta să ajungă să creadă că nu merită muștrarea și să o respingă ca neîntemeiată și nedreaptă.

Slujitorii Evangheliei fac uneori o mare greșeală, îngăduind ca îndurarea față de cel rătăcit să degenereze în îngăduirea păcatelor și chiar să ia parte la ele. În felul acesta, ei sunt conduși să scuze și să ascundă ceea ce Dumnezeu osândește; și, după o vreme, ei ajung așa de orbiți, încât laudă chiar pe aceia pe care Dumnezeu le poruncește să-i mustre. Cel care și-a tocit simțurile spirituale, printr-o îngăduință păcătoasă față de aceia pe care Dumnezeu îi osândește, peste puțin timp va săvârși un păcat mai mare, fiind aspru și necruțător față de aceia pe care Dumnezeu îi aprobă.

Datorită mândriei omenești, disprețuirii influenței Duhului Sfânt, dezgustului față de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, mulți care mărturisesc a fi creștini și se socotesc în măsură să-i învețe pe alții vor ajunge să se îndepărteze de la cerințele lui Dumnezeu. Pavel îi spunea lui Timotei: „Va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite”.

Apostolul nu se referă aici la aceia care pe față arată că nu sunt religioși, ci la aceia care mărturisesc că sunt creștini, dar care fac din înclinația firii călăuza lor și ajung astfel robiți eului. Unii ca aceștia sunt dispuși să asculte numai acele învățături care nu le mustră păcatele și nu le osândesc umblarea lor iubitoare de plăceri. Ei sunt jigniți de cuvintele cele lămurite ale credincioșilor slujitori ai lui Hristos și își aleg învățători care îi laudă și îi lingușesc. Și printre cei care se numesc slujitori ai Evangheliei sunt unii care predică părerile oamenilor, în loc să predice Cuvântul lui Dumnezeu. Necredincioși însărcinării lor, ei abat pașii celor care așteptă de la ei călăuzire spirituală.

În preceptele Sfintei Sale Legi, Dumnezeu a dat o desăvârșită regulă de viață; El a declarat că, până la sfârșitul timpului, Legea aceasta, neschimbată în nici o iotă sau frântură a literei, avea să-și mențină cerințele față de ființele omenesti. Hristos a venit să o preamărească și să o facă demnă de cinste. El a arătat că ea este întemeiată pe temelia cea întinsă a iubirii față de Dumnezeu și a iubirii față de om și că ascultarea de preceptele ei cuprinde întreaga datorie a omului. În propria viață, El a dat un exemplu de ascultare față de Legea lui Dumnezeu. În Predica de pe Munte, El a arătat cum cerințele ei se extind dincolo de faptele exterioare care se văd și cuprind cugetele și izvodirile inimii.

Legea, dacă este ascultată, îi determină pe oameni să o rupă „cu păgânătatea și cu poftele lumești” și să trăiască „în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie” (Tit 2,12). Însă vrăjmașul oricărei neprihăniri și-a făcut lumea roabă și i-a făcut pe bărbați și pe femei să nu asculte de Lege. Așa cum a prevăzut Pavel, mulți s-au abătut de la adevărurile clare și cercetătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu și și-au ales învățători care să le prezinte istorisirile închipuie, dorite de ei. Mulți, atât dintre slujitorii Evangheliei, cât și dintre membri, calcă în picioare poruncile lui Dumnezeu. În felul acesta, Creatorul lumii este batjocorit și Satana râde triumfător din pricina izbândirii înșelăciunilor sale.

O dată cu creșterea disprețului față de Legea lui Dumnezeu, există și un dezgust crescând față de religie, o creștere a mândriei, a iubirii de plăceri, a neascultării de părinți și a îngăduirii de sine;

și mințile celor ce gândesc, de pretutindeni, se întreabă neliniștite: Ce se poate face pentru a îndrepta aceste rele îngrozitoare? Răspunsul se găsește în îndemnul dat de Pavel lui Timotei: „Propovăduiește Cuvântul”. În Biblie se găsesc numai principii sigure de acțiune. Ea este o transcriere a voinței lui Dumnezeu, o expresie a înțelepciunii divine. Ea deschide înțelegerii omului marile probleme ale vieții; și pentru toți aceia care iau aminte la preceptele ei, ea se va dovedi o călăuză sigură, ferindu-i ca să nu-și irosească viața în strădanii rău îndrumate.

Dumnezeu a făcut cunoscută voința Sa și este o nebunie din partea omului să se îndoiască de cele ce au ieșit de pe buzele Sale. După ce Înțelepciunea Nemărginită a vorbit, omul nu trebuie să mai pună întrebări îndoielnice și nu există nici posibilitatea ca el să mai îndrepte ceva. Tot ce se cere din partea lui este o sinceră și călduroasă consimțire față de voința exprimată a lui Dumnezeu. Ascultarea este cea mai înaltă poruncă atât a rațiunii, cât și a conștiinței.

Pavel și-a continuat îndemnul: „Tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba”. Pavel era aproape să-și sfârșească umblarea și el a dorit ca Timotei să-i ia locul, păzind bisericile de povestirile meșteșugit alcătuite și de răătăcirile prin care dușmanii, în diferite feluri, aveau să se străduiască să le abată de la simplitatea Evagheliei. El îl îndemna să se ferească de orice preocupări și legături trecătoare, care l-ar împiedica să se consacre cu totul lucrării sale pentru Dumnezeu; să sufere cu voie bună împotrivirea, ocară și prigoana la care va fi expus din pricina credințioșiei sale; să-și dovedească pe deplin slujba de evanghelist, prin folosirea oricărui mijloc ce-i stătea la îndemână, spre a face bine aceloră pentru care a murit Hristos.

Viața lui Pavel a fost o exemplificare a adevărurilor pe care el le învăța; și în aceasta stătea puterea lui. Inima lui era plină de un simțământ adânc și dăinuitor cu privire la răspunderea sa și el a lucrat în strânsă comuniune cu Acela care este Izvorul dreptății, al milei și al adevărului. El s-a agățat de crucea lui Hristos ca fiind singura garanție a succesului. Iubirea Mântuitorului era motivul

nemuritor care l-a susținut în luptele sale cu sine, în bătăliile sale împotriva răului și în slujirea lui Hristos și el s-a avântat înainte împotriva unei lumi neprietenoase și împotriva vrăjmașilor săi.

În aceste zile primejdioase, biserica are nevoie de o armată de lucrători care, asemenea lui Pavel, s-au autoeducat pentru a fi de folos, care au o profundă experiență în lucrurile lui Dumnezeu și care sunt plini de sinceritate și zel. Este nevoie de oameni sfințiți și gata de sacrificiu de sine; oameni care nu vor ocoli încercările și responsabilitatea; oameni care sunt curajoși și devotați; oameni în a căror inimă Hristos este „nădejdea slavei” și care, cu buzele atinse de focul sfânt, vor „predica Cuvântul”. Lucrarea lui Dumnezeu duce lipsă de astfel de lucrători și greșeli fatale, asemenea unei otrave de moarte, întinează morala și întunecă speranțele unei mari părți a neamului omenesc.

În timp ce stegarii credincioși ai principiilor, istoviți, își dau viața pentru cauza adevărului, cine se va ridica să le ia locul? Vor primi tinerii însărcinarea cea sfântă din mâna părinților lor? Sunt ei pregătiți să ocupe locurile rămase goale prin moartea celor credincioși? Va fi luată în seamă porunca apostolului și va fi auzită chemarea la datorie, în mijlocul ațățărilor la egoism și ambiție care-i amăgesc pe tineri?

Pavel își încheie epistola cu solii personale către diferite persoane și repetă cererea urgentă ca Timotei să vină la el curând, dacă este cu putință înaintea iernii. El vorbește de singurătatea sa, din cauză că fusese părăsit de către unii dintre prietenii săi și din cauza absenței necesare a altora; și, ca nu cumva Timotei să ezie, temându-se ca nu cumva biserica din Efes să aibă nevoie de el, Pavel îi amintește că l-a trimis pe Tihic să-i țină locul.

După ce vorbește despre scena judecării sale înaintea lui Nero, despre părăsirea din partea fraților săi și despre harul susținător al unui Dumnezeu care păstrează legământul, Pavel își încheie epistola, încredințându-l pe iubitul său Timotei ocrotirii Arhipăstorului, care va avea grijă mai departe de turma Sa, chiar dacă subpăstorii ar putea fi doborâți.

OSÂNDIT LA MOARTE

În timpul ultimei judecări a lui Pavel înaintea lui Nero, împăratul fusese atât de puternic impresionat de puterea cuvintelor apostolului, încât a amânat luarea unei hotărâri în cazul lui, fără să-l achite sau să-l osândească pe acuzatul slujitor al lui Dumnezeu. Dar, nu după mult timp, răutatea împăratului împotriva lui Pavel a revenit. Mâniat peste măsură, fiindcă nu era în stare să împiedice extinderea religiei creștine nici chiar în casa imperială, el a hotărât ca, atunci când va găsi un pretext mai temeinic, apostolul să fie osândit la moarte. Nu mult timp după aceea, Nero a pronunțat sentința care l-a condamnat pe Pavel la moarte. Dar, fiindcă un cetățean roman nu putea să fie supus torturii, el a fost condamnat la moarte prin decapitare.

Pavel a fost luat pe ascuns și dus la locul execuției. Numai la puține persoane li s-a îngăduit să fie de față; căci prigonitorii lui, alarmați de întinderea influenței lui, se temeau ca nu cumva scena morții sale să-i câștige pe alții la creștinism. Dar până și ostașii împietriți, care l-au însoțit, au ascultat cuvintele sale cu uimire și l-au văzut plin de voie bună și chiar bucuros în fața morții. Pentru aceia care au luat parte la moartea lui de martir, spiritul său de iertare față de executorii săi și încrederea sa neșovăielnică în Hristos până la sfârșit s-au dovedit pentru ei ca o mireasmă de viață spre viață. Mulți L-au primit pe Mântuitorul predicat de Pavel și nu peste mult timp, plini de curaj, ei au sigilat credința lor cu propriul sânge.

Până în ultimul ceas, viața lui Pavel a mărturisit despre adevărul cuvintelor sale către corințeni: „Dumnezeu care a zis: ‘Să lumineze lumina din întuneric’ ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Iisus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la

noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Iisus, pentru ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru” (2 Cor. 4,6-10). Destoinicia sa nu era în sine, ci în prezența și lucrarea Duhului Divin, care-i umplea sufletul și aducea fiecare gând în supunere față de voința lui Hristos. Profetul declară: „Celui cu inima tare, Tu-i cheazășluiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Is. 26,3). Pacea ce își avea izvorul în cer, exprimată pe fața lui Pavel, a câștigat multe suflete la Evanghelie.

Pavel purta cu el atmosfera cerului. Toți aceia care erau conlucrători cu el simțeau unirea sa cu Hristos. Faptul că viața sa era o pildă despre adevărul pe care-l vestea dădea putere convingătoare predicării sale. În aceasta stă puterea adevărului. Influența nestudiată și naturală a unei vieți sfinte este predica cea mai convingătoare ce poate fi rostită în favoarea creștinismului. Discuțiile, chiar când se aduc argumente de necontestat, pot duce la împotrivire; dar un exemplu evlavios are o putere căreia este cu neputință să-i rezști.

În marea sa grijă față de aceia pe care avea să-i părăsească, de a duce singuri lupta cu prejudecata, ura și prigoana, apostolul nu a mai ținut seama de propriile suferințe ce se apropiau. Pe puținii creștini care l-au însoțit la locul de execuție, el a căutat să-i întărească și să-i încurajeze prin repetarea făgăduințelor date pentru cei prigoniți din pricina neprihănirii. El i-a asigurat că nu avea să rămână neîmplinit nimic din tot ce spusese Domnul cu privire la credincioșii Săi copii încercați. Pentru o scurtă vreme, ei poate aveau să fie întristați din pricina multelor ispite; sau poate că aveau să fie lipsiți de confort pământesc; însă ei puteau să-și îmbărbăteze inimile cu asigurarea credincioșiei lui Dumnezeu, spunând: „Știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Tim. 1,12). În curând se va termina noaptea încercării și a suferinței și apoi se va ivi ferici ta dimineată a păcii și a zilei depline.

Apostolul privea spre marea veșnicie nu cu nesiguranță sau cu teamă, ci cu o nădejde plină de bucurie și cu o așteptare plină de

dor. Stând la locul martiriului său, el nu a văzut nici sabia călăului, nici pământul ce în curând avea să primească sângele său; el a privit prin liniștitul cer albastru al acelei zile de vară până la tronul Celui Veșnic.

Acest bărbat al credinței a privit scara viziunii lui Iacov, reprezentându-L pe Hristos, care a legat pământul cu cerul și pe omul mărginit cu Dumnezeu cel nemărginit. Credința lui era întărită atunci când își amintea cum patriarhii și profeții s-au sprijinit pe Acela care era susținătorul și mângâierea sa și pentru care el își dădea viața. Din partea acestor bărbați sfinți, care în decursul secolelor au dat mărturie despre credința lor, el primea asigurarea că Dumnezeu este credincios. Pe acei apostoli care, pentru a predica Evanghelia lui Hristos, au pornit să întâmpine bigotismul și superstiția păgână, prigoana și ocara, care n-au socotit viața lor ca fiind scumpă, spre a putea ține sus lumina crucii în mijlocul păienjenişului întunecos al necredinței – pe aceștia îi auzea el mărturisindu-L pe Iisus ca Fiul al lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. De pe scaunul de tortură, de pe rug, din închisoare, din vizuinile și peșterile pământului, el auzea strigătele de triumf ale martirilor. El auzea mărturia sufletelor statornice, care, deși părăsite, lovite și chinuite, totuși transmiteau solia neînfriată și solemnă despre credință, spunând: „Știu în cine am crezut”. Aceștia, dându-și viața pentru credință, declară înaintea lumii că Acela în care s-au încrezut este în stare să-i mântuiască pe deplin.

Răscumpărat prin sacrificiul lui Hristos, spălat de păcat prin sângele Său și îmbrăcat în neprihănirea Sa, Pavel are în sine mărturia faptului că sufletul lui este prețios înaintea Mântuitorului. Viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și el este convins că Acela care a învins moartea este în stare să păzească ceea ce I s-a încredințat. Mintea lui se prinde cu putere de făgăduința Mântuitorului: „Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6,40). Gândurile și nădejdlile lui sunt concentrate asupra celei de a doua venituri a Domnului său. Și atunci când sabia călăului coboară și umbrele morții se adună asupra martirului, ultimul său gând care îi străfulgeră mintea, gând care va fi și cel dintâi în marea dimineață

a redeșteptării, a fost de a-L întâmpina pe Dătătorul Vieții, care îi va ura bun-venit în bucuria celor binecuvântați.

Multe secole au trecut de când bătrânul Pavel și-a vărsat sângele ca martor pentru Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Iisus Hristos. Nici o mână credincioasă nu a însemnat pentru generațiile viitoare ultimele scene din viața acestui bărbat sfânt; însă Inspirația a păstrat pentru noi mărturia ultimelor sale clipe din viață. Asemenea sunetului de trâmbiță, glasul său a răsunat de atunci prin toate veacurile, stimulând prin curajul lui pe mii de martori ai lui Hristos și trezind în mii de inimi coplesite de întristare ecoul bucuriei lui triumfătoare. „Eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în 'ziua aceea' Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 4,6-8).

UN SUBPĂSTOR CREDINCIOS

În cartea Faptele Apostolilor se amintește doar puțin despre ultima lucrare a apostolului Petru. În timpul anilor foarte ocupați de slujire, care au urmat revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, el s-a găsit printre aceia care au depus eforturi neobosite pentru a ajunge la iudeii care veneau la Ierusalim să se închine cu ocazia sărbătorilor anuale.

Cum numărul credincioșilor din Ierusalim și din alte părți vizitate de solii crucii creștea, talentele pe care le avea Petru s-au dovedit de o nespusă valoare pentru prima biserică creștină. Influența mărturiei sale cu privire la Iisus din Nazaret se întindea în lung și în lat. Asupra lui fusese așezată o dublă răspundere. El a dat o mărturie hotărâtă înaintea necredincioșilor cu privire la Mesia, lucrând cu toată râvna pentru convertirea lor; și, în același timp, a făcut o lucrare deosebită pentru credincioși, întărindu-i în credința lui Hristos.

Numai după ce a fost adus la renunțare de sine și la o deplină încredere în puterea divină Petru a primit chemarea de a lucra ca un subpăstor. Hristos îi spusese lui Petru, înainte de a-L fi tăgăduit: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22,32). Cuvintele acestea erau semnificative pentru lucrarea întinsă și rodnică pe care urma să o aducă la îndeplinire în viitor acest apostol pentru aceia care aveau să vină la credință. Experiența proprie a lui Petru cu păcatul, suferința și pocăința l-au pregătit pentru această lucrare. De-abia după ce și-a dat seama de slăbiciunea sa a putut el să înțeleagă nevoia credinciosului de a depinde în totul de Hristos. În mijlocul furtunii ispitei, el a ajuns să înțeleagă faptul că omul poate umbla în siguranță numai dacă, neîncrezându-se în sine, se sprijină pe Mântuitorul.

Acest capitol este bazat pe prima Epistolă a lui Petru.

La ultima întâlnire a lui Hristos cu ucenicii Săi la mare, Petru, încercat prin întrebarea de trei ori repetată: „Mă iubești?” (Ioan 21,15-17), a fost reaşezat la locul său printre cei doisprezece. Lui i-a fost încredinţată lucrarea pe care avea s-o facă, să hrănească turma Domnului. Întors acum la Dumnezeu şi primit, el nu numai că avea să caute să-i salveze pe cei din afara staulului, dar avea să fie un păstor al oilor.

Hristos i-a amintit lui Petru o singură condiţie pentru a-I sluji – „Mă iubești?” Aceasta este calificarea cea mai de seamă. Petru ar fi putut să aibă oricare altă calitate, dar, fără iubirea lui Hristos, el nu ar fi putut fi un păstor credincios peste turma lui Dumnezeu. Cunoştinţa, bunăvoinţa, elocvenţa, râvna – toate sunt necesare în vederea unei bune lucrări; dar, fără iubirea lui Hristos în inimă, lucrarea predicatorului creştin este un eşec.

Iubirea lui Hristos nu este un simţământ, ci este un principiu viu, ce trebuie să fie manifestat ca o putere dăinuitoare în inimă. Dacă purtarea şi caracterul păstorului sunt o exemplificare a adevărului pe care el îl susţine, Domnul va pune sigiliul aprobării Sale asupra lucrării. Păstorul şi turma vor deveni una, uniţi prin nădejdea lor comună în Hristos.

Felul în care Mântuitorul s-a purtat cu Petru a constituit o lecţie atât pentru el, cât şi pentru fraţii săi. Deşi Petru Îl tăgăduise pe Domnul său, iubirea pe care Domnul o avea pentru el nu s-a clătinat nicidecum. Când urma să înceapă lucrarea de slujire a Cuvântului pentru alţii, apostolul avea să-l întâmpine pe cel nelegiuit cu răbdare, simpatie şi iubire iertătoare. Amintindu-şi de slăbiciunea şi căderea sa, el avea să trateze oile şi mieii turmei încredinţate grijii sale cu aceeaşi bunătate cu care Hristos Se purtase faţă de el.

Fiinţele omeneşti, dedate ele însele la rău, sunt pornite să-i trateze fără blândeţe pe cei ispiţiţi şi rătăciţi. Ei nu pot citi inima; ei nu cunosc luptele şi frământările celorlalţi. Ei au nevoie să înveţe despre musturarea care este iubire, despre lovitura care răneşte spre vindecare, despre avertizarea care anunţă nădejde.

În tot timpul slujirii sale, Petru a vegheat cu credincioşie asupra turmei încredinţate grijii lui şi astfel s-a dovedit vrednic de însă-

cinarea și răspunderea dată lui de Mântuitorul. El L-a înălțat continuu pe Iisus din Nazaret ca nădejde a lui Israel, ca Mântuitor al omenirii. El și-a adus propria viață în ascultare de Maestrul Lucrător. Prin toate mijloacele ce-i stăteau la îndemână, el a căutat să-i educe pe credincioși în vederea unei lucrări active. Prin exemplul său plin de evlavie și prin neobosita sa activitate, el i-a însuflețit pe mulți tineri promițători să se consacre în totul lucrării slujirii Evangheliei. Cu trecerea timpului, influența apostolului, ca educator și conducător, a crescut; și, deși niciodată nu a pierdut simțul răspunderii de a lucra în mod deosebit pentru iudei, el a dus mărturia sa în multe țări și a întărit credința multora în Evanghelie.

În ultimii ani ai lucrării sale în slujba Evangheliei, Petru a fost inspirat să le scrie credincioșilor „împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia”. Epistolele sale erau mijloace pentru reînsuflețirea curajului și întărirea credinței acelor care treceau prin încercări și necazuri și de reînnoire a faptelor bune de către aceia care, din pricina feluritelor ispite, erau în primejdie să-și piardă încrederea în Dumnezeu. Aceste epistole purtau cu ele simțământul de a fi fost scrise de unul care se împărtășise din belșug de suferințele lui Hristos și de mângâierea Sa; unul a cărui întreagă ființă fusese transformată prin har și a cărui nădejde de viață veșnică era ceva sigur și de neclătinat.

Chiar de la începutul primei sale epistole, bătrânul slujitor al lui Dumnezeu a adus Domnului său un tribut de laudă și mulțumire. „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos”, exclamă el, „care, după îndurarea sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Iisus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestricăcioasă, și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!”

În nădejdea aceasta, a unei moșteniri sigure pe pământul cel nou, s-au bucurat primii creștini, chiar în timp de încercări severe și de necazuri. „Voi vă bucurați mult”, scrie Petru, „măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult

mai scumpă decât aurul care pierе și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Iisus Hristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.”

Cuvintele apostolului au fost scrise pentru învățătura credincioșilor din toate veacurile și ele au o deosebită însemnătate pentru aceia care trăiesc în vremea când „sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape”. Îndemnul și avertizările sale și cuvintele lui pline de credință și curaj sunt necesare fiecărui suflet care vrea să-și mențină credința nezguduită „până la sfârșit” (Evr. 3,14).

Apostolul a căutat să-i învețe pe credincioși cât de important este să-ți ții mintea în frâu ca să nu răătăcească, ocupându-se de subiecte neîngăduite sau să-și irosească puterile cu teme ușurative. Cei care nu vor să ajungă pradă amăgirilor lui Satana trebuie să păzească bine intrările sufletului; ei trebuie să se ferească a citi, a vedea sau a auzi ceva care ar da naștere la gânduri necurate. Mintea nu trebuie lăsată să se oprească la întâmplare asupra oricărui subiect pe care vrăjmașul sufletelor l-ar sugera. Inima trebuie să fie în mod credincios străjuită, căci, de nu, răutățile din afară vor trezi răutățile dinăuntru și sufletul va rătăci în întuneric. „Încingeți-vă coapsele minții voastre”, scria Petru, „fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Iisus Hristos... Nu vă lăsați târați în poftele pe care le aveți altădată când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: 'Fiți sfinți, căci eu sunt sfânt.'”

„Purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul veacurilor pentru voi, care, prin El, sunteți credincioși lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți, și I-a dat slavă, pentru ca, credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu.”

Dacă argintul și aurul ar fi fost îndestulătoare pentru cumpărarea mântuirii oamenilor, cât de ușor ar fi putut fi săvârșită aceasta de Acela care spune: „Al Meu este argintul, și al Meu este aurul” (Hagai 2,8). Dar numai prin sângele cel prețios al Fiului lui Dumnezeu păcătosul poate să fie răscumpărat. Planul mântuirii a fost bazat pe sacrificiu. Apostolul Pavel scria: „Cunoașteți harul Domnului nostru Iisus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Cor. 8,9). Hristos S-a dat pe Sine pentru a ne putea răscumpăra din orice nelegiuire. Ca o binecuvântată încoronare a mântuirii, „darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Iisus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 6,23).

„Deci, ca unii care prin ascultare de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută”, continuă Petru, „iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.” Cuvântul lui Dumnezeu – adevărul – este canalul prin care Domnul Își manifestă Duhul și puterea Sa. Ascultarea de Cuvânt produce rodul calității cerute – „dragostea de frați neprefăcută”. Această iubire este născută în cer și conduce la simțăminte înalte și acțiuni lipsite de egoism.

Când adevărul devine un principiu dăinuitor în viață, sufletul este născut „din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”. Această naștere din nou este rezultatul primirii lui Hristos ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Când prin Duhul Sfânt adevărurile divine se întipăresc în inimă, atunci iau naștere noi concepții, iar puterile până aici adormite sunt trezite ca să conlucreze cu Dumnezeu.

Așa a fost cu Petru și cu ceilalți ucenici. Hristos a fost pentru lume Descoperitorul adevărului. Prin El, sămânța cea nescricioasă – Cuvântul lui Dumnezeu – a fost semănată în inimile oamenilor. Dar multe dintre cele mai prețioase învățături ale marelui Învățător au fost rostite față de unii care atunci nu le-au înțeles. Când, după înălțarea Sa, Duhul Sfânt le-a reamintit ucenicilor învățăturile Sale, sentimentele lor adormite s-au trezit. Înțelesul acestor adevăruri a străfulgerat în mintea lor ca o nouă descoperire

și adevărul, curat și nealterat, și-a făcut loc. Atunci ei au ajuns să se împărtășească de experiența minunată a vieții Sale. Cuvântul a dat mărturie prin ei, oameni aleși de El, și ei au vestit adevărul cel puternic: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr”. „Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har” (Ioan 1,14.16).

Apostolul i-a îndemnat pe credincioși să cerceteze Scripturile, ca printr-o cuvenită înțelegere a lor să-și poată face lucrarea sigură pentru veșnicie. Petru a înțeles că, în experiența fiecărui suflet care, în cele din urmă, va fi biruitor, vor fi momente de nedumerire și încercare; dar el mai știa că o înțelegere a Scripturilor îl va face în stare pe cel ispitit să-și amintească de făgăduințele care îi vor mângâia inima și îi vor întări credința în Cel Atotputernic.

„Orice făptură este ca iarba”, declară el, „și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie. Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul.”

Mulți dintre credincioșii cărora Petru le-a adresat epistolele sale trăiau în mijlocul păgânilor și multe depindeau de credincioșia lor față de înalta chemare a slujirii lor. Apostolul le-a înfățișat privilegiile pe care le aveau ca urmași ai lui Iisus Hristos. „Voi însă sunteți o seminție aleasă”, scria el, „o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.”

„Preaiubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.”

Apostolul prezintă în chip lămurit atitudinea pe care credincioșii trebuie să o aibă față de autoritățile civile: „Fiți supuși oricărei stăpâniri omenеști, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine. Căci voia lui Dumnezeu este ca, făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu. Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului”.

Cei care erau robi erau sfătuiți să rămână supuși stăpânilor lor „cu toată frica nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor ce sunt greu de mulțumit. Căci este un lucru plăcut”, explică apostolul, „dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți pălmuiți, când ați făcut rău? Dar, dacă suferiți cu răbdare când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. 'El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug'. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați. Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre”.

Apostolul le îndemna pe femeile credincioase să fie neprihănite în vorbirea lor și modeste în îmbrăcămintea și purtarea lor. „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară”, sfătuia el, „care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.”

Învățătura se aplică credincioșilor din toate veacurile. „După roadele lor îi veți cunoaște” (Mat. 7,20). Podoaba unui duh blând și liniștit este nespuse de prețioasă. În viața adevăratului creștin, împodobirea exterioară este totdeauna în armonie cu pacea și

sfințenia launtrică. „Dacă voiește cineva să vină după Mine”, spunea Hristos, „să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Mat. 16,24). Lepădarea și sacrificiul de sine vor caracteriza viața creștinului. Dovada că gustul este convertit se va vedea în îmbrăcămintea tuturor acelor care merg pe calea rânduită pentru cei răscumpărați ai Domnului.

Este numai drept a iubi frumosul și a-l dori; dar Dumnezeu dorește ca noi să iubim și să căutăm mai întâi frumusețea cea mai desăvârșită, aceea care este nepieritoare. Nici o împodobire exterioară nu poate fi comparată ca valoare sau farmec cu „un duh blând și liniștit” și inul „subțire, alb și curat” (Apoc. 19,14) pe care-l vor purta toți sfinții de pe pământ. Această îmbrăcămintă îi va face frumoși și iubiți aici, și apoi va alcătui semnul lor de admitere în palatul Împăratului. Făgăduința Sa este: „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici” (Apoc. 3,4).

Privind înainte cu viziune profetică spre vremurile primejdioase în care avea să intre biserica lui Hristos, apostolul îi îndemna stăruitor pe credincioși să rămână statornici în fața încercărilor și a suferinței. „Preaiubiților”, scria el, „nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce.”

Cercarea este o parte din educația primită în școala lui Hristos spre a curăți pe copiii lui Dumnezeu de zgura a ceea ce este pământesc. Experiențele ce-i pun la încercare vin asupra lor din cauză că Dumnezeu îi conduce pe copiii Săi. Încercările și piedicile sunt metodele de disciplinare alese de El și condițiile succesului puse de El. Cel care citește inimile oamenilor cunoaște slăbiciunile lor mai bine decât le pot cunoaște ei înșiși. El vede că unii au însușiri care, dacă ar fi bine îndrumate, ar putea fi folosite spre înaintarea lucrării Sale. În providența Sa, El aduce aceste suflete în diferite situații și împrejurări deosebite, pentru ca ei să poată descoperi defectele care stau ascunse cunoașterii lor. El le dă ocazie să învingă aceste defecte și să-i facă potriviți pentru slujire. Deseori, El îngăduie să ardă focul întristării, pentru ca ei să fie curățiți.

Grija lui Dumnezeu pentru moștenirea Lui este neîncetată. El nu îngăduie să vină asupra copiilor Săi nici o altă întristare decât

aceea care este absolut necesară pentru binele lor prezent și veșnic. El va curăți biserica Sa, așa cum Hristos a curățit templul în timpul slujirii Sale pe pământ. Tot ce aduce El asupra poporului Său, în ce privește încercarea și durerea, vine pentru ca ei să poată dobândi o mai profundă pietate și o mai mare putere de a duce mai departe triumful crucii.

Fusese un timp în experiența lui Petru când el n-a vrut să vadă crucea în lucrarea lui Hristos. Când Mântuitorul le-a făcut cunoscute ucenicilor suferințele și moartea ce stăteau amenințătoare înaintea Sa, Petru a exclamat: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Mat. 16,22). Autocompătimirea care l-a tras înapoi de la părtășia cu Hristos în suferință a fost ceea ce l-a mânat pe Petru să rostească dojana. Pentru ucenic, a fost o învățătură amară și una pe care el a învățat-o, dar încet, și anume că umblarea, calea lui Hristos pe pământ duce prin agonie și umilință. Dar el avea să învețe lecția ei numai în dogoarea cuptorului de foc. Acum, când trupul său care odată fusese plin de râvnă se încovoiasse sub povara anilor și a muncii, el a putut să scrie: „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui”.

Adresându-se prezbiterilor bisericii în legătură cu răspunderile lor de subpăstori ai turmei lui Hristos, apostolul scria: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei”.

Cei care ocupă poziția de subpăstori trebuie să manifeste o grijă atentă față de turma Domnului. Nu ar trebui să fie o supraveghere dictatorială, ci una care tinde să încurajeze, să întărească și să înalțe. Slujirea Evangheliei înseamnă mult mai mult decât ținerea de predici; înseamnă o lucrare stăruitoare și personală. Biserica

de pe pământ este alcătuită din bărbați și femei cu greșeli, care au nevoie de efort plin de răbdare și osteneală spre a fi formați și disciplinați să lucreze, fiind acceptați în viața aceasta, iar în viața viitoare să fie încununați cu slavă și nemurire. Este nevoie de slujitori, păstori credincioși – care nu vor linguși pe popor, nici nu-l vor trata cu asprime, ci care îl vor hrăni cu pâinea vieții – bărbați care în viața lor să simtă zilnic puterea convertitoare a Duhului Sfânt și care să nutrească în inimă o iubire puternică și neegoistă față de aceia pentru care lucrează.

Se cere din partea subpăstorului să lucreze cu tact atunci când este chemat să dea piept cu înstrăinarea, amărăciunea, invidia și gelozia în biserică și va trebui să lucreze în spiritul lui Hristos pentru a pune lucrurile în rândulială. Cu credincioșie, avertizările trebuie date, păcatele mustrate, relele îndreptate, și aceasta nu numai prin lucrarea slujitorului de la amvon, ci și prin lucrarea personală. Inima încăpățanată poate că se împotrivesc soliei, iar slujitorul lui Dumnezeu ar putea fi judecat greșit și criticat. Atunci, el să-și amintească de faptul că „înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3,17.18).

Lucrarea slujitorului Evangheliei este aceea de a pune „în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse de veacuri în Dumnezeu” (Ef. 3,9). Dacă cineva care intră în această lucrare alege partea cu cel mai puțin sacrificiu de sine, mulțumindu-se numai cu predicarea și lăsând pentru altul lucrarea de slujire personală, lucrarea lui nu va fi primită de Dumnezeu. Suflete pentru care a murit Hristos pier din lipsa unei lucrări personale bine îndrumate, iar acela care, intrând în lucrarea de slujire, nu este gata să facă lucrarea personală cerută de întregirea turmei și-a greșit cariera.

Spiritul adevăratului păstor este acela al uitării de sine. El se pierde din vedere pe sine, pentru a putea săvârși lucrările lui Dumnezeu. Prin predicarea Cuvântului și prin lucrare personală în casele oamenilor, el le cunoaște nevoile, durerile și încercările; și, conlu-crând cu marele Purtător de poveri, el împărtășește întristările

lor, îi mângâie în durerile lor, potolește foamea sufletului și le câștigă inimile pentru Dumnezeu. În această lucrare, slujitorul este însoțit de îngerii cerului și el însuși este învățat și luminat de adevărul care înțelepțește spre mântuire.

În legătură cu învățăturile sale adresate celor cu poziții de încredere în biserică, apostolul a subliniat câteva principii generale care trebuie să fie urmate de toți aceia care sunt legați laolaltă în comuniunea bisericii. Membrii cei mai tineri ai turmei erau îndemnați stăruitor să urmeze pilda bătrânilor lor în ce privește practicarea umilinței, asemenea lui Hristos. „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci 'Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har'. Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi. Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale, ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință.”

Petru a scris credincioșilor într-o vreme de o deosebită încercare a bisericii. Mulți chiar se și împărtășiseră de suferințele lui Hristos și în curând biserica avea să îndure o perioadă de îngrozitoare prigoană. Într-o perioadă scurtă de câțiva ani, mulți dintre aceia care stătuseră ca învățători și conducători în biserică aveau să-și dea viața pentru Evanghelie. În curând, lupi cruzi aveau să pătrundă în biserică, necruțând turma. Dar nici unul dintre aceste lucruri nu trebuia să-i descurajeze pe aceia a căror nădejde era concentrată în Hristos. Prin cuvinte încurajatoare și de însuflețire, Petru a îndreptat mințile credincioșilor de la încercările prezente și de la viitoarele scene de suferință „la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji”. „Dumnezeul oricărui har”, se ruga el cu toată căldura sufletului, „care v-a chemat în Hristos Iisus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin!”

STATORNIC PÂNĂ LA MOARTE

În a doua epistolă adresată de Petru celor care dobândiseră „o credință de același preț” cu a sa, apostolul prezintă planul lui Dumnezeu pentru dezvoltarea caracterului creștin. El scrie:

„Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Iisus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte.”

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Iisus Hristos.”

Aceste cuvinte sunt pline de învățătură și descoperă ideea fundamentală a biruinței. Apostolul înfățișează credincioșilor scara progresului creștin, fiecare treaptă reprezentând înaintarea în cunoașterea lui Dumnezeu și în urcarea căreia nu este nici un loc de oprire. Credința, fapta, cunoștința, înfrânarea, evlavia, dragostea de frați și iubirea de oameni sunt treptele scării. Suntem mântuiți urcând treaptă după treaptă, suind pas cu pas, până la măsura idealului lui Hristos pentru noi. În felul acesta, El S-a făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.

Dumnezeu a chemat pe poporul Său la slavă și virtute, și acestea se vor manifesta în viața tuturor acelor care sunt cu adevărat în

legătură cu El. Devenind părtași ai darului ceresc, ei trebuie să meargă spre desăvârșire, fiind „păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință” (1 Petru 1,5). Este spre slava lui Dumnezeu ca să acorde virtuțile Sale copiilor Săi. El dorește să-i vadă pe bărbați și pe femei atingând standardul cel mai înalt și, atunci când prin credință ei se prind de puterea lui Hristos, când solicită făgăduințele Sale sigure și le consideră ca fiind ale lor, când cu o stăruință irezistibilă caută puterea Duhului Sfânt, ei vor ajunge desăvârșiți în El.

După ce a primit credința Evangheliei, următoarea lucrare a credinciosului este să adauge la caracterul său virtutea, care curăță inima și pregătește mintea pentru primirea cunoașterii lui Dumnezeu. Cunoștința aceasta este temelia oricărei adevărate educații și a oricărei adevărate slujiri. Ea este singura pavază adevărată împotriva ispitei; și ea este singura care poate face pe cineva asemenea lui Dumnezeu în caracter. Prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său Iisus Hristos este dat credinciosului „tot ce privește viața și evlavia”. Nici un dar nu este oprit de la acela care în mod sincer dorește să dobândească neprihănirea lui Dumnezeu”.

„Viața veșnică”, spune Hristos, „este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Și profetul Ieremia declara: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, să știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul” (Ier. 9,23.24). Cu greu mintea omească poate să înțeleagă lățimea, lungimea și adâncimea realizărilor spirituale ale aceluia care dobândește această cunoaștere.

Nimeni nu ar trebui să dea greș în a atinge, în sfera lui, desăvârșirea caracterului creștin. Prin jertfa lui Hristos, s-a făcut posibil pentru credincios să primească toate lucrurile care aparțin vieții și evlaviei. Dumnezeu ne cheamă să atingem măsura desăvârșirii și așază înaintea noastră exemplul caracterului lui Hristos. În natura Sa umană, desăvârșită printr-o viață de continuă împotrivire față de rău, Mântuitorul a arătat că, prin conlucrarea cu Divinitatea,

ființele omenеști pot chiar în această viață să ajungă desăvârșirea caracterului. Aceasta este asigurarea lui Dumnezeu dată nouă, ca noi să putem dobândi biruința deplină.

Înainte credinciosului este pusă posibilitatea minunată de a fi asemenea lui Hristos, ascultător de toate principiile Legii. Dar, prin sine însuși, omul este incapabil să atingă această stare. Cuvântul lui Dumnezeu declară că sfințenia pe care ar trebui să o aibă credinciosul mai înainte de a putea fi mântuit este rezultatul lucrării harului divin atunci când el se supune îndrumării și influențelor înfrânătoare ale Duhului adevărului. Ascultarea omului poate fi făcută desăvârșită numai prin tămăia neprihănirii lui Hristos, care umple cu mireasmă fiecare act al ascultării. Partea creștinului este aceea de a stăruie în învingerea oricărui defect. El trebuie să se roage continuu Mântuitorului să vindece sufletul său bolnav de păcat. El nu are înțelepciunea sau puterea de a învinge; acestea aparțin Domnului și El le revărsă asupra acelor care în umilință și pocăință caută ajutorul Lui.

Lucrarea transformării de la păcat la sfințenie este continuă. Zi de zi, Dumnezeu lucrează în vederea sfințirii omului, iar omul trebuie să conlucreze cu El, depunând eforturi stăruitoare în dezvoltarea obiceiurilor bune. El trebuie să adauge har după har; și, în timp ce el lucrează astfel după planul adunării, Dumnezeu lucrează pentru El după planul înmulțirii. Mântuitorul nostru este totdeauna gata să audă și să răspundă rugăciunii inimii zdrobite, și harul și pacea sunt înmulțite credincioșilor. Bucuros, El le acordă binecuvântările de care au nevoie în lupta lor împotriva răutăților care îi asaltează.

Sunt unii care încearcă să urce scara progresului creștin; dar, în timp ce înaintează, încep să-și pună încrederea în puterea omului și, în curând, pierd din vedere pe Iisus, Începătorul și Desăvârșitorul credinței lor. Rezultatul este eșecul – pierderea a tot ce a fost câștigat. Într-adevăr, tristă este starea acelor care, obosind pe cale, îngăduie vrăjmașului sufletelor să-i jefuiască de însușirile creștine ale harului care s-au dezvoltat în inima și viața lor. „Dar cine nu are aceste lucruri”, declară apostolul, „este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate.”

Apostolul Petru avusese o lungă experiență în lucrurile lui Dumnezeu. Credința sa în puterea lui Dumnezeu de a mântui se întărise cu trecerea anilor, până când dovedise fără pic de îndoială că nici o înfrângere nu este cu putință pentru acela care, înaintând prin credință, suie treaptă după treaptă, totdeauna în sus și înainte, până la treapta cea mai de sus a scării ce ajunge până la porțile cerului.

Timp de mulți ani, Petru stăruise pe lângă credincioși în legătură cu nevoia unei creșteri continue în har și în cunoașterea adevărului; și acum, știind că în curând avea să fie chemat să sufere martiriul pentru credința sa, el atrage încă o dată atenția la prețioasele privilegii care pot fi la îndemâna fiecărui credincios. Deplin asigurat de credința sa, bătrânul apostol i-a îndemnat pe frații săi la statornicie în ceea ce privește țința vieții creștine. „Căutați cu atât mai mult”, stăruia el, „să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.” Prețioasă asigurare! Glorioasă este nădejdea ce stă în fața credinciosului în timp ce înaintează prin credință către înălțimile desăvârșirii creștine!

„Voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea”, continuă apostolul, „măcar că le știți, și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți. Dar socotesc că este drept, cât voi fi în cortul acesta, să vă țin treji, aducându-vă aminte; căci știu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos. Îmi voi da osteneala dar, ca și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri.”

Apostolul era foarte calificat să vorbească despre planurile lui Dumnezeu cu privire la neamul omenesc; căci, în timpul slujirii pământești a lui Hristos, el văzuse și auzise multe cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. „În adevăr”, le reamintea el credincioșilor, „v-am făcut cunoscute puterea și venirea Domnului nostru Iisus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă atunci când, din slavă minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: 'Acesta

este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea'. Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt."

Oricât de convingătoare era această dovadă a certitudinii nădejzii creștinului, totuși era o alta și mai convingătoare în mărturia profeției, prin care credința tuturor poate fi întărită și în mod sigur ancorată. „Și avem cuvântul proorociei”, declara Petru, „făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Fiindcă, mai întâi de toate, să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Că nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”.

În timp ce înălța „cuvântul proorociei făcut și mai tare”, ca o călăuză sigură în vremuri de primejdie, apostolul avertiza în mod solemn împotriva torței falsei profeții, care urma să fie înălțată de învățătorii mincinoși, care pe furiș aveau să strecoare „erezii mincinoase” până acolo, încât să tăgăduiască chiar pe Domnul. Pe acești învățători mincinoși, ridicați în biserică și socotiți credincioși de către mulți dintre frații lor în credință, apostolul îi aseamănă cu „niște fântâni fără apă, niște nori alungați de furtună: lor le este păstrată negura întunerului”. „Starea lor de pe urmă”, declară el, „se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată.”

Privind înainte prin veacuri către încheierea vremii, Petru a fost inspirat să descrie stările care vor exista în lume chiar înainte de a doua venire a Domnului Hristos. „Să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri”, scria el, „care vor trăi după poftele lor, și vor zice: 'Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!'” Dar, „când vor zice: 'Pace și liniște!’, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei” (1 Tes. 5,3). Însă nu toți vor fi prinși în lanțurile amăgirilor vrăjmașului. Când sfârșitul tuturor lucrurilor pământești se va apropia, se vor ridica persoane credincioase în stare să discearnă semnele timpului. În

timp ce un mare număr de preînși credincioși își vor tăgădui credința prin faptele lor, va fi o rămașiță care va răbda până la sfârșit.

Petru a păstrat vie în inima sa nădejdea revenirii lui Hristos și el a asigurat biserica de sigura împlinire a făgăduinței: „După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14,3). Pentru cei încercați și credincioși, venirea ar putea să pară că întârzie, dar apostolul îi asigură: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, ci dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.”

„Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.”

„De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace. Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire, cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui... Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirile acestor nelegiuți, și să vă pierdeți tăria.”

În providența Sa, Dumnezeu i-a îngăduit lui Petru să-și încheie lucrarea în Roma, unde întemnițarea sa a fost poruncită de împăratul Nero, cam în timpul ultimei arestări a lui Pavel. Astfel, cei doi apostoli veterani, care mulți ani fuseseră foarte departe unul de altul în lucrările lor, aveau să dea ultima lor mărturie pentru Hristos în metropola lumii și pe pământul ei să-și verse sângele ca o sămânță a unui vast seceriș de sfinți și martiri.

După reprimirea sa, care a urmat tăgăduirii lui Hristos, în mod neșovăitor, Petru, plin de curaj, a dat piept cu primejdia și a manifestat un deosebit curaj în predicarea unui Mântuitor răstignit,

înviat și înălțat. Stând în celula sa, el și-a amintit de cuvintele pe care Hristos i le spusese: „Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge, și te va duce unde nu vei voi” (Ioan 21,18). În felul acesta, Iisus i-a făcut cunoscut ucenicului chiar modul în care avea să moară, prezicându-i chiar și întinderea mâinilor sale pe cruce.

Petru, ca evreu și străin, a fost osândit, biciuit și răstignit. Cu perspectiva acestei morți groaznice înaintea sa, apostolul și-a amintit de păcatul său mare prin tăgăduirea lui Iisus în ceasul încercării Sale. Atât de nedispus cândva să recunoască crucea, acum a socotit ca o bucurie să-și dea viața pentru Evanghelie, considerând numai că, pentru el, care tăgăduise pe Domnul, era o onoare prea mare să moară în același fel ca Învățătorul Său. Petru se căise sincer de păcatul acela și fusese iertat de Hristos, după cum se vede din marea însărcinarea dată lui de a hrăni oile și mieluşei turmei. Dar el nu-și putea ierta niciodată gestul acela. Nici chiar gândul la agonia groaznică a ultimelor clipe ale vieții nu putea micșora amărăciunea acestei întristări și pocăințe. Ca ultimă favoare, el i-a rugat pe cei care-l executau să-l pirolească pe cruce cu capul în jos. Cererea i-a fost îndeplinită și în felul acesta a murit marele apostol Petru.

IOAN, APOSTOLUL IUBIT

Ioan este deosebit printre ceilalți apostoli prin aceea că era „ucenicul pe care-l iubea Iisus” (Ioan 21,20). Se pare că el se bucurase de o deosebită prietenie din partea lui Hristos și a primit multe dovezi ale încrederii și iubirii Mântuitorului. El a fost unul dintre cei trei cărora li s-a îngăduit să fie martori ai slavei lui Hristos, pe Muntele Schimbării la Față, și ai agoniei Sale din Ghetsemani și în grija lui a încredințat-o Domnul pe mama Sa, în acele ultime ceasuri ale chinului Său.

Ucenicul iubit a răspuns simpatiei Mântuitorului cu toată tăria unei călduroase devoțiuni. Ioan s-a agățat de Hristos așa cum se agăță vița de vie de arac. Pentru Învățătorul său, el a înfruntat curajos primejdia sălii de judecată și a zăbovit lângă cruce; și, la vestea că Hristos a înviat, el s-a grăbit la mormânt și, în râvna sa, l-a întrecut chiar și pe înflăcăratul Petru.

Iubirea plină de încredere și devoțiunea neegoistă manifestate în viața și în caracterul lui Ioan prezintă lecții de o nespusă valoare pentru biserica creștină. Ioan nu avea din fire frumusețea de caracter pe care a manifestat-o în viața sa de mai târziu. Din fire, el a avut defecte serioase. Nu numai că era mândru, dornic de afirmare și ambițios după onoare, dar era și impulsiv, plin de resentimente atunci când era nedreptățit. El și fratele său fuseseră numiți „fiii tunetului”. O fire rea, dorință după răzbunare, spirit de critică, toate acestea se aflau în ucenicul iubit. Dar, sub toate acestea, Învățătorul divin a văzut o inimă arzătoare, sinceră și iubitoare. Iisus a mustrat lăcomia sa, i-a dezamăgit ambițiile și i-a pus la încercare credința. Dar i-a descoperit cam ce dorea sufletul lui – frumusețea sfințeniei, puterea transformatoare a iubirii.

Defectele din caracterul lui Ioan au ieșit cu putere la iveală în diferitele ocazii în timpul umblării sale împreună cu Mântuitorul. Odată, Hristos a trimis soli înaintea Sa într-un oraș al samaritenilor,

cerând din partea oamenilor să pregătească ceva de-ale mâncării pentru El și ucenicii Săi. Când S-a apropiat de oraș, Mântuitorul S-a făcut că ar vrea să meargă mai departe, spre Ierusalim. Lucrul acesta a trezit invidia samaritenilor și, în loc să-L invite să mai zăbovească la ei, s-au reținut să-I arate bunăvoință, așa cum ar fi făcut față de un călător de rând. Niciodată Iisus nu a impus cuiva să rămână la El și samaritenii au pierdut binecuvântarea care le-ar fi fost dată, dacă ei L-ar fi rugat să le fie oaspete.

Ucenicii știau că dorința lui Hristos era să-i binecuvânteze pe samariteni prin prezența Sa; răceala, gelozia și disprețul manifestate față de Învățătorul lor i-au surprins și i-au indignat. În mod deosebit, Iacov și Ioan s-au agitat. Ca Acela căruia ei îi dădeau atâta cinste să fie tratat în felul acesta li se părea un rău prea mare pentru a putea fi trecut cu vederea, fără o pedepsire imediată. În râvna lor, ei au spus: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?”, referindu-se la nimicirea ostașilor samariteni și a ostașilor ce erau cu ei, trimiși să-l prindă pe profetul Ilie. Ei au fost surprinși să vadă că Iisus Se mânia de din pricina cuvintelor lor și s-au mirat și mai mult atunci când au auzit mustrarea: „Nu știți de ce duh sunteți înșuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9,54-56).

Silirea oamenilor ca să-L primească nu face parte din misiunea lui Hristos. Satana și oamenii mânați de spiritul său sunt cei care caută să forțeze conștiința. Sub pretextul unei râvne după neprihănire, oamenii care sunt în legătură cu îngerii răi aduc uneori suferință asupra semenilor lor, cu scopul de a-i converti la ideile lor despre religie; însă Hristos manifestă întotdeauna milă, căutând mereu să câștige prin descoperirea iubirii Sale. El nu poate îngădui nici un rival în suflet și nici nu primește o slujire împărțită; ci El dorește numai o slujire de bunăvoie, o predare liber consimțită a inimii sub lucrarea constrângătoare a iubirii.

Cu altă ocazie, Iacov și Ioan au prezentat, prin mama lor, o rugămintă, cerând să le fie îngăduit să ocupe cele mai înalte și cele mai de cinste poziții în Împărăția lui Hristos. Cu toate că Hristos a repetat de mai multe ori învățătura cu privire la natura Împărăției

Sale, acești tineri ucenici mai nutreau încă nădejdea unui Mesia care avea să-Și ocupe tronul și să-Și exercite puterea regească potrivit dorințelor oamenilor. Mama, dorind pentru ei locul de cinste în această împărăție, a cerut: „Poruncește ca, în împărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta!”

Mântuitorul însă a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” Deși și-au amintit că aceste cuvinte tainice vorbeau despre încercare și suferință, ei au răspuns plini de încredere: „Putem!” Ei au socotit ca cea mai înaltă cinste a-și dovedi loialitatea lor prin împărtășirea de tot ce avea să se întâmple Domnului.

„Este adevărat că veți bea paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu”, a declarat Hristos – în fața Lui fiind o cruce în loc de un tron, doi tâlhari ca tovarăși ai Săi, la dreapta și la stânga Sa. Iacov și Ioan aveau să aibă parte, ca și Domnul, de suferință – unul sortit la o moarte fulgerătoare prin sabie, iar celălalt având să urmeze, dintre toți apostolii, cel mai îndelung pe Învățătorul Său în muncă, ocară și prigoană. „Dar a ședea la dreapta și la stânga Mea”, a continuat El, „nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu” (Matei 20,21-23).

Iisus a înțeles motivul care a inspirat cererea și a muștrătat astfel mândria și ambiția celor doi ucenici: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20,25-28).

În Împărăția lui Dumnezeu, locul nu este dobândit prin favoritism. Nu este câștigat și nici nu este primit printr-o împărțire arbitrară. El este rezultatul caracterului. Cununa și tronul sunt semnele atingerii unei anume stări – semne ale biruinței asupra ta însuși, prin harul Domnului nostru Iisus Hristos.

Mult timp după aceea, când Ioan ajunsese să-L iubească pe Hristos prin împărtășirea cu suferințele Sale, Domnul Iisus i-a descoperit care este condiția apropierii de Împărăția Sa. „Celui ce va birui”, a spus Hristos, „îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apoc. 3,21). Cel care stă cel mai aproape de Hristos va fi acela care a băut mai din plin din spiritul Său de sacrificiu de sine plin de iubire – iubire care „nu se lasă, nu se umflă de mândrie... nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău” (1 Cor. 13,4,5) – iubirea aceasta l-a făcut pe ucenic, cum L-a făcut și pe Domnul nostru, să dea totul, să trăiască, să lucreze și să se sacrifice chiar până la moarte, pentru mântuirea omenirii.

Altă dată, în primele lor lucrări evanghelistice, Iacov și Ioan au întâlnit pe cineva care, deși nu era recunoscut ca urmaș al lui Hristos, scotea draci în Numele Său. Ucenicii l-au oprit pe acest bărbat să mai lucreze și au gândit că erau îndreptățiți să facă lucrul acesta. Dar, când au prezentat problema înaintea lui Hristos, El i-a mustrat, spunând: „Nu-l opriți, căci nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu și să Mă poată grăi de rău îndată după aceea” (Marcu 9,39). Nimeni care în vreun fel se arăta prietenos față de Hristos nu trebuia respins. Ucenicii nu trebuiau să nutrească un spirit îngust și exclusivist, ci trebuiau să manifeste aceeași simpatie mult cuprinzătoare pe care au văzut-o la Învățătorul lor. Iacov și Ioan au gândit că, oprindu-l pe acest om, ei urmăreau onoarea Domnului; dar au început să vadă că, de fapt, erau geloși pentru ei înșiși. Ei și-au recunoscut greșeala și au primit mustrarea.

Învățăturile lui Hristos, care prezintă blândețea, umilința și iubirea ca fiind esențiale creșterii în har și utile pentru lucrarea Sa, erau de cel mai mare preț pentru Ioan. El a strâns ca pe o comoară fiecare învățătură și a căutat continuu să-și aducă viața în armonie cu modelul divin. Ioan începuse să discearnă slava lui Dumnezeu – nu fala și puterea lumească pentru care fusese învățat să nădăjduiască, ci „o slavă întocmai cu slava singurului născut din Tatăl... plin de har și de adevăr” (Ioan 1,14).

Profunzimea și căldura iubirii lui Ioan față de Învățătorul său nu alcătuiau motivul iubirii lui Hristos față de el, ci efectul acestei

iubiri. Ioan a dorit să ajungă asemenea lui Iisus și, sub influența transformatoare a iubirii lui Hristos, el a devenit blând și smerit. El era ascuns în Iisus. Mai presus de oricare dintre tovarășii săi, Ioan s-a supus puterii acelei vieți uimitoare. El spune: „Viața a fost arătată și noi am văzut-o”. „Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har” (1 Ioan 1,2; Ioan 1,16). Ioan cunoștea pe Mântuitorul dintr-o experiență practică. Învățăturile Maestrului său erau săpate în sufletul lui. Când mărturisea despre harul Mântuitorului, vorbirea lui simplă era convingătoare datorită iubirii de care era pătrunsă întreaga lui ființă.

Iubirea profundă a lui Ioan pentru Hristos era ceea ce îl făcea totdeauna să dorească să fie cât mai aproape de El. Mântuitorul îi iubea pe toți cei doisprezece, dar Ioan era spiritul cel mai primitiv. El era mai tânăr decât ceilalți și, cu o încredere mult mai mare ca aceea a unui copil, și-a deschis inima lui Iisus. În felul acesta, a ajuns să fie cel mai iubit de Hristos și prin el au fost vestite oamenilor cele mai profunde învățături spirituale ale Mântuitorului.

Iisus îi iubește pe aceia care Îl reprezintă pe Tatăl, și Ioan putea vorbi despre iubirea Tatălui așa cum nu o putea face nici unul dintre ceilalți apostoli. El a descoperit semenilor săi ceea ce simțea în propriul suflet, reprezentând în caracterul său attributele lui Dumnezeu. Slava Domnului era arătată pe fața lui. De pe fața sa, frumusețea sfințeniei care îl transformase strălucea cu o strălucire asemănătoare celei a lui Hristos. În adorare și iubire, el l-a privit pe Mântuitorul până ce asemănarea cu Hristos și părtășia cu El au devenit singura lui dorință, iar în caracterul său s-a reflectat caracterul Învățătorului său.

„Vedeți”, spunea el, „ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3,1.2).

UN MARTOR CREDINCIOS

După înălțarea lui Hristos, Ioan a fost un lucrător credincios și zelos pentru Domnul. Împreună cu ceilalți apostoli, s-a împărtășit de revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii și, cu un nou zel și cu putere, a continuat să le spună oamenilor cuvintele vieții, căutând să le îndrume gândurile către Cel Nevăzut. El a fost un predicator puternic, plin de căldură și cu o râvnă profundă. Într-un limbaj frumos și cu un glas melodios, el a relatat cuvintele și faptele lui Hristos, vorbind într-un mod care impresiona inimile celor care îl ascultau. Simplitatea cuvintelor sale, puterea măreață a adevărilor pe care le rostea și zelul și căldura ce caracterizau învățăturile sale au făcut să fie bine primit de toate clasele sociale.

Viața apostolului era în armonie cu învățăturile sale. Iubirea pentru Hristos, ce strălucea în inima sa, l-a condus să depună o muncă plină de zel și neobosită pentru semenii săi și îndeosebi pentru frații săi din biserica creștină.

Hristos îi îndemnase pe primii ucenici să se iubească unii pe alții așa cum îi iubea El. În felul acesta, ei aveau să dea lumii mărturie despre faptul că Hristos era în ei, nădejdea slavei. „Vă dau o poruncă nouă”, a spus El, „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13,3.4). Atunci când fuseseră rostite aceste cuvinte, ucenicii nu le-au putut înțelege; dar, după ce fuseseră martori la suferințele lui Hristos, după răstignirea, învierea și înălțarea Lui la cer și după coborârea Duhului Sfânt peste ei, în Ziua Cincizecimii, ei au avut o înțelegere mai clară a iubirii lui Dumnezeu și a naturii acelei iubiri pe care ei trebuiau să o aibă unul față de altul. Atunci, Ioan a putut să spună conlucrătorilor săi apostoli: „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați”.

După coborârea Duhului Sfânt, când ucenicii au pornit să vestească un Mântuitor viu, singura lor dorință era mântuirea sufletelor. Ei se bucurau de o dulce părtășie cu sfinții. Erau blânzi, cu judecată, plini de abnegație, gata să facă orice sacrificiu pentru cauza adevărului. În zilnica lor părtășie unii cu alții, ei au dat pe față iubirea pe care le-o recomandase Hristos. Prin cuvinte și fapte neegoiste, ei se străduiau să aprindă această iubire și în inimile altora.

Credincioșii urmau să cultive mereu o asemenea iubire. Ei aveau să pășească înainte, într-o ascultare din inimă față de noua poruncă. Atât de strâns urma să fie uniți cu Hristos, încât să fie în stare să împlinească toate cerințele Lui. Viața lor trebuia să preamărească puterea unui Mântuitor care îi putea îndreptăți prin neprihănirea Sa.

Dar, în mod treptat, s-a produs o schimbare. Credincioșii au început să caute defecte în ceilalți. Stăruind asupra greșelilor, dând loc unei critici răutăcioase, ei au pierdut din vedere pe Mântuitorul și iubirea Sa. Ei au devenit mai stricți în ce privește ceremoniile exterioare, mai scrupuloși în ce privește teoria decât trăirea credinței. În râvna lor de a osândi pe alții, ei au trecut cu vederea greșelile proprii. Ei au părăsit iubirea frățească la care îi îndemnase Hristos și, mai trist decât orice, ei nu și-au dat seama de pierderea lor. Nu-și dădeau seama că fericirea și bucuria părăseau viața lor și că, lăsând iubirea lui Dumnezeu în afara inimilor lor, în curând aveau să umble în întuneric.

Ioan, dându-și seama că iubirea frățească scădea în biserică, a stăruit pe lângă credincioși cu privire la continua nevoie a acestei iubiri. Epistolele sale către biserică sunt pline de acest gând. „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții”, scria el, „căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru

păcatele noastre. Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.”

Despre sensul deosebit în care această iubire trebuie să fie manifestată de credincioși, apostolul scria: „Vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi; căci întunericul se împrășteie și lumina adevărată răsare iar. Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum. Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină, și în el nu este nici un prilej de poticnire. Dar cine urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric, și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii”. „Căci vestirea, pe care ați auzit-o de la început, este adevărată: să ne iubim unii pe alții.” „Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică, rămânând în el. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.”

Nu împotrivirea din partea lumii este aceea care pune cel mai mult în primejdie biserica lui Hristos. Răul nutrit în inimile credincioșilor este acela care lucrează cel mai cumplit dezastru și cea mai sigură întârziere a înaintării lucrării lui Dumnezeu. Nu există nici o altă cale mai sigură de a slăbi spiritualitatea decât nutrirea invidiei, suspiciunii, căutării de greșeli și a bănuielilor rele. Pe de altă parte, cea mai puternică mărturie că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume este existența armoniei și unității dintre oameni cu firi diferite și care alcătuiesc biserica Sa. Este privilegiul urmașilor lui Hristos să dea această mărturie. Dar, pentru a face aceasta, ei trebuie să se așeze sub conducerea lui Hristos. Caracterul lor trebuie să ajungă asemenea caracterului Său, iar voința lor, asemenea voinței Lui.

„Vă dau o poruncă nouă”, a spus Iisus. „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 13,34). Ce minunată declarație; dar vai, cât de puțin pusă în practică! Este dureros că, în biserica de astăzi a lui Dumnezeu, iubirea frățească lipsește. Mulți dintre aceia care pretind că-L iubesc pe Mântuitorul nu se iubesc între ei. Necredincioșii sunt atenți să

vedă dacă credința celor ce se numesc creștini exercită o influență sfințitoare asupra vieții lor; și ei sunt ageri în a găsi defecte în caracter și nestatornicie în acțiuni. Fie ca să nu dea creștinii ocazie vrăjmașului să arate spre ei și să spună: „Iată cum oamenii aceștia, stând sub stindardul lui Hristos, se urăsc unii pe alții.” Creștinii sunt cu toții membri ai aceleiași familii, toți copiii ai aceluiași Părinte ceresc, având aceeași binecuvântată nădejde a nemuririi. Legătura ce-i ține laolaltă ar trebui să fie foarte strânsă și duioasă.

Iubirea divină face cele mai mișcătoare apeluri la inimă atunci când ne cheamă să dăm pe față aceeași milă duioasă pe care a manifestat-o Hristos. Numai acela care are o iubire neegoistă față de fratele său are adevărata iubire a lui Dumnezeu. Adevăratul creștin nu va îngădui cu bună știință ca sufletul care se află în primejdie și nevoie să treacă neavertizat și fără să se fi îngrijit de el. El nu se va ține departe de cel răătăcit, lăsându-l să se afunde mai departe în nefericire și descurajare sau să cadă pe câmpul de luptă al lui Satana.

Cei care niciodată nu au experimentat iubirea duioasă și cuceritoare a lui Hristos nu pot conduce pe alții la izvorul vieții. Iubirea Lui în inimă alcătuiește o putere constrângătoare, care-i face pe oameni să-L descopere în vorbire, într-un spirit blând și milos, în înălțarea vieții acelor cu care ei sunt în legătură. Lucrătorii creștini care izbândesc în strădaniile lor trebuie să-L cunoască pe Hristos; și, pentru a-L cunoaște, ei trebuie să cunoască iubirea Lui. În ceruri, destoinicia lor ca lucrători este măsurată după capacitatea lor de a iubi așa cum a iubit Hristos și a lucra cum a lucrat El.

„Să nu iubim cu vorba”, scrie apostolul, „ci cu fapta și cu adevărul.” Desăvârșirea caracterului creștin este obținută atunci când îndemnul de a ajuta și a fi o binecuvântare pentru alții izvorăște continuu dinăuntru. Atmosfera acestei iubiri care învăluie sufletul credinciosului este aceea care face din el un miros de viață spre viață și îngăduie lui Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea lui.

Iubirea supremă față de Dumnezeu și iubirea neegoistă unul față de celălalt – acesta este darul cel mai bun pe care îl poate revărsa Părintele nostru ceresc. Iubirea aceasta nu este un impuls, ci un principiu divin, o putere permanentă. Inima neconsacrată

nu o poate genera. Iubirea aceasta se găsește numai în inima în care domnește Iisus. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” În inima renăscută prin harul divin, iubirea este principiul conducător al acțiunii. Ea schimbă caracterul, stăpânește impulsurile, controlează pasiunile și înnobilează simțămintele inimii. Această iubire nutrită în suflet îndulcește viața și răspândește în jur o influență purificatoare.

Ioan s-a străduit să-i facă pe credincioși să înțeleagă înaltele privilegii ce vor fi partea lor prin punerea în practică a spiritului iubirii. Această putere răscumpărătoare, umplând inima, va controla orice alt motiv și va ridica pe cel care o posedă mai presus de influențele stricătioase ale lumii. Când acestei iubiri i se va îngădui să aibă deplină stăpânire și va deveni forța îndrumătoare în viață, atunci credința și încrederea lor în Dumnezeu și purtarea Lui cu ei vor fi desăvârșite. Atunci ei pot veni la El cu credință deplină, știind că vor primi de la El tot ce le este necesar pentru binele prezent și veșnic. „Astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi”, scria el, „pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica.” „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă... Și dacă știm că ne ascultă, ... știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.”

„Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Iisus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” Condițiile pentru a dobândi îndurare de la Dumnezeu sunt simple și drepte. Domnul nu cere din partea noastră să facem unele lucruri dureros de grele pentru a dobândi iertarea. Nu este nevoie să facem pelerinaje lungi și obositoare sau să împlinim penitențe chinuitoare pentru a recomanda sufletele noastre Dumnezeului cerului sau pentru ispășirea nelegiuirilor noastre. Cine „mărturisește și se lasă” de păcatul său „capătă îndurare” (Prov. 28,13).

În curțile de sus, Hristos mijlocește pentru biserica Sa, pentru aceia pentru care El a plătit cu sângele Său prețul răscumpărării.

Secolele, veacurile nu pot niciodată scădea nimic din puterea jertfei Lui de ispășire. Nici viața și nici moartea, nici înălțimea și nici adâncimea nu pot să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu, care este în Hristos Iisus; nu fiindcă noi Îl ținem pe El așa de tare, ci fiindcă El ne ține pe noi așa de strâns. Dacă mântuirea noastră ar depinde de strădaniile noastre, atunci nu am putea fi mântuiți; dar ea depinde de Acela care Se află înapoia tuturor făgăduințelor. Prinderea noastră de El se poate să fie slabă, dar iubirea Lui este aceea a unui frate mai mare; atâta timp cât menținem legătura cu El, nimeni nu ne poate smulge din mâna Sa.

Cu cât anii treceau și numărul credincioșilor creștea, cu atât Ioan lucra cu o și mai mare credincioșie și râvnă pentru frații săi. Vremurile erau pline de primejdii pentru biserică. Amăgiri satanice se găseau pretutindeni. Printr-o reprezentare greșită și prin minciună, uneltele lui Satana căutau să stârnească împotrivire față de învățăturile lui Hristos; și, ca urmare, biserica era amenințată de dezbinări și rătăcirii. Unii care Îl mărturiseau pe Hristos pretindeau că iubirea Lui i-a eliberat de ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, mulți învățau că este necesar să păzească obiceiurile și ceremoniile iudaice; și că simpla păzire a Legii, fără credința în sângele lui Hristos, era îndestulătoare pentru mântuire. Unii susțineau că Hristos a fost un om bun, dar Îi tăgăduiau divinitatea. Unii care pretindeau a fi credincioși cauzei lui Hristos erau niște amăgitori, căci în practică ei tăgăduiau atât pe Hristos, cât și Evanghelia Sa. Ei înșiși, trăind în nelegiuire, aduceau rătăcirea în biserică. În felul acesta, mulți erau împinși în păienjenişul scepticismului și al îndoielii.

Ioan s-a umplut de tristețe când a văzut cum aceste rătăcirii otrăvitoare se furișau în biserică. El a văzut primejdiile la care era expusă biserica și a întâmpinat situația grea cu promptitudine și hotărâre. Epistolele lui Ioan aduc un suflu al spiritului iubirii. Pare ca și cum ar fi scris cu o pană muiată în iubire. Dar, când venea în legătură cu aceia care călcau Legea lui Dumnezeu și totuși pretindeau că trăiesc fără păcat, el nu ezita să-i avertizeze pentru îngrozitoarea lor amăgire.

Scriind unei ajutoare în lucrarea Evangheliei, o femeie cu o bună reputație și cu o mare influență, el spunea: „În lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Iisus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul! Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină. Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți și să nu-i ziceți: 'Bun-venit!' Căci cine-i zice: 'Bun-venit!' se face părtaș faptelor lui rele”.

Noi suntem autorizați să avem aceeași atitudine și considerație ca ucenicul iubit față de aceia care pretind că sunt în Hristos, dar trăiesc călcând Legea lui Dumnezeu. În aceste zile de pe urmă, există rele asemănătoare cu cele care amenințau prosperitatea primei biserici; și ar trebui să luăm seama cu multă atenție la învățăturile apostolului Ioan cu privire la aceste puncte. „Trebuie să aveți iubire față de alții” este strigătul ce se aude pretutindeni, îndeosebi din partea acelor care se pretind sfinți. Dar adevărata iubire este prea curată spre a acoperi un păcat nemărturisit. În timp ce trebuie să iubim sufletele pentru care a murit Hristos, nu trebuie să facem nici un compromis cu răul. Nu trebuie să ne unim cu cel răzvrătit și să numim aceasta iubire. Dumnezeu cere din partea poporului Său din acest veac să stea pentru adevăr tot atât de neclintit cum a stat și Ioan, împotrivindu-se rătăcirilor distrugătoare de suflet.

Apostolul învață că, în timp ce suntem datori să dăm pe față amabilitate creștină, suntem autorizați să luăm o atitudine cât se poate de hotărâtă față de păcat și păcătoși; căci aceasta nu este în contradicție cu adevărata iubire. „Oricine face păcat”, scrie el, „face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.”

Ca martor pentru Hristos, Ioan nu a intrat în nici o discuție contradictorie, nu s-a implicat în nici o dezbatere istovitoare. El a declarat ceea ce știa, ce văzuse și auzise. El fusese într-o intimă părtașie cu Hristos, auzise învățăturile Sale și fusese martor al

minunilor Lui puternice. Puțini au putut vedea frumusețea caracterului lui Hristos așa cum a văzut-o Ioan. Pentru el, întunericul se risipise; pentru el strălucea adevărata lumină. El vorbea din preaplinul unei inimi care prisosea de iubire față de Mântuitorul; și nici o putere nu putea să stea împotriva cuvintelor sale.

„Ce era de la început”, declară el, „ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții... ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Iisus Hristos.”

Astfel, fiecare adevărat credincios poate fi în stare, prin experiență proprie, să adeverească faptul că „Dumnezeu spune adevărul” (Ioan 3,33). El poate să dea mărturie despre ce a văzut, ce a auzit și ce a simțit în ceea ce privește puterea lui Hristos.

SCHIMBAT PRIN HAR

În viața ucenicului Ioan este exemplificată adevărata sfințire. În timpul anilor de strânsă legătură cu Hristos, el a fost adesea avertizat și atenționat de Mântuitorul și a primit aceste muștrări. În timp ce caracterul Celui Divin se manifesta înaintea lui, Ioan și-a văzut propriile lipsuri și a fost umilit prin această descoperire. Zi de zi, în contrast cu firea lui violentă, el a privit blândețea și îngăduința lui Iisus și a auzit lecțiile Sale de umilință și răbdare. Zi de zi, inima lui a fost atrasă către Hristos până ce el, din iubire pentru Învățătorul său, s-a pierdut pe sine din vedere. Puterea și blândețea, măreția și smerenia, tăria și răbdarea pe care le-a văzut în viața zilnică a Fiului lui Dumnezeu au umplut sufletul său de admirație. El și-a predat firea sa răzbunătoare și ambițioasă puterii modelatoare a lui Hristos și iubirea divină a lucrat în el transformarea caracterului.

Într-un izbitor contrast cu sfințirea lucrată în viața lui Ioan este experiența lui Iuda, care era împreună-ucenic cu el. Asemenea confratelui său, Iuda se numea și el ucenic al lui Hristos, însă el nu avea decât o formă de evlavie. El nu era insensibil față de frumusețea caracterului lui Hristos; și, deseori, când asculta cuvintele Mântuitorului, sentimentul vinovăției îl stăpânea, dar el nu voia să-și umilească inima sau să-și mărturisească păcatele. Împotrivindu-se influenței divine, el L-a dezonorat pe Învățătorul pe care mărturisea că-L iubește. Ioan a dus o luptă cruntă împotriva defectelor sale; însă Iuda și-a călcat în picioare conștiința și s-a supus ispitei, legându-se și mai tare de obiceiurile sale rele. Trăirea adevărilor pe care Hristos le-a propovăduit era în contrast cu dorințele și scopurile sale și el nu a putut să ajungă acolo, încât să renunțe la ideile sale pentru a primi înțelepciune din cer. În loc să umble în lumină, el a ales să umble în întuneric. Dorințele rele, lăcomia, pornirile răzbunătoare, gândurile negre și murdare au

fost cultivate până ce Satana a dobândit o deplină stăpânire asupra sa.

Ioan și Iuda îi reprezintă pe aceia care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos. Acești doi ucenici au avut aceleași ocazii să studieze și să urmeze Modelul divin. Amândoi au fost în strânsă legătură cu Iisus și au avut privilegiul să asculte învățătura Sa. Fiecare avea serioase defecte de caracter; și fiecare a avut acces la harul divin care transformă caracterul. Dar, în timp ce unul învăța în umilință de la Iisus, celălalt s-a dovedit că nu era un împlinitor al Cuvântului, ci numai un auzitor al lui. Unul murea zilnic față de eu și, biruind păcatul, era sfințit prin adevăr; celălalt, împotrivindu-se puterii transformatoare a harului și îngăduindu-și dorințe egoiste, a ajuns rob al lui Satana.

O astfel de transformare a caracterului, așa cum este văzută în viața lui Ioan, este totdeauna rezultatul comuniunii cu Hristos. În caracterul cuiva pot fi defecte vădite; totuși, atunci când el devine un adevărat ucenic al lui Hristos, puterea harului divin îl transformă și-l sfințește. Privind ca într-o oglindă slava Domnului, el este schimbat din slavă în slavă, până ce ajunge asemenea Celui pe care Îl adoră.

Ioan a fost un învățător al sfințeniei și, în epistolele sale către biserică, el a stabilit reguli ce nu greșesc pentru purtarea creștinilor. „Oricine are nădejdea aceasta în El”, scria el, „se curățește, după cum El este curat.” „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Iisus” (1 Ioan 3,3; 2,6). El a învățat că orice creștin trebuie să aibă inima și viața curate. El n-ar trebui să fie niciodată mulțumit cu o mărturisire de credință goală. După cum Dumnezeu este sfânt în sfera Sa, tot așa și omul căzut, prin credința în Hristos, trebuie să fie sfânt în sfera lui.

„Voia lui Dumnezeu”, scria apostolul Pavel, „este sfințirea voastră” (1 Tes. 4,3). Sfințirea bisericii este ținta urmărită de Dumnezeu în toată purtarea Sa față de poporul Său. El i-a ales din veșnicie, pentru ca să fie sfinți. El a dat pe Fiul Său să moară pentru ei, pentru ca ei să poată fi sfințiți prin ascultare de adevăr, dezgoliți de cea mai mică urmă de egoism. Din partea lor, El cere atât o lucrare personală, cât și o predare personală. Dumnezeu poate fi

onorat de către aceia care mărturisesc a crede în El numai dacă ei sunt asemenea chipului Său și sunt călăuziți de Spiritul Său. Atunci, ca martori pentru Mântuitorul, ei pot face cunoscut ceea ce a făcut harul divin pentru ei.

Adevărata sfințire vine prin punerea în practică a principiului iubirii. „Dumnezeu este iubire; și cine rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el” (1 Ioan 4,16). Viața aceluia în a cărui inimă dăinuiește Hristos va da pe față o evlavie practică. Caracterul va fi curățit, înălțat, înnobilit și glorificat. Învățătura curată se va contopi cu lucrările neprihănirii, preceptele cerești se vor întrețese cu practicile sfinte.

Cei care vor să dobândească binecuvântarea sfințirii trebuie să învețe mai întâi ce înseamnă sacrificiul de sine. Crucea lui Hristos este stâlpul central de care atâră „o greutate veșnică de slavă”. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (2 Cor. 4,17; Matei 16,24). Mireasma iubirii noastre față de semenii noștri este aceea care dezvăluie iubirea noastră pentru Dumnezeu. Răbdarea în slujire este factorul care aduce odihnă sufletului. Prin muncă umilă, plină de râvnă și credincioșie, este dezvoltată bunăstarea lui Israel. Dumnezeu îl susține și îl întărește pe acela care este binevoitor să urmeze calea lui Hristos.

Sfințirea nu este lucrarea unei clipe, a unei ore, a unei zile, ci a unei vieți întregi. Ea nu este dobândită printr-o fericită străfulgerare a sentimentelor, ci este rezultatul unei continue morți față de păcat și al unei neîntrerupte trăiri pentru Hristos. Relele nu pot fi îndreptate și nici schimbări nu pot fi săvârșite în caracter prin eforturi slabe, făcute din când în când. Noi vom birui numai printr-un efort îndelung și stăruitor printr-o disciplină aspră și o luptă dărză. În nici o zi nu știm cât de crâncenă va fi lupta a doua zi. Atâta timp cât domnește Satana, avem de supus eul și de învins păcate obișnuite; atâta timp cât va dăinui viața, nu va fi loc de oprire și nici punct pe care, atingându-l, să spunem: Am atins desăvârșirea. Sfințirea este rezultatul ascultării unei vieți întregi.

Nici unul dintre apostoli sau profeți nu a pretins vreodată a fi fără păcat. Bărbați care au trăit cel mai aproape de Dumnezeu,

bărbați care mai degrabă ar fi fost dispuși să-și sacrifice viața decât să săvârșească cu bună știință o faptă rea, bărbați pe care Dumnezeu i-a onorat cu lumină și putere divină au mărturisit păcătoșenia firii lor. Ei nu și-au pus încrederea în brațul de carne, nu au pretins că au o neprihănire a lor, ci s-au încrezut în totul în neprihănirea lui Hristos.

Tot așa va fi cu toți aceia care privesc la Hristos. Cu cât ne vom apropia mai mult de Iisus și cu cât vom vedea mai clar curăția caracterului Său, cu atât mai clar vom vedea imensa păcătoșenie a păcatului și cu atât mai puțin vom fi dispuși să ne înălțăm pe noi înșine. Va fi o alergare continuă a sufletului după Dumnezeu, o mărturisire continuă, serioasă și zdrobitoare de inimă a păcatului și o smerire a inimii înaintea Lui. Cu fiecare pas făcut în experiența noastră creștină, pocăința noastră va fi mai profundă. Vom recunoaște că împlinirea noastră este numai în Hristos și ne vom însuși mărturisirea apostolului: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească”. „Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Rom. 7,18; Gal. 6,14).

Fie ca îngerii raportori să scrie istoria sfântă a luptelor și conflictelor poporului lui Dumnezeu; fie ca ei să scrie rugăciunile și lacrimile lor; dar Dumnezeu să nu fie dezonorat prin rostirea de pe buze omenești a cuvintelor: „Sunt fără păcat; sunt sfânt”. Buzele sfințite nu vor rosti niciodată asemenea cuvinte semețe.

Apostolul Pavel fusese răpit până la al treilea cer și văzuse și auzise lucruri care nu puteau fi rostite; totuși declarația sa modestă era: „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc” (Filip. 3,12). Fie ca îngerii cerului să scrie biruințele lui Pavel luptând lupta cea bună a credinței. Să se bucure cerul de mergerea sa statornică spre cer și de faptul că, având premiul înaintea ochilor, el socotea toate celelalte ca o zgură. Îngerii se bucurau să spună izbânzile lui, însă Pavel nu se mândrea cu realizările lui. Atitudinea lui Pavel era atitudinea pe care fiecare urmaș al lui Hristos trebuie să o ia în timp ce își croiește drum înainte, în lupta pentru coroana veșnică.

Aceia care se simt înclinați să facă mare caz de sfințenie să privească în oglinda Legii lui Dumnezeu. Văzând cerințele ei mult cuprinzătoare și înțelegând lucrarea ei de judecare a gândurilor și simțămintelor inimii, ei nu se vor fâli cu starea lor de nepăcătoșenie. „Dacă zicem că n-avem păcat”, spune Ioan, fără a se separa de frații săi, „ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.” „Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.” „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,8.10.9).

Există oameni care pretind a fi sfinți, care declară că sunt cu totul ai Domnului, care pretind a avea dreptul la făgăduințele lui Dumnezeu, în timp ce nu vor să asculte de poruncile Sale. Acești călcători ai Legii pretind tot ce este făgăduit copiilor lui Dumnezeu, dar aceasta este o îndrăzneală din partea lor, căci Ioan ne spune că adevărata iubire față de Dumnezeu se va descoperi prin ascultarea de toate poruncile Sale. Nu este îndeajuns a crede teoria adevărului, a face declarație de credință în Hristos, a crede că Iisus nu este un înșelător și că religia nu este un basm meșteșugit alcătuit. „Cine zice: ‘Îl cunosc’, și nu păzește poruncile Lui”, scria Ioan, „este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.” „Cine păzește poruncile Lui rămâne în El, și El în el” (1 Ioan 2,4.5; 3,24).

Ioan nu a învățat că mântuirea putea fi dobândită prin ascultare; ci că ascultarea este rodul credinței și al iubirii. „Știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” (1 Ioan 3,5.6). Dacă rămânem în Hristos, dacă iubirea lui Dumnezeu sălășluiește în inimă, simțămintele, gândurile și acțiunile noastre vor fi în armonie cu voința lui Dumnezeu. Inima sfințită este în armonie cu preceptele Legii lui Dumnezeu.

Sunt mulți aceia care, deși se luptă să asculte de poruncile lui Dumnezeu, au puțină pace și bucurie. Această lipsă în experiența lor este rezultatul unei lipse în trăirea credinței. Ei umblă ca și cum ar fi într-un pământ sărat, într-o pustie pârjolită de soare. Ei

cer puțin, în timp ce ar putea cere mult; căci nu există nici o limită pentru făgăduințele lui Dumnezeu. Unii ca aceștia nu reprezintă în mod corect sfințirea ce vine prin ascultarea de adevăr. Dumnezeu ar dori ca toți copiii Săi, fii și fiice, să fie fericiți, în pace și ascultători. Prin exercitarea credinței, credinciosul ajunge în posesia acestor binecuvântări. Prin credință poate fi împlinită orice lipsă a caracterului, poate fi curățită orice mânjitură, poate fi corectată orice greșeală și poate fi dezvoltată orice însușire aleasă.

Rugăciunea este mijlocul rânduit de cer pentru a avea izbândă în lupta cu păcatul și pentru dezvoltarea caracterului creștin. Influența divină, care vine ca răspuns la rugăciunea credinței, va împlini în sufletul celui care se roagă tot ce a cerut el. Noi putem cere: iertarea păcatului, Duhul Sfânt, o fire asemenea lui Hristos, înțelepciune și tărie pentru a face lucrarea Sa și orice dar pe care El l-a promis, și făgăduința este: „Veți primi”.

Pe munte, împreună cu Dumnezeu, Moise a privit modelul acelei minunate construcții care urma să fie locul în care avea să se manifeste slava Sa. Pe munte, cu Dumnezeu – în locul tainic al comuniunii – noi trebuie să contemplăm gloriosul Său ideal pentru omenire. În toate veacurile, prin mijlocul legăturii cu cerul, Dumnezeu a adus la îndeplinire planul Său pentru copiii Săi, descoperind în mod treptat minții lor învățăturile harului. Felul Său de a împărtăși adevărul este ilustrat în cuvintele: „El Se ivește ca zorile dimineții” (Osea 6,3). Cel care se așază acolo unde Dumnezeu îl poate lumina înaintează ca de la întunericul parțial al zorilor până la deplina strălucire a miezului zilei.

Adevărata sfințire înseamnă iubire desăvârșită, ascultare desăvârșită, o desăvârșită conformare față de voința lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim sfințiți pentru Dumnezeu prin ascultare de adevăr. Conștiința noastră trebuie curățită de faptele moarte spre a servi viului Dumnezeu. Totuși noi nu suntem încă desăvârșiți, dar este privilegiul nostru să ne desprindem de legăturile egoismului și ale păcatului și să înaintăm spre desăvârșire. Posibilități mari, realizări înalte și sfinte sunt la îndemâna tuturor.

Motivul pentru care mulți din acest veac nu fac progrese mai mari în viața spirituală este acela că ei înțeleg că voia lui Dumnezeu

nu este altceva decât ceea ce vor ei să facă. În timp ce își urmează propriile dorințe, ei se mângâie cu gândul că se conformează voinței lui Dumnezeu. Ei nu duc nici o luptă cu eul lor. Sunt alții care pentru o vreme au succes în lupta împotriva dorinței lor egoiste după plăcere și viață ușoară. Ei sunt sinceri și zeloși, dar obosesc din pricina efortului îndelungat, a morții zilnice și a hărțuielilor neîntrerupte. Indolența pare că se invită, iar moartea față de eu ajunge ceva respingător; și ei își închid ochii adormiți și cad sub puterea ispitei, în loc să-i țină piept.

Îndrumările arătate în Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă nici un loc pentru compromis cu răul. Fiul lui Dumnezeu S-a descoperit pentru ca El să-i poată atrage pe toți oamenii la Sine. El nu a venit pentru a legăna lumea ca să adoarmă, ci spre a arăta calea cea strâmtă, pe care toți trebuie să meargă ca să ajungă în cele din urmă la porțile cetății lui Dumnezeu. Copiii Săi trebuie să urmeze calea rânduită de El; cu prețul sacrificării unei vieți lesnicioase sau îngăduirii de sine, cu prețul oricărei trude și suferințe, ei trebuie să mențină o continuă luptă cu eul.

Cea mai mare laudă pe care oamenii o pot aduce lui Dumnezeu este aceea de a deveni canale consacrate, prin care El să poată lucra. Timpul se scurge repede în veșnicie. Să nu reținem ceea ce este al lui Dumnezeu. Să nu-I refuzăm ceea ce, deși nu ne creează merite, nu poate fi reținut fără să ne aducă ruina. El cere o inimă întreagă; dă-I-o; este a Lui, atât prin creațiune, cât și prin răscumpărare. El cere mintea ta; dă-I-o; este a Lui. El cere banii tăi; dă-I-i; sunt ai Lui. „Voi nu sunteți ai voștri; căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Cor. 6,19.20). Dumnezeu cere închinarea din partea unui suflet sfințit, care s-a pregătit prin exercitarea credinței ce lucrează prin iubire, spre a-I sluji. El prezintă înaintea noastră idealul cel mai înalt, chiar desăvârșirea. El ne cere să fim totul și în mod desăvârșit pentru El în această lume, după cum El este totul pentru noi înaintea lui Dumnezeu.

„Voia lui Dumnezeu” cu privire la voi „este sfințirea voastră” (1 Tes. 4,3). Este și voința voastră la fel? Păcatele voastre pot fi ca un munte înaintea voastră; dar, dacă vă umiliți inima și vă mărturișiți păcatele, încrezându-vă în meritele unui Mântuitor

răstignit și înviat, el vă va ierta și vă va curăți de orice nelegiuire. Dumnezeu cere din partea voastră o totală conformare față de Legea Sa. Legea aceasta este ecoul glasului Său care vă spune: „Mai sfânt, tot mai sfânt”. Doriți plinătatea harului lui Hristos! Inimile voastre să fie umplute cu o arzătoare dorință după neprihănirea Sa, a cărei lucrare, spune Cuvântul lui Dumnezeu, este pace și al cărei rod este seninătatea și încrederea pentru vecie.

Când sufletul vostru suspină după Dumnezeu, veți găsi mai mult și tot mai mult din bogățiile nepătrunse ale harului Său. Contemplând aceste bogății, veți ajunge să le stăpâniți și veți descoperi meritele jertfei Mântuitorului, ocrotirea neprihănirii Sale, plinătatea înțelepciunii Sale și puterea Sa de a vă înfățișa înaintea Tatălui „fără prihană, fără vină” (2 Petru 3,14).

PATMOS

Trecuse mai mult de o jumătate de secol de la organizarea bisericii creștine. În tot acest timp, solia Evangheliei avusese continuu de întâmpinat împotrivire. Vräjmașii ei nu-și potoliseră niciodată sforțările și, în cele din urmă, au izbutit să implice și puterea împăratului roman împotriva creștinilor.

În groaznica prigoană care a urmat, apostolul Ioan a făcut foarte mult spre a întări și consolida credința credincioșilor. El a dat o mărturie pe care adversarii lui nu au putut-o tăgădui și care i-a ajutat pe frații săi să întâmpine cu curaj și credincioșie încercările ce aveau să vină asupra lor. Când credința creștinilor părea că se clatină sub violenta împotrivire cu care ei erau siliți să dea piept, bătrânul și încercatul slujitor al lui Iisus avea să repete cu putere și elocvență istoria Mântuitorului răstignit și înviat. Neclintit, el și-a menținut credința și de pe buzele sale a venit mereu aceeași solie fericită: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la cuvântul vieții, ... ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă” (1 Ioan 1,1-3).

Ioan a trăit până la adânci bătrâneți. El a fost martor al nimicirii Ierusalimului și al ruinării mărețului templu. Fiind ultimul supraviețuitor dintre ucenicii care fuseseră în strânsă legătură cu Mântuitorul, solia sa a avut o mare influență în a stabili faptul că Iisus era Mesia, Răscumpărătorul lumii. Nimeni nu putea pune la îndoială sinceritatea lui și, prin învățăturile sale, mulți au fost determinați să se întoarcă de la necredință.

Conducătorii iudeilor erau plini de o ură amară împotriva lui Ioan din cauza neșovăitoare sale credincioșii față de cauza lui Hristos. Ei au declarat că strădaniile lor împotriva creștinilor nu vor avea nici un rezultat atâta timp cât mărturia lui Ioan mai răsună încă în urechile oamenilor. Pentru ca minunile și învățăturile lui

Iisus să poată fi uitate, glasul îndrăznețului martor trebuia să fie adus la tăcere.

Prin urmare, Ioan a fost somat să se prezinte la Roma spre a fi judecat pentru credința sa. Aici, înaintea autorităților, învățătura apostolului a fost prezentată într-un chip cu totul neadevărat. Martori mincinoși l-au învinuit că învață niște rătăcirii răzvrătitoare. Prin aceste învinuiri, vrăjmașii lui nădăjduiau să obțină moartea ucenicului.

Ioan s-a apărat într-un mod clar și convingător și cu o așa simplitate și sinceritate, încât cuvintele lui au avut un efect puternic. Ascultătorii lui au rămas surprinși de înțelepciunea și iscusința vorbirii sale. Dar, cu cât era mai convingătoare mărturia lui, cu atât mai profundă era ura potrivnicilor săi. Împăratul Domițian era plin de furie. El nu era în stare să pună în discuție argumentarea credinciosului apărător al lui Hristos și nici să se opună puterii care însoțea rostirea de către acesta a adevărului; totuși el s-a hotărât să aducă la tăcere această voce.

Ioan a fost aruncat într-un cazan cu ulei în clocot; însă Domnul a ocrotit viața credinciosului Său slujitor, așa după cum i-a ocrotit pe cei trei tineri evrei în cuptorul încins. Când au fost spuse cuvintele: „Astfel pier toți aceia care cred în acest înșelător, Iisus Hristos din Nazaret”, Ioan a declarat: „Domnul meu S-a supus plin de răbdare la tot ce Satana și îngerii săi au putut născoci spre a-L umili și chinui. El Și-a dat viața pentru salvarea lumii. Mă simt onorat îngăduindu-mi-se să sufăr pentru El. Eu sunt un om slab și păcătos. Hristos a fost sfânt, nevinovat, nepătat. El nu a păcătuit și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.”

Aceste cuvinte au avut influența lor și Ioan a fost scos din cazan chiar de aceia care îl aruncaseră în el.

416 Din nou mâna prigoanei s-a lăsat greu asupra apostolului. Printr-un decret al împăratului, Ioan a fost exilat pe insula Patmos, osândit „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Iisus Hristos” (Apoc. 1,9). De aici, gândeau vrăjmașii lui, influența lui nu avea să mai fie simțită și, în cele din urmă, el va muri de mâhnire și întristare.

Patmos, o insulă stearpă și stâncoasă în Marea Egee, fusese aleasă de cârmuirea romană ca loc pentru exilarea criminalilor; dar, pentru slujitorul lui Dumnezeu, acest loc trist a devenit poarta cerului. Aici, departe de scenele agitate ale vieții și de lucrarea plină de sânguință a anilor de mai înainte, el a avut părtașia lui Dumnezeu, a lui Hristos și a îngerilor cerului și de la ei a primit îndrumare pentru biserica din toate vremurile viitoare. Evenimentele care urmau să aibă loc în ultimele scene ale istoriei acestui pământ au fost prezentate înaintea lui; și aici a așternut pe hârtie viziunile pe care le-a primit de la Dumnezeu. Când glasul lui avea să nu-L mai poată mărturisi pe Acela pe care el L-a iubit și L-a slujit, soliile date lui pe această coastă stearpă aveau să pornească asemenea unei torțe arzânde, vestind planul cel sigur al Domnului cu privire la fiecare națiune de pe acest pământ.

Printre râpele și stâncile de pe Patmos, Ioan a păstrat comuniunea cu Făcătorul său. El și-a revăzut viața din trecut și, la gândul binecuvântărilor pe care le-a primit, pacea i-a umplut inima. El trăise viața unui creștin și putea spune în credință: „Noi știm că am trecut din moarte la viață” (1 Ioan 3,14). Nu tot la fel putea spune și împăratul care-l exilase. El putea privi înapoi numai la câmpuri de război și măcel, la case pustiite, la văduve și orfani plângând, la rodul dorinței sale ambițioase de întâietate.

În locuința sa retrasă, Ioan a putut să cerceteze mai îndeaproape decât oricând înainte manifestările puterii divine, așa cum erau redată în cartea naturii și pe paginile inspirației. Pentru el, era o plăcere să mediteze asupra lucrării creațiunii și să-L adore pe divinul Arhitect. În anii dinainte, ochii lui fuseseră desfățați de privescerea dealurilor acoperite cu păduri, de văi înverzite și câmpii mănăsoase; și, în frumusețea naturii, el găsisese totdeauna plăcere să vadă înțelepciunea și iscusința Creatorului. Acum, era înconjurat de scene care pentru mulți ar fi părut triste și lipsite de interes; dar pentru Ioan era cu totul altfel. Deși tot ce-l înconjura părea a fi pustiu și uscat, cerul albastru, care se boltea deasupra lui, era tot atât de strălucitor și de frumos ca acela de deasupra iubitului său Ierusalim. În stâncile sălbatice și aspre, în tainele adâncului,

în slăvile firmamentului, el citea lecții importante. Toate purtau solia puterii și slavei lui Dumnezeu.

De jur împrejurul său, apostolul privea mărturia potopului care pustiise pământul din cauză că locuitorii lui cutezaseră să calce Legea lui Dumnezeu. Stâncile scoase la suprafață din marele adânc și din pământ, prin furia apelor, i-au adus în mod viu în minte grozăviile înspăimântătoare revărsări a mâniei lui Dumnezeu. În glas de multe ape – adâncul chemând adâncul – profetul a auzit glasul Creatorului. Marea, biciuită cu furie de vânturile nemiloase, reprezenta pentru el mânia unui Dumnezeu ofensat. Valurile cele puternice, în grozava lor răzvrătire, restrânse în limitele statornicite de o mână nevăzută, vorbeau despre controlul unei Puteri nemărginite. Prin contrast, el a înțeles slăbiciunea și nebunia oamenilor muritori, care, deși nu erau decât viermi ai țărâniei, se lăudau cu pretinsa lor înțelepciune și tărie și își ridicau inimile împotriva Conducătorului universului, ca și cum Dumnezeu ar fi fost ca unul dintre ei. Stâncile îi aminteau despre Hristos, Stânca tăriei lui, sub al cărei adăpost el se putea ascunde fără teamă. Din partea apostolului exilat pe insula stâncoasă a Patmosului se ridica cea mai arzătoare dorință a sufletului după Dumnezeu, rugăciunile cele mai fierbinți.

Istoria lui Ioan oferă o izbitoare ilustrare a modului în care Dumnezeu îi poate folosi pe lucrătorii în vârstă. Când Ioan a fost exilat pe insula Patmos, mulți gândeau că el era trecut de vârstă când mai putea sluji – o trestie veche și frântă, gata să cadă în orice clipă. Dar Domnul a găsit de bine să-l folosească și mai departe. Deși izgonit din locul unde lucrase mai înainte, el nu a încetat să dea mărturie pentru adevăr. Chiar și pe Patmos Ioan a câștigat prieteni și convertiți. Solia lui era o solie de bucurie, vestind un Mântuitor înviat care, din înălțime, mijlocea pentru poporul Său, până ce avea să revină să-l ia la Sine. După ce a îmbătrânit în slujirea Domnului, Ioan a primit mai multe comunicări din cer decât

Cea mai duioasă atenție ar trebui nutrită față de aceia al căror scop al vieții a fost legat de lucrarea lui Dumnezeu. Acești lucrători în vârstă au stat cu credincioșie în mijlocul furtunii și al încercărilor.

Ei poate că au slăbiciuni în trup, dar mai posedă încă talente care îi califică să rămână în locurile lor în lucrarea lui Dumnezeu. Deși istoviți și neînstare să poarte sarcini mai grele, pe care pot și trebuie să le poarte cei mai tineri, sfatul pe care ei îl pot da este de cea mai mare valoare.

Se poate ca ei să fi făcut greșeli, însă din greșelile lor au învățat să se ferească de greșeli și de primejdii, și oare nu sunt ei în măsură să dea sfaturi înțelepte? Ei au trecut prin încercări și probe și, cu toate că și-au pierdut ceva din vigoarea lor, Domnul nu-i înlătură. El le dă har și o deosebită înțelepciune.

Cei care au slujit Maestrului lor atunci când lucrarea mergea greu, care au îndurat sărăcia și au rămas credincioși atunci când erau puțini care să stea pentru adevăr, trebuie să fie onorați și respectați. Domnul dorește ca lucrătorii mai tineri să câștige înțelepciune, putere și maturitate prin conlucrarea cu acești bărbați credincioși. Cei mai tineri trebuie să înțeleagă că ei sunt foarte mult favorizați, putând să aibă printre ei asemenea lucrători. În comitetele lor, să li se dea un loc de cinste.

Când cei care și-au petrecut viața în slujirea lui Hristos se vor apropia de încheierea lucrării lor pământești, ei vor fi inspirați de Duhul Sfânt să povestească experiențele avute în lucrarea lui Dumnezeu. Raportul despre minunata Sa purtare cu poporul Său, despre marea Sa bunătate în scăparea lor din încercări ar trebui să fie repetat celor nou-veniți la credință. Dumnezeu dorește ca lucrătorii în vârstă și încercați să rămână la locurile lor, făcându-și partea, ferindu-i pe bărbați și femei de a fi trași la fund de puternicul curent al răului. Dumnezeu dorește ca ei să poarte armura până ce El le va cere să o pună jos.

În experiența apostolului Ioan din timpul prigoanei, avem o lecție minunată de tărie și mângâiere pentru creștin. Dumnezeu nu împiedică uneltirile oamenilor răi, însă El face ca planurile lor să lucreze spre binele celor care, în încercări și lupte, și-au păstrat credința și loialitatea. Deseori, slujitorii Evangheliei își fac lucrarea în mijlocul furtunilor și prigoanei, al cruntei împotriviri și al ocărilor nedrepte. În asemenea vremuri, ei trebuie să-și amintească de faptul că experiența câștigată în cuptorul încins al încercărilor

și necazurilor este proporțională cu ceea ce i-a costat. În felul acesta, Dumnezeu îi aduce pe copiii Săi aproape de Sine, pentru ca ei să vadă slăbiciunea lor și puterea Lui. Dumnezeu îi învață să se sprijine pe El. Astfel, îi pregătește să întâmpine întâmplările neașteptate, să ocupe poziții de încredere și să îndeplinească lucruri mari, pentru care le-au fost date suficiente puteri.

În toate veacurile, martori aleși de Dumnezeu au făcut obiectul ocării și prigoanei din pricina adevărului. Iosif a fost vorbit de rău și persecutat din cauză că și-a păstrat virtutea și integritatea. David, solul ales al lui Dumnezeu, era vânat de vrăjmașii lui ca o fiară de pradă. Daniel a fost aruncat într-o groapă cu lei fiindcă era credincios supunerii sale față de cer. Iov a rămas fără bunuri pământești, iar trupul său a fost atât de lovit de boală, încât rudelor și prietenilor lui le era scârbă de el; totuși el și-a păstrat integritatea. Ieremia nu a putut fi împiedicat să rostească cuvintele pe care Dumnezeu i le-a dat să le spună; și mărturia lui a înfuriat atât de tare pe împărat și pe căpetenii, încât el a fost aruncat într-o groapă dezgustătoare. Ștefan a fost împroșcat cu pietre pentru că a predicat pe Hristos și pe El răstignit. Pavel a fost întemnițat, bătut cu nuiiele, împroșcat cu pietre și, în cele din urmă, dat morții pentru că era un sol credincios al lui Dumnezeu pentru neamuri. Ioan a fost exilat pe insula Patmos „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Iisus Hristos”.

Aceste exemple de statornicie omenească dau mărturie despre credințioșia făgăduințelor lui Dumnezeu – despre dăinuitoria Sa prezență și despre harul Său susținător. Ele dau mărturie despre puterea credinței de a se împotrivi puterilor lumii. Lucrarea credinței este aceea de a te sprijini pe Dumnezeu în clipa cea mai întunecoasă, de a simți, oricât ai fi de dureros încercat și azvârlit încoace și încolo de furtună, că Tatăl nostru este la cârmă. Numai ochiul credinței poate privi dincolo de lucrurile vremelnice, pentru a prețui cum se cuvine valoarea bogățiilor veșnice.

Iisus nu a prezentat urmașilor Lui dobândirea gloriei și bogățiilor pământești, a trăirii unei vieți lipsite de încercări. Dimpotrivă, El îi cheamă să-L urmeze pe calea lepădării de sine și a ocării. Cel care a venit să răscumpere lumea a întâmpinat împotrivirea forțelor

unite ale răului. Într-o alianță plină de cruzime, oamenii și îngerii cei răi s-au pregătit de luptă împotriva Prințului Păcii. Fiecare cuvânt și faptă a Sa au dat pe față milă divină, iar neasemănarea Sa cu lumea a dat loc la împotrivirea cea mai aprigă.

La fel va fi cu cei care vor trăi cu evlavie în Hristos Iisus. Prigoana și ocara îi așteaptă pe toți aceia care sunt plini de Duhul lui Hristos. Caracterul prigoanei se schimbă o dată cu vremurile, dar principiul – spiritul care o susține – este la fel cu acela care i-a ucis pe aleșii Domnului, dintotdeauna, începând din zilele lui Abel.

În toate veacurile, Satana a prigonit pe poporul lui Dumnezeu. El i-a torturat și i-a dat morții, dar, murind, ei au devenit biruitori. Aceștia au dat mărturie despre Cineva mai puternic decât Satana. Oamenii răi pot chinui și omorî trupul, dar ei nu se pot atinge de viața care este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Ei pot încarcera pe bărbați și femei între zidurile închisorilor, însă nu le pot lega spiritul.

Prin încercări și prigoană, gloria – caracterul – lui Dumnezeu este descoperită în aleșii săi. Credincioșii în Hristos, urâți și prigoniți de lume, sunt educați și formați în școala lui Hristos. Pe pământ, ei merg pe cărări strâmte, sunt curățiți în cuptorul durerii. Ei Îl urmează pe Hristos prin lupte aspre; îndură lepădare de sine și trec prin dezamăgiri amare; dar, în felul acesta, ei învață, fac cunoștință cu blestemul păcatului și privesc cu scârbă asupra lui. Fiind părtași ai suferințelor lui Hristos, ei pot să privească dincolo de negură, către slavă, și să spună: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8,18).

DESCOPERIREA

În zilele apostolilor, credincioșii creștini erau plini de râvnă și de entuziasm. Atât de neobosit au lucrat ei pentru Domnul lor, încât într-un timp oarecum scurt, cu toată opoziția înverșunată, Evanghelia Împărăției a fost vestită tuturor oamenilor de pe meleagurile locuite ale pământului. Zelul manifestat în acest timp de către urmașii lui Iisus a fost transmis de pana inspirației pentru încurajarea credincioșilor din fiecare veac. Despre biserica din Efes, pe care Domnul Iisus a folosit-o ca un simbol al întregii biserici creștine din perioada apostolică, Martorul Credincios și Adevărat declară:

„Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n-ai obosit” (Apoc. 2,2.3).

La început, experiența bisericii din Efes a fost marcată printr-o simplitate și un zel copilăresc. Credincioșii au căutat stăruitor să asculte de fiecare cuvânt al lui Dumnezeu, și viața lor a dovedit o sinceră și râvnitoare iubire pentru Hristos. Ei se bucurau să facă voia lui Dumnezeu, fiindcă Mântuitorul era în inimile lor ca o prezență dăinuitoare. Plini de iubire pentru Răscumpărătorul lor, cea mai înaltă țință a lor era să câștige suflete pentru El. Ei nu s-au gândit să strângă grămadă prețioasă comoară a harului lui Hristos. Ei și-au dat seama de importanța chemării lor și, purtând povara soliei: „Pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”, ei ardeau de dorința de a duce vestea cea bună a mântuirii până la cele mai îndepărtate margini ale pământului. Și lumea a cunoscut de la ei că fuseseră cu Iisus. Oameni păcătoși, pocăiți, iertați, curățați și sfințiți au fost aduși la părtășie cu Dumnezeu, prin Fiul Său.

Membrii bisericii erau uniți în simțăminte și în fapte. Iubirea lui Hristos alcătuia lanțul de aur ce îi lega. Ei se străduiau să-L

cunoască pe Domnul din ce în ce mai bine și în viața lor se manifestau bucuria și pacea lui Hristos. Ei cercetau pe orfani și văduve în necazurile lor și se păstrau neîntinați de lume, dându-și seama că, dacă n-ar face astfel, ar fi în contradicție cu mărturisirea lor și ar fi o tăgăduire a Răscumpărătorului lor.

În fiecare cetate, lucrarea era dusă înainte. Erau convertite suflete care, la rândul lor, simțeau că trebuie să vorbească despre neprețuita comoară pe care o primiseră. Ei nu-și puteau găsi odihnă până ce lumina care le luminase mintea nu ajungea să strălucească și asupra altora. Mulți dintre necredincioși au făcut cunoștință cu temeiurile nădejdiei creștine. Apeluri personale, pline de căldură și însuflețire, erau adresate celor rătăciți, lepădați, ca și celor care, deși mărturiseau a cunoaște adevărul, erau iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu.

Dar, după o vreme, zelul credincioșilor a început să scadă, iar iubirea lor pentru Dumnezeu și unul față de altul a scăzut tot mai mult. Răceala s-a furișat în biserică. Unii au uitat chipul minunat în care au primit adevărul. Unul câte unul, vechii stegari au căzut la postul lor. Unii dintre lucrătorii mai tineri, care ar fi putut să ia parte la ducerea poverilor acestor pionieri și astfel să fie pregătiți pentru a fi conducători înțelepți, se plictisiseră de repetarea atât de deasă a adevărilor. În dorința lor după ceva nou și senzațional, ei au încercat să introducă vederi noi în doctrină, mai plăcute multor minți, dar care nu erau în armonie cu principiile fundamentale ale Evangheliei. În încrederea lor de sine și în orbirea lor spirituală, ei nu au observat că aceste sofistării aveau să-i facă pe mulți să se îndoiască de experiențele trecutului și să ducă astfel la nedumerire și necredință.

Cum se insista asupra acestor învățături false, au apărut deosebiri și ochii multora au fost abătuți să mai privească la Iisus ca la Începătorul și Desăvârșitorul credinței lor. Discutarea punctelor neimportante de doctrină și contemplarea basmelor plăcute, născocite de om, le ocupau timpul care ar fi trebuit să fie petrecut în vestirea Evangheliei. Mulțimile de oameni care ar fi putut fi convinse și convertite printr-o credincioasă prezentare a adevărului erau lăsate neavertizate. Spiritualitatea scădea tot mai mult, iar

Satana părea să câștige teren asupra celor care susțineau că sunt urmași ai lui Hristos.

În acest timp critic din istoria bisericii, Ioan a fost osândit să fie exilat. Niciodată mai înainte biserica nu avusese mai multă nevoie de glasul lui ca acum. Aproape toți foștii săi tovarăși din slujba Evangheliei suferiseră martiriul. Credincioșii care mai rămăseseră înfruntau o împotrivire feroasă. După toate semnele ce se arătau, nu era prea departe ziua când vrăjmașii bisericii lui Hristos aveau să triumfe.

Mâna Domnului se mișcă însă nevăzută în întuneric. În providența lui Dumnezeu, Ioan a fost așezat acolo unde Hristos putea să-i dea o minunată descoperire despre Sine și despre adevărul Lui dumnezeiesc pentru iluminarea bisericilor.

Exilându-l pe Ioan, vrăjmașii adevărului au nădărdit să aducă la tăcere pe vecie glasul credinciosului martor al lui Dumnezeu; dar, pe Patmos, ucenicul a primit o solie a cărei influență avea să continue să întărească biserica până la sfârșitul vremii. Deși neeliberați de răspunderea faptelor lor rele, cei care l-au exilat pe Ioan au devenit unelte în mâinile lui Dumnezeu, pentru a aduce la îndeplinire planul cerului; și însăși strădania de a stinge lumina a așezat adevărul într-o poziție mai clară.

A fost într-o zi de Sabat când Domnul slavei i S-a arătat apostolului exilat. Ioan păzea Sabatul pe Patmos cu aceeași sfințenie ca atunci când le predica oamenilor în orașele și cetățile Iudeii. El considera făgăduințele prețioase ce fuseseră date cu privire la ziua aceea ca fiind ale sale. „În ziua Domnului eram în Duhul”, scrie Ioan. „Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: 'Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă...' M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului” (Apoc. 1,10-13).

Acest ucenic iubit a fost foarte mult favorizat. El văzuse pe Domnul său în Ghetsemani, cu fața pătată de stropii de sânge ai chinului de moarte și „atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor” (Is. 52,14). El Îl văzuse în mâinile ostașilor romani, îmbrăcat cu o veche mantie

purpurie și purtând pe cap o cunună de spini. Îl văzuse atârând pe crucea de pe Golgota, ca obiect de crudă batjocură și derâdere. Acum, din nou i s-a îngăduit lui Ioan să privească pe Domnul său. Dar cât de schimbată Îi era înfățișarea! El nu mai era nicidecum un om al durerii, disprețuit și umilit de oameni. El era îmbrăcat în veșmântul strălucirii cerești. „Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor” (Apoc. 1,14.15.17). Glasul Lui este ca muzica unor ape. Figura Lui strălucește ca soarele. În mâna Sa sunt șapte stele și din gura Sa iese o sabie cu două tăișuri, însemnul puterii Cuvântului Său. Patmosul strălucește de slava Domnului celui înviat.

„Când L-am văzut”, scrie Ioan, „am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: 'Nu te teme!'" (vers. 17).

Ioan a fost întărit spre a trăi în prezența Domnului său glorificat. Apoi, înaintea privirii sale uimite, s-a descoperit slava cerului. I s-a îngăduit să vadă tronul lui Dumnezeu și, privind dincolo de luptele de pe pământ, să vadă ceata celor răscumpărați, îmbrăcați în haine albe. El a auzit muzica îngerilor cerului și imnurile de triumf ale celor care biruiseră prin sângele Mielului și cuvântul mărturiei lor. În descoperirea dată lui, i s-a înfățișat scenă după scenă, de un interes zguduitor, din experiențele poporului lui Dumnezeu, iar istoria bisericii a fost profetizată până la încheierea vremii. În chipuri și simboluri, lui Ioan i-au fost prezentate subiecte de o nemărginită importanță, pe care el avea să le pună în scris, pentru ca poporul lui Dumnezeu, atât din vremea sa, cât și din veacurile viitoare, să poată avea o inteligență înțelegere cu privire la primejdiiile și luptele ce îi stăteau în față.

Descoperirea aceasta a fost dată pentru călăuzirea și mângâierea bisericii în tot timpul dispensațiunii creștine. Totuși învățători religioși au declarat că ea este o carte sigilată și că tainele ei nu pot fi explicate. De aceea, mulți au întors spatele raportului profetic, refuzând să consacre timp și să studieze tainele ei. Dar Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să privească în felul acesta cartea. Ea este „descoperirea lui Iisus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu,

ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând”. „Ferice de cine citește”, declară Domnul, „și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (vers. 1.3). „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrisă în cartea aceasta. Cel ce adevărește aceste lucruri zice: 'Da, Eu vin curând!'" (Apoc. 22,18-20).

În Apocalipsa, sunt zugrăvite lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Însuși numele dat paginilor ei inspirate – „Apocalipsa (Descoperirea)” – contrazice declarația că ea este o carte sigilată. O descoperire este ceva ce este dat pe față. Domnul Iisus Însuși a dezvăluit servului Său tainele cuprinse în această carte și planul Său este acela ca ele să fie deschise cercetării tuturor. Adevărurile ei sunt adresate atât celor care trăiesc în ultimele zile ale istoriei pământului, cât și celor din zilele lui Ioan. Unele dintre scenele descrise în această profeție sunt în trecut, altele au loc acum; unele ne aduc în atenție încheierea marii lupte dintre puterile întunericului și Prințul cerului, iar altele descoperă triumful și bucuria celui răscumpărat pe pământul înnoit.

Pentru că nu pot explica însemnătatea fiecărui simbol din Apocalipsa, nimeni să nu cugete că este inutil să cerceteze această carte în străduința de a cunoaște înțelesul adevărului cuprins în ea. Cel care i-a descoperit aceste taine lui Ioan va da cercetătorului sânguincios după adevăr o pregustare a lucrurilor cerești. Cei a căror inimă este deschisă pentru primirea adevărului vor fi făcuți în stare să înțeleagă învățăturile ei și li se va acorda binecuvântarea făgăduită acelor care „ascultă cuvintele acestei proorocii și păzesc lucrurile scrise în ea”.

În Apocalipsa, se întâlnesc și se sfârșesc toate cărțile Bibliei. Aici este completarea cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o descoperire. Cartea ce a fost sigilată nu este Apocalipsa, ci acea parte din profeția lui Daniel care se referă la zilele din urmă. Îngerul

a poruncit: „Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pece-
tluieste cartea, până la vremea sfârșitului” (Daniel 12,4).

Hristos a fost Acela care i-a poruncit apostolului să scrie ceea
ce urma să-i fie descoperit. „Ce vezi, scrie într-o carte”, a poruncit
el, „și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira,
Sardes, Filadelfia și Laodicea.” „Eu sunt... Cel viu. Am fost mort,
și iată că sunt viu în vecii vecilor... Scrie dar lucrurile pe care le-ai
văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele. Taina celor
șapte stele, pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor
șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici;
și cele șapte sfeșnice, sunt șapte biserici” (Apoc. 1,11.18-20).

Numele celor șapte biserici simbolizează biserica în diferite
perioade ale erei creștine. Numărul șapte arată desăvârșirea și
simbolizează faptul că soliile se întind până în vremea sfârșitului,
în timp ce simbolurile folosite dezvăluie starea bisericii în diferite
perioade ale istoriei lumii.

Despre Hristos se spune că El umblă în mijlocul sfeșnicelor de
aur. În felul acesta, este simbolizată legătura Sa cu bisericile. El
este într-o continuă legătură cu poporul Său. El cunoaște adevărata
stare a lor. El observă rânduiala, pioșenia și predarea lor. Deși El
este Mare Preot și Mijlocitor în Sanctuarul de sus, El este totuși
reprezentat ca umblând în sus și în jos în mijlocul bisericilor Sale
de pe pământ. Cu o neobosită veghere și o neîntreruptă atenție,
El veghează să vadă dacă lumina vreuneia dintre santinelele Sale
arde slab sau strălucitor. Dacă luminile sfeșnicului ar fi lăsate numai
în grija omului, flacăra pâlpâindă s-ar micșora și s-ar stinge; însă
El este adevăratul străjer al casei Domnului, adevăratul păzitor al
curților templului. Grija Lui continuă și harul Său susținător alcă-
tuiesc izvorul vieții și al luminii.

Hristos este înfățișat ca ținând în mâna Sa dreaptă șapte stele.
Aceasta ne dă asigurarea că nici o biserică credincioasă față de
cele ce i s-au încredințat nu are de ce să se teamă că ar pieri; căci
nici o stea care se bucură de ocrotirea Celui Atotputernic nu poate
fi smulsă din mâna lui Hristos.

„Iată ce zice Cel ce ține șapte stele în mâna dreaptă” (Apoc.
2,1). Aceste cuvinte sunt adresate învățătorilor din biserică – cei

căroră Dumnezeu le-a încredințat o grea răspundere. Influența cea plăcută, care trebuie să fie din belșug în biserică, este strâns legată de slujitorii lui Dumnezeu, care trebuie să dea pe față iubirea lui Hristos. Stelele cerului sunt sub controlul Lui. El le umple de lumină. El le călăuzește și le îndrumă mișcările. Dacă El nu ar face aceasta, atunci ele ar deveni stele căzătoare. Tot la fel este și cu slujitorii Săi. Ei nu sunt decât unelte în mâinile Sale și orice faptă bună pe care o săvârșesc este făcută prin puterea Sa. Prin ei trebuie să strălucească lumina Sa. Mântuitorul trebuie să fie rodnicia lor. Dacă ei vor privi la El, așa cum El a privit la Tatăl, atunci vor fi făcuți în stare să facă lucrarea Sa. Făcând din Dumnezeu tăria lor, El le va da strălucirea Sa spre a o reflecta în lume.

De la primele începuturi ale istoriei bisericii, taina fărădelegii, profetizată de apostolul Pavel, și-a început lucrarea ei funestă; și când învățători mincinoși, despre care Petru îi avertizase pe credincioși, și-au introdus rătăcirile lor, mulți au fost prinși în laț de învățăturile lor false. Unii s-au poticnit de încercări și au fost ispitiți să se lepede de credință. În vremea când lui Ioan îi era dată această descoperire, mulți își pierduseră prima lor iubire față de adevărul Evangheliei. Dar, în îndurarea Sa, Dumnezeu nu a îngăduit ca biserica să continue în starea ei de apostazie. Într-o solie de necuprinsă duioșie, El și-a manifestat iubirea față de ei și dorința Sa ca ei să împlinească o temeinică lucrare pentru veșnicie. „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut”, stăruie El, „pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi” (vers. 5).

Biserica avea defecte și avea nevoie de o aspră muștrare și dojană; și Ioan a fost inspirat să scrie solii de avertizare, de muștrare și implorare față de aceia care, pierzând din vedere principiile fundamentale ale Evangheliei, și-ar pune în primejdie nădejdea mântuirii. Dar totdeauna cuvintele de muștrare, pe care

428 Dumnezeu le socotește ca fiind necesar să fie rostite, sunt spuse cu o duioasă iubire și însoțite de făgăduința de pace pentru fiecare credincios pocăit. „Iată, Eu stau la ușă și bat”, declară Domnul. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apoc. 3,20).

Iar pentru aceia care în mijlocul luptei își vor păstra credința în Dumnezeu, profetului i-au fost date cuvinte de laudă și făgăduințe: „Știu faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu... Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului”. Credincioșii erau sfătuiți: „Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte”. „Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa” (vers. 8.10.2.11).

Printr-unul care se declara a fi „fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necaz” (Apoc. 1,9), Hristos a descoperit bisericii Sale lucrurile pe care avea să le sufere pentru Numele Său. Privind în decursul lungilor veacuri de întuneric și superstiție, bătrânul exilat a văzut mulțimi de oameni suferind martiriul din pricina iubirii lor față de adevăr. Dar el a mai văzut și că Acela care i-a sprijinit pe primii Săi martori nu avea să-i uite pe credincioșii Săi, urmași în timpul secolelor de prigonire prin care ei aveau să treacă mai înainte de încheierea vremii. „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz... Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (Apoc. 2,10).

Tuturor celor credincioși care se luptau împotriva răului, Ioan a auzit dându-li-se făgăduința: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu”. „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.” „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apoc. 2,7; 3,5.21).

Ioan a văzut îndurarea, blândețea și iubirea lui Dumnezeu întrețesute cu sfințenia, dreptatea și puterea Sa. El i-a văzut pe păcătoși găsind un Tată în Acela de care păcatele lor îi făcuseră să se teamă. Privind dincolo de punctul culminant al marelui conflict, el a văzut cum în Sion „stăteau biruitoarii... pe marea de sticlă,

cu alăutele lui Dumnezeu în mână” și cântau cântarea lui Moise și a Mielului (Apoc. 15,2,3).

Mântuitorul este înfățișat înaintea lui Ioan sub simbolul Leului „din seminția lui Iuda” și al „unui Miel înjunghiat” (Apoc. 5,5,6). Aceste simboluri reprezintă unirea tăriei atotputernice cu iubirea jertfitoare de sine. Leul din Iuda, atât de îngrozitor pentru cei care leapădă harul Său, va fi Mielul lui Dumnezeu pentru cel ascultător și credincios. Stâlpul de foc care inspiră groază și mânie pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu este semnul luminii, al îndurării și al eliberării pentru aceia care au păzit poruncile Sale. Brațul destul de tare ca să lovească pe răzvrătit va fi puternic ca să-l scape pe cel credincios. Oricine este credincios va fi mântuit. „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbițe răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24,31).

În comparație cu milioanele lumii, cei din poporul lui Dumnezeu vor fi, așa cum au fost totdeauna, o turmă mică; dar, dacă ei stau pentru adevăr, așa cum a fost el descoperit în Cuvântul Său, Dumnezeu va fi scăparea lor. Ei stau sub cuprinzătorul scut al Celui Atotputernic. Dumnezeu este totdeauna o majoritate. Când sunetul ultimei trâmbițe va pătrunde temnița celui mort și cel neprihănit va ieși afară în triumf, exclamând: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Cor. 15,55), stând apoi împreună cu Dumnezeu, cu Hristos, cu îngerii și cu cei loiali și credincioși din toate veacurile, copiii lui Dumnezeu vor fi o majoritate zdrobitoare.

Adevărații ucenici Îl urmează pe Hristos prin lupte aspre, îndurând lepădare de sine și trecând prin experiența unei dezamăgiri amare; dar aceasta îi învață vinovăția și blestemul păcatului și ei ajung să-l privească cu scârbă. Părtași ai suferințelor lui Hristos, ei sunt rânduiți să fie părtași ai slavei Sale. În viziune sfântă, profetul a văzut ultimul triumf al rămășiței bisericii. El scrie: „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruatorii... Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: 'Mari și minunate sunt lucrările Tale,

Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!” (Apoc. 15,2.3).

„Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe Muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și numele Tatălui Său” (Apoc. 14,1). În lumea aceasta, mintea lor a fost consacrată lui Dumnezeu; ei l-au slujit cu mintea și cu inima lor; și acum El poate să pună Numele Său „pe frunțile lor”. „Și vor împărăți în vecii vecilor” (Apoc. 22,5). Ei nu merg înapoi și încolo, ca unii care cerșesc un loc. Ei fac parte din numărul acelor oameni cărora Hristos le spune: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. El le urează bun-venit, ca unor copii ai Săi, zicând: „Intrați în bucuria Domnului” (Matei 25,34.21).

„Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumparați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel” (Apoc.14,4). Viziunea profetului îi descrie ca stând pe Muntele Sionului, încinși pentru slujire sfântă, îmbrăcați în haină albă, care este neprihănirea sfinților. Dar toți care Îl urmează pe Miel în ceruri trebuie ca mai întâi să-L fi urmat pe pământ nu posomorâți sau în mod nestatornic, ci încrezători, cu iubire, în ascultare din toată inima, așa cum turma urmează pe păstor.

„Și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie... Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumparați de pe pământ... În gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (vers. 2-5).

„Am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.” „Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți și la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.” „Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița

cetății era de aur curat, ca sticla străvezie. În cetate n-am văzut nici un templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei” (Apoc. 21,2.11.12.21.22).

„Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apoc. 22,3-5).

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății, și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și având rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.” „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate” (vers. 1.2.14).

„Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea:

’Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!

El va fi cu ei,

Și ei vor fi poporul Lui,

Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei.

El va fi Dumnezeul lor” (Apoc. 21,3).

BISERICA BIRUITOARE

Au trecut mai mult de optsprezece secole de când apostolii se odihnesc de lucrările lor; dar istoria strădaniilor și sacrificiilor pentru Numele lui Hristos se află și acum printre comorile cele mai de preț ale bisericii. Această istorie, scrisă sub călăuzirea Duhului Sfânt, a fost păstrată pentru ca, prin ea, urmașii lui Hristos din fiecare veac să fie îndemnați la un mai mare zel și stăruință pentru cauza Mântuitorului.

Însărcinarea dată de Hristos ucenicilor a fost împlinită. Când acești soli ai crucii au pornit să vestească Evanghelia, a fost o așa descoperire a slavei lui Dumnezeu cum n-a mai fost întâlnită niciodată până atunci de omul muritor. Prin conlucrare cu Duhul Sfânt, apostolii au făcut o lucrare ce a zguduit lumea. Într-o singură generație, Evanghelia a fost dusă la fiecare neam.

Rezultatele ce au însoțit lucrarea apostolilor aleși ai lui Hristos au fost glorioase. La începutul lucrării lor, unii dintre ei erau oameni neînvățați, dar consacrarea lor față de lucrarea Maestrului lor era fără rezerve și, sub îndrumarea Sa, ei au dobândit o pregătire pentru marea lucrare încredințată lor. Harul și adevărul domneau în inimile lor, inspirându-le pornirile inimii și controlându-le acțiunile. Viața lor era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și eul era pierdut din vedere, cufundat în adâncurile iubirii nemărginite.

Ucenicii erau bărbați care știau cum să vorbească și să se roage cu sinceritate, bărbați care puteau să se prindă de puterea Tăriei lui Israel. Cât de aproape au stat ei alături de Dumnezeu și cât de strâns au legat onoarea lor de tronul Său! Iehova era Dumnezeuul lor. Onoarea Lui era onoarea lor. Adevărul Lui era adevărul lor. Orice atac îndreptat împotriva Evangheliei era ca o tăietură adâncă în sufletul lor și, cu toate puterile ființei lor, ei s-au luptat pentru cauza lui Hristos. Ei au putut ține sus Cuvântul vieții, pentru că au primit ungerea cerească. Ei au nădărdit mult și de aceea au și

încercat mult. Hristos li Se descoperise și la El priveau ei pentru călăuzire. Înțelegerea adevărului de către ei și puterea lor de a rezista împotrivirii erau în măsura în care se conformau vocii lui Dumnezeu. Iisus Hristos, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, alcătuia tema oricărei vorbiri. Numele Său – singurul Nume dat sub cer prin care oamenii pot fi mântuiți – era înălțat de ei. Când vesteau desăvârșirea lui Hristos, a Mântuitorului înălțat, cuvintele lor mișcau inimile și bărbați și femei erau câștigați la Evanghelie. Mulți care au ocărât Numele Mântuitorului și au disprețuit puterea Lui se declarau acum ucenici ai Celui Răstignit.

Nu prin puterea lor își îndeplineau apostolii misiunea, ci prin puterea viului Dumnezeu. Lucrarea lor nu era ușoară. Lucrarea de pionierat a bisericii creștine era însoțită de greutăți și necazuri amare. În lucrarea lor, ucenicii au întâlnit mereu lipsuri, defăimări și prigoană; însă ei nu și-au socotit viața ca fiindu-le scumpă și s-au bucurat că au fost chemați să sufere pentru Hristos. Nehotărârea, șovăiala, slăbiciunea în urmărirea unei ținte nu și-au găsit loc în strădaniile lor. Ei erau dispuși să cheltuiască și să se cheltuiască. Conștiința răspunderii ce stătea asupra lor le curăța și îmbogățea experiența; și harul cerului se descoperea în biruințele pe care le dobândeau pentru Hristos. Prin tăria atotputernică, Dumnezeu lucra prin ei spre a face ca Evanghelia să triumfe.

Pe temelia pusă chiar de Hristos, apostolii au clădit biserica lui Dumnezeu. În Scripturi, figura ridicării unui templu este în mod frecvent folosită spre a ilustra zidirea bisericii. Zaharia se referă la Hristos, ca fiind Odrasla care avea să clădească templul Domnului. El vorbește despre neamuri, ca ajutând la această lucrare: „Cei ce sunt departe vor veni și vor lucra la Templul Domnului”; și Isaia declară: „Străinii îți vor zidi zidurile” (Zaharia 6,12.15; Isaia 60,10).

Scriind despre clădirea acestui templu, Petru spune: „Apropi-ați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o profecie sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos” (1 Petru 2,4.5).

Apostolii au lucrat în cariera lumii iudeilor și neamurilor, scoțând pietre pentru a le pune la temelie. În epistola sa către credin-

cioșii din Efes, Pavel spunea: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți toți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Iisus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2,19-22).

Și corintenilor el le scria: „După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Iisus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Cor. 3,10-13).

Apostolii au clădit pe o temelie sigură, chiar pe Stânca veacurilor. La această temelie, ei au adus pietrele scoase din cariera lumii. Cei ce au zidit nu au lucrat fără să întâmpine greutăți. Lucrarea lor a fost nespus de grea din cauza împotrivirii vrăjmașilor lui Hristos. Ei aveau de luptat împotriva bigotismului, a prejudecății și a urii celor care zideau pe o temelie falsă. Mulți dintre cei care au lucrat ca ziditori ai bisericii pot fi asemănați cu ziditorii zidurilor în vremea lui Neemia, despre care este scris: „Cei ce zideau zidul și cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau, iar cu alta țineau arma” (Neemia 4,17).

Împărați și cârmuitori, preoți și conducători au căutat să nimicească templul lui Dumnezeu. Dar, în ciuda întemnițării, torturii și morții, bărbați credincioși au dus mai departe lucrarea, iar construcția a crescut frumoasă și simetrică. Uneori, lucrătorii erau aproape orbiți de negura superstiției care îi înconjura. Alteori, erau aproape copleșiți de furia împotrivitorilor lor. Dar, cu o credință neșovăielnică și un curaj de nezdruncinat, ei au înaintat cu lucrarea.

Unul după altul, ziditorii cei mai de frunte au căzut de mâna vrăjmașului. Ștefan a fost împroșcat cu pietre; Iacov – ucis cu sabia;

Pavel – decapitat; Petru – răstignit; Ioan – exilat. Cu toate acestea, biserica a crescut. Noi lucrători au luat locul celor căzuți și piatră după piatră a fost adăugată la clădire. În felul acesta, încet, încet, s-a ridicat templul bisericii lui Dumnezeu.

După întemeierea bisericii creștine, au urmat secole de crudă prigoană, dar niciodată nu au lipsit bărbați care să socotească lucrarea de zidire a templului lui Dumnezeu mai scumpă decât viața. Despre aceștia este scris: „Alții au suferit batjocuri, bătai, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniti, munciți – ei de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evrei 11,36-38).

Vrăjmașul neprihănirii nu a lăsat nimic nefăcut în strădania lui de a curma lucrarea încredințată ziditorilor Domnului. Dar Dumnezeu „nu S-a lăsat fără mărturie” (Fapte 14,17). S-au ridicat lucrători care au apărut cu iscusință credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Istoria păstrează raportul despre tăria și eroismul acestor bărbați. Asemenea apostolilor, mulți dintre ei au căzut la posturile lor, însă clădirea templului a mers înainte. Lucrătorii erau uciși, dar lucrarea înainta. Valdenzii, John Wycliff, Huss și Ieronim, Martin Luther și Zwingli, Cranmer, Latimer și Knox, hughenotii, John și Charles Wesley și o oștire de mulți alții au adus la temelie un material care va dăinui în veșnicie. În anii de mai târziu, aceia care în chip atât de nobil s-au străduit să promoveze răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu și aceia care, prin slujirea lor în țările păgâne, au pregătit calea pentru vestirea ultimei mari solii au ajutat, de asemenea, la ridicarea construcției.

În decursul veacurilor care au trecut, din zilele apostolilor, zidirea templului lui Dumnezeu nu a încetat niciodată. Putem privi înapoi prin secole și putem vedea pietrele vii din care este alcătuit, strălucind asemenea unor faruri luminoase prin întunericul rătăcirii și superstiției. În toată veșnicia, aceste giuvaiere prețioase vor lumina cu o strălucire crescândă, mărturisind despre puterea adevărului lui Dumnezeu. Lumina strălucitoare a acestor pietre șlefuite dă pe față puternicul contrast dintre lumină și întuneric, dintre aurul adevărului și zgura rătăcirii.

Pavel și ceilalți apostoli și toți dreptii care au trăit de atunci încoace și-au adus la îndeplinire partea lor la zidirea templului. Dar construcția nu este încă terminată. Noi, cei care trăim în acest veac, avem o lucrare de făcut, o parte de îndeplinit. Noi trebuie să aducem la temelie un material care să reziste la proba focului – aur, argint și pietre prețioase, „... care fac podoaba caselor împărătești” (Ps. 144,12). Celor care clădesc în felul acesta pentru Dumnezeu, Pavel le adresează cuvinte de încurajare și avertizare: „Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc” (1 Cor. 3,14,15). Creștinul care prezintă Cuvântul vieții cu credincioșie, conducând pe bărbați și pe femei pe calea sfințeniei și a păcii, aduce la temelie material care va dăinui, iar în Împărăția lui Dumnezeu el va fi onorat ca un ziditor înțelept.

Despre apostoli este scris: „Ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele care-i însoțeau” (Marcu 16,20). Așa după cum Hristos i-a trimis pe ucenicii Săi, tot la fel și astăzi El îi trimite pe membrii bisericii Sale. Aceeași putere pe care au avut-o apostolii o au și ei. Dacă ei vor face din Dumnezeu tăria lor, El va lucra cu ei și lucrarea lor nu va fi în zadar. Fie ca ei să-și dea seama că Domnul Și-a pus semnătura asupra lucrării în care sunt prinși. Dumnezeu i-a zis lui Ieremia: „Nu zice: 'Sunt un copil', căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap”. Apoi Domnul Și-a întins mâna și a atins gura servului Său, zicând: „Iată, pun cuvintele Mele în gura ta” (Ier. 1,7-9). Și El ne cere să mergem și să spunem cuvintele pe care ni le-a dat, simțind pe buzele noastre atingerea Sa sfântă.

Hristos a dat bisericii o însărcinare sfântă. Fiecare membru trebuie să fie un canal prin care Dumnezeu poate împărtăși lumii comorile harului Său, bogățiile nepătrunse ale lui Hristos. Mântuitorul dorește așa de mult ca slujitorii Săi să prezinte lumii Spiritul și caracterul Său. Nu există nimic de care lumea să aibă atâta nevoie ca de manifestarea prin oameni a iubirii Mântuitorului. Întreg cerul

așteaptă bărbați și femei prin care Dumnezeu să poată descoperi puterea creștinismului.

Biserica este instrumentul lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului, împuternicită de El să facă o lucrare deosebită; și, dacă ea este loială față de El, ascultătoare de toate poruncile Sale, atunci înăuntrul ei va dăinui măreția harului divin. Dacă ea va fi credincioasă îndatoririlor ei, dacă va cinsti pe Domnul Dumnezeu lui Israel, atunci nu există putere care să-i stea împotrivă.

Râvna pentru Dumnezeu și pentru cauza Sa i-a făcut pe ucenici să dea cu o mare putere mărturie pentru Evanghelie. Oare nu ar trebui ca o asemenea râvnă să ardă și în inimile noastre, cu hotărârea de a spune istoria iubirii răscumpărătoare a lui Hristos și El răstignit? Este privilegiul fiecărui creștin nu numai să nădăjduiască, ci să și grăbească venirea Mântuitorului.

Dacă biserica va îmbrăca haina neprihănirii lui Hristos, îndepărtându-se de la orice supunere față de lume, atunci înaintea ei stau zorile unei zile strălucite și glorioase. Făgăduința lui Dumnezeu făcută ei va sta nezdruccinată pentru veșnicie. Ea o va face de o măreție veșnică, o bucurie a multor generații. Adevărul, lăsând în urmă pe cei care îl disprețuiesc și îl leapădă, va triumfa. Deși uneori pare întârziat, progresul ei nu a fost împiedicat. Când solia lui Dumnezeu întâmpină împotrivire, El îi dă noi puteri, pentru ca ea să poată exercita o și mai mare influență. Înzestrat cu o putere divină, ea își va croi drum printre cele mai puternice bariere și va birui orice obstacol.

Ce L-a susținut pe Fiul omului în timpul vieții Sale de trudă și sacrificiu? El a văzut rezultatele muncii sufletului Său și a fost mulțumit. Privind în veșnicie, El a văzut fericirea acelor care prin umilința Sa au primit iertare și viață veșnică. Urechea Sa a prins strigătul de bucurie al celor răscumparați. El i-a auzit pe cei mântuiți cântând cântarea lui Moise și a Mielului.

Noi putem avea o viziune asupra viitorului, asupra fericirii cerești. În Biblie, sunt descoperite viziunile gloriei viitoare, scene zugrăvite de mâna lui Dumnezeu, și acestea sunt scumpe bisericii Sale. Prin credință, noi putem sta pe pragul cetății veșnice și putem auzi plăcuta

urare de bun-venit, adresată acelor care, în viața aceasta, au conlucrat cu Hristos, socotind ca o cinste să sufere pentru Numele Său. Atunci când sunt rostite cuvintele: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu”, ei își aruncă la picioarele Răscumpărătorului coroanele lor, exclamând: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda... A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor” (Matei 25,34; Apoc. 5,12.13).

Acolo, cei mântuiți vor saluta pe cei care i-au condus la Mântuitorul și toți se vor uni în a lăuda pe Acela care a murit pentru ca ființele omenesti să poată avea viața care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Lupta se va sfârși. Necaz și lupte nu vor mai fi. Căntece de biruință vor umple întreg cerul atunci când răscumpărații intonează fericiți melodia: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat, dar care trăiește iarăși ca un triumfător biruitor.”

„M-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: 'Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului'" (Apoc. 7,9.10).

„Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” „Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișă, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 7,14-17; 21,4).

Tipografia „Viață și Sănătate”
Str. Valeriu Braniște 29, sector 3, București
Tel. 021.323.00.20